

YANGSZE CHOO

Làm côi dâu chết

The Ghost Bride

Mai Ngọc Tú dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Mục lục

Phần 1 Malaya 1893

2

3

4

5

6

7

8

9

10

Phần 2 Thế Giới Bên Kia

12

13

14

15

16

17

18

19

Phần 3 Đồng Bằng Người Chết

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

Phần 4 Malacca

32

33

34

35

36

37

38

39

40

Chú Thích

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Phần 1 Malaya 1893

1

Một buổi tối, cha ướm hỏi liệu tôi có muốn làm cô dâu ma không. Ưướm hỏi có lẽ không phải là từ chính xác để dùng trong trường hợp này. Lúc ấy chúng tôi đang ở trong thư phòng của ông.

Tôi lật từng trang báo, cha nằm trên chiếc chõng tre. Đó là một ngày oi bức. Ngọn đèn dầu leo lét, những con ngài lượn từng vòng biếng nhác giữa không gian ẩm ướt.

"Cha vừa nói gì cơ ạ?"

Cha đang hút thuốc phiện. Mới là đầu, nên tôi đồ rằng ông vẫn còn khá tỉnh táo. Cha là một nhà nho, có đôi mắt buồn và làn da rỗ sần sùi như vỏ cam sành. Gia đình tôi từng khá giàu có, nhưng vài năm gần đây, cơ ngơi lụn bại dần đến độ giờ chỉ còn ngấp nghé ở tầng lớp trung lưu.

"Cô dâu ma, Li Lan ạ."

Tôi nín thở lật trang báo. Chẳng thể biết được khi nào cha nói đùa, khi nào nói thật, đôi khi tôi nghĩ, ngay ông cũng không biết chính xác. Cha thường coi nhẹ những vấn đề nghiêm trọng, ví như thu nhập ngày càng ít ỏi của gia đình. Ông bảo rằng thời tiết nóng nực thế này thì mặc áo sờn vải rách cũng chẳng sao. Thế nhưng

những lúc khác, khi chìm đắm trong khói thuốc phiện mê mị, ông lại trở nên lặng im và lơ đãng.

"Hôm nay cha nhận được lời cầu thân." Ông nói ngắn gọn. "Cha nghĩ con cũng nên được biết."

"Ai hỏi cưới con ạ?"

"Nhà họ Lim."

Nhà họ Lim là một trong những gia tộc giàu có nhất trên mảnh đất Malacca này. Malacca là một hải cảng, một đầu mối thông thương lâu đời ở phương Đông. Trong vài trăm năm qua, mảnh đất này lần lượt nằm dưới sự cai trị của Bồ Đào Nha, Hà Lan và cuối cùng là Đế quốc Anh. Những khu nhà thấp lợp mái đỏ nằm rải rác quanh bờ vịnh, từng hàng dừa mọc san sát nhau, trải dài mãi vào đất liền, nối với rừng rậm bao phủ gần hết vùng Malaya, chẳng khác gì biển cả xanh biếc cuộn sóng. Thị trấn Malacca vẫn vô cùng yên bình, mơ màng dưới vầng mặt trời nhiệt đới như những ngày xưa huy hoàng, khi nơi đây từng là hòn ngọc sáng giữa chuỗi thành phố cảng dọc eo biển Malacca. Dần dà, với sự xuất hiện của tàu thủy hơi nước, vị thế của thị trấn này ngày một phai nhạt.

Tuy nhiên, so với những ngôi làng trong rừng, Malacca vẫn là hình ảnh thu nhỏ của nền văn minh đô thị. Dù đã chịu sự tàn phá của quân đội Bồ Đào Nha, chúng tôi vẫn có bưu điện, tòa thị chính Stadthuys, hai khu chợ và một bệnh viện. Thực chất, Malacca là nơi chính quyền Anh chiếm đóng để cai trị toàn vùng. Mặc dù vậy, khi so sánh về những gì đọc được về các thành phố lớn như Thượng Hải, Calcutta, hay London, tôi thấy nơi này chẳng đáng được nhắc tới. Theo lời người nhân viên bưu điện từng kể với em gái lão đầu bếp nhà tôi, London là trung tâm của thế giới, là trái tim của đế chế huy

hoàng trải khắp từ Đông sang Tây, nơi mặt trời không bao giờ lặn. Chúng tôi ở Malaya này, bị cai trị từ hòn đảo xa xôi ấy. Tôi còn nghe nói ở đó lạnh lẽo ẩm ướt quanh năm.

Dù có rất nhiều chủng tộc định cư ở đây từ nhiều thế hệ: người Mã Lai, người Hoa, người Ấn, cùng một số ít lái buôn người Do Thái và Ả Rập, nhưng chúng tôi vẫn giữ nền nếp sinh hoạt và trang phục truyền thống của dân tộc mình. Cha tôi nói được tiếng Mã Lai và chút ít tiếng Anh, nhưng ông vẫn tìm đọc sách báo tiếng Trung. Ông nội tôi đã bỏ quê hương bản quán, sang đây buôn bán rồi trở nên giàu có, tiếc rằng gia sản ấy đến tay cha đã hao dần. Nếu không thì chẳng đời nào ông lại màng đến lời cầu thân của nhà họ Lim.

"Họ có một người con trai đã chết cách đây vài tháng. Một chàng trai trẻ tên là Lim Tian Ching. Con có nhớ cậu ta không?"

Tôi đoán mình từng gặp Lim Tian Ching một vài lần vào dịp lễ hội. Ngoài cái mác danh gia vọng tộc, anh ta chẳng để lại chút ấn tượng nào. "Chắc anh ta vẫn còn trẻ ạ?"

"Cha nghĩ là không hơn con nhiều tuổi."

"Tại sao anh ta chết?"

"Họ bảo vì bị sốt. Dù gì đi nữa, nếu con đồng ý thì cậu ta sẽ là vị hôn phu của con." Cha cẩn trọng đáp lời, nhưng hình như lời vừa thốt ra ông đã lập tức thấy hối hận.

"Và họ muốn con lấy anh ta ạ?"

Tôi lơ đãng chạm phải nghiên mực làm nó đổ ra bàn, mực tàu loang trên mặt giấy báo, nhuộm lên một màu đen tang tóc. Từ lâu rồi tục lệ đám cưới cho người đã khuất không còn phổ biến nữa, nếu có

họa chẳng chỉ để an ủi vong linh kẻ xấu số. Một người thiếp sinh hạ được con trai, khi chết đi có thể được cưới gả đàng hoàng để trở thành chính thất. Hay hai người yêu nhau nhưng chết thảm có thể được tổ chức hôn lễ để đoàn tụ nơi chín suối. Tôi chỉ mới nghe đến vậy. Còn gả một người sống cho một người chết thì thật hiếm lạ, mà thật ra là cực kỳ hi hữu.

Cha xoa mặt. Tôi nghe kể rằng cha mình từng rất điển trai cho đến khi mắc bệnh đậu mùa. Trong vòng hai tuần, da ông trở nên dày cùi như da cá sấu, và rỗ như tổ ong vò. Từ một người quảng giao, ông thu mình lại, phó mặc công việc kinh doanh của gia đình cho người ngoài quản lý, đắm chìm trong thi thơ nhạc họa. Có lẽ mọi chuyện không tệ đến mức này nếu trận dịch ấy không cướp mất mẹ tôi, để lại tôi chưa đầy bốn tuổi. Bệnh đậu mùa đi qua tôi với di chứng duy nhất là vết sẹo sau tai trái. Một bà thầy bói phán rằng tôi thật tốt số, nhưng có thể chỉ do bà lạc quan mà thôi.

"Ừ, họ muốn hỏi cưới con."

"Sao lại là con?"

"Cha chỉ biết là họ hỏi rằng, có phải cha có cô con gái tên là Li Lam không, và con đã kết hôn hay chưa thôi."

"Cha à, con nghĩ mình không thích hợp với cuộc hôn nhân này." Tôi thô bạo kỳ cọ lớp mực đen khỏi mặt bàn, như thể cố gạt đi chủ đề mà cha đang nói. Và làm sao họ lại biết tên tôi chứ?

Tôi đang định hỏi thì cha lại lên tiếng, "Sao, con không muốn trở thành góa phụ khi chưa đầy 18 tuổi chứ gì? Không muốn cả đời sống trong phủ họ Lim tha hồ ăn sung mặc sướng hả? À, nhưng chắc sẽ không được mặc những màu tươi sáng đâu." Ông cười

thiếu não. "Tất nhiên là cha chưa đồng ý. Cha đâu dám làm thế? Nếu con không màng đến tình yêu và con cái thì cuộc hôn phối này cũng không tệ đâu. Từ giờ đến hết đời con chẳng phải lo cái ăn cái mặc nữa."

"Giờ chúng ta nghèo lắm rồi hả cha?" Tôi hỏi. Sự túng thiếu đã bủa vây gia đình tôi bao nhiêu năm trời, như một con sóng trực xô tới nhấn chìm tất cả.

"À, đến hôm nay thì chúng ta chẳng còn tiền mà mua nước đá nữa kia."

Người ta có thể mua một cục nước đá ở tiệm của người Anh, vùi kỹ trong mặt cửa và bọc kín bằng giấy dầu. Đó là thứ còn sót lại từ những kho hàng bên kia bán cầu được chuyên chở đến đây bằng tàu thủy hơi nước, đá sạch chất đầy khoang tàu để bảo quản thực phẩm tươi sống. Sau khi dỡ hàng, đá sẽ được bán cho bất kỳ ai muốn mua chút giá lạnh phương Tây. Bà vú kể rằng, ngày xưa cha từng mua cả trái cây nhập ngoại cho mẹ, mua những trái táo và lê vun trồng ở xứ ôn đới. Tôi chẳng còn chút ký ức nào về việc ấy, dù vậy, tôi vẫn thích nhai rôm rốp chút đá lạnh thi thoảng mua được, vừa nhai vừa mơ tưởng chính mình đang trải qua hành trình đến chốn lạnh lẽo xa hoa ấy.

Tôi bỏ mặc cha với tẩu thuốc phiện của ông. Hồi nhỏ, tôi từng đứng hàng giờ liền trong thư phòng để học thuộc lòng mấy bài thơ, hay mài mực cho cha luyện thư pháp, nhưng chuyện nữ công gia chánh để làm vợ hiền dâu thảo thì tôi rất kém. Tôi thừa thừa dở tệ, và không biết làm sao để quán xuyến một gia đình. Vú đã làm tất cả những gì có thể, nhưng kiến thức của bà còn có hạn. Tôi vẫn hay mơ tưởng cuộc sống của mình sẽ thế nào nếu mẹ còn sống.

Tôi vừa rời phòng, vú đã chớp ngay lấy tôi. Bà chờ sẵn ngoài cửa khiến tôi giật mình. "Cha cô hỏi gì vậy?"

Bà vú của tôi già nua và vô cùng bé nhỏ, nhỏ đến mức trông chỉ như đứa trẻ. Bà vừa bảo thủ vừa nóng tính, nhưng yêu thương tôi hết lòng. Bà vốn là vú nuôi của mẹ trước khi tôi ra đời. Đáng lý bà nên nghỉ hưu từ lâu rồi, nhưng bà vẫn quanh quẩn trong nhà, mặc quần đen áo trắng, tất tả khắp nơi như một món đồ chơi chạy bằng dây cót.

"Không có gì ạ." Tôi đáp.

"Hay có ai cầu thân?" Với một người luôn than thở mình vừa già cả lại vừa nghễnh ngãng thì quả thật bà còn thính tai chán. Bà có thể đập trúng con gián chạy trong phòng tối mà chẳng cần nhìn thấy nó.

"Cũng không hẳn ạ." Thấy bà có vẻ không tin, tôi nói thêm, "Nghe như một trò đùa thì đúng hơn."

"Đùa á? Từ bao giờ chuyện hôn nhân của cô lại thành một trò đùa? Hôn nhân là việc trọng đại, quyết định toàn bộ tương lai, vận mệnh và con cái của người phụ nữ..."

"Nhưng đây không phải hôn nhân thực sự đâu ạ."

"Làm thiệp à? Ai đó hỏi cô về làm thiệp hả?" Bà lắc đầu quày quạy, "Không, không, cô chủ nhỏ của tôi. Cô phải được làm vợ cả."

"Không phải làm lẽ đâu ạ."

"Thế ai hỏi cưới cô?"

"Nhà họ Lim ạ."

Mắt bà trợn lớn làm tôi chột nghĩ đến loài vượn cáo trong rừng với cặp mắt to cộm. "Nhà họ Lim! Ôi cô chủ nhỏ của tôi, cô sinh ra đẹp như cánh bướm thế này quả nhiên không phí hoài rồi." Và cứ thế bà huyền thuyên đủ thứ. Tôi lắng nghe, vừa nực cười vừa bực mình, bà kể lể đủ mọi phẩm chất tốt đẹp của tôi mà trước giờ tôi chưa từng nghe bà nhắc đến, rồi bà đột nhiên khựng lại. "Con trai nhà họ Lim vừa chết cơ mà nhỉ? À, nhưng vẫn còn một người cháu. Hẳn cậu ta sẽ là người thừa kế."

"Không ạ, họ hỏi cưới cho con trai." Tôi ngập ngừng đáp, cảm thấy như thể vừa phản bội cha mình khi thừa nhận rằng suy nghĩ của ông thật hoang đường hết sức. Phản ứng của vú đúng như tôi dự đoán. Cha nghĩ gì không biết? Sao nhà họ Lim dám lãng nhục nhà chúng tôi như thế?

"Đừng lo vú ạ. Cha con sẽ không đồng ý đâu."

"Cô không hiểu rồi! Thế này xui xẻo lắm. Cô không biết điều đó có nghĩa gì à?" Vóc dáng nhỏ bé của bà run lên vì tức giận. "Lẽ ra cha cô không nên nói ra mới phải, dù chỉ là đùa chằng nữa."

"Con cũng không buồn đâu." Tôi khoanh tay.

"Ôi chao, giá như mẹ cô còn sống! Lần này cha cô đi quá xa rồi."

Mặc dù đã tìm đủ mọi cách để xoa dịu vú, tôi vẫn thấy áy náy cho đến tận lúc che đèn lại cho bớt sáng để đi ngủ. Ngôi nhà của chúng tôi rộng lớn và cũ kỹ, từ khi gia cảnh đi xuống, chỉ còn chưa đầy một phần mười người hầu được giữ lại để chăm sóc dọn dẹp. Vào thời ông nội, nhà lúc nào cũng đông người. Ông có một bà vợ, hai bà

thiếp, và vài cô con gái. Người con trai duy nhất vẫn còn sống chính là cha. Các bà đều đã mất, các cô đi lấy chồng từ lâu, đám anh em họ tôi hay chơi cùng hồi nhỏ đã chuyển đến Penang, họ hàng bên nội của tôi đều định cư ở đó. Cùng với sự suy vi của gia đình, ngày càng nhiều căn phòng phải buông rèm khóa cửa. Đôi khi tôi cũng nhớ về cái thời ngôi nhà tấp nập khách khứa và kẻ hầu người hạ, đó là trước khi cha xa lánh xã hội và nhu nhược nghe theo lời dối gạt của những đối tác bất minh. Thịnh thoảng vú vẫn nhắc về thời ấy, và luôn kết thúc bằng việc chửi rửa sự xuẩn ngốc của cha, sự khốn nạn của bạn bè ông, và nhất là thần đậu mùa vì đã gây ra tất cả những bất hạnh này.

Tôi không chắc mình có tin vào thần đậu mùa không. Việc một vị thần phải hạ mình đi qua ngõ và thổi căn bệnh đậu mùa vào con người có vẻ hơi phi lý. Lời giảng giải của các bác sĩ ngoại quốc ở bệnh viện về căn nguyên phát dịch khiến tôi tin tưởng hơn nhiều. Đôi lúc tôi nghĩ mình nên theo Công giáo, như những quý cô người Anh vẫn đến nhà thờ Ăng-lê vào mỗi ngày Chủ nhật. Tôi chưa được vào trong bao giờ, nhưng nhìn từ bên ngoài thì nhà thờ trông thật yên bình. Và khu mộ phần cạnh đấy, với những thảm cỏ xanh gọn ghẽ và loạt bia mộ nằm ngay ngắn thẳng hàng dưới tầng hoa sứ trong dễ chịu hơn nhiều so với nghĩa trang của người Hoa bên sườn đồi.

Chúng tôi đến nghĩa trang vào tiết Thanh minh, lễ của người âm, để quét tước mộ phần, thắp hương và cúng bái ông bà tổ tiên. Những ngôi mộ hoặc trông như ngôi nhà nhỏ, hoặc như chiếc ghế bành lớn, hai bên đều có phần xòe ra như đôi cánh bao quanh hương án nhỏ. Đường lên đồi xum xuê cỏ dại và lalang, một loại cỏ thân dài, lá sắc như dao có thể làm đứt tay nếu chẳng may chạm phải. Xung quanh là vài nắm mộ hoang, hương tàn khí lạnh. Ý nghĩ

phải giới thiệu mình là một góa phụ với người lạ làm tôi rùng mình. Và chính xác thì việc kết hôn với một hồn ma có ý nghĩa gì? Cha đã coi đó là một trò đùa. Vú lại càng không đề cập tới, bà mê tín đến độ tin rằng nếu nói ra miệng điều gì thì sớm muộn điều ấy cũng sẽ xảy ra thật. Còn bản thân tôi chỉ có thể ước rằng mình không bao giờ phải biết đến nó.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Tôi cố sức gạt lời đề nghị quái gở của nhà họ Lim ra khỏi đầu. Vì dẫu sao, chẳng ai mong muốn một lời cầu thân đầu đời như thế cả. Tôi biết rồi một ngày kia tôi sẽ phải kết hôn, và ngày đó càng lúc càng gần, những cuộc sống hiện tại vẫn thoải mái lắm. So với ở Trung Hoa, nếp sống ở Malaya đã bớt gò bó đi nhiều. Phụ nữ gốc Hoa sinh ra ở đây đều không phải bó chân. Những dân tộc khác thấy tục bó chân thật kỳ quặc và xấu xí, nó khiến phụ nữ trở thành tàn tật, thậm chí còn không đủ sức để làm việc nhà. Người Hoa xuất hiện ở Malacca trước cả khi người Bồ Đào Nha đặt chân lên đây vào ba trăm năm trước, song những người gốc Hoa đầu tiên bôn ba sang xứ này làm ăn lại không hề mang theo phụ nữ. Vài người trong số họ lấy người Mã Lai, và sự pha trộn giữa hai dòng máu tạo nên tộc người Peranakan.

Về sau dân nhập cư đem theo phụ nữ già nua, đã ly hôn hoặc góa bụa từ quê nhà sang, vì ngoài những người này, chẳng ai bằng lòng lênh đênh trên chuyến đi dài lê thê hung hiểm. Thế nên ở đây chúng tôi sống khá thoáng, những cô gái chưa chồng con nhà gia giáo vẫn có thể đi dạo ngoài phố, tất nhiên là phải đi cùng người giám hộ. Dù cha dành niềm đam mê bất tận cho văn hóa Trung Hoa, nhưng thực tế, Đế quốc Anh mới là giai cấp thống trị ở Malacca. Họ đặt ra luật pháp và thể chế, thiết lập các cơ quan công quyền và mở trường dạy tiếng Anh cho người bản địa. Hầu hết nam thanh niên nơi đây đều mơ ước được trở thành viên chức nhà nước để phục vụ mẫu quốc.

Tôi thắc mắc điều gì đã xảy ra với anh chàng Lim Tian Ching yếu mệnh, liệu anh ta có từng mơ ước được làm viên chức như thế không, hay công việc ấy chỉ là hạng tép riu đối với một người thừa kế giàu có. Cha anh ta nổi danh vì sở hữu hàng loạt mỏ thiếc cùng rất nhiều đồn điền cao su, cà phê. Tôi cũng tự hỏi lí do khiến gia đình đó tiếp cận cha, vì tôi thực sự không hề quen biết đứa con xấu số của họ.

Suốt vài ngày tiếp theo, tôi tìm mọi cách để cha kể thêm về cuộc nói chuyện với nhà họ Lim, nhưng ông chẳng hé nửa ;ời, chỉ ẩn mình trong thư phòng, mà tôi dám chắc là để hút thuốc phiện. Cha có phần ngượng ngập, như thể hối hận vì đã kể điều đó với tôi. Vú cũng không để cha yên. Không có gan thể hiện ra mặt, vú bèn quanh quẩn trong nhà với cây phát trần, đập bên nọ phẩy bên kia, lằm bằm càu nhàu. Bất lực vì sự dồn ép của vú, cuối cùng cha chọn cách phủ một tờ báo lên mặt, giả vờ ngủ.

Mọi chuyện tiếp diễn như thế, làm tôi tưởng sự việc kia đã trôi qua. Thế nhưng vài ngày sau, chúng tôi nhận được tin từ nhà họ Lim. Đích thân Lim phu nhân có lời mời tôi đến chơi mát chược.

"Ờ, cháu không biết chơi ạ." Tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại.

Người hầu được cử sang mời mỉm cười nói rằng tôi vẫn có thể đến, ngồi xem cũng được. Mà quả thật, tôi cũng rất hào hứng muốn xem bên trong dinh thự nhà họ Lim ra sao. Mặc dù tỏ vẻ nhảu nhỏ, nhưng vú vẫn nặng xị lên về trang phục và đầu tóc của tôi. Vú vốn thích can dự vào chuyện người khác, nên được chính tay bà nuôi nấng, e rằng tôi cũng nhiễm một phần tính cách ấy.

"Này, nếu đằng nào cũng phải đi thì chí ít đừng để họ coi thường mình!" Vú nói và lấy ra chiếc váy đẹp thứ nhì của tôi. Tôi có hai chiếc váy đẹp: một chiếc dệt bằng tơ mỏng màu tử đinh hương thêu hoa bìm bịp trên cổ và tay áo, một chiếc màu lục nhạt với họa tiết bướm bướm. Cả hai đều do mẹ để lại, đã lâu lắm rồi tôi không có quần áo mới. Bình thường tôi hay mặc những chiếc xường xám thô dài, rộng rãi, hoặc samfoo (loại trang phục dành cho các cô gái lao động). Thế nên khi nào hai chiếc váy kia sờn rách, tôi sẽ tháo phần cổ và tay thêu họa tiết ra để đính vào chiếc khác.

"Nên chải kiểu tóc nào cho cô bây giờ nhỉ?" Vú băn khoăn, quên rằng vừa nãy còn gay gắt phản đối cuộc viếng thăm. Tóc tôi thường tết thành hai bím gọn gàng, nhưng vào những dịp đặc biệt, vú sẽ búi cao tóc tôi và cài trâm lên. Những lúc ấy đầu tôi đau điếng vì vú sẽ siết chặt tay, đảm bảo không để sợi nào xổ ra ngoài. Bước lùi ra sau, vú ngắm nghía tác phẩm của mình, rồi cài thêm lên tóc tôi vài cây trâm vàng đính bướm bướm bằng ngọc. Sau đó, vú đeo vào cổ tôi năm sợi dây chuyền: hai sợi vàng, một sợi mặt đính ngọc hồng lựu, một sợi mặt đính ngọc trai nước ngọt (1), cuối cùng là một sợi xổ qua miếng ngọc bội lớn. Tất cả đều là trang sức mẹ để lại. Tôi muốn gầy cổ đến nơi vì phải đeo nhiều như vậy, nhưng như thế vẫn chẳng là gì so với chỗ vòng vào những người giàu có hay đeo. Phụ nữ chỉ có mấy món trang sức phòng thân, nên ngay cả những người nghèo nhất ở đây cũng mang vòng, nhẫn hay khuyên tai vàng như của để dành. Còn những người giàu có... Chà, tôi chờ xem Lim phu nhân ăn vận thế nào.

(1) Ngọc trai nước ngọt, nuôi ở hồ, sông. Kích thước viên ngọc từ rất nhỏ đến trung bình với đường kính vào khoảng 4-6mm. (Mọi chú thích trong đây đều là của dịch giả)

Nhà họ Lim ở vùng ngoại ô, cách biệt hẳn với khu sầm uất ở phố Jonker và Heeren, nơi các cửa hiệu Hà Lan cũ đã được sang tay cho đám buôn giàu có người Hoa. Tôi nghe nói họ Lim cũng có nhiều sản nghiệp như vậy, nhưng tư gia chính của họ đã chuyển sang khu Klebang, không xa nhà tôi lắm và ở gần các dinh cơ mới đang ngày ngày mọc lên của giới nhà giàu. Khác với các biệt thự hay nhà nhỏ một tầng của người Âu, nghe đồn tư gia này vô cùng rộng lớn với rất nhiều kẻ hầu người hạ, chuồng trại gia súc, cùng những bãi cỏ xanh rì trải dài bát ngát, tóm lại là theo đúng phong cách Trung Hoa: nguy nga, đường bệ. Vú gọi xe kéo, mặc dù tôi nghĩ như thế thật hoang phí vì chúng tôi hoàn toàn có thể đi bộ. Nhưng vú bảo, đường cũng khá xa, đến đó với bộ dạng mướt mồ hôi và lấm lem bụi đất thì thật chẳng ra sao.

Chúng tôi khởi hành vào lúc ánh dương đang tàn dần. Hơi nóng bốc lên từ mặt đất hòa cùng tầng tầng bụi mù trắng xóa. Phu xe chạy nhịp nhàng, mồ hôi chảy thành dòng trên lưng. Tôi thấy thương cho dân cu li, họ phải vắt kiệt sức mình để kiếm sống, công việc này vất vả quá đổi, cho dù còn khá hơn thợ mỏ thiếc, nghe đồn người đó đi hai thì chỉ một người sống sót trở về. Những người phu xe thường gầy trơ xương, lồng ngực lõm xuống, da dẻ dày như da thuộc, bàn chân trần chai sạn chẳng khác gì móng ngựa. Nhưng cách những kẻ xa lạ ấy nhìn tôi chằm chằm khiến tôi khó chịu. Tất nhiên, tôi chưa bao giờ được ra khỏi nhà một mình, và hễ ra đường đều phải khuất mặt dưới tán dù bằng giấy dầu.

Tôi không kịp nghĩ ngợi vẩn vơ thêm nữa, vì xe đã dừng trước cửa họ Lim. Vú dặn phu xe đợi ở ngoài, còn tôi dăm dăm nhìn cánh cửa gỗ lim đang từ từ mở ra mà không gây nên tiếng động, bên kia cửa là một người hầu đứng im phăng phắc.

Chúng tôi băng qua khu vườn có những chậu sứ trồng hoa giấy bày thành hàng đẹp mắt. Tính riêng số chậu đã đắt giá lắm rồi, chúng được chuyển từ Trung Hoa sang, trong những chiếc hòm nhồi đầy lá trà để tránh sút mẻ. Men lam trắng ánh lên trong veo giống mấy món đồ sứ nhỏ mà cha tôi vẫn lưu giữ. Đồ sứ quý báu nhường này mà để mặc ngoài trời cho dầm mưa dãi nắng, tôi thật ấn tượng về sự giàu có của họ. Hoặc đó chính là điều họ muốn. Chúng tôi đứng đợi ở tiền sảnh rộng rãi trong lúc người hầu đi vào bấm báo. Sàn nhà lát gạch đen trắng như bàn cờ, cầu thang gỗ tẻch có lan can bao quanh, và cơ man nào là đồng hồ.

Những chiếc đồng hồ lần đầu tôi nhìn thấy, với đủ mọi kiểu dáng, trưng bày khắp nơi. Những chiếc cỡ đại đặt trên sàn, những chiếc nhỏ hơn nằm trên bàn gỗ kê sát tường. Có đồng hồ cóc cu, đồng hồ sứ, đồng hồ mạ vàng tinh xảo, có cả một chiếc bé xíu chỉ bằng quả trứng cút. Mặt kính loang loáng với những chi tiết bằng đồng lấp lánh dưới ánh sáng. Tất cả đều đang tích tắc nhịp điệu ngân vang của thời gian. Và có lẽ, chẳng có phút giây nào qua đi mà không được ghi dấu trong ngôi nhà này.

Tôi còn đang mãi chiêm ngưỡng chúng, người hầu đã trở lại, dẫn chúng tôi qua một dãy phòng ốc dài. Giống các dinh thự Trung Hoa nói chung, dinh thự này có nhiều sân vườn và hành lang nối dài quanh co. Chúng tôi băng qua khu vườn đầy hòn non bộ sắp thành tiểu cảnh công phu và các lan can bày bệ ngàn đồ cổ, cuối cùng nghe thấy tiếng phụ nữ ríu rít và tiếng lách cách của quân bài mặt chược. Ở đó có năm bàn mặt chược cùng các quý phu nhân phục sức hoa lệ đến mức tôi thấy tự ti vì quần áo của mình. Tôi dán mắt vào đầu bàn, nơi người hầu đang nói thầm bên tai một phụ nữ mà tôi đoán là Lim phu nhân. Thoạt nhìn, tôi thoáng chút thất vọng. Đi lòng vòng mãi mới đến được đây nên trí tưởng tượng bay cao bay

xa quá, tôi đã cho rằng Lim phu nhân hẳn không thua kém gì Thiên Hậu. Tuy vậy, bà chỉ là một phụ nữ đứng tuổi béo bụng bình thường. Bà ăn mặc rất sang trọng, nhưng lại chọn chiếc váy dài baju panjang màu tím than để tỏ rõ mình đang chịu tang. Anh con trai đã mất được chín tháng, kỳ chịu tang chắc là một năm. Trông bà thậm chí còn kém sắc hơn người bên cạnh, cũng mặc đồ tang nhưng màu lam và trắng, may kiểu kebaya với những đường cắt tinh tế, vài chiếc trâm cài trên tóc khiến bà ta trở nên lộng lẫy như một loài bướm sặc sỡ. Đúng ra tôi sẽ nghĩ bà mới là chủ nhân căn nhà, nếu không vì bà, cũng như tất cả những người còn lại trên bàn, đều phải liếc nhìn Lim phu nhân để đoán ý. Về sau tôi mới biết bà là bà ba.

"Ta mừng vì con đã đến," Lim phu nhân nói. Giọng bà nhẹ nhàng, trẻ trung đến bất ngờ, nghe như tiếng gù gù của bồ câu, tôi phải cố lắng tai mới nghe được lời bà giữa những tiếng chuyện trò ồn ã xung quanh.

"Con cảm ơn dì." Tôi đáp, "dì" là cách xưng hô tôn kính chúng tôi dành cho những phụ nữ lớn tuổi xấp xỉ mẹ mình, nhưng tôi không chắc nên gật hay cúi đầu. Giá mà tôi chú tâm nhiều hơn đến lễ nghi phép tắc.

"Ta quen mẹ con từ lúc chưa chồng, lúc chúng ta còn nhỏ." Thấy tôi ngạc nhiên ra mặt, Lim phu nhân cười khế. "Mẹ con chưa kể bao giờ sao? Cô ấy và ta là chị em họ xa." Lần đầu tiên tôi nghe chuyện này. "Đáng lẽ ta phải thăm hỏi con sớm hơn. Ta thật có lỗi."

Xung quanh bà, ván mặt chược mới lại bắt đầu với tiếng quân bài lách cách liên hồi. Bà ra hiệu cho người hầu mang một chiếc ghế đẩu khảm đá hoa cương đến bên cạnh. "Li Lan, con lại đây. Ta nghe nói con không biết chơi mặt chược, nhưng có lẽ con sẽ thích xem."

Thế là tôi ngồi cạnh bà, nhìn những quân mạt chược trong lúc bà đặt cửa, và nhăm nháp mấy món đồ ngọt mà nhà bếp liên tục mang lên. Họ có các loại bánh kuih tôi yêu thích - một dạng bánh nyonya mềm làm bằng bột nếp đem hấp, bên trong là nhân đường thốt nốt và dừa nạo. Có cả bánh bích quy cuộn xinh xắn với cái tên mỹ miều là "những lá thư tình" cùng với bánh tart dừa làm từ bột hảo hạng. Hạt dừa sấy đượng trong hũ được truyền khắp bàn, cùng với xoài và đu đủ cắt lát. Đã rất lâu rồi tôi không được thưởng thức những món ấy ở nhà, và tôi không thể ngăn mình bốc nhúp như một đứa trẻ. Một lát sau, vú lui xuống bếp xem có giúp được gì không, vắng ánh mắt không đồng tình của bà, tôi thỏa thích nhăm nháp.

Đôi lúc, Lim phu nhân quay sang thì thầm với tôi. Giọng bà nhẹ đến mức thật ra tôi chẳng nghe thấy gì mấy. Tôi khẽ cười và gật đầu, mắt thì nhìn quanh với sự tò mò không giấu giếm. Tôi hiếm khi được ra ngoài thăm thú. Nếu mẹ còn sống, tôi có thể ngồi cạnh bà thế này, nhìn trộm qua vai bà những quân mạt chược bằng ngà và nghe lỏm mấy câu chuyện trà dư tửu hậu. Đám phụ nữ thêm gia vị cho cuộc chuyện trò bằng cách kín đáo nhắc đến những nhân vật và địa điểm quan trọng. Họ vô tình nhắc đến một vụ nợ nần cờ bạc nghe chừng khá rùm beng.

Lim phu nhân có lẽ đoán được rằng tôi rất ngây ngô, hoặc ít ra cũng không tinh ý lắm. Tôi bắt gặp ánh mắt sắc bén của bà đôi khi liếc nhìn mình. Kì lạ ở chỗ, biểu hiện của tôi có vẻ khiến bà yên tâm. Nhưng mãi về sau tôi mới hiểu tại sao bà lại vừa lòng với sự vụng dại đó. Xung quanh chúng tôi, các quý bà trò chuyện rôm rả và đặt cửa, lắc vàng lắc ngọc kêu tinh tang khi họ xuống bài. Bà ba đã chuyển sang chơi bàn khác, thật đáng tiếc vì tôi muốn được nhìn ngắm bà thêm một chút nữa. Bà rất đẹp, tuy nổi danh khát khe, theo như vú nghe đám người hầu bàn tán trước đó. Tôi không thấy bóng

dáng bà hai đầu. Nghe đồn rằng Lim lão gia, với đặc quyền của một đại gia giàu sang quyền quý, còn nuôi rất nhiều vợ lẽ nàng hầu mà chẳng thiết cưới xin. Ông có bốn người con trai khác mẹ nhưng không còn một mụn con trai nào. Hai người con trai chết ngay khi vừa mới lọt lòng và người cuối cùng, Lim Tian Ching, thì được chôn cất chưa đầy một năm trước. Tôi từng hỏi vú tại sao anh ta chết, nhưng bà nhất quyết không trả lời, bảo rằng chẳng có lí do gì tôi phải biết, vì đằng nào tôi cũng không lấy anh ta. Và thế là, người thừa kế duy nhất trong nhà giờ là một người cháu họ của Lim lão gia.

"Thật ra theo lý cậu ấy mới đúng là người thừa kế." Vú đã nói vậy trên đường đến đây.

"Là sao ạ?"

"Cậu ấy là con người anh trai cả của Lim lão gia. Lão gia chỉ là con thứ. Ông ấy tiếp quản cơ ngơi khi anh trai mình qua đời, và hứa sẽ nuôi dạy con trai của anh mình trở thành người thừa kế. Năm tháng trôi qua, người ta đồn rằng có lẽ Lim lão gia không muốn con đẻ của mình phải chịu thiệt. Nhưng giờ có nói thì cũng để làm gì? Lão gia chẳng còn đứa con trai ruột nào nữa rồi."

Chẳng hiểu sao càng nghe về những quan hệ rối ren ấy tôi lại càng thích thú. Đó là thế giới phù hoa đầy lời cuốn, giống miêu tả trong những cuốn tiểu thuyết rẻ tiền mà cha vẫn chê bai thẳng thừng. Tất nhiên vú cũng một mực phản đối, dù tôi biết thật ra bà rất ham mê, vì đó là một thế giới khác với gia cảnh nghèo túng của chúng tôi. Cả nhà tần tiện năm này qua năm khác, dùng đi dùng lại đồ cũ và đừng mơ đến việc mua những thứ đẹp để mới mẻ. Điều đáng buồn nhất là cha chẳng bao giờ làm gì hết. Ông không còn ra ngoài kiếm mối giao thương hay quản lí công việc làm ăn. Ông từ bỏ

tất cả và nhốt mình trong thư phòng, chép đi chép lại những áng thơ yêu thích hoặc sáng tác những bài luận mơ hồ. Cuối cùng, chính chúng tôi cũng cảm thấy bị giam hãm cùng ông.

"Trông con hơi buồn." Giọng Lim phu nhân làm tôi bưng tỉnh. Có vẻ không gì qua được mắt bà. Màu mắt bà hơi nhạt so với mắt người Hoa, đồng tử nhỏ và tròn xoe như mắt chim.

Tôi hơi đỏ mặt, "Dinh thự náo nhiệt hơn nhiều so với nhà con ạ."

"Thế con có thích ở đây không?" Bà hỏi.

Tôi gật đầu.

"Nói ta nghe xem, con có người thương chưa?"

"Chưa ạ." Tôi cúi gằm, chăm chăm nhìn tay mình.

"À, một cô gái trẻ đúng là không nên nói nhiều." Bà thoáng cười. "Con à, ta hy vọng con không thấy phiền vì ta hỏi quá nhiều. Con làm ta nhớ đến mẹ con, và cả khi ta còn son rồi."

Tôi cố kìm lại để không hỏi về các cô con gái của bà. Có vài thiếu nữ ngồi ở bàn khác, nhưng tôi được giới thiệu nhanh đến mức chẳng kịp nhớ ai là cháu gái, ai là bạn hay tiểu thư nhà này.

Hội mặt chược vẫn tiếp tục, vì không biết chơi, một lúc sau tôi thấy hơi chán. Khi tôi xin phép đi rửa tay, Lim phu nhân vẫy tay gọi một người hầu tới hộ tống. Bà đang chơi dở một ván gay cấn, và tôi hy vọng bà cứ tập trung như thế một lúc nữa. Người hầu dẫn tôi đi qua vài khúc quanh, đến một cánh cửa bằng gỗ dầu nặng trĩu. Khi đã xong, tôi hơi hé cửa. Người hầu vẫn bình tĩnh đợi bên ngoài.

Đúng lúc này có tiếng gọi từ cuối hành lang, người hầu liếc nhìn cánh cửa tôi đang đứng sau, rồi chạy vội đi trả lời.

Hơi hồi hộp, tôi lên ra ngoài. Ngôi nhà có nhiều phòng, nhìn ra những khoảnh sân xinh xinh. Tôi đi qua một phòng khách nhỏ, rồi đến một phòng khách khác có bàn đá cẩm thạch, đang bày biện đồ ăn. Nghe thấy tiếng nói, tôi rẽ vội xuống một hành lang dẫn ra khoảnh sân có ao nhỏ, trên mặt nước là những bông sen trắng sứ nghiêng đầu phủ bóng xuống những phiến lá xanh. Sự tĩnh lặng mờ màng tràn ngập không gian. Tôi biết mình phải trở về trước khi có người đi tìm, nhưng không nỡ cất bước.

Đang mãi ngắm nghía những đài sen trông như vôi ô doa, tôi chợt nghe thấy tiếng tinh tang của kim loại. Có khi tôi đã quay về chỗ bày đồng hồ lúc nãy. Đi gần tới đó, tôi lên nhìn vào căn phòng trông như một hư phòng. Cánh cửa mở hướng ra sân, nhưng bên trong vẫn tối tăm lạnh lẽo. Trong khoảnh khắc mắt nhập nhèm vì chưa quen với thay đổi độ sáng, tôi vấp phải một người đang làm việc bên bàn. Đó là một chàng traitrer mặc bộ đồ tuềnh toàng bằng vải thô màu chàm. Những bánh răng và trục quay nhỏ nằm la liệt trên mặt bàn và dưới đất, lăn cả vào góc phòng.

"Xin lỗi tiểu thư..." Anh ngẩng lên nhìn tôi với vẻ hối lỗi.

"Tôi nghe thấy tiếng chuông ngân." Tôi ngượng ngùng, ra sức giúp anh thu dọn.

"Cô cũng thích đồng hồ à?"

"Tôi chẳng biết gì nhiều về chúng."

"À, nếu không có những bánh răng, và cả thứ này nữa, đồng hồ sẽ không hoạt động được." Anh thu nhặt những linh kiện sáng bóng bên trong một chiếc đồng hồ bỏ túi bằng đồng, dùng nhíp gấp hai bánh răng bé tí xíu rồi đặt chúng cạnh nhau.

"Anh có sửa được không?" Lẽ ra tôi không nên nói chuyện với một chàng trai trẻ, dù chirlaf người ở đi chẳng nữa, nhưng anh đã lại chúí đầu vào công việc khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

"Tuy không phải chuyên gia nhưng tôi có thể lắp lại. Ông tôi đã từng dạy tôi."

"Một kĩ năng hữu ích đấy nhỉ." Tôi đáp. "Anh nên mở một cửa tiệm riêng."

Nghe vậy, anh ngược lên nhìn tôi với vẻ giễu cợt, rồi mỉm cười. Khi cười, hai hàng lông mày rậm của anh hơi nhúu lại, và khóe mắt có vài nếp nhăn. Tôi thấy má mình thoáng nóng rực.

"Anh thường vệ sinh toàn bộ số đồng hồ này à?"

"Thỉnh thoảng. Còn thì tôi chủ yếu lo liệu sổ sách cùng vài việc vặt." Anh nhìn thẳng vào tôi. "Tôi đã thấy cô đứng cạnh ao sen lúc nãy."

"Thế à?" Để giấu nỗi ngỡ ngàng, tôi hỏi. "Tại sao ngôi nhà này lại có nhiều đồng hồ đến vậy?"

"Có người nói đó là một thú vui, đúng hơn là nỗi ám ảnh của lão gia quá cố. Ông là người đã sưu tập tất cả những chiếc đồng hồ này. Ông không ngừng tìm kiếm cho đến khi tậu thêm được một loại đồng hồ mới."

"Sao ông lại hứng thú với chúng đến vậy?"

"À, đồng hồ cơ học chính xác hơn hẳn loại đồng hồ nước vốn chỉ giờ bằng cách nhỏ từng giọt nước, hay chỉ giờ bằng nền vốn dùng sáp để đánh dấu mốc thời gian. Đồng hồ phương Tây chính xác đến độ có thể dùng chúng để xác định kinh độ khi lái tàu, thay vì chỉ dựa vào vĩ độ. Cô có biết là gì không?"

Thực tế tôi có biết. Cha đã từng giải thích với tôi rằng, vị trí trên hải đồ được xác định theo cả chiều ngang và chiều dọc. "Vậy trước đây, chúng ta không thể lái tàu theo kinh độ hay sao?"

"Không thể, trong quá khứ, các tuyến đường biển quan trọng đều được định vị theo vĩ độ. Bởi đó là cách dễ nhất để đánh dấu đường đi. Nhưng hãy thử tưởng tượng cô đang lênh đèn trên biển, tất cả những gì cô có trong tay là một chiếc kính lục phân và một chiếc la bàn. Cô cần biết chính xác bây giờ là mấy giờ để xác định được vị trí mặt trời. Đó là lí do tại sao đồng hồ lại thực sự diệu kì. Nhờ đồng hồ mà người Bồ Đào Nha đã vượt biển sang tận nửa kia thế giới."

"Tại sao chúng ta không làm thế?" Tôi hỏi, "Tại sao chúng ta không xâm lược họ trước khi họ đặt chân đến Malaya?"

"À, Malaya chỉ là một vùng đất lạc hậu và bị cô lập. Nhưng Trung Hoa đã làm thế đấy. Hải đội nhà Minh từng đi thuyền sang tận châu Phi, chỉ dựa vào vĩ độ và đám hoa tiêu bản địa am tường vùng biển."

"Đúng rồi." Tôi hào hứng đáp. "Trong sách viết rằng, họ thậm chí còn đem một con hươu cao cổ về dâng hoàng đế. Nhưng ngài chẳng có hứng thú gì với vùng đất hoang vu đó."

"Và bây giờ Trung Hoa suy vi, còn Malaya chỉ là một trong các thuộc địa của phương Tây. "

Lời anh nói thấm chút cay đắng, làm tôi khá tò mò vì tóc anh được cắt ngắn chứ không cạo trọc hay để đuôi sam dài, kiểu tóc mà nhiều người Hoa vẫn giữ gìn ngay cả khi đã rời xa tổ quốc. Mái đầu này cho thấy hoặc anh thuộc tầng lớp mặt hạng nhất, hoặc đơn giản muốn phá bỏ tập tục truyền thống. Nhưng anh chỉ cười, "Còn nhiều điều phải học hỏi người Anh lắm."

Tôi muốn hỏi han anh thêm nữa, nhưng chợt nhận ra mình đã đi quá lâu. Dầu anh hết sức lịch thiệp thì vẫn thật không hay khi nói chuyện với một chàng trai trẻ, dù chàng trai đó là người ở đi chăng nữa.

"Tôi phải đi rồi."

"Từ từ đã, tiểu thư. Cô có biết mình đang đi đâu không?"

"Lúc này tôi ở chỗ chơi mặt chược."

"Tôi đưa cô về nhé?" Anh dợm đứng dậy khỏi bàn, và tôi không thể không nhận thấy cử động của anh thật thanh thoát.

"Không, không cần đâu." Càng nghĩ về hành động của mình, tôi càng thấy xấu hổ và đoán chắc rằng mọi người đang hót hải tìm mình. Tôi gần như chạy khỏi căn phòng. Lướt qua vài đoạn hành lang, tôi nhận ra mình đang ở phần khác của ngôi nhà. Nhưng rất cuộc tôi vẫn gặp may mắn. Đang tần ngần đứng đó thì cô người hầu dẫn tôi đi rửa tay lúc này lại xuất hiện.

"Ôi tiểu thư," cô nói, "Tôi đi một lúc mà quay về đã không thấy cô đâu."

"Thật xin lỗi." Tôi đáp, vuốt phẳng sống áo. "Tôi đi lạc mất."

Chúng tôi trở lại phòng mát chược, cuộc chơi vẫn đang tiếp diễn. Tôi ngồi vào chỗ, nhưng Lim phu nhân dường như không để ý. Từ số phỉnh chất đồng trước mặt bà, có thể đoán được bà đang thắng lớn. Được một lúc, tôi khách sáo xin phép ra về, nhưng bất ngờ thay, Lim phu nhân đứng dậy tiễn tôi.

Trên đường ra cổng chính, chúng tôi đi qua một người hầu đang sắp vàng mã để chuẩn bị đốt trong sân. Vàng mã là những hình nộm nhỏ bện bằng dây và giấy màu sặc sỡ gửi xuống âm tào địa phủ cho người chết: nào là ngựa, xe, lầu gác, người hầu, thức ăn, hàng xấp tiền âm phủ, thậm chí cả đồ nội thất, tất cả đều làm bằng giấy. Có phần hơi kỳ quặc khi nhìn thấy đồ vàng mã vào lúc này, vì chúng thường chỉ được chuẩn bị khi có tang hoặc đến tiết Thanh minh. Thật ra những người sùng tín vẫn đốt vàng mã quanh năm để kính dâng tổ tiên mà chẳng cần dịp gì cả, vì nếu thiếu chúng, người đã khuất chỉ là kẻ ăn xin nơi địa phủ. Ai không có con cháu nhang khói hoặc không được chôn cất tử tế thì sẽ mãi mãi là ma đói lang thang, không thể đầu thai. Chỉ đến tiết Thanh minh, khi thiên hạ tế lễ cho cô hồn dã quỷ thì những linh hồn tội nghiệp ấy mới nhận được chút ít. Tôi vốn sợ hãi chuyện ma mọi địa phủ nên chỉ liếc thật nhanh đồng vàng mã, dù chúng được làm rất công phu với màu sắc bắt mắt và kiểu dáng y như thật.

Bước đi bên cạnh Lim phu nhân, tôi lén ngắm nghía bà. Khoảnh sân sáng chạng soi rõ bóng mắt to và cặp má hơi xệ của bà. Trông bà mệt mỏi khó tả, mặc dù có vẻ bà đang gồng mình chống lại sự yếu đuối ấy.

"Cha con dạo này sao rồi?" Bà hỏi.

"Ông ấy khỏe ạ, cảm ơn dì."

"Ông ấy đã có kế hoạch gì cho con chưa?"

Tôi nghiêng đầu, "Con chưa thấy cha nói gì ạ."

"Nhưng con đã đến tuổi cập kê rồi. Một cô gái như con hẳn phải có nhiều người muốn dạm hỏi."

"Không đâu dì à. Cha con gần như sống ẩn dật ấy mà." Và chẳng còn giàu có nữa, tôi tự nhủ.

Lim phu nhân thở dài, "Ta nhờ con một việc nhé."

Tai tôi vểnh lên, và nghe được một yêu cầu có vẻ vô hại nhưng rất lạ lùng. "Con cho ta một chiếc nơ kẹp trên tóc được không? Ta muốn phối nó với tấm áo baju mới."

"Vâng, tất nhiên là được ạ." Tôi tháo chiếc nơ khỏi đầu. Nó chẳng có gì đặc biệt, một màu hồng hết sức bình thường, nhưng tôi nào dám trái ý bà? Bà nắm lấy nó, đôi bàn tay hơi run.

"Dì vẫn ổn chứ ạ?" Tôi lấy can đảm hỏi thăm.

"Dạo này ta thấy hơi khó ngủ." Bà đáp bằng chất giọng nhẹ bẫng. "Nhưng ta nghĩ sẽ qua nhanh thôi."

Chúng tôi vừa yên vị trên xe kéo, vú bắt đầu quở trách, "Sao cô lại cư xử khó ưa như thế? Ăn hết thức này đến món khác rồi ngồi đực mặt ra, chẳng biết mắt với miệng cô cái nào lớn hơn nữa! Có khi họ coi cô như con ngỗng cũng nên. Sao cô không lấy lòng phu nhân, kể ra vài chuyện hay ho rồi dâng bốc bà ấy? Trời, cô cư xử như một con bé nhà quê chứ chẳng phải tiểu thư nhà họ Pan."

"Vú cũng có bảo con dễ ư bao giờ đâu!" Tôi đáp, thấy hơi phật ý, mặc dù còn may là bà xuống bếp đúng lúc tôi đi dạo loanh quanh.

"Dễ ư á? Cô vốn dễ ư đấy chứ. Cô biết cắt những con bướm giấy và ngâm thơ sớm hơn tất cả những đứa trẻ trong phố. Vú chẳng nói vì không muốn cô được chiều quá sinh hư thôi."

Lại là lý thuyết điển hình của vú. Nhưng đầu bà đang sôi sục những lời bàn tán nghe được dưới bếp nên dễ dàng bị đánh lạc hướng, nhất là khi tôi kể Lim phu nhân muốn lấy một chiếc nơ trên đầu tôi. "Hỏi cái nơ thì cũng kỳ quá nhỉ, bà ấy không may quần áo mới suốt mấy tháng trời rồi. Có thể khi hết kỳ chịu tang, họ sẽ tổ chức hôn lễ cho người cháu trai."

"Anh ta chưa kết hôn ư?"

"Còn chưa hứa hôn bao giờ. Họ nói rằng đáng lẽ lão gia phải tìm ý trung nhân cho cậu ấy trước, nhưng ông ta gác lại để tìm đám tốt cho con trai mình đã."

"Thật bất công."

"Ôi chao, đời là thế mà! Bây giờ con trai đã chết, họ lại thấy tội lỗi vì đã không lo cho cháu sớm. Họ muốn mau chóng có người thừa kế. Người cháu này mà chết thì chẳng có ai thừa kế cả."

Tôi khá hứng thú với câu chuyện, nhưng tâm trí vẫn vẩn vơ nghĩ về cuộc gặp gỡ lúc chiều. "Vú à, ai trông coi những chiếc đồng hồ trong nhà đó vậy?"

"Đồng hồ á? Một kẻ hầu người hạ, vú đoán vậy. Sao cô lại muốn biết?"

"Con chỉ tò mò thôi."

"Cô biết không, đám người hầu thì thảo rằng Lim phu nhân rất thích cô." Vú kể. "Bà ấy hỏi thăm rất nhiều về cô và gia đình chúng ta."

"Có phải vì cuộc hôn nhân với người đã mất không ạ?" Hình ảnh đồng vàng mã hiện lên trong óc khiến tôi rùng mình.

"Ai mà biết được cơ chứ!" Vú bỗng nổi giận. "Họ nói chuyện riêng với cha cô thôi. Có khi ông chủ hiểu nhầm thì sao. Hút từng ấy thuốc phiện cơ mà!"

Dù có hút bao nhiêu thì cũng không thể lú lẫn đến mức hiểu nhầm chuyện đó được, tôi nghĩ, nhưng chỉ đáp, "Lim phu nhân cũng hỏi han con ạ."

"Hỏi thế nào?"

"Con đã có ý trung nhân chưa, hứa hôn với ai chưa."

Trông vú mẫn nguyện như một con mèo vừa bắt được thạch sùng. "Đấy! Nhà họ Lim quá giàu rồi nên có lẽ họ quan tâm đến nền nếp gia phong hơn là của cải tài sản."

Tôi cố chỉ ra cho bà thấy chẳng có lý gì họ lại bỏ qua một tiểu thư con nhà quyền quý để chọn tôi. Nhưng điều đó cũng không giải thích nổi nỗi bất an mơ hồ trong khi tôi ở cạnh Lim phu nhân. Dẫu vậy, vú vẫn mơ mộng hão huyền.

"Chúng ta phải cho cô xuất đầu lộ diện nhiều hơn. Nếu người ta biết cô đang được nhà Lim ngấp nghé, có khi còn nhận được nhiều lời cầu thân hơn ấy chứ." Vú rất lanh trí trong một số chuyện, nếu

làm nghề nông, hẳn bà sẽ là người chăn vịt tuyệt vời. "Ngày mai chúng ta phải đi mua vải để may quần áo mới cho cô."

LÀM DẦU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Đêm đó tôi lên giường sớm, mệt nhoài nhưng có phần hưng phấn. Trời rất nóng nhưng tôi vẫn đóng cửa chớp lại. Vú không thích tôi mở cửa sổ quá rộng vào ban đêm, bất kể sự ngọt ngào vào những đêm lạnh gió. Bà nói không khí ban đêm không lành.

Khi đèn dầu cạn, ánh trăng dần tràn vào phòng, phủ lên mọi vật một màng sáng nhạt dịu mắt. Người Hoa coi mặt trăng là âm, đầy tính nữ và những năng lượng âm cực, trái ngược với mặt trời là dương, biểu trưng cho nam tính. Tôi rất thích mặt trăng cùng vàng sáng bằng bạc dịu dàng của nó. Trăng mờ màng tha thướt, lại xảo diệu mưu mô, thế nên những thứ trót lẫn vào góc ngách trong phòng gần như sẽ mất tăm mất tích, và những cuốn sách đọc dưới ánh trăng bỗng như chứa đựng biết bao câu chuyện thần kỳ, tuy đến ban mai lại bốc hơi không còn chút dấu vết. Vú luôn cấm tôi khêu vá dưới ánh trăng để khỏi mờ mắt, thế thì còn ai muốn cưới tôi nữa.

Nếu phải kết hôn, tôi nghĩ lấy một người như anh chàng tôi gặp hôm nay cũng không tệ. Tôi tua đi tua lại trong đầu cảnh chúng tôi gặp nhau, mừng rỡ lại chất giọng và những lời ngắn gọn tự tin của anh. Tôi thích cách nói năng nghiêm túc ấy, không hề có vẻ bề trên thường thấy ở mấy người bạn của cha. Ý nghĩ có thể chia sẻ niềm yêu thích thậm chí cả mối lo âu của mình với anh làm tôi rung động. Nếu tôi là đàn ông và cảm mến một nàng hầu gái, tôi sẽ chẳng chần chừ mà lập tức chuộc thân cho nàng. Đàn ông làm thế như cơm bữa. Nhưng phụ nữ lại khác. Tôi chưa từng chứng kiến, nhưng đã nghe kể không ít về những thê thiếp cả gan ngoại tình rồi bị bóp cổ đến chết, hay bị cắt mũi, cắt tai rồi đẩy ra đường lang

thang. Tôi không thể gặp chàng trai trẻ ấy thêm lần nào nữa, càng không thể nuôi tình ý gì với anh. Dù cha dễ tính nhường nào, ông cũng chẳng bao giờ cho phép tôi kết hôn với một người hầu.

Tôi thở dài. Tôi chẳng biết gì về anh, tất cả chỉ là phỏng đoán cùng hy vọng mơ hồ. Dù tôi có kết hôn, chồng tôi cũng sẽ là một người xa lạ. Các tiểu thư lá ngọc cành vàng thường chẳng quan trọng hóa điều này. Nhiều người trong số họ được hứa hôn từ sớm, vài người may mắn gặp được ý trung nhân trong những dịp hội hè và kịp yêu đương trước khi thành thân. Riêng với nhà tôi thì không. Lối sống lánh trần của cha làm tan tác hết bè bạn, đừng nói đến việc nhận lời hứa hôn với con trai nhà ai. Lần đầu tiên trong đời, tôi hoàn toàn hiểu được vì sao vú luôn bức tức với cha về vấn đề đó. Nhận ra sự bỏ bê của cha mình, trái tim tôi nhói lên đau đớn. Viễn cảnh hôn nhân của tôi hoàn toàn mù mịt, có lẽ tôi sẽ phải chịu cảnh cô đơn lẻ bóng suốt đời, mãi mãi không thoát khỏi cơ hàn, và không được tận hưởng niềm hạnh phúc làm mẹ. Nghĩ tới đây, tôi chỉ biết vùi đầu vào gối vải mỏng, khóc cho đến khi thiếp đi.

Đêm đó tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ. Tôi dạo bước trong dinh thự nhà họ Lim, mọi vật đều yên ắng tĩnh lặng. Trời sáng rõ, nhưng không phải vì nắng, mà do dải sương trắng giữa ban ngày. Cũng giống màn sương ấy, khung cảnh mờ dần khi tôi bước qua, như thể phía sau tôi được phủ một màng phim trắng mỏng. Y như sáng nay, tôi rảo bước qua các sân vườn cắt tỉa gọn gàng, các hành lang tối mờ, các phòng ốc rộng dài thênh thang, chỉ là lần này không nghe thấy tiếng nói chuyện rì rầm hay trông thấy bóng dáng người hầu qua lại. Nhưng ngay lập tức, tôi biết chắc rằng không chỉ có mình mình ở đây. Ai đó đang dõi theo tôi, lén nhìn tôi qua khe cửa, hay qua những con tiện lan can trên tầng cao. Tôi bắt đầu rảo chân

chạy, hết hành lang này tới hành lang khác, cho đến khi khung cảnh xung quanh trở nên giống nhau một cách đáng sợ.

Cuối cùng tôi đến khoảnh sân có ao sen, giống hết khoảnh sân tôi bắt gặp sáng nay, chỉ khác là những đóa sen này trông không thật chút nào, chúng cắm trên bùn như những nắm nhang. Tôi đứng sững lại, đang tự hỏi phải làm gì thì một bóng người lướt vụt qua bên cạnh. Quay phắt lại, tôi bắt gặp một người đàn ông lạ mặt. Y mặc kiểu áo cổ xưa, dài đến gót chân. Đôi bàn chân ngắn và to bè quái dị xỏ trong đôi giày mũi nhọn màu đen. Trang phục màu mè sặc sỡ nhưng khuôn mặt không có gì đặc biệt, tròn vành vạnh với chiếc cằm nhỏ và lỗ chỗ sẹo trứng cá. Y nhìn tôi với nụ cười ngượng nghịu.

"Li Lan!" Y thốt lên, "Mãi ta mới được gặp lại em!"

"Anh là ai?" Tôi hỏi.

"Em không nhớ ta đúng không? Đã quá lâu rồi. Nhưng ta thì chẳng thể quên được em. Làm sao có thể?" Y ba hoa, "Cặp mày thanh thoát như cánh ngài, đôi môi đỏ mọng như hoa dâm bụt."

Nhìn vẻ hớn hờ ấy, tôi chột lợm giọng. "Tôi muốn về nhà."

"Ôi không Li Lan," y đáp, "Em ngồi xuống đi đã. Em có biết ta đã chờ giây phút này bao lâu rồi không."

Y phẩy tay, một chiếc bàn ê hề thức ăn hiện ra. Nào gà luộc, hoa quả, mứt dừa và đủ thứ bánh trái trên đời. Cũng giống quần áo y, chúng được nhuộm màu sặc sỡ và trông chẳng ngon lành chút nào. Cam vàng chói như tô phẩm, bánh lá dứa xanh xỉn như màu biển

cả trước cơn dông... Tất cả chất thành đồng cứng nhắc, trông chẳng khác gì đồ vàng mã. Y ấn vào tay tôi một tách trà.

"Tôi không khát." Tôi đáp.

"Ta biết em xấu hổ," kẻ điên rồ kia đáp lại, "Nhưng ta sẽ tự rót cho mình một chén. Thấy không? Ngon mà?"

Y thích thú nhấp từng ngụm, "Li Lan, em à. Em không biết ta là ai sao? Ta chính là Lim Tian Ching! Người thừa kế của nhà họ Lim. Ta đến để rước em đây."

Càng lúc tôi càng lợm giọng, đầu óc quay cuồng.

"Chẳng phải anh chết rồi sao?"

Tôi vừa dứt lời, khung cảnh liền co rúm lại như bị vò nhàu. Màu sắc vụt biến mất, các đường nét mờ dần. Rồi sau đó, như tiếng bật của dây đàn gỗ getah perca, mọi thứ khôi phục như cũ. Ánh sáng trắng mờ lung và đồ ăn thức uống trên bàn lại sáng rõ. Lim Tian Ching nhắm chặt mắt lại, bộ dạng vô cùng đau đớn.

"Em à," y nói. "Ta biết chuyện này khiến em choáng váng, nhưng chúng ta đừng đề cập đến điều đó nữa nhé."

Tôi kiên quyết lắc đầu.

"Ta biết em là một cô gái mềm yếu," y tiếp tục. "Ta không muốn làm em phiền muộn. Thôi, để lần sau chúng ta thử lại."

Y mỉm cười rồi tan biến.

Tôi cố sức ép mình dậy, chập vọt hết như đang cố len lỏi qua một rừng đước. Cuối cùng, đồng sắc màu lờ lợc cũng nhạt dần, tôi hỗn

hեն choàng tỉnh, giật mình nhận ra ánh trăng nhàn nhạt đang phủ lên người, hai tay tê dại vì bụng chặт lấy trán.

Đêm đó tôi gần như không thể ngủ thêm nữa. Thân thể đầm đìa mồ hôi, tim đập thình thịch. Tôi chỉ muốn chạy tới cuối hành lang và bò lên giường vú như hồi nhỏ. Đạo ấy tôi thường ngủ với vú, dễ chịu hít ngửi mùi dầu lan trắng sực nức mà vú vẫn xoa hai bên thái dương để khỏi nhức đầu. Nhưng giờ mà xuống đó, hẳn vú sẽ lo lắng, còn tôi sẽ phải nghe mắng mỗ, rồi chịu đựng cả đống mệo dân gian để chữa trị. Chưa kể vú vô cùng mê tín, chỉ cần hé răng nhắc đến Lim Tian Ching thôi cũng đủ khiến bà lo âu mấy ngày liền. Gần sáng tôi mới thiếp đi được một chút.

Tôi vốn định kể cho vú nghe về giấc mơ đêm qua, nhưng khi trời sáng hẳn, nỗi sợ hãi cũng tan biến. Đó có thể chỉ là hậu quả của cơn ám ảnh sau cuộc viếng thăm dinh thự nhà họ Lim, tôi tự nhủ, hoặc do ăn quá nhiều đồ bổ béo. Và tôi cũng chẳng dám thú nhận với vú rằng mình đã nghĩ đến chuyện hôn nhân trước khi đi ngủ. Cuộc gặp gỡ với chàng trai trẻ sửa đồng hồ làm tôi thấy hơi tội lỗi.

Đêm hôm sau, tôi run rẩy bò lên giường, nhưng may thay chẳng gặp mộng mị gì. Vài đêm vô sự cứ thế trôi qua, tôi bèn gạt chuyện kia ra khỏi đầu, nhưng tâm trí lại vướng bận chuyện khác. Dù đã cố hết sức, tôi vẫn không tài nào quên được anh chàng sửa đồng hồ. Tôi nghĩ mãi về kiến thức của anh, và lấy làm tiếc là một người như vậy lại mang phận tôi đòi. Tôi băng khuông tưởng tượng cảm giác khi được chạm tay vào mái tóc ngắn tinh tươm ấy. Hể rảnh rỗi, tôi lại ngắm đường nét khuôn mặt mình trong chiếc gương sơn mài nhỏ mẹ để lại. Cha chẳng mấy khi để ý đến vẻ ngoài của tôi. Ông thích nghe tôi nhận xét về những bức họa và thích xem tôi viết thư pháp hơn. Thằng hoặc, cha nói rằng tôi rất giống mẹ, kèm theo vẻ mặt

đau lòng hơn là hạnh phúc, dứt lời ông cũng giấu mình vào đầu đó luôn. Vú thì hiếm khi khen, thường chỉ rặt chê bai, nhưng tôi biết nếu cần thiết, bà sẽ sẵn sàng lao mình vào bánh xe bò vì tôi.

"Vú à," vài ngày sau tôi hỏi. "Mẹ con có quan hệ họ hàng thế nào với Lim phu nhân?"

Chúng tôi đang trên đường về nhà sau khi đi mua ít vải vóc. Chẳng biết bằng cách thần kỳ nào mà vú xoay sở ra tiền. Quá xấu hổ, tôi chẳng dám hỏi xem có phải bà lấy khoản tích cóp riêng để phung phí cho những thứ phù phiếm này không. Các bà vú luôn dành dụm tiền lương để dưỡng già. Họ thuộc một giai cấp đặc biệt trong đám kẻ hầu người hạ, được mệnh danh là "người mặc đồ đen trắng" vì thường vận áo cổ tàu màu trắng phối với quần vải đen. Họ không có chồng, hoặc đã mất chồng, không con cái và cũng chẳng có cách kiếm tiền nào khác. Khi quyết định trở thành vú nuôi, họ cắt tóc ngắn ngang cằm và gia nhập một hội phụ nữ đặc biệt. Họ đóng hội phí, gửi tiền kiếm được vào đây, đổi lại, khi kết thúc cuộc đời phục dịch, họ sẽ về ngôi nhà chung và được lo cơm ăn áo mặc đến lúc chết. Đây cũng là một trong số ít lựa chọn dành cho những người phụ nữ không gia đình, không con cái chăm lo lúc về già.

Tôi nghi vú đã dùng hết tiền tiết kiệm của mình cho tôi. Nếu thế thật thì hổ thẹn quá. Nhà chủ mà kiệt quệ, vú có thể xin làm chỗ khác hoặc đơn giản là nghỉ hưu. Bà cũng đến tuổi rồi. Nhìn dáng hình còm cõi của vú, tôi không thể kìm nén xúc động. Dù nhiều khi vú nghiêm khắc thái quá, làm tôi chỉ muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của bà, nhưng tôi biết bà nhất mực thương tôi.

"Mẹ cô và Lim phu nhân là chị em học cách nhau hai ba đời, nếu vú nhớ không nhầm." Bà trả lời.

"Nhưng phu nhân nói như thế biết rõ mẹ con lắm."

"Cũng có thể. Nhưng vú không nghĩ là họ thân thiết đâu, nếu không vú đã phải nhớ rõ. Lim phu nhân là tiểu thư nhà họ Ong. Họ làm giàu bằng cách xây đường cho người Anh."

"Bà ấy nói hồi nhỏ họ hay chơi đùa với nhau."

"Thật à? Có thể có vài lần, nhưng bà ấy không chơi trong đám bạn thân của mẹ cô, điều này vú chắc chắn."

"Sao phu nhân lại nói thế nhỉ?"

"Ai mà biết được mấy bà lớn nghĩ gì?" vú đột nhiên mỉm cười, da mặt nhăn nheo như con rùa biển. "Chắc có lý do riêng. Đây tớ kể rằng ông bà chủ cũng không tệ. Tất nhiên họ vẫn còn thương tiếc cậu con trai. Cậu ta ra đi năm ngoái, để lại nỗi mất mát khôn cùng."

"Bà ấy còn người con nào khác không?"

"Còn hai người con trai chết lúc mới sinh và mấy cô con gái của bà hai bà ba nữa."

"Con mới thấy bà ba thôi ạ, chưa thấy bóng dáng bà hai."

"Bà ấy mất bốn năm trước vì bệnh sốt rét rồi."

Sốt rét là căn bệnh kinh hoàng đối với cư dân Malaya, ủ mầm dai dẳng trong mạch máu người. Người Mã Lai đốt khói để xua đuổi nó, người Hindu thì dâng lên các vị thần của họ vòng hoa bện từ nhài và cúc vàng để cầu xin che chở. Còn người Anh lại bảo đó là căn bệnh truyền nhiễm từ loài muỗi. Nghĩ đến côn trùng, tôi lại không khỏi nhớ đến bà ba cùng những chiếc trâm cài tóc sáng loáng.

"Bà ba thật nổi bật, vú nhỉ." Tôi nói.

"Người đàn bà đó à! Trước khi lấy được lão gia, bà ta chỉ là một ả vô danh. Chẳng ai biết bà ta từ đâu đến. Chắc từ một thị trấn phương Nam xa xôi nào đó, có khi là Johore hay tận Singapore cũng nên."

"Các bà có hòa thuận với nhau không nhỉ?"

Chỉ những người đàn ông giàu có mới đủ tiền để lấy nhiều vợ, mà tục lệ này cũng đang mai một dần do giới cai trị không tán đồng, đặc biệt là các phụ nữ Anh - các bà đầm, phản ứng rất gay gắt. Đơn giản là họ sợ đức lang quân của mình bị đồng hóa, rồi nạp thêm thế thiếp người bản địa. Tôi không thể lên án họ vì điều đó. Bản thân tôi cũng không vu khống gì nếu phải làm bà hai, bà ba, bà tư... Tôi thà chạy trốn, tham gia hiệp hội các bà vú cho xong.

"Cũng tương đối hòa thuận. Nhưng họ ganh đua xem ai có thể sinh con nổi dãi. May cho Lim phu nhân, xem ra bà ấy là người duy nhất có thể."

"Thế người con trai duy nhất, Lim Tian Ching ấy, anh ta thế nào ạ?" Tôi thấy ớn lạnh khi nhớ lại giấc mơ, dù cái nóng ban ngày vẫn đang thiêu đốt. Vú thường tránh nhắc đến cái tên ấy, nhưng tôi nghĩ hôm nay tôi có thể moi được chút thông tin từ bà.

"Hư đồn lắm, là vú nghe nói."

"Con cũng nghĩ thế." Tôi buột miệng, may mà bà có vẻ không để ý.

"Họ bảo cậu ta thua xa người anh họ. Ôi chao, nói đến cậu ta làm gì. Tốt nhất là không nên bàn tán về người đã khuất."

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Việc vú đoán trước rồi may sẵn cho tôi một chiếc váy mới hóa ra hoàn toàn đúng đắn, vì chỉ vài ngày sau tôi lại nhận được lời mời đến dinh thự nhà họ Lim. Nhà họ Lim thuê gánh hát về trình diễn cho một buổi họp mặt gia quyến và bằng hữu nhân dịp Thất tịch. Phụ nữ gia giáo hiếm khi được phép đi xem ca nhạc chốn đông người, nên những nhà quyền quý thường mời gánh hát về phục vụ riêng. Đôi lần vú đã kể hồi ông nội còn sống, khu vườn trước nhà được dọn quang quẻ ra sao, và thợ thuyền dựng sân khấu tạm thế nào. Khởi nói cũng biết khung cảnh nhộn nhịp ấy đã vắng bóng từ lâu lắm rồi trong nhà chúng tôi, thế nên tôi thực sự hào hứng. Lần này họ mời cả cha, và ông bằng lòng đến dự. Khi xưa Lim lão gia từng là bạn làm ăn của ông, quan hệ dù không mấy mặn mà nhưng cũng gọi là quen biết. Nói thật, tôi chẳng rõ cha mình còn liên lạc với những ai. Lắm lúc ông cũng làm tôi bất ngờ.

Mùng 7 tháng Bảy hằng năm là ngày cặp sao Ngưu Lang-Chức Nữ gặp nhau, dân gian coi là ngày kỷ niệm mối tình Ngưu Lang-Chức Nữ. Vú kể cho tôi nghe truyền thuyết này khi tôi còn nhỏ. Ngày xưa ngày xưa, có một chàng trai chăn bò tên là Ngưu Lang, gia cảnh bần hàn đến nỗi chỉ có con bò già bầu bạn. Một hôm, con bò cất tiếng nói, bảo Ngưu Lang nấp sau tảng đá ở cạnh một hồ nước, đợi các tiên nữ dệt vải trên trời hạ phàm, chàng sẽ gặp được ý trung nhân. Trong khi các nàng mãi mê tắm, Ngưu Lang giấu đi một bộ xiêm y, làm một nàng tên là Chức Nữ phải ở lại tìm. Chàng bèn hỏi nàng làm vợ. Cuối cùng, con bò già thần kỳ chết đi. Nghe đến đây, tôi ngửa ngáy vì hàng trăm câu muốn hỏi, nhưng vú gạt đi ngay, tiếp

tục kể. Vú là người kể chuyện rất rập khuôn, mỗi lần đều không sai một chữ.

Trước khi chết, con bò già dặn Ngưu Lang giữ lại bộ da của nó, rồi sẽ cần đến. Trong lúc đó, Thiên Hậu nổi giận vì tiên nữ mà bà yêu quý nhất dám cả gan kết duyên với người phàm, bèn triệu hồi nàng về trời. Quá đau buồn, Ngưu Lang khoác tấm da bò đi theo vợ, gánh hai con ở hai đầu quang gánh. Để ngăn gã phàm nhân đuổi kịp tiên nữ, Thiên Hậu rút trâm vạch ra một dòng sông trên trời chia cắt họ, đó chính là dải Ngân Hà. Bầy quạ đen thương xót cho mối tình Ngưu Lang-Chức Nữ, bèn bay lên kết cánh thành cầu vắt qua sông này để chàng nàng được trùng phùng, chuyện xảy ra vào mùng 7 tháng Bảy và duy trì hằng năm.

Nghe vú kể chuyện, tôi chẳng thể hiểu nổi tại sao ngày kỷ niệm một mối tình bi thương như thế lại được xưng tụng là ngày lễ tình nhân. Chẳng có kết thúc tốt đẹp, hai người cách nhau một dòng sông mà biệt ly đằng đẵng. Đó là nỗi bi thương vĩnh hằng. Thật ra, tôi lại hứng thú nhất với con bò già. Tại sao nó biết các nàng tiên sắp hạ phàm? Tại sao nó nói được tiếng người? Và quan trọng nhất, tại sao nó lại chết? Vú chưa bao giờ trả lời thỏa đáng những câu hỏi này. "Trọng tâm câu chuyện là về đôi tình nhân, cô bé ngốc ạ." Mà quả thật, ngày lễ này là dịp để các thiếu nữ tham gia thi tài nghệ thuật dưới ánh trăng, rửa mặt bằng nước ướp cánh hoa và tấu những bài ca về xe tơ dệt lụa. Tôi chưa bao giờ có dịp tham gia vào mấy trò này, vì ngày Thất tịch còn mang một ý nghĩa nữa, đó là ngày phơi sách.

Mùng 7 tháng Bảy hằng năm tình cờ là dịp các nhà nho mang sách và quyền trục ra phơi. Vì cha có vô vàn sách vở, nên cả ngày hôm ấy, phần lớn thời gian chúng tôi sẽ ở sân nhà, kê những chiếc

bàn dài rồi mang gia tài của ông trải dưới ánh nắng, lật từng trang cho đến khi chúng khô toàn bộ. Phải nhìn ngó cẩn thận kéo mực phai mất. Tôi vẫn nhớ cảm giác những trang sách ấm nóng, mềm mượt dưới bàn tay mình và màu mực sáng lên trong nắng. Khí hậu nơi đây nóng ẩm, rất bất lợi cho việc lưu trữ sách vở. Không ít lần tôi thấy mối mọt bắt đầu gặm nhấm, thế là phải nhặt hết trứng mối để diệt trừ tận gốc lũ phá hoại này. Chính vì thế, ký ức của tôi về ngày Thất tịch gắn liền với mùi ẩm mốc của những trang giấy. Nhưng năm nay thì khác. Tôi đồ rằng nhà họ Lim sẽ đón ngày lễ này với cung cách xa hoa hơn thế nhiều.

Ca nhạc diễn ra vào buổi chiều, sau đó là dạ tiệc. Tôi dành cả sáng soạn ra sổ nữ trang ít ỏi mà mình có. Vú miết đi miết lại váy mới bằng bàn là than củi nặng trĩu cho đến khi nó mượt mà phẳng phiu. Tôi hiếm khi mặc kebaya, giá mà tôi được mặc nhiều hơn vì nó quá đẹp. Phần áo - baju - ôm sát lấy eo, may bằng vải trắng mỏng tang với những họa tiết thêu rời đính trên vạt và viền áo. Trước ngực áo là ba bông hoa cài bằng vàng nối với nhau bằng những sợi dây vàng tinh xảo. Chiếc váy sarong dài đến mắt cá chân được may bằng vải batik có họa tiết lá xanh và hoa hồng vàng đan xoắn vào nhau. Sau khi tắm tấp, sửa sang xiêm y rồi được vú vắn tóc, tôi chẳng nhận ra mình nữa. Đang mãi soi gương ngắm nghía, tôi bỗng ngờ ngợ như có ai đó nhìn mình từ trong góc phòng. Ngoảnh ra đảo mắt một vòng, không thấy gì khác thường. Thế nhưng qua gương, rõ ràng tôi trông thấy một bóng người đứng gần chiếc tủ lớn. Tôi sợ sệt nhìn chằm chằm vào nó. Đúng lúc ấy, vú bước vào.

"Sao mặt cau mày nhó thế kia? Ai thèm lấy cô nếu cô cứ khó dăm dăm như thế!"

Chẳng dám kể với bà về điều vừa nhìn thấy, tôi cố nặn một nụ cười. Nhưng hứng thú ngắm vuốt đã tiêu tan.

Tại sảnh chính nhà họ Lim, lần đầu tiên tôi được diện kiến chủ nhân của gia tộc họ. Lim Teck Kiong lão gia thấp lùn và phát tướng, nhưng toát ra vẻ uy nghiêm khó tả. Ông thân mật hàn huyên với cha và nhìn tôi đầy thân thiện.

"Con gái anh đây à?" Ông nói. "Anh đã giấu con bé ở đâu suốt vậy?"

Cha chỉ cười và lẩm bẩm gì đó, ông nhìn quanh phòng khách với vẻ chẳng mấy lạ lẫm. Tôi nhận ra, có lẽ ông đã đến đây không ít lần hồi mẹ tôi còn sống.

Tôi chẳng có nhiều thì giờ để quan sát thêm vì đã được mời đi uống trà cùng các phu nhân. Các phụ nữ quý tộc người Mã Lai theo đạo Hồi phải giấu mặt sau lớp mạng che purdah, và không được phép để người đàn ông nào, trừ thành viên ruột thịt trong gia đình, nhìn thấy khuôn mặt mình khi không che mạng. Người Hoa bản địa không có sự phân biệt giới tính nặng nề như thế, tuy nhiên những cử chỉ thân mật giữa nam và nữ ở chốn đông người cũng là điều cấm kị.

Ngôi nhà tấp nập người qua lại, trẻ nhỏ hào hứng chạy khắp nơi làm tôi nhớ lại cảnh nô đùa hồi bé cùng các anh chị em họ trong sân nhà. Giờ thì tất cả đã định cư ở Penang với cha mẹ, tức vợ chồng các cô tôi. Thi thoảng tôi vẫn nhận được thư của họ, ba trong số ấy đã kết hôn.

Người hầu bê khay đĩa đi lại như con thoi, tôi cố nhìn xem người mình đang tìm kiếm có ở đây không, nhưng chẳng thấy đâu cả. Sân

khẩu đã được dựng lên ngoài trời. "Nghe nói hôm nay có phần trình diễn của một danh ca." Một thiếu phụ nói với tôi. Chị có gương mặt tròn vành vạnh như bánh bao trông rất phúc hậu. Tôi đã được giới thiệu tên chị rồi, nhưng giờ không tài nào nhớ nổi.

"Em là Pan Li Lan, đúng không?" Chị nói. "Tôi là Yan Hong, con gái cả của nhà này."

Tôi lắp bắp xin lỗi vì quên tên, chị chỉ cười. "Tôi lấy chồng rồi nên không sống ở đây nữa, nhưng lâu lâu vẫn về xem có giúp đỡ được gì không, nhân thể cho các cháu thăm hỏi ông bà."

"Chị có mấy cháu rồi ạ?"

"Ba đứa. Đứa lớn nhất đã bảy tuổi, hai đứa nhỏ mới chập chững biết đi."

Đúng lúc ấy thì Lim phu nhân đi qua. "Còn một lúc nữa mới biểu diễn." Bà lên tiếng. "Sao các con không đi thưởng trà?" Trông bà vẫn hơi yếu, mặc dù đã phủ một ít phấn hồng lên làn da xanh tái.

"Mẹ chị ổn chứ ạ?" Tôi hỏi Yan Hong.

Yan Hong cười, "Phu nhân không phải mẹ đẻ của tôi. Mẹ tôi là bà hai."

"Em khó mà quen được với những gia đình đông đúc thế này."

"Cha em chỉ có một vợ thôi à?"

"Vâng, ông không tái hôn ạ."

"Vậy em may mắn đấy."

Tôi nghĩ nếu có một, hai bà mẹ kế thì sẽ thật kỳ quặc. Nhưng đó là vì Yan Hong không biết gì về cha cùng vị thần đậu mùa đã tước đi gần như tất cả của ông. "Cha em không còn hứng thú gì với nhân tình thế thái kể từ khi mẹ em qua đời." Tôi đáp. "Chẳng bao giờ nhà em có nhiều người đến chơi như thế này."

Yan Hong nhăn mặt, "Đông đúc cũng vui, đúng không? Nhưng tôi chẳng bao giờ muốn làm bà hai. Nếu chồng tôi mà nghĩ đến việc lấy thêm vợ, tôi sẽ bỏ anh ta."

"Thật ạ?" Đột nhiên tôi thấy nghi ngờ sự tự tin của Yan Hong. Có lẽ xuất thân quyền quý và giàu sang đã cho phép chị có tiếng nói trước mặt chồng mình.

"Ôi, tôi làm em sợ rồi. Hôn nhân không kinh khủng vậy đâu, và chồng tôi là người tốt. Nói thật là tôi vẫn yêu anh ấy say đắm." Chị cười vang. "Gia đình chẳng muốn tôi lấy anh ấy vì anh ấy xuất thân bần hàn, nhưng tôi biết anh ấy có tài. Anh ấy nhận được học bổng từ nghiệp đoàn và sang Hong Kong du học cùng anh họ tôi."

Tôi hào hứng nhìn chị. Tôi biết các công tử nhà giàu đến Hong Kong hoặc Anh Quốc để du học, trở về sẽ thành bác sĩ hay luật sư. Nếu sinh ra là con trai, tôi cũng sẽ chọn con đường này, và tôi thổ lộ với chị như thế.

"Ồ, tôi cũng không biết." Chị đáp. "Chuyến hải trình rất hung hiểm, vì có thể gặp phải bão. Và cuộc sống nơi đó cũng khá khó khăn." Chị có vẻ định nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng quyết định im lặng. Tôi đã nghe đồn về tình hình bất ổn của Hong Kong bất chấp sự áp chế của mẫu quốc. Tôi tò mò muốn nghe thêm, song Yan Hong chỉ kể chồng mình học ở Đại học Dục Hong Kong, do Hội Truyền giáo London sáng lập.

"Đi theo tôi," Yan Hong nói. "Tìm vài thứ nhấm nháp thôi nào."

Chúng tôi cùng đi vào phòng trong, nơi vẳng ra tiếng nhạc êm tai làm tôi mê mẩn. Người ta đang chơi nhị hồ, một loại nhạc cụ của người Hoa gồm hai dây đàn bằng thép, bầu bọc da trăn, vĩ bằng lông ngựa. Tiếng đàn réo rắt như giọng ai đang hát. Một nhóm nhạc công đang chơi những bản nhạc truyền thống, âm thanh nghe rạo rức vui tươi.

"Em thích nhạc nhị hồ à?" Yan Hong hỏi.

"Vâng ạ." Xưa có một nhạc công mù hay kéo nhị trên con phố gần nhà tôi, âm thanh réo rắt thê lương từ ngón đàn của ông lôi cuốn tôi lạ kỳ. Hôm nay có ba người diễn tấu, hai người kéo nhị hồ và một người chơi tam thập lục hợp. Thật bất ngờ, một trong hai người kéo nhị hồ không phải ai khác mà chính là chàng trai sửa đồng hồ hôm nào. Anh ngồi trên một chiếc ghế đầu thấp, dựng đứng cây đàn trước mặt, một bàn tay lướt trên thân đàn, tay kia kéo cung vĩ. Mặc dù anh vận áo dài rộng rãi, tôi vẫn thấy đường nét của bờ vai rộng tựa lên cây đàn và thân mình săn chắc thắt lại ở vùng eo. Tôi ngẩn ngơ nhìn một lúc mà không nhận ra Yan Hong đang hỏi mình điều gì.

"Xin lỗi." Tôi đáp. "Em mãi nghe nhạc quá."

Trông chị có vẻ thích thú. "Nghe, hay là nhìn thế?"

Tôi hơi đỏ mặt. "Họ chơi hay chị nhỉ?"

"Ừ, tay ngang mà được thế là giỏi rồi. Cha tôi yêu nhạc lắm, ông khuyến khích người nhà học chơi."

"Thế họ là những ai thế ạ?"

"Người kéo nhị lớn tuổi là cậu ba nhà tôi, người chơi tam thập lục hợp là con trai của cậu. Người kéo nhị còn lại là anh họ tôi."

Anh họ! Tôi phải cúi đầu để che giấu nỗi bối rối. Trống ngực đập thùm thụp. Khi âm nhạc lắng xuống, tôi vẫn thấy máu chảy rần rạt trên vành tai, bèn ngượng ngùng nhặt bừa một miếng bánh kuih angku hấp với lớp vỏ đỏ khá dẻo và nhân đỗ vàng, rồi cắn một miếng. Khi tôi ngước lên, anh đã đứng ngay cạnh Yan Hong.

"Li Lan, đây là anh họ tôi, Tian Bai."

Chúng tôi không bắt tay nhau như kiểu người Anh, nhưng chỉ ánh nhìn của anh đã làm tôi run rẩy vì kích động.

"Ngoài sửa đồng hồ, tôi còn chơi được vài nhạc cụ nữa." Anh nói. Yan Hong thích thú nhìn anh. "Anh nói gì vậy?"

Chị quay về phía tôi, "Li Lan là tiểu thư nhà họ Pan."

Tôi cố nuốt trôi miếng bánh kuih, nhưng nó cứ tắc nghẹn nơi cổ họng.

"Em không sao chứ?" Anh hỏi.

"Không sao ạ." Tôi cố trả lời tự nhiên nhất có thể.

"Để tôi lấy cho em chút nước." Yan Hong gọi với theo một người hầu vừa đi qua.

Đuôi mắt Tian Bai có một nếp nhăn nhỏ, trông như một nếp gấp trên tấm chăn mới ủi. "Mãi tôi mới biết được em là ai." Anh nói.

"Hôm ấy em chạy đi nhanh quá."

"Tại em lượn lờ đã lâu quá mà." Tôi thấy xấu hổ nếu phải thừa nhận rằng mình tưởng anh là người hầu, nhưng tôi có linh cảm xấu là anh đã biết điều đó.

"Em không thích mặt chược à?"

"Em chưa thực sự học chơi bao giờ. Trò đó có vẻ mất thời gian."

"Đúng đấy. Em không biết họ phung phí bao nhiêu tiền cho bài bạc đâu."

"Thế theo anh họ nên làm gì khác thay vì chơi bài?"

"Tôi cũng không biết. Đọc sách, xem bản đồ, hay chơi đồng hồ?" Tôi chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh, lại không có cách nào thoát khỏi ước muốn làm việc ấy, cảm giác như một con thiêu thân toan lao đầu vào lửa. Tạo cho người khác ấn tượng mình là một đứa vừa ngốc nghếch vừa ngô nghê thật chẳng ra sao. Một người đã chu du bốn bể hẳn sẽ phát chán khi phải nghe chuyện phiếm vô bổ, nhưng anh không hề tỏ ra như vậy, anh hỏi tôi đọc những sách gì, và làm sao tôi lại biết về hải đồ.

"Gần như toàn bộ thế giới đã được vẽ lại trên bản đồ." Anh nói. "Chỉ còn vài nơi chưa tỏ tường: sâu trong lục địa châu Phi, và hai cực trái đất. Nhưng phần lớn bề mặt trái đất đã được họa lại trên bản đồ rồi."

"Anh nói chuyện giống một nhà thám hiểm hơn là bác sĩ nhỉ!"

Anh cười, "Yan Hong kể với em thế à? Tôi vẫn chưa hoàn thành chương trình học, còn chồng cô ấy thì đã thành bác sĩ thật rồi. Chú gọi tôi về trước khi tốt nghiệp. Nhưng quả thật tôi muốn làm một nhà thám hiểm hơn."

"Thật không giống suy nghĩ của một người Hoa điển hình."

Trong quá khứ, Trung Hoa không đếm xỉa gì đến lễ hành trên biển, miệt thị bất cứ sự tiếp xúc nào với đám người mọi rợ và chỉ để tâm đến lãnh thổ thần châu của mình. Trung Hoa là cái rốn vũ trụ, thậm chí những người Hoa xa xứ như chúng tôi cũng được răn dạy như thế. Người Anh luôn kinh ngạc vì tốc độ lan truyền tin tức quá ư nhanh nhạy từ đại lục tới xứ đô hộ xa xôi này. Những nghiệp đoàn giao thương trên các con tàu tốc hành truyền thông tin trước cả khi người Anh, với hệ thống điệp viên và các tổ chức tai mắt rải rác khắp Bắc Kinh, Quảng Châu, Kì hay biết.

"Có khi tôi không đủ yêu nước." Anh mỉm cười đáp. "Mọi người cũng hay chê trách tôi vì điều đó."

"Chê trách gì cơ?" Yan Hong trở lại với một cốc nước trên tay.

"Vì anh không nghe lời." Anh đáp.

Cô cau mày, vờ bực tức. "Anh nói chuyện với Pan tiểu thư lâu quá rồi đấy. Kịch sắp bắt đầu đến nơi rồi, cha em đang cho tìm anh đấy. Anh đi gặp ông mau đi, không thì chẳng sắp xếp kịp chỗ ngồi đâu."

Tôi ước mình nhớ được nhiều hơn về buổi diễn. Tôi thấy mọi người khen nó khá hay. Nhà họ Lim mời một gánh hát tiếng tăm trong trấn về biểu diễn. Họ diễn vài cảnh trong vở Ngưu Lang-Chức Nữ, nhưng tôi lại chẳng mấy chú tâm. Ngồi cạnh các phu nhân, tôi cố tìm hình bóng Tian Bai. Tôi thấy chú anh, Lim Teck Kiong lão gia ngồi hàng trước với nhiều nhân vật vai vế, nhưng không thấy anh ngồi cùng họ. Cuối cùng tôi thấy anh ở phía sau, đang sắp xếp chỗ ngồi cho những tân khách đến trễ. Bảo sao anh có tiếng là được

việc. Không biết cuộc sống của Lim Tian Ching có gì thay đổi không?

Ý nghĩ về người đã chết làm tôi thấy bí bức, như thể không khí nghẽn lại trong buồng phổi. Cha cực lực phủ định những thứ như hồn ma hay mộng mị. Ông thường trích lời Khổng Tử, rằng bớt để tâm đến hồn ma bóng quế đi, nên quan tâm đến cõi trần mà ta đang sống thì hơn. Suy nghĩ về Lim Tian Ching như một tấm màn đen che đi toàn bộ vở diễn, tôi gần như chẳng còn nhìn thấy những diễn viên với gương mặt tô vẽ rực rỡ, mang phục trang gắn lông vũ thêu thùa cầu kỳ đang đi qua hay tạo dáng trước mặt mình nữa. Khi lại ngẩng đầu lên, tôi bắt gặp ánh mắt Tian Bai nhìn mình. Một ánh nhìn hết sức khó hiểu.

Sau buổi diễn là một dạ tiệc thượng hạng. Cơm là gạo mới, dẻo mềm thơm lừng. Ở nhà chúng tôi chỉ dùng gạo cũ bởi chúng hút ít nước hơn, nên mỗi bơ sẽ được nhiều hạt hơn. Chỉ ăn cơm trắng tôi đã đủ sung sướng rồi, vậy mà vẫn còn biết bao cao lương mỹ vị khác để thưởng thức. Cá chim hấp với phần lườn óng ánh bạc phủ nước sốt tương và mỡ hành. Chim bồ câu rán. Sứa thái chỉ mỏng manh loăn xoăn dưới lớp sốt dầu mè. Tôi sung sướng nhìn món kerabu yêu thích, một đĩa ngọn dương xỉ xoắn trộn cùng hẹ, ớt và tôm khô giã nhỏ, phủ nước cốt dừa.

Sau buổi tiệc là lúc các tiểu thư vui chơi trong vườn. Các tiểu thư nhà họ Lim, cùng với không biết bao nhiêu chị em họ, trưng bày những món đồ thêu vô cùng cầu kỳ của mình, và ngợi khen lẫn nhau. Tôi đứng ngượng ngùng một bên. Chẳng ai bảo trước nên tôi ko mang gì theo. Nhưng thật ra, kỹ năng thêu thùa của tôi cực kém, chỉ dừng ở mức khâu vá thông thường. Có nhiều người tham gia

đến mức tôi chắc không ai màng đến việc mình không góp mặt, nhưng chỉ lát sau tôi nghe thấy Yan Hong gọi mình.

"Li Lan đến đây! Cùng thi khâu kim nào!". Những ngọn đèn được thối tắt, cả khoảng sân ngập trong ánh sáng bạc của trăng. Một chiếc bàn được kê ra, bên trên sắp sẵn vài bộ kim chỉ. Những cô gái chưa chồng sẽ thi xem ai luôn chỉ nhanh nhất. Tôi bước vào chỗ của mình, bị chen lấn bởi cô gái đứng cạnh, một cô gái to cao như chiến mã. Cô liếc tôi bằng ánh mắt sắc lẹm và không mấy thiện cảm.

"Sẵn sàng chưa?" Yan Hong hô to. "Các tiểu thư, bắt đầu nào!"

Có năm cây kim đủ mọi hình thù trước mặt tôi, từ to đến bé xiu. Tôi nhanh chóng khâu được ba chiếc kim đầu, nhưng hai chiếc sau thì hơi chật vật. Các cô gái thở dài nũng nịu. Dưới ánh trăng mập mờ, càng cố căng mắt càng không nhìn thấy gì nên tôi dùng đầu ngón tay rờ lỗ kim, như cách tôi mò theo vết mồi đục trên những trang sách của cha mình. Sợ chỉ vụt xuyên qua, tôi vẩy tay vui mừng, "Tôi đã xong!"

Những cô gái xung quanh vây lại chúc mừng tôi, còn cô gái có gương mặt ngựa đứng cạnh chỉ thở dài, nhún vai. Tôi không biết mình đã làm gì phật lòng cô, nhưng mãi vui nên tôi chẳng nghĩ ngợi nhiều. Còn nhiều trò chơi nữa, như vẽ đèn lồng hay thi hát. Đến cuối buổi, tôi không nhớ nổi đã bao lâu mình chưa được vui đùa thỏa thích đến vậy. Khi cùng rời khỏi nhà họ Lim, cha nhìn sang gương mặt rạng rỡ của tôi.

"Con chơi vui chứ?" Ông hỏi.

"Vâng, thưa cha. Vui lắm ạ."

Ông cười buồn. "Cha quên mất con đã lớn nhanh thế nào. Trong mắt cha, con vẫn là một cô gái nhỏ. Đáng ra cha phải tổ chức cho con nhiều dịp vui chơi hơn sau khi họ hàng của chúng ta chuyển đến Penang."

Tôi không muốn thấy lại nét âu sầu trên gương mặt cha. Tối nay trông ông có vẻ vui và thích thú với vở diễn. Tôi từng nghe vú nói với người đầu bếp, rằng khi mẹ tôi qua đời, một phần trong ông đã chết theo. Chắc hẳn vú nói theo nghĩa bóng, nhưng khi còn nhỏ, tôi đã tin những lời ấy theo nghĩa đen. Rõ ràng đôi khi cha ngơ ngẩn, như thể sợi dây nối ông với thực tại đang sờn đứt dần. Hồi nhỏ, mỗi lần nhìn ông đau khổ, tôi lại thấy tội lỗi. Tất nhiên, nếu tôi là con trai thì mọi chuyện sẽ khác. Ai cũng nói vậy. Nhưng tôi ngờ rằng, dù tôi sinh ra là nam cũng không thể khóa lấp nỗi đau mất vợ trong lòng cha.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Ý nghĩ về cha mẹ khiến tôi âu sầu tới tận khi lên giường. Vú bảo rằng suy tưởng lung tung làm tôi trắng nhợt yếu ớt, nhưng chỉ ngay câu sau bà có thể quở mắng vì tôi đi bêu nắng làm hồng nước da trắng ấy. Bà chẳng bao giờ thấy có vấn đề gì với việc đưa ra những ý kiến đối chọi nhau chan chát như vậy. Đôi lúc tôi ước mình có khả năng suy nghĩ tích cực trong mọi trường hợp như bà. Cha từng nhận định rằng, sở dĩ vú có thể dễ dàng tự hòa giải các xung đột của bản thân là vì trong đầu bà chứa toán quan điểm của người xưa, toàn những triết lý dân gian gò bó nhưng khiến bà an tâm. Tôi thấy nhận xét như thế thì hơi quá. Vú cũng có suy nghĩ của riêng mình chứ, chỉ là không cùng kiểu suy nghĩ với cha thôi. Tâm trí bà nhảy cóc từ những gì thực tế nhất sang những gì mê tín nhất. Chẳng hiểu sao, tôi có thể dung hòa ổn thỏa thế giới của vú và thế giới của cha, nhưng tôi tự hỏi vậy bản thân mình suy nghĩ kiểu gì? Tôi cứ miên man mãi như thế trước khi chìm dần vào giấc ngủ.

Tôi đang ở trong một vườn đào. Lá xanh đến nhức mắt và quả trắng hồng như thạch cao lúc lỉu trên cành. Những gốc đào giống hệt nhau về hình dáng và kích thước, như thể được sao chép hàng loạt từ một bức họa. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, đất Malaya này chẳng có lấy một gốc đào, nhưng tôi đã từng nhìn thấy đào trong tranh Tàu. Càng lúc tôi càng hoảng loạn, khi nhận ra hể mình dỗi mắt đến đâu thì vườn đào lại trải rộng đến đó, những hình ảnh giống hệt nhau cứ thế nhân lên dần. Từ sau tàng cây, vọng lại tiếng hí kịch, hệt như vở diễn hôm nay ở dinh thự nhà họ Lim. Âm thanh vắng vắng, lúc có lúc không, như thể phát ra từ chốn xa xôi lắm.

Chẳng có xúc cảm hay sức sống gì trong khúc nhạc ấy. Rồi gánh hát giới thiệu sự xuất hiện của không ai khác, mà chính là Lim Tian Ching. Y hiện thân, trên tay cầm một cành hoa đào.

"Li Lan thân mến! Ta tặng em lễ vật là cành đào này được không?"

Y giờ nó ra trước mặt tôi, nhưng tôi thì kinh sợ đến mức câm nín, như thể không khí đã đông cứng trong phổi.

"Sao vậy? Chẳng nói nổi một lời với ta ư? Em không biết ta mong được gặp em đến nhường nào đâu. Vì Thất tịch là lễ tình nhân mà." Tôi miễn cưỡng bước cạnh y dưới những tán cây, còn y i chuyển theo một cách khác người, tôi cố hết sức để lờ đi chi tiết đó.

"Làm sao anh lại biết tôi?" Tôi hỏi.

"Năm ngoái ta nhìn thấy em ở hội thuyền rồng. Em ngồi trên bển thả bánh bao xuống nước, thật tao nhã và xinh đẹp!"

Hơi sững sờ, tôi cố nhớ lại, quả thật năm ngoái tôi có cùng cha dự lễ kỷ niệm ngày giỗ của một đại thi hào trẫm mình xuống sông. Để tỏ lòng tiếc thương, người dân thả bánh bao theo dòng nước với ước nguyện cá tôm đừng rửa xác ông.

Lim Tian Ching tiếp lời, "Ôi người ta thương mến, xin em đừng nhú mày, sẽ làm xấu dung mạo tuyệt thế của em mất. Thực sự, tôi chẳng thể nào quên được em, mà quanh ta đâu thiếu bóng giai nhân." Y ba hoa. "Có điều gì đó ở em thật đặc biệt, thật cao sang. Có lẽ em giống cha em. Ta nghe nói trước khi bị đày mùa, ông ấy rất tuần tú."

Nhằm tưởng sự im lặng của tôi là tán thành, y tiếp tục những lời tán tỉnh nực cười.

"Ta phải đi dò hỏi khắp nơi xem em là ai. Họ cho ta biết em là con gái nhà họ Pan. Nếu không ra cơ sự này..." Nói đến đây trông y buồn bã. "...Thì ta đã hỏi cưới em từ lâu rồi. Nhưng không sao, chẳng có gì phải buồn. Giờ chúng ta có vô vàn thời gian để bù lại.

Tôi lắc đầu.

"Li Lan, ta chỉ nói lời ngay thẳng thôi." Y nói. "Em có bằng lòng làm vợ ta không?"

"Không!" Tôi gắng hết sức để thốt nên lời.

Trông y có vẻ tổn thương. "Từ từ... Em đừng trả lời vội. Ta biết lẽ ra phải thưa với cha em trước khi gặp em. Thật ra ta nhờ mẹ lấy giúp ta một món đồ từ trang phục của em để chúng ta có thể gặp gỡ."

Tâm trí tôi lập tức nhớ về chiếc nơ mà Lim phu nhân đã hỏi xin vào ngày đầu gặp gỡ. Tôi ghen hòng, cổ khô khốc như thể nhồi đầy quả bông gạo, loại quả cho sợi để nhồi ruột chăn gối.

"Tôi không thể lấy anh được."

Lim Tian Ching nhíu mày, "Ta biết với tình thế hiện tại thì không dễ dàng gì cho đôi ta..." Y phẩy tay như thể không muốn nói rõ, rồi tiếp tục, "Nhưng không thành vấn đề. Nhiều đôi uyên ương đã cố gắng vượt qua thảm cảnh này."

"Không!"

"Em nói không là sao?" Y lộ vẻ bức bối. "Chúng ta sẽ có một hôn lễ long trọng. Rồi mình sẽ được ở bên nhau mãi mãi." Nói xong, y mỉm cười. Một nụ cười xấu xí ngây ngốc. Không khí như muốn bật tung khỏi lồng ngực tôi. Những cây đào hòa lẫn vào nhau thành một biển xanh xanh hồng hồng. Văng vẳng bên tai tôi là tiếng Lim Tian Ching gào thét, nhưng tôi gắng hết sức kéo mình ra khỏi giấc mộng, cuối cùng thấy mình ngồi bật dậy trên giường, run rẩy và ướt đẫm mồ hôi.

Tôi muốn nôn ra, muốn khạc nhổ cho hết cảm giác kinh tởm từ cuộc gặp gỡ vừa rồi. Dù luôn được cha dạy dỗ tận tình rằng không có ma quỷ, nhưng lần này tôi phải thú nhận rằng vú đã đúng. Hồn ma của Lim Tian Ching vừa viếng thăm tôi trong mộng. Sự hiện diện của vị khách không mời mà đến ấy khiến tâm hồn tôi chẳng bình yên được nữa. Tôi hoảng loạn nằm co trên giường, trùm chăn kín mít, mặc kệ cái nóng đêm hè thiêu đốt cho đến tận bình minh.

Sáng hôm sau, tôi nằm trên giường một lúc lâu, tự hỏi liệu mình có mất trí không. Có một ông điên hay lang thang ở khu phố nhà tôi, thân hình trơ xương khoác vài miếng giẻ rách. Ông ta vừa đi vừa lẩm bẩm, đồng tử co lại, đôi mắt trắng dã như một loài chim điên dại. Tôi từng cho ông ta vài xu. Có lần ông ta đút túi, có lần ông ta liếm, lại có lần ném văng đi. Vú kể ông ta từng nói chuyện với người chết. Chẳng nhẽ tôi sẽ trở thành một người như thế sao? Tôi chưa từng nghe nói trong gia tộc mình có ai bị điên, mọi người chỉ xì xào về sự mạt vận của dòng họ. Sự thật là vú và lão Wang đầu bếp hay kiêng kị những điều hết sức kỳ quặc, ví như không bao giờ đi bằng cầu thang chính trong nhà. Nhưng tôi lớn lên cùng sự mê tín của họ nên đã sớm quen với điều đó. Tôi rất sợ bóng tối, nó khiến tôi cảm thấy như thể cái chết luôn hiện hữu quanh mình. Tất nhiên những suy nghĩ này rất ngốc nghếch. Theo Phật giáo, sự sống là tiếp nối của

cái chết theo một vòng luân hồi không có điểm dừng. Chúng tôi đều theo đạo Phật, tôi cho là vậy, thậm chí cha, dù thắm nhuần tư tưởng Nho giáo, cũng chưa bao giờ dám khinh khi Phật học. Tôi tự dặn lòng rằng đó chỉ là một giấc mơ, không hơn không kém.

Xuống nhà, vừa nhìn thấy tôi vú đã xuýt xoa cắn nhần, nhưng bà chỉ nghĩ về mặt mũi trên gương mặt tôi là do đêm qua chơi đùa quá hưng phấn. Tôi cố ra vẻ hào hứng khi bà hỏi han về buổi tiệc. Được một lúc, tôi hỏi bà về Yan Hong.

"Con gái của bà hai?" Vú hỏi. "Chính là cô tiểu thư nhất quyết đòi cưới người mình yêu? Chuyện đó ầm ĩ lắm, tôi nghe đám người hầu kể thế. Chàng trai tuy nghèo kiết xác nhưng được cái gia đình gia giáo, cũng may."

"Sao chị ấy lại lấy được anh ấy ạ?"

"Ôi chao! Theo cách cổ điển nhất ấy mà. Cô ấy có thai. Làm sao họ dàn xếp được thì tôi cũng chịu, nhưng người ta đã trách móc mẹ cô ấy vì chuyện đó. Họ bảo rằng vì thế mà bà hai qua đời."

"Con tưởng là do sốt rét mà."

"À, một cách nói tránh thôi. Nhưng theo vú thì có vẻ phu nhân không thiết sống nữa. Sau khi phu nhân tạ thế, người nhà thấy tội lỗi quá bèn chấp nhận cuộc hôn nhân. Cưới hỏi xong, chàng trai đi Hong Kong du học, còn tiểu thư thì ở đây sinh con. Khi anh ta trở về, họ có thêm hai đứa trẻ nữa."

Vậy là mẹ Yan Hong đã đánh đổi mạng sống của mình lấy hạnh phúc cho con gái. Thật là một câu chuyện buồn, đồng thời giải thích tại sao những đứa con của Yan Hong lại cách nhau nhiều tuổi đến

vậy. Nghĩ lại đêm qua, thấy Yan Hong hoàn toàn viên mãn và hạnh phúc, tôi ghen tị biết bao với cuộc hôn nhân của chị. Xem ra chẳng điều gì thực sự giống như vẻ bề ngoài.

Suốt buổi chiều tôi nằm dài trên chiếc chõng tre dưới nhà. Sàn thư phòng lát gạch hoa vẫn mát mẻ ngay cả khi trời nóng rực. Tôi không thể tưởng tượng được những người làm cu li làm việc trong hầm thiếc phải chịu đựng thế nào. Tỷ lệ tử vong vô cùng cao, nhưng từ đại lục, họ vẫn lũ lượt ngồi tàu vượt biển, cùng với những người Ấn từ Madras và Chennai, đến đây để làm việc trong các đồn điền cao su, cà phê. Tôi vẫn thường tự hỏi cảm giác lên thuyền chu du đến những vùng đất xa xôi sẽ thế nào. Tian Bai đã từng đi, và tôi cũng muốn sang phía Đông thăm Moluccas, đến Hong Kong, thậm chí Nhật Bản. Nhưng những chuyến hải trình ấy không dành cho tôi.

Tôi cứ nghĩ vẫn vợ cho đến khi vú mang vào một gói nhỏ do nhà họ Lim gửi tới. "Gì vậy ạ?" Tôi hỏi. Nó được bọc bằng giấy màu nâu, thắt dây gai. Tôi cầm lên bằng hai tay, hơi cau mày. Sau cơn ác mộng đêm trước, tôi nghi ngờ bất cứ thứ gì dính dáng đến ngôi nhà ấy. Hóa ra đó chỉ là một mảnh vải batik, in họa tiết màu chàm và hồng phấn đẹp vô cùng, kèm một tấm thiệp từ Yan Hong.

Em quên phần thưởng của cuộc thi khâu kim này.

Hy vọng sớm được gặp lại em.

Chúc em có nhiều niềm vui...

"Đẹp quá!" Vú tấm tắc.

Đối với bà, điều tuyệt vời nhất ở buổi tiệc là tôi đã thắng cuộc thi khâu kim. Tôi phải kể đi kể lại đến mấy lần và nghe bà ba hoa về

chuyện ấy với lão Wong đầu bếp. Tôi chưa bao giờ giỏi nữ công gia chánh, đồ rằng vú cũng buồn vì chuyện đó. "Suốt ngày đọc sách!" Bà mắng mỏ và tước ngay cuốn sách khỏi tay tôi mỗi khi nhìn thấy. "Rồi có ngày hỏng mắt!" Một lần tôi cự nự rằng thêu thùa tác hại cũng không kém nhưng bà chẳng thèm nghe. Ngoài một lời cầu hôn, mảnh vải này là điều tuyệt nhất tôi có thể mang về cho bà.

Và mặc dù chẳng muốn thừa nhận, nhưng tôi cũng thấy vừa lòng với nó. Tôi giữ nhẹ mảnh vải, và một thứ lấp lánh rơi ra từ các nếp gấp.

"Cái gì đấy?" Vú hỏi ngay, không gì qua được cặp mắt sắc bén của bà.

"Đồng hồ bỏ túi ạ."

"Cái này cũng là phần thưởng à?" Đó là một chiếc đồng hồ bỏ túi của nam giới bằng đồng thau, mặt tròn và kim chỉ giờ tinh xảo. "Kỳ lạ thật. Trông không giống đồ mới. Mà tại sao Yan Hong lại tặng cô đồng hồ nhỉ? Xui xẻo lắm." Trông bà cau kỉnh.

Người Hoa chúng tôi không thích tặng và nhận một số thứ làm quà vì lý do mê tín: dao, vì tượng trưng cho sự phân ly; khăn tay, vì báo trước chuyện buồn khóc than; và đồng hồ, vì đo đếm những ngày còn lại của cuộc đời. Nếu được tặng những thứ ấy, người nhận thường trả một ít tiền, để giả vờ như thể họ mua chúng chứ không phải được tặng. Tim tôi đập thành thịch, mạnh đến mức sợ bị vú nghe thấy. Tôi chắc chắn mình từng nhìn thấy chiếc đồng hồ này.

"Chắc nó lỡ rơi vào đấy ạ." Tôi đáp.

"Bất cần thế!" Bà nói. "Nếu không phải đồ của cô thì đừng có giữ."

"Lần sau gặp Yan Hong con sẽ hỏi lại ạ."

Mặc vú đứng đó lắc đầu, tôi chạy biến về phòng mình, nhìn ngắm thứ vừa nhận được. Vú nói đúng, đây chẳng phải đồng hồ mới. Có vài vết xước quanh mặt và không thấy sợi xích đâu. Càng nhìn tôi càng chắc chắn đây là chiếc đồng hồ Tian Bai đang sửa hôm chúng tôi gặp gỡ.

Trong những cuốn tiểu thuyết mà tôi từng đọc, nhân vật chính luôn xuýt xoa trước những tín vật họ nhận được, dù đó chỉ là một cây trâm, một viên ngọc hay thậm chí một chiếc hài của người con gái bó chân. Tôi vẫn luôn chê họ thật ngớ ngẩn. Nhưng lúc này, tôi áp chiếc đồng hồ giữa hai lòng bàn tay, tiếng tích tắc đều đều như nhịp tim của con chim non. Tôi thả chiếc đồng hồ vào túi áo. Món quà bất ngờ làm tôi vui thắm đến hết ngày, và chỉ đến khi màn đêm buông xuống, tôi mới dần lo lắng vì giấc mộng ban đêm. Sau bữa tối, tôi loay quanh mãi dưới bếp, đến mức lão Wong phải cầm hót rác xua tôi lên nhà.

Tôi dợm bước xuống phòng vú để chuyện trò thì nhớ ra đêm nay bà được nghỉ. Đôi khi bà sẽ nghỉ ngơi, đi thăm bạn bè và chơi mạt chược. Khi còn nhỏ, tôi thường đòi đi theo, đến thế giới của các bà vú, nghe họ tán chuyện giữa những ván bài. Chúng tôi lẻn vào khu người hầu qua lối cổng sau, và tôi sẽ ngồi nghe cho đến khi buồn ngủ rũ mắt, sau đó vú cũng tôi về nhà. Tôi chắc chắn không bao giờ cha biết về những chuyến đi chơi này. Vừa bước lên cầu thang, tôi vừa ước ao mình bé lại, một lần nữa được vô tư thiếp đi trong vòng tay những người yêu thương mình. Tôi lên giường, mở rộng cửa sổ.

Không khí ban đêm mát lạnh và nồm ẩm như sắp mưa. Tôi nằm trên giường mà tỉnh như sáo. Tôi sợ.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Nỗi sợ của tôi là có cơ sở, vì từ đó trở đi, tôi cảm giác mộng mị cứ triền miên mỗi khi đêm về. Mặc dù tôi đã cố thức, nhưng cuối cùng vẫn thiếp đi. Châm kim vào ngón tay, cắn đầu lưỡi, thậm chí đứng lên và đi lại quanh phòng, tất cả đều vô dụng. Đêm này qua đêm khác, tôi thấy mình lọt vào thế giới kỳ dị, nơi có Lim Tian Ching. Có khi tôi thấy mình là khách mời duy nhất trong một buổi đại tiệc, ngồi bên chiếc bàn dài chất hàng đồng cam, từng thố cơm, gà luộc chặt làm bốn và hàng tá xoài bày biện như đồ cúng, trông đã thấy không nuốt được, dù đẹp mắt.

Lần khác tôi thấy mình đang ở trong một tàu ngựa đông đúc, vài con lốm đốm, vài con trắng, đen, nâu. Và dù đủ màu sắc, chúng chỉ có một kích cỡ, tai và đuôi giống nhau như đực. Từng con một đứng ngoan ngoãn trong ngăn chuồng của mình, tai vểnh về phía trước, đôi mắt đăm đăm nhìn thẳng. Khi chúng cử động, chẳng có âm thanh nào thoát ra ngoài tiếng lạo xạo của giấy bị vò nhàu. Khi tôi tiến sâu hơn vào tòa phủ đệ tối tăm, có hàng dàn xe ngựa, xe kéo và những cỗ kiệu sáng loáng sơn son thếp vàng. Nhưng điều kinh hoàng nhất là khi tôi nhìn thấy một cỗ xe kéo sang trọng cùng người phu xe đứng sẵn giữa hai tay kéo, đôi tay ông nắm chặt càng xe không nhúc nhích, cặp mắt vô hồn nhìn về phía trước. Khi tôi huơ tay trước mặt, ông không hề có phản ứng gì, dù chỉ là một cái chớp mắt. Tôi vội bước lùi lại, sợ ông tự dưng chộp lấy cổ tay mình. Từ tư thế sẵn sàng của ông, tôi đoán ông chỉ nghe theo mệnh lệnh. Cả những con ngựa cũng sẽ tuyệt đối nghe lời nếu tôi dám cưỡi thử, nhưng thật tình, tôi chẳng dám. Thế giới tăm tối ấy làm tôi ghê sợ,

da tôi râm rứt, những tưởng tượng kinh dị hiện đầy trong tâm trí, tinh thần tôi yếu ớt đến độ chẳng còn sức lực để bước đi.

Ân huệ lớn nhất là Lim Tian Ching không hề xuất hiện trong những giấc mộng ấy. Tôi chỉ có một mình, đơn độc đi qua những đại sảnh mênh mông, những khoảnh sân thênh thang và những khu vườn bài trí đẹp mắt. Có cả một gian bếp rộng lớn với đầy đủ nồi niêu xoong chảo cùng hàng đồng thực phẩm được chất đồng trên bàn, thậm chí cả một thư phòng với nhiều chồng giấy và bút lông sồi để viết chữ. Thế nhưng khi tôi đến xem thì thấy sách và quyển trục trắng trơn. Mọi thứ được dựng lên như một sân khấu, sẵn sàng cho một vở diễn sẽ không bao giờ xảy ra. Ruột gan tôi quặn thắt vì căng thẳng.

Đôi khi, tôi bắt gặp vài người hầu bộ dáng y hệt người phu xe tôi từng thấy. Họ đi đi lại lại với âm thanh loạt soạt khiến tôi giật mình. Mọi thứ ở đây trông u ám nặng nề, mặc dù đều rất đẹp đẽ, và những người hầu khác chẳng khác gì những con rối vô hồn đáng sợ. Tôi cảm thấy may mắn khi chưa phải chạm mặt Lim Tian Ching, dù tôi vẫn nghi y đang lẩn khuất đâu đây. Đôi khi tôi cảm nhận được sự có mặt của y trong phòng kế bên, hoặc đằng sau những tàng cây. Khi đến gần những chỗ đó, tim tôi lại đập thành thịch, nỗi sợ hãi quá lớn khiến bản năng thôi thúc tôi tỉnh dậy.

Tôi chưa từng kể với ai về những giấc mộng của mình, mặc dù nhiều lần đã dọm bước đến thư phòng của cha để trải nỗi lòng. Thêm nữa, tôi nhận ra rằng, có lẽ ông sẽ chẳng đời nào tin những điều kỳ quặc ấy. Ông sẽ xem đó là nỗi sợ hãi kiểu trẻ con và dễ dàng tôi đừng nên tin vào chúng. Xét cho cùng, đến ông với nỗi nhớ khôn nguôi dành cho người vợ đã khuất mà còn chẳng thể gặp lại bà trong mộng, hay cảm nhận được linh hồn bà hiện hữu quanh

mình, thì hiển nhiên sẽ coi cỏi âm không hề tồn tại, mà chỉ đơn thuần là tín ngưỡng cổ xưa. Ông là một nhà Nho khắc kỷ, và Nho giáo không chấp nhận những câu chuyện ly kì như vậy. Tôi quá hiểu cha mình, ông sẽ không vì vài giấc mơ vô căn cứ mà thay đổi quan điểm tâm linh của bản thân. Chắc hẳn ông sẽ dẫn vật mình vì đã nhắc đến lời cầu hôn đen đũi nọ.

Còn nếu kể với vú, tôi lại gặp phải vấn đề trái ngược. Vú sẽ tin sái cổ. Sẽ tìm mọi cách trừ tà, đốt lông gà bắt tôi uống hoặc vẩy máu chó quanh phòng để ép con ma lộ diện. Thậm chí bà còn tha tôi đi gặp đồng cốt. Chắc chắn bà sẽ hoảng loạn vì quá sợ hãi.

Đôi khi tôi băn khoăn việc mơ thấy thế giới người chết liệu có đơn thuần chỉ là dấu hiệu của sự mất trí hay không. Tôi thử trí nhớ của mình và kiểm tra xem đồng tử xem có giống của người điên không, nhưng lại không thích nhìn vào gương lâu, trong gương có quá nhiều cái bóng. Điều duy nhất an ủi tôi là chiếc đồng hồ của Tian Bai, nhưng tôi không biết liên lạc với anh bằng cách nào. Tôi tính gửi một bức thư cho Yan Hong, cảm ơn chị vì món quà và tôi tự hỏi liệu chị có biết gì về chiếc đồng hồ. Chẳng hiểu sao tôi nghĩ chị không biết. Nhưng nếu tôi gửi thư cho chị, có lẽ anh cũng sẽ đọc được.

Suy đi tính lại, tôi chỉ viết một tấm thiệp đơn giản.

Cảm ơn chị rất nhiều vì món quà tuyệt đẹp.

Thật quá bất ngờ, em sẽ trân trọng nó và sử dụng thật cẩn thận để lâu bền với thời gian.

Nghe thật kỳ cục, nhưng đó là câu hay nhất mà tôi nghĩ ra được. Hay quả thật ai đó đã vô tình làm rớt chiếc đồng hồ vào súc vải? Có

khi là một đứa nhóc. Tôi sụt cân thấy rõ vì những cơn ác mộng khi ngủ và nổi thấp thỏm khi thức. Ngày qua ngày tôi khép mình trầm lặng. Tất nhiên là vú nhận ra điều này.

"Cô làm sao vậy?" Bà hỏi. "Ồm à?"

Khi tôi thú nhận là không được khỏe, bà cho nấu một loạt canh bổ dưỡng. Củ cải đỏ hầm xương lợn để thải độc. Chè đậu xanh đường vàng giúp thanh lọc cơ thể. Súp gà nấu với đông trùng hạ thảo trị chứng mất ngủ. Những bát canh của bà đã giúp tôi khỏi ốm không biết bao nhiêu lần ngày nhỏ, nhưng nay lại không thấy hiệu nghiệm. Một buổi chiều, khi đang nằm dài trên chõng tre dưới nhà, tôi đùa rằng mình như Lâm Đại Ngọc, nhân vật nữ chính đầy bi kịch trong Hồng Lâu Mộng. Một tiểu thư mang trong mình căn bệnh lao phổi, cả ngày vừa ho ra máu vừa đọc sách, trông yếu ớt nhưng lại xinh đẹp.

"Nói vớ nói vẩn!" Phản ứng gay gắt của vú làm tôi giật mình.

"Con chỉ đùa thôi mà."

"Không được mang bệnh tật ra làm trò đùa."

Lúc bà lo lắng, tôi không nên thử sức chịu đựng của bà. Quả thật những giấc mơ đã làm tôi kiệt sức, nhưng tôi vẫn hi vọng mình có thể vượt qua chúng bằng ý chí. Chẳng phải hằng đêm tôi vẫn tự bút mình khỏi mộng mị đấy sao? Nhưng không lâu sau, tôi đã hiểu được rằng mình chỉ đang hảo huyền.

Từ sau lễ Thất tịch ở nhà họ Lim, tôi hiếm khi thấy bóng dáng cha. Ông ra khỏi nhà nhiều đến bất thường, quay về lại lập tức giam mình cùng đồng sách vở. Mỗi lần xuất hiện để dùng bữa, trông ông

xanh xao vàng vọt, đôi đồng tử giãn nở. Nếu là bình thường, hẳn tôi đã quan tâm đến tình trạng của ông hơn, nhưng giờ tôi chỉ mãi ưu tư về Tian Bai và những cơn ác mộng dai dẳng. Thế nên tôi rất bất ngờ khi một chiều nọ được ông gọi vào thư phòng.

"Chuyện gì vậy cha?" Tôi hỏi ông. Đó là một ngày nóng nực. Rèm tre đã hạ xuống hết để chắn nắng, còn dập thêm nước để hạ nhiệt, nhưng thư phòng vẫn ngọt ngào vô cùng.

Ông phẩy tay. "Li Lan, cha nhận ra mình đã không hoàn thành nghĩa vụ của một người cha đối với con gái."

"Sao cha lại nói vậy?"

"Con sắp 18 tuổi rồi. Đa phần các cô gái bằng tuổi con đã thành gia thất, hoặc ít nhất cũng đã đính ước."

Tôi im lặng. Hồi nhỏ tôi vẫn đùa cha rằng sẽ thế nào khi tôi lấy chồng. Ông luôn đáp tôi chẳng có gì phải lo, chắc chắn tôi sẽ mãn nguyện. Chẳng hiểu sao tôi luôn tin rằng ông sẽ để tôi tự do lựa chọn người bạn đời vì dù gì, cuộc hôn nhân của cha mẹ cũng đã vô cùng hạnh phúc. Có lẽ còn hơi hạnh phúc quá mức... ấy là nói trước kia.

"Như con biết đấy, hoàn cảnh nhà ta gần đây không tốt lắm. Cha từng nghĩ chi tiêu dè sẻn thì chắc vẫn đủ để dành cho con, ngay cả khi ngộ nhỡ cha có mệnh hệ gì. Nhưng giờ chúng ta càng lúc càng thâm thối. Thêm nữa, gia đình cha nhắm cho con từ khi con còn nhỏ lại đang trực trặc."

"Gia đình nào cơ ạ? Sao chưa bao giờ cha nói với con?"

"Cha không muốn con phải bận tâm việc hôn nhân. Và cha cũng hy vọng, có lẽ chỉ là suy nghĩ lãng mạn của cha thôi, rằng sẽ ưng chàng trai nào đó, hai đứa tự nguyện đến với nhau mà không chịu bất kỳ sức ép hay chờ đợi gì. Như cách cha và mẹ đã đến với nhau vậy." Ông thở dài. "Nếu ai có lỗi trong chuyện này thì người đó chính là cha. Cha đã giấu kín tất cả đến tận bây giờ. Cha đã mong..."

"Cha định gả con vào nhà nào ạ?"

"Thật ra chưa danh chính ngôn thuận, nhưng cha và một người bằng hữu đã từng có giao ước. Hai nhà chúng ta, xét về cách biệt tiền tài thì không hề môn đăng hộ đối." Ông cười cay đắng. "Bằng hữu của cha có một người cháu, một chàng trai trẻ tuổi mồ côi cha mẹ. Nhiều năm trước khi con còn nhỏ và gia đình ta còn có thanh danh có thu nhập nhất định, ông ta đã ướm hỏi con cho cháu mình. Cha từng gặp chàng trai ấy và thấy vô cùng hài lòng. Anh ta sẽ hợp với con. Thật ra còn hợp hơn cả chính con trai ruột của ông ta, vì như thế con sẽ đỡ chịu áp lực hơn."

Đột nhiên tôi thấy vừa tò mò vừa bức tức. Các chi tiết nghe quen tai một cách đáng sợ.

"Rồi sao ạ?"

"Con trai ông ta qua đời, cháu trai trở thành người thừa kế duy nhất. Cha bỗng nghĩ hứa hẹn năm xưa may ra vẫn còn giá trị. Thật ra cho đến gần đây cha vẫn nghĩ thế..." Giọng ông tắt dần.

"Tên gia đình đó là gì ạ?" Tôi chỉ muốn nắm lấy vai ông mà lắc.

"Nhà họ Lim."

Máu nóng dồn lên hai tai tôi. Tôi hít từng hơi ngắn, xây xẩm mặt mày. Cha tiếp lời, "Cho đến gần đây, cha vẫn nghĩ lời cầu thân năm xưa chưa hề thay đổi. Vì họ đã mời con đến nhà và tỏ ra quý mến con. Thế nhưng Lim phu nhân lại đưa ra đề nghị kỳ quặc."

"Lời cầu hôn cho người chết." Trái tim tôi chùng xuống.

"Một hôm bà ấy tiếp cận cha. Cha không biết bà ấy nghiêm túc hay làm lẩn giữa lời hứa hôn dành cho cháu trai và con trai mình."

Tình hình bắt đầu sáng tỏ, tôi đã hiểu những lời Lim Tian Ching từng nói, rằng y bắt mẹ mình hỏi tôi cho y. "Bây giờ thì sao hả cha?"

"Tuần trước bằng hữu Lim Teck Kiong có nói chuyện với cha. Ông bảo rằng cháu trai đã có thân phận mới, là người thừa kế nhà họ Lim, cậu ta không thể lấy một cô gái tay trắng. Và một lần nữa, ông ta đề cập tới việc muốn con trở thành con dâu ông ta, vợ của đứa con đã mất."

"Cha trả lời thế nào?"

"Cha nói sẽ suy nghĩ và hỏi ý kiến con." Cha ngăn lại trước khi tôi kịp nói. "Nghe này! Cha biết con rất khó chịu, nhưng ít ra con nên biết rằng như thế có nghĩa là con sẽ được bao bọc đến hết đời, sống sung túc hơn rất nhiều so với tình cảnh hiện giờ. Chúng ta đã tiêu tán gần hết gia sản rồi và thật không may, người nắm phần lớn các khoản nợ của nhà ta không ai khác chính là Lim lão gia. Ông ấy hứa sẽ xóa bỏ nợ nần, và cha nghĩ ông ấy đang muốn giúp nhà mình."

"Con không đồng ý! Con sẽ không bao giờ lấy người đã chết đâu!"

"Con à, con đừng vội lo. Dù là kẻ thất bại, cha cũng không bao giờ ép con vào cuộc hôn nhân với người chết. Cha nghĩ cách tốt nhất bây giờ là tìm cho con một mối khác. Như thế thì mọi người đều giữ được thể diện. Cha đã kín đáo dò hỏi xung quanh, nhưng chưa thấy tin tức khả quan nào. Lỗi của cha. Từ ngày mẹ con đi, cha chẳng thiết gặp gỡ bạn bè mới hay duy trì các mối quen biết cũ. Cha thử liên lạc với các bằng hữu ngày xưa, thì ai cũng đã biết tin, hẳn là thông qua nhà họ Lim, rằng con sẽ lấy con trai ông ta. Nhưng con yên tâm, chúng ta sẽ có cách."

Lệ dâng đầy trong mắt tôi. Nếu để nước mắt chảy ra, tôi sẽ không tìm lại được nữa. Cha nhìn đắm đắm vào chiếc bàn, sự xấu hổ và dần vật hiện rõ trên gương mặt. Rồi ông vô tình liếc sang tủ thuốc phiện. Tôi chỉ chực bắt ra những lời trách móc. Bảo sao vú cứ cắn nhằn về ông. Tôi luôn bảo vệ cha, luôn tin rằng cha vẫn âm thầm thương yêu và lo lắng cho tôi. Nhưng giờ tôi mới rõ cái giá mình phải trả cho những thất bại của đáng sinh thành. Tôi cắn môi đến bật máu. Hằng ngày, hằng giờ, cha đốt thuốc bên bàn đèn, và tôi phải trả giá bằng cả tương lai. Ông đã thờ ơ, đã đánh mất cơ hội để con mình đến với hạnh phúc. Nước mắt cứ trào ra không cách nào ngăn lại được, tôi chạy ào ra khỏi thư phòng.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Trở thành vợ Tian Bai! Trong đầu tôi chỉ có suy nghĩ ấy. Hóa ra từ đầu tôi đã được hứa gả cho anh. Tôi khóa mình trong phòng, khóc suốt suốt. Rành rành một tấn bi kịch, nhưng lại ẩn chứa một sự thật nực cười. Tôi nghe vù đập cửa rầm rầm, rồi nghe cả tiếng cha. Tôi ước mình chưa bao giờ gặp anh. Tôi ước cha sớm gả tôi cho Tian Bai trước khi Lim Tian Ching kịp chết. Và dù âu sầu không tả xiết, tôi vẫn phải thừa nhận cha mình rất có mắt nhìn người. Ông nói đúng, tôi sẽ thích - tôi đã thích - Tian Bai. Rất nhiều.

Tian Bai có hay biết gì về giao ước này không? Có phải vì thế mà anh gửi cho tôi chiếc đồng hồ? Nếu đúng vậy, có lẽ anh chưa hay biết lời hứa hôn giữa chúng tôi đã bị hủy bỏ. Tôi tự hỏi liệu những cử chỉ của anh có phải chỉ thuần túy là phép lịch sự, dù anh nhìn tôi lâu hơn bình thường. Hồi tưởng lại ánh mắt đăm đăm của Tian Bai, tôi thấy mình thật yếu đuối. Liệu đó có phải là tình yêu? Nó giống như một ngọn lửa đỏ, chậm rãi liếm đi từng lớp vỏ bọc của tôi.

Cha thật sắc sảo khi tính toán hứa hôn tôi cho một người khác. Nhưng đó là cha, dù khôn ngoan nhưng thiếu ý chí, cũng chẳng có khả năng và quyết tâm theo đuổi một việc đến cùng, nên kế hoạch của ông chẳng mấy khả quan. Xét đến nhóm nhỏ bằng hữu của ông, chẳng ai muốn, hoặc có khả năng xúc tiến một cuộc hôn nhân vội vã đến vậy, mà nói thật tôi cũng khó lòng trách họ. Nhưng có lẽ cha mới chỉ xem xét những gia đình danh giá. Nếu tôi thực sự muốn kết hôn, thì tìm một chàng rể hàn vi cũng chẳng có gì là khó. Nhưng tôi chắc chắn mình không muốn lấy ai khác. Tôi cố nén cơn rùng mình khi nghĩ đến Lim Tian Ching. Mọi việc đều do y, tôi chắc chắn như

vậy. Thế nên, tôi sẽ không bao giờ cúi đầu trước y. Tôi thà trốn chạy. Thà cắt phăng mái tóc để trở thành một bà sơ, hay một bà vú. Gì cũng được, còn tốt hơn là làm vợ của hồn ma ấy.

Đôi mắt tôi đổ quạch nhức nhối. Đang chăm chăm nhìn mặt mình qua tấm gương mẹ để lại, tôi thoáng thấy một bóng hình mờ mờ đứng sau lưng. Trong cơn cuồng nộ, tôi vớ lấy vật gần nhất ném thẳng vào chiếc bóng. Quá trễ, ngay khi vật rời khỏi tay, tôi nhận ra đó là chiếc đồng hồ của Tian Bai. Thế nhưng đâu còn ý nghĩa gì nữa? Tôi lại bật khóc nức nở, và chìm vào giấc ngủ vì kiệt sức.

Nhưng giấc ngủ chẳng giúp ích được gì. Đến giờ phút này, lẽ ra tôi phải biết điều đó. Một phần trong tôi cố trở lại thế giới thực, một phần khác thấy bản thân đang trượt sâu xuống cơn mộng mị, như thể bị lôi đi bằng một dải lụa hay một sợi dây. Sương mù tan nhường chỗ cho ánh sáng lóa mắt. Tôi đang đứng trên một hành lang mênh mông thấp sáng bởi hàng trăm ngọn nến đỏ. Những tấm lụa điều trải dài trên bàn ăn, và ruy băng to bản cùng màu kết thành nơ buông xuống từ trần cao. Tôi ghê sợ nhìn quanh. Chỉ có hành lang được thấp sáng, ngoài kia màn đêm vẫn mịt mù. Một điều nữa làm tôi cực kỳ khó chịu là, đây rõ ràng là kiểu trang hoàng cho đại tiệc. Màu đỏ đặc trưng cho những dịp đại hỷ, ví như ngày đầu năm. Hay lễ cưới.

Vẫn như mọi lần ở thế giới này, cả hành lang vắng tanh. Một không gian đủ sức chứa mấy đoàn người, nhưng chỉ bày vài hàng ghế trống. Thậm chí không có đến một hơi thở. Im lìm như nghĩa địa. Tôi nổi da gà khi nghĩ rằng người nào đó, hay thứ gì đó, rất có thể đang nhìn mình từ bên ngoài những khung cửa sổ to rộng tối tăm kia. Và ngay khi ý nghĩ này loáng lên trong tâm trí, các dải ruy băng đỏ bắt đầu rung rinh. Ai đó đang đến. Tôi cuống cuống, cố

gắng tỉnh lại, cố gắng làm thế giới tan biến như vô số lần trước đây. Trong lúc tôi đang tập trung, thì Lim Tian Ching bước ra từ đằng sau một bức màn. Y xuất hiện khẽ khàng đến nỗi như thể đang chờ sẵn ở đó. Tôi phát hoảng.

"Em đến rồi, Li Lan."

Tôi vô thức giật lùi từng bước.

"Em yêu, ta phải nói thật rằng ta thất vọng về em."

Y thở dài, phe phẩy chiếc quạt giấy. "Ta nghĩ mình sẽ thật kiên nhẫn, sẽ cho em thấy những gì chúng ta có thể chia sẻ cùng nhau. Em thích chúng mà, phải không?" Thấy tôi câm lặng, y cười nhạt. "Ở đây t không thiếu thứ gì. Nhà, ngựa, người hầu. Nói thật nhé, ta chẳng thấy có lý do gì để bất kỳ cô gái nào cảm thấy không sung sướng khi ở đây. Thế nhưng ta lại thấy gì nào?" Ánh mắt y trở nên mờ đục. "Ta thấy em mơ tưởng đến người đàn ông khác! Và người đó là ai?"

Tôi cố gom góp sức lực, trong khi y càng lúc càng đến gần.

"Chính là anh họ của ta! Khi ta còn sống, hấn làm ta chưa đủ mất mặt hay sao, mà đến khi ta chết..." Lúc Lim Tian Ching nói chữ chết, tôi nhận thấy một điều kỳ lạ. Hình dáng y hơi mờ đi trong tích tắc, rồi rõ nét trở lại. "Tian Bai luôn cố cạnh tranh với ta. Đừng tưởng ta không biết em được hứa hôn với hấn! Đó là một trong những điều đầu tiên ta phát hiện ra sau khi thấy em ở hội thuyền rồng. Thử tưởng tượng xem cảm xúc của ta lúc đó thế nào khi biết hấn có một lời hứa hôn tốt đẹp như vậy." Một nét kinh tởm thoáng hiện trên gương mặt y.

"Giữa bao nhiêu người, sao lại là hấn? Mẹ ta nói cha sắp đặt như vậy vì nhà em rất nghèo, và cuộc hôn nhân ấy không thể sáng sủa bằng cuộc hôn nhân của ta được. Sau đó ta căn vặn mẹ ta tại sao lại cho hấn cưới một cô gái như em? Bà bảo rằng bà không biết gì về em, chưa ai từng gặp em." Gương mặt y đỏ bừng như một đứa trẻ béo ị kêu la vì bị giành mất đồ ăn vặt.

"Anh hãy quên tôi đi." Tôi đáp. "Tôi chẳng xứng với gia đình anh đâu."

"Xứng hay không là do ta quyết định. Tuy nhiên ta khen ngợi sự khiêm tốn của em." Y lại cười với tôi. "Em yêu, ta bằng lòng tha thứ cho sự yếu mềm nhất thời của em. Vì rốt cuộc em đã ném nó đi."

"Ném cái gì đi cơ?"

"Cái đồng hồ ấy. Ta ghét những thứ như thế." Y làm bầm. "Nhìn thấy cảnh đó, ta biết rằng em không còn hứng thú với hấn nữa. Li Lan, giờ cùng uống mừng sự đoàn tụ của chúng ta chứ nhỉ?" Lim Tian Ching nâng một ly rượu lên, theo cung cách giao bôi trong hôn lễ.

"Không đời nào! Dù sao anh cũng chết rồi mà!"

Y co rúm lại. "Đừng nhắc đến điều đó. Nhưng ta nghĩ em có quyền được biết. Ta đã căn dặn cha kỹ lưỡng về cách thức tiến hành rồi. Em sẽ có một hôn lễ long trọng, với tất cả những gì các cô gái thường mong ước. Sẽ có đầy đủ sính lễ cho cô dâu, đồ trang sức, thậm chí cả mấn đội đầu bằng lông chim bói cá nếu em thích. Nhà ta sẽ đưa kiệu và dàn nhạc tới nhà em, chỉ có điều em sẽ đi cùng một con gà trống, chứ không phải với ta."

Tôi rùng mình trước viễn cảnh đó, nhưng y cứ thao thao bất tuyệt, rõ ràng đang vô cùng thỏa mãn. "Lúc làm lễ, em sẽ uống rượu giao bôi với bài vị của ta trước mộ phần. Sau hôn lễ chính thức, em sẽ bước chân vào nhà họ Lim với tư cách phu nhân của ta. Em sẽ được hưởng mọi vinh hoa phú quý. Mẹ ta sẽ lo liệu chuyện đó cho em. Và hằng đêm chúng ta có thể ở bên nhau." Y ngừng lại và mỉm cười gian xảo.

Dù sợ hãi, nhưng tôi vẫn cảm nhận được cơn giận bùng bùng thiêu đốt khắp cơ thể. Sao tôi phải lấy thằng hề độc tài này, dù còn sống hay đã chết?

"Tôi không muốn."

"Cái gì?"

"Tôi nói, tôi không muốn như thế. Tôi không muốn lấy anh!"

Mắt Lim Tian Ching nheo lại. Dù tuyên bố hùng hồn là thế, nhưng thực ra tim tôi đang run rẩy. "Em không có quyền lựa chọn. Ta sẽ hủy hoại cha em."

"Thế thì tôi sẽ làm ni cô."

"Em không biết ta có thể làm những gì đâu! Ta sẽ ám em, ám cha em, và cả bà vú lacta của em." Y nổi điên. "Các công sai âm giới đều theo phe ta rồi, chúng nói ta muốn làm gì em cũng được!"

"Anh chết rồi! Chết rồi! Chết rồi!" Tôi gào lên.

Mỗi lần từ chết lặp lại, hình bóng y mờ đi và rung giật. Hành lang mênh mông trống trải với hàng trăm ngọn nến đỏ chao đảo rồi từ từ

biến mất, hình dáng y dần nhòe nhoẹt như thể đang bị một bàn tay to lớn vô hình xóa đi.

Tôi như một cái xác không hồn sau giấc mơ đêm ấy. Vú tìm thấy tôi nằm trên sàn nhà, cuộn người như một con tôm lột. Thầy thuốc tới kiểm tra lưỡi, bắt mạch rồi lắc đầu ngán ngẩm. Ông nói hiếm có bệnh nhân trẻ tuổi nào lại thiếu dương khí đến vậy. Như thể đã có ai hút mất phân nửa sự sống khỏi cơ thể tôi. Sau đó ông kê một bài thuốc gồm các vị tính nhiệt như nhân sâm, rượu, long nhãn và gừng. Đến ngày thứ ba tôi đã có thể ngồi dậy được, vú mang cho tôi một bát canh gà hầm với dầu mè, tốt cho tim mạch và hệ thần kinh. Trong ánh sáng ban ngày, vú trông quắt lại, như thể một cơn gió cũng có thể cuốn bà đi mất.

Tôi khẽ gượng cười. "Con đỡ rồi, vú à."

"Vú không biết chuyện gì đã xảy ra với cô nữa. Thầy thuốc nói cô bị suy nhược thần kinh. Cha cô đang tự đổ lỗi cho mình."

"Cha con đâu ạ?"

"Ông ấy kè kè bên giường cô mấy ngày nay. Vú vừa bắt ông ấy đi nghỉ. Cả nhà cùng đổ bệnh thì còn ra thể thống gì."

Tôi húp thứ canh nóng phồng lưỡi. Vú có cả một danh sách các loại canh, nhưng bà nói tôi nên bắt đầu với canh gà vì hãy còn yếu. Mấy hôm nữa sẽ ăn sang canh sâm.

"Thứ này đắt lắm vú à." Tôi nói.

"Tới giờ này còn tiết kiệm để làm gì? Cô đừng lo chuyện tiền bạc."

Bà tỏ vẻ giận dữ, quay ngoắt sang hướng khác. Tôi quá mệt mỏi để tranh cãi với bà. Thầy thuốc tới khám thêm lần nữa, kê đơn thuốc để xông hơi và thêm nhiều thảo dược nhằm bồi bổ khí huyết cho tôi. Ông có vẻ hài lòng với tiến triển của tôi, nhưng tôi biết lý do thực sự là gì. Cả tuần vừa rồi tôi chẳng hề mộng mị.

Tôi cũng không nhìn thấy ảo giác nào kể từ ấy. Nếu là do tôi phát điên, thì mọi sự sẽ trở nên vô vọng. Còn nếu thật là linh hồn Lim Tian Ching đang theo ám tôi, tôi còn có thể làm gì đó tự cứu mình. Từ việc y cứ nằng nặc đòi tổ chức hôn lễ, có lẽ lễ nghi này cần phải được sự chấp thuận của tôi. Khi tức giận, y có nhắc đến những công sai âm giới, và rằng y muốn làm gì tôi cũng được. Điều này nghe thật kỳ quái, thậm chí kinh dị. Tôi ước mình vẫn giữ chiếc đồng hồ của Tian Bai. Khi tôi ném, nó bay ra sau bàn phấn, giờ ốm yếu thế này, tôi chẳng thể dịch được cái bàn ra để lấy lại nó. Tôi nhờ vú tìm giúp chiếc đồng hồ nhưng bà gạt đi, vì vẫn ác cảm với những món quà bà cho là đen đui. Tôi quyết định không đả động gì thêm đến chiếc đồng hồ, kéo bà sẽ đi tìm và mang nó đi mất.

Vài ngày sau, nhà tôi xảy ra một chuyện. Tôi nghe tiếng huyền náo dưới nhà và tiếng cửa sập mạnh ngoài sân. Tôi ra khỏi phòng và hỏi cô hầu Ah Chun. Ngoài vú, cô và lão Wong đầu bếp là những người hầu duy nhất ở lại ngôi nhà rộng rãi và trống huếch này.

"Thưa cô, lão gia có khách ạ!" Ah Chun đáp.

Cha thỉnh thoảng cũng có người đến thăm, nhưng đa phần là những ông già nhàn tản giống ông, đến và đi không mấy ồn ào.

"Ai đến vậy?" Tôi hỏi cô hầu.

"Một anh chàng đẹp trai lắm ạ!"

Đây rõ ràng là sự kiện thú vị nhất xảy ra ở nhà tôi trong nhiều năm trở lại đây, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh Ah Chun nép mình vào hàng rào để buôn chuyện với mấy cô hầu gái nhà bên. Tim tôi đập thình thịch, hy vọng dâng tràn trong lồng ngực khiến tôi thấy nghẹt thở.

Tôi bước chậm chậm xuống nhà. Cầu thang chính được xây từ thời ông nội, làm bằng gỗ dầu, chạm trổ vô cùng tinh xảo. Khách đến nhà luôn trầm trồ trước những đường nét công phu tinh tế này, nhưng không hiểu sao cả vú và lão Wong đều không thích cầu thang ấy. Họ chẳng bao giờ nói ra, nhưng luôn chọn đi lại trên chiếc cầu thang mỗi một phía sau. Khi tôi lần bước xuống bậc thang cuối cùng thì bị vú bắt gặp.

"Cô làm gì ở đây?" Bà kêu lên, xua phát tràn vào tôi. "Về phòng ngay!"

"Ai đến vậy vú?"

"Vú không biết, nhưng cô đừng có đứng đây. Coi chừng cảm lạnh!"

Vú chẳng thèm quan tâm đó là một buổi chiều nắng ấm. Bà luôn lẩm bẩm về chuyện chần nằng và làm mát. Tôi chậm chậm quay ngược lên phòng thì đúng lúc cửa thư phòng cha bật mở, Tian Bai bước ra. Anh đứng dưới sân chào từ biệt cha trong lúc tôi bám cứng vào tay vịn cầu thang. Tôi ước gì trông mình tươi tắn hơn, chứ không đầu bù tóc rối thế này. Nhưng tôi vẫn tha thiết mong anh nhìn thấy mình. Còn đang lưỡng lự liệu có nên gọi anh không, thì anh đã nói xong với cha và quay gót.

Khi vú tưởng tôi đã ngoan ngoãn về phòng, thì tôi lại vội vàng chạy ra cổng trước. Tôi muốn nhìn thấy bóng hình anh, dù chỉ trong giây lát. Xưa kia có một người gác cổng làm nhiệm vụ coi giữ và báo lên nhà chính mỗi khi có khách tới, nhưng giờ chẳng còn ai làm công việc ấy nữa. Không ai ngăn cản khi tôi đẩy cánh cửa gỗ nặng trĩu. Thật bất ngờ, Tian Bai vẫn ở đó, đứng ngập ngừng dưới mái hiên trước cổng. Anh giật mình khi nghe tiếng bản lề cốt kết.

"Li Lan!" Anh gọi.

Người tôi run lên vì sung sướng. Trong thoáng chốc, tôi chẳng thể nào thốt nên lời.

"Tôi mang cho em ít thuốc từ chỗ Yan Hong. Cô ấy nghe nói em bị ốm." Ánh mắt ấm áp của anh như xuyên qua da thịt tôi.

"Cảm ơn anh." Tôi đáp, lòng thôi thúc được chạm vào anh, đặt tay lên ngực và dựa vào anh, nhưng tôi không thể làm gì cả.

Sau một thoáng ngập ngừng, anh nói, "Em có nhận được chiếc đồng hồ tôi tặng em không?"

"Có ạ."

"Tôi sợ rằng đó không phải là một món quà thích hợp cho lắm."

"Bà vú của em không thích đâu. Bà bảo tặng đồng hồ là không may mắn."

"Em có thể nói với bà rằng tôi không tin vào mấy điều mê tín ấy." Khi anh mỉm cười, một lúm đồng tiền nhỏ thoáng hiện nơi má trái.

"Tại sao?"

"Yan Hong không kể với em sao? Tôi là người Công giáo."

"Em tưởng người Anh chỉ theo Anh giáo thôi." Tôi nghĩ đến thời gian học y ở Hong Kong của anh.

"Đúng vậy. Nhưng khi còn nhỏ tôi có gia sư là một cha xứ người Bồ Đào Nha."

Có hàng trăm điều tôi muốn nói, và hàng trăm câu muốn hỏi anh. Nhưng thời gian là thứ chúng tôi thiếu. Tian Bai giờ tay lên chạm vào mặt tôi. Tôi nín thở khi ngón tay anh lướt trên má mình. Ánh mắt anh nghiêm túc, gần như mãnh liệt. Mặt tôi nóng bừng. Tôi bỗng khát khao chạm môi mình vào lòng bàn tay anh, cắn lấy đầu ngón tay anh, nhưng tôi chỉ có thể ngượng ngùng cụp mắt xuống.

Tian Bai khẽ cười. "Chắc giờ không thích hợp để nói chuyện tôn giáo. Thật ra tôi đến để xin lỗi."

"Vì điều gì ạ?"

Anh định trả lời thì có tiếng nói vang lên đằng sau. Tôi kêu khẽ "Vú đến!" và quay lui. Sắp đóng cửa thì một ý nghĩ thoáng hiện trong tâm trí, tôi liền gỡ một thứ trên tóc xuống. Chỉ là chiếc lược sừng trâu giản dị, nhưng tôi ấn nó vào tay anh. "Anh nhận lấy. coi như em trả cho chiếc đồng hồ."

Đợi lúc thuận tiện, tôi chặn cha lại để hỏi về cuộc viếng thăm của Tian Bai. Từ ngày đập nát hy vọng về hôn nhân của tôi, cha có vẻ già đi trông thấy. Tình hình tài chính bi đát cộng thêm bệnh tật của tôi đã làm ông héo mòn, những nếp nhăn như lúa cày mới xới thì nhau xuất hiện trên mặt ông. Trông cha tiêu tụy đến mức tôi chẳng nỡ trách móc dù chỉ một lời.

"Anh ấy tới làm gì ạ?" Tôi hỏi ông.

"Cậu ta mang thuốc men từ nhà họ Lim tới cho con." Cha bối rối, không biết liệu có nên nhắc tên Tian Bai hay không.

"Con biết người đó là ai, cha à. Con đã gặp anh ấy ở nhà họ Lim từ trước rồi. Anh ấy có nhắn gì cho con không cha?"

Cha cúi đầu. "Cậu ta bảo ông chú có cho biết lời hứa hôn trước đây đã bị hủy bỏ. Cậu ta đến để xin lỗi, nhưng nói thêm là cậu ta vẫn có thể làm cho chú mình thay đổi quyết định."

"Ôi." Tim tôi hẫng một nhịp.

"Nhưng đừng vội hy vọng, Li Lan. Tian Bai không phải là người quyết định. Gia tộc rất có tiếng nói trong những chuyện đại sự thế này, và Lim Teck Kiong, cha không lạ gì ông ta, một khi đã quyết thì khó lòng lay chuyển."

Tôi gật đầu nhưng lời cha hầu như chẳng lọt vào tai. Tôi bồi hồi nhớ lại cảm giác ngón tay Tian Bai đặt trên má mình.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Từ khi tôi ốm, vú chuyển sang ngủ trong phòng tôi trên chiếc nệm rơm mỏng trải dưới sàn. Tôi không đồng ý, bà già lắm rồi mà sàn gỗ thì thô cứng, nhưng bà vẫn khẳng khái theo ý mình. Thật ra, có vú ở bên tôi thấy yên tâm hơn rất nhiều. Hằng đêm vú đóng chặt cửa chớp, cài chốt cẩn thận mặc thời tiết oi nóng đến đâu.

"Coi chừng cảm lạnh!" Bà giải thích. "Không là cô lại yếu đi ngay."

Tôi lại nghi vú đóng chặt cửa sổ vì lý do khác. Khi còn nhỏ, tôi đã nghe vô số câu chuyện kinh dị không chỉ từ vú mà còn từ những người bạn của bà. Malaya là vùng đất đầy rẫy vong hồn và đủ loại ma quỷ thuộc nhiều tín ngưỡng chủng tộc khác nhau. Nào là chuyện về đám u linh pelesit bé bằng chiếc lá, được các pháp sư nuôi trong bình và sống bằng máu hút ở máu chân người. Hay về pontianak, hồn ma thai phụ qua đời khi sinh con. Những linh hồn này vô cùng đáng sợ, chúng bay chờn vờn trong đêm, nhau thai dài thổng thược kéo theo sau cái đầu đã đứt lìa. Khi cha phát hiện ra tôi khiếp hãi đến mức nào, ông liền cấm vú không được kể thêm gì về yêu ma quỷ quái. Mê tín là chủ đề ông không chấp nhận, và vú đành bắt đầu dĩ vãng lời. Nhưng giờ, tôi nghĩ mình muốn nghe lần nữa.

"Vú à, linh hồn người ta đi đâu sau cái chết?"

Đúng như tôi dự đoán, vú tặc lưỡi, lẩm bẩm rằng lẽ ra không nên khơi chuyện ấy, nhưng rồi bà vẫn đầu hàng. Tôi còn lạ gì tính bà nữa? Bà kể, "Khi một người chết đi, linh hồn rời khỏi cơ thể, sau một trăm ngày tang, linh hồn sẽ phải qua mười tầng địa ngục. Tầng thứ

nhất là cổng địa phủ. Đây là nơi phân loại linh hồn. Ai tốt sẽ được đầu thai làm người, hoặc khi còn sống đã tu thành chính quả thì họ sẽ vượt qua luân hồi, lên thẳng thiên giới."

"Những người không tốt lắm thì sao ạ?" Tôi hỏi.

"À, nếu vẫn tạm coi là người tốt thì có thể nhảy cóc vài tầng địa ngục bằng cách qua cầu vàng hoặc cầu bạc. Còn nếu gây nhiều điều ác thì phải trải qua từng tầng một. Tầng thứ hai là nơi các phán quan liệt kê mọi tội lỗi và phúc đức người ta đã làm trong đời. Dựa vào đó, họ đưa linh hồn tới những nơi có hình phạt tương ứng."

Tôi từng xem quyền trục vẽ các hình phạt nơi địa ngục. Có người bị luộc trong chảo dầu hay bị quỷ đầu trâu mặt ngựa xẻ làm đôi. Lại có người bị bắt phải trèo lên những ngọn núi xếp bằng đao, hay bị nghiền nát thành tro bụi với những cái vồ khổng lồ. Ai mắc khẩu nghiệp thì bị rút lưỡi, kẻ đạo đức giả và kẻ trộm mộ bị phanh bụng. Quân bất hiếu bị đông thành đá. Kinh khủng nhất là hồ máu, nơi nhấn chìm những người tự tử, những người phụ nữ chết khi sinh nở hoặc phá bỏ đứa con của mình.

"Hồn ma thì sao ạ?"

"Đa phần là những linh hồn đói khát. Chết đi mà không có con cháu hoặc không toàn thân thì thậm chí không đến được tầng địa ngục thứ nhất. Đó là lý do tại sao chúng ta cúng đồ ăn cho cô hồn đã quở vào tiết Thanh minh."

Nhưng Lim Tian Ching không hề đói khát. Ít nhất theo đồng vàng mã mà tôi thấy mẹ y đốt cho con trai mình. Thế tại sao y cứ bám tôi nhằng nhẵng?

"Vú à, con phải nói với vú một chuyện." Cuối cùng tôi quyết định kể.

Vú quay mặt lại, gương mặt căng thẳng, thậm chí hoảng hốt, "Cô có thai à?"

"Gì cơ ạ?" Vẻ bất ngờ trên gương mặt tôi dường như làm bà yên lòng đôi chút.

"Dạo này cô lạ lắm!" Bà nói. "Vú thấy cô đứng trước cửa với chàng trai trẻ ấy. Cậu ta chạm vào mặt cô. Vú thấy hồi hận vô cùng vì đã lỡ kể cho cô nghe chuyện Yan Hong làm thế nào để lấy được chồng."

"Ôi vú!" Tôi cười sảng sặc. "Giá mà mọi chuyện có thể đơn giản như thế. Nếu thật như vậy thì chúng con sẽ bị ép phải cưới nhau đấy."

"Cô đừng mơ!" Vú nghiêm giọng. "Yan Hong là tiểu thư lá ngọc cành vàng. Bà mẹ đã phải chết để đảm bảo cho hôn nhân của con gái mình. Cô lấy đâu ra những điều kiện ấy."

"Con nhớ vú nói mẹ Yan Hong chết vì quá nhục nhã mà."

"Không, vú không muốn kể thật với cô." Vú day day sống mũi. "Tất nhiên, họ chẳng muốn ai biết về câu chuyện xui xẻo này. Đám người hầu tiết lộ là mẹ Yan Hong treo cổ tự vẫn, để lại lá thư tuyệt mệnh rằng: Nếu con gái bà không được lấy người mình yêu, bà sẽ quay lại ám cả nhà. Đó là lý do khiến cuộc hôn nhân được chấp thuận. Chứ không thì Lim phu nhân đã bắt cô ấy phải từ bỏ tên họ hoặc phá thai rồi."

Càng nghe nhiều chuyện về nhà họ Lim, tôi càng hiểu rõ cung cách ngang ngược của hồn ma đưa con trai. "À, con không có thai. Nhưng chuyện còn tệ hơn vú ạ. Lim Tian Ching đang theo ám con."

Càng nghe tôi kể về những cơn ác mộng, vú lại càng khiếp đảm. Bà ngắt lời tôi bằng những tiếng kêu thẳng thốt. "Thôi chết, nguy hiểm quá!" Bà than. "Sao cô không kể sớm hơn? Vú có thể đi xin bùa cho cô, chúng ta đã có thể lên chùa cầu phúc hoặc lập đàn trừ tà."

Mặc dù run sợ trước cơn bão mắng nhiếc của bà, tôi vẫn thấy nhẹ nhõm đôi phần vì có thể chia sẻ nỗi lòng. Tôi không bị điên, chỉ là bị trúng tà. Sự khác biệt rõ ràng đó làm tôi thấy yên lòng đôi chút.

"Nhưng con không hiểu làm thế nào mà anh ta ám được con. Anh ta nói gì đó về những công sai âm giới."

"Công sai âm giới? Phỉ phui cái mồm!" Vú làm dấu trừ tà.

"Thế chúng ta có cần mời thầy bà gì đến lập đàn không ạ?"

"Nếu mời bọn họ đến nhà, người ta sẽ nghi nhà chúng ta có vấn đề với ma quỷ mất." Vú nhăn trán.

Quả thật chúng ta đang gặp vấn đề với ma quỷ còn gì, suy nghĩ làm tôi thấy buồn cười. Nhưng nếu có thêm những lời đồn đoán rằng nhà tôi đang gặp vận rủi, thì có lẽ tôi đừng mơ nhận được lời cầu thân nào nữa. Lão Wong đầu bếp là một người kín miệng, nhưng cô hầu gái Ah Chun thì khác. Thậm chí chuyện tối nay nhà tôi ăn gì cô ấy cũng khó lòng giữ bí mật được.

"Chẳng còn cách nào khác." Vú nói. "Chúng ta phải đi gặp bà đồng thôi."

Có một bà đồng nổi danh sống gần đền Sam Poh Kong dưới chân đồi Bukit China (nghĩa là đồi Trung Hoa) ở Malaya. Vào năm 1460, khi quốc vương Sultan Mansur Shar kết hôn với công chúa Hán Lệ Bảo nhằm củng cố giao tình với Trung Hoa, ngọn đồi được tặng cho công chúa như một lãnh địa riêng. Vì phong thủy quá tốt nên sau này ngọn đồi trở thành một nghĩa trang lớn. Có người nói nơi đây là nghĩa trang người Hoa lớn nhất bên ngoài lãnh thổ Trung Hoa. Tôi không biết có bao nhiêu người đã được chôn cất bên những sườn đồi giờ um tùm cỏ lalang mọc đan xen với những cây rau muống bện xoắn, nhưng nghe đồn có gần 12.000 ngôi mộ trên ngọn đồi này. Đó đích thực là một thành phố của người chết.

Chúng tôi tới bằng xe kéo. Ngồi nép sát vào người vú, tôi rùng mình nhớ lại những cỗ xe kéo cùng người phu xe trông như con rối của Lim Tian Ching.

"Cô sao thế?" Vú hoảng lên, tưởng tôi lại phát sốt, nhưng tôi trấn an bà rằng mình không sao.

"Con đã đến đây bao giờ chưa ạ?" Tôi hỏi.

"Lâu lắm rồi, mẹ cô và vú có đưa cô đến đây dự hội. Bây giờ cô còn nhỏ lắm, mới được ba tuổi."

"Cha con có đi cùng không?"

"Cô biết đấy, thứ gì không liên quan đến Nho giáo, ông ấy đều tránh xa."

"Nho giáo cũng thờ cúng tổ tiên mà. Tương tự với Lão giáo."

"Đúng, nhưng Lão giáo còn tin vào linh hồn của người, của cây cỏ, của núi rừng. Ôi chao! Cô đọc ngàn ấy sách vở của cha mà

không đúc rút được gì sao?"

"Cha chỉ cho con đọc những cuốn kinh điển thôi."

Tôi còn nhớ có lần ngồi chép điển tịch về giấc mơ hóa bướm của một hiền nhân đạo Lão là Trang Tử. Tỉnh dậy sau giấc mơ, ông nói rằng không biết là người nằm mơ thấy hóa bướm, hay là bướm đang nằm mơ thấy hóa người. Cha có kiến giải vĩ mô về Trang Tử, ông thích luận điểm triết học tập trung vào tương quan giữa con người và vũ trụ hơn là những niềm tin đặc sệt đạo Lão về bất tử, hóa thân hoặc biến ảo ma thuật. Ông than phiền rằng trong đạo Lão, sự tồn tại khách quan hay bị xuyên tạc thành các thể loại truyền thuyết cùng yêu ma quỷ quái. Kết quả là tôi chẳng hề để tâm đến truyền huyết. Đáng lẽ tôi nên chú ý hơn.

Đền Sam Poh Kong rất nổi tiếng ở Malacca. Dù chẳng nhớ mình đã từng đặt chân đến đây, nhưng tôi vẫn biết chút ít về lịch sử ngôi đền. Nơi này thờ đô đốc Trịnh Hòa, thuyền trưởng lừng danh thời nhà Minh. Từ năm 1405 đến năm 1433, cùng với đội tàu Trung Hoa, ông đã băng qua bán đảo Somalia đến tận gần Tây Ban Nha. Hồi nhỏ tôi rất thích nghe kể về những chuyến phiêu lưu của ông, câu chuyện hấp dẫn hơn ở chỗ quê hương Malacca của tôi chính là một trong những bến cảng ông từng đặt chân. Xuất thân là một thái giám, đô đốc đã vươn lên, tạo dựng được thanh danh hoàn toàn nhờ vào năng lực của mình, nên khi chết đi, ông được phong thánh.

Chúng tôi bước từng bậc lên đền, đi dưới mái ngói láng bóng được mang về từ các lò nung Trung Hoa. Hàng hiên dốc đứng treo đầy đèn lồng đỏ và cổng chính được kết lựu đào. Từng đoàn người đi lại chậm rãi trong không gian nghi ngút khói bởi hàng trăm nén hương cháy dở. Vú mua một thẻ hương và thắp lên ban chính, lẩm nhẩm khấn khứa, trong lúc đó tôi đứng lặng yên. Đúng ra tôi phải

cùng lễ bái với bà, nhưng tôi cảm thấy mình không làm nổi. Bao năm dạy dỗ của cha đã ngăn trở tôi. Thay vì thế, tôi ngắm nghía thần linh và ác quỷ được chạm khắc sống động quanh bệ thờ. Những lời khấn khứa rầm rì khắp điện, thì thoảng xen lẫn tiếng lách cách sắc lạnh khi xóc thẻ tre.

Đó là trò xin xăm may rủi. Người ta xóc mạnh một chiếc ống chứa nhiều thẻ tre dài, bên trên khắc các ký tự kỳ bí khác nhau, cho đến khi một hay hai thanh rơi ra khỏi ống. Với một khoản công đức nhỏ, ta sẽ được các thầy tu giải mã giúp những điều viết trên thẻ tre.

Tôi tự hỏi không biết vú có xem tương lai cho tôi theo kiểu này không, nhưng khăn vái xong xuôi, vú kéo tay áo tôi rời đi luôn, lại bước ra khoảng không ngập nắng. Qua khỏi cổng rồi tới cái giếng nghe đồn đã hai lần bị bỏ thuốc độc nhưng chưa bao giờ khô cạn của công chúa Hán Lệ Bảo, vú rẽ trái, đi men theo tường cho đến khi tới một gian nhà dựng tạm. Đó là một căn lều lợp lá chỉ đủ che nắng, che mưa. Một phụ nữ trung niên đậm người ngồi trên mảnh chiếu trải dưới đất. Bà phe phẩy chiếc quạt lá cọ và ngồi tựa vào một hộp gỗ cao có nhiều ngăn kéo nhỏ giống kiểu hộp của những gán hàng rong.

"Bà đồng đấy ạ?" Tôi thăm thì.

Vú gật đầu. Chẳng hiểu sao mọi thứ ở đây hoàn toàn trái ngược với hình dung của tôi. Cứ tưởng bà đồng sẽ có một điện thờ cạnh đền, hoặc thế nào đó chuyên nghiệp hơn. Người phụ nữ này trông chẳng khác gì ăn xin. Vú đã nói trước với tôi rằng bà đồng này không thích nhận những đồng đô la Straits của người Anh (1), mà muốn được trả công bằng những đồng xu kiểu cổ có in họa tiết lạ lùng như cá, dế hay cá sấu. Những thứ đó ngày càng hiếm, và

chúng tôi chẳng kiếm được đồng nào trong lúc vội vã thế này, tôi chỉ đành hy vọng những đồng nửa xu trong ví tôi tạm dùng được.

(1) Đơn vị tiền tệ của Straits Settlements - khu vực thuộc địa của Anh ở vùng eo biển Malacca.

Có một thanh niên đang hỏi bà đồng, khuôn mặt bị che khuất gần hết dưới vành rộng của chiếc mũ đan bằng nan tre, thân hình cao gầy mặc áo dài kiểu cổ, dù lấm lem bụi đất nhưng vẫn lộ rõ đường thêu chỉ bạc khá lạ mắt ở viền áo. Chúng tôi lùi lại sau chờ đến lượt, vúi lấy chiếc ô giấy dầu ra che cho chúng tôi khỏi cái nắng chói chang. Mồ hôi thấm ướt cổ áo, lớp phấn tôi phủ trên mặt trước lúc ra khỏi nhà giờ đã ẩm và dính. Tôi nhìn chằm chằm vào trang phục của người thanh niên, bụng bảo dạ anh ta hỏi những gì mà lâu đến thế, và tại sao phải mất công che mặt trong khi ăn vận nổi bật thế kia. Áo anh ta thêu họa tiết mây mù, tôi nghĩ nếu có dịp gặp lại, hẳn mình sẽ nhận ra.

Cuối cùng người thanh niên cũng hỏi xong. Tôi để ý thấy anh ta trả bà đồng vài đồng tiền nhỏ đúc hình rùa tinh xảo. Có người nói tiền hình con giống thế này được đúc và niệm chú vào các lễ hội tôn giáo, tượng trưng cho vật hiến tế, nhưng tôi thấy chúng còn sáng bóng như thể vừa được đúc xong, mặc dù những đồng tiền dạng này cũng phải được ít nhất vài trăm năm tuổi rồi.

Sau khi gửi tiền, anh ta còn nán lại, hỏi bà đồng thêm một câu nữa. Tôi nén tiếng thở dài sốt ruột. Có lẽ anh ta cũng đang bị ma ám. Tôi cẩn trọng so sánh dáng người mảnh khảnh của anh ta với Tian Bai, tự hỏi trông mặt mũi anh ta thế nào, vì gần như chẳng nhìn thấy gì. Nếu diện mạo xấu xí thì tiếc quá, dù tôi chẳng nghĩ được lý do tại sao một người phải che đi gương mặt của mình, trừ phi bị sẹo rồi chẳng chịt như cha. Tôi cụp mắt, xấu hổ nhận ra mình đã biết

ngắm nghía đàn ông tự lúc nào. Tôi chỉ có thể đổ tại những lần gặp gỡ ngắn ngủi với Tian Bai, tôi đã quen với chất giọng trầm ấm và cái chạm tay của anh. Cuối cùng, người đàn ông cũng chịu ra về, anh ta tìm cách nhìn mặt tôi bên dưới chiếc ô. Vú ngăn chặn ngay bằng cách hạ thấp tán ô xuống, anh ta bèn nhún vai đi thẳng với cung cách hơi ngạo mạn, những đồng tiền kêu xúng xoảng trong thất lưng.

Bà quay ra nhìn chúng tôi. Một mắt bà mờ đục như phủ sương, một mắt nhìn xoáy vào chúng tôi với vẻ xảo quyệt.

"Đang vội hả?" Bà hỏi bằng chất giọng trầm hơn hẳn so với phụ nữ bình thường, có tiếng khò khè ở cuối mỗi câu. Vú vội vàng xin thứ lỗi, nhưng bà đồng ngắt lời, "Không sao đâu. Sứ mệnh của ta là báo trước tương lai và tiếp xúc với các hồn ma."

"Tiếp xúc với hồn ma!" Tôi thốt lên. Dù mặt trời đang tỏa rạng, nhưng tôi vẫn cảm nhận được cơn ớn lạnh chạy dọc sương sống, như thể trái tim bị chìm trong nước đá.

"Đúng, ta có thể nhìn thấy những linh hồn." Bà đồng tiếp lời. "Chẳng vui thú gì đâu, nhưng giờ ta đã quen rồi. Còn cô thì không, đúng chứ tiểu thư?"

"Bà trông thấy gì ạ?" Vú hỏi.

"Ngồi xuống đi đã!" Bà lôi ra hai chiếc ghế đan nan tre ọp ẹp. Khi đã ngồi hẳn xuống, tôi có cuộc đời mình tụt dốc. Chỉ có cu li và những người lao động bàn hàn khác mới ngồi thấp thế này.

"Tốn bao nhiêu tiền thưa bà?" Vú luôn là người thực tế nên hỏi thẳng ngay, nhưng bà đồng chẳng để ý gì đến vú. Bà chỉ chăm

chăm nhìn tôi, con mắt phải mờ đục nhìn xoáy vào tôi mà lại như nhìn về cõi xa xăm để dõi theo những thứ vô hình. Cuối cùng bà nhắm mắt thở dài. Vú và tôi quay ra nhìn nhau. Tôi trộm nghĩ không biết đó có phải là chiêu trò lừa phỉnh người đến xem không. Đúng lúc ấy bà mở bừng mắt, bắt đầu lẩm nhẩm đọc chú rồi lấy ra một nhúm bột màu xám, để lên lòng bàn tay và thổi thẳng vào tôi.

Tôi ho sặc sụa. Loại bột ấy lạo xạo và cảm giác giống tro. Bột dính lấy mặt tôi và bám đầy vào váy. Tôi quờ quạng tìm khăn tay, nhưng vú đã rút ngay khăn của bà ra lau mặt cho tôi. Khi tôi nhấp nhem mở mắt, bà đồng bật cười. Tôi đứng phất dậy.

"Cô bỏ cuộc sớm quá." Bà nói. "Cô mà đi bây giờ, anh chàng trẻ tuổi ấy sẽ ám cô mãi mãi."

"Ai cơ ạ?"

"Cô gái à, cô nghĩ ta không thấy cậu ta ư? Ta đã cho cậu ta ném chút thuốc. Cậu ta sẽ không trở lại ngay đâu."

Tôi lại đành ngồi xuống. "Anh ta đi theo cháu ạ?"

"Ta chắc chắn cậu ta sẽ quay lại. Nhưng ít ra giờ chúng ta có thể nói chuyện mà không có cậu ta lớn vờn quanh cô, nhỉ?"

"Anh ta trông thế nào ạ?"

Bà nghiêng đầu sang phải, bên có con mắt mờ đục. "Một chàng trai giàu có béo tốt. Mới chết thôi, đúng không?"

"Chưa tới một năm ạ." Tôi thăm thì. "Cháu nghĩ anh ta chỉ ám những giấc mơ của cháu thôi."

"Trong những giấc mơ, đúng rồi. Cậu ta có nói gì với cô không?"

"Anh ta nói muốn cưới cháu."

"Vậy cô cậu đã hứa hôn rồi?"

"Không ạ!"

"Hình như cậu ta có liên hệ gì đó với cô. Người âm thường không làm thế với người lạ."

Tôi đỏ bừng mặt, "Dạ, anh ta nói... đã nhìn thấy cháu ở một lễ hội trước khi chết."

"Cũng có khả năng. Những người chết vì tình sẽ không siêu thoát mà biến thành ma."

Tôi không thể ngăn mình khịt mũi. "Anh ta ấy ạ? Chết vì tình? Cháu không nghĩ thế đâu."

"Thế cô đã từng đi qua nghĩa địa lúc nửa đêm chưa? Hoặc từng lập lời thề với thứ gì đó, như thánh thần, gốc cây, con sông? Hay đã từng nguyên rủa ai? Cô có kẻ thù bí mật nào không?"

Tôi lắc đầu, "Chẳng phải anh ta chết rồi sao thưa bà? Sao anh ta không đến nơi khác đi? Dưới địa ngục, hay đâu đó mà người chết sẽ đến ấy?"

Bà mỉm cười, "Chẳng phải đó là điều chúng ta đều muốn biết hay sao? Một vài linh hồn ở lại vì họ vẫn còn mối dây gắn kết với thế giới này. Hoặc vì không ai chôn cất nên thành những vong hồn đói khát. Nhưng linh hồn này trông có vẻ được cúng bái đầy đủ lắm."

Tôi rùng mình nhớ lại đại sảnh rộng thênh thang và những hành lang dài tít tắp trong ngôi biệt phủ ở dưới cội chết của Lim Tian Ching.

"Cậu ta muốn thứ gì đó ở cô."

"Cháu không thể lấy anh ta ạ. Xin bà giúp cháu đuổi anh ta đi được không?"

Bà đồng dung đưa người từ trước ra sau. "Điều đó còn phải xem xét đã."

"Cháu có chút tiền đây ạ." Tôi lí nhí.

"Tiền hả? À, tiền của cô chẳng có mấy giá trị ở đây đâu." Bà cười sắc lạnh, lộ ra một chiếc răng nanh. "Nhưng cũng không phải ta chê tiền."

"Nhưng bà vừa đuổi anh ta đi rồi mà."

"Đúng là ta vừa làm thế. Nhưng chỉ được một lúc thôi. Ta có thể đưa cô một thứ để ngăn cậu ta quay lại. Nhưng cũng chẳng được lâu dài. Muốn thực sự thoát khỏi cậu ta, cô phải làm nhiều hơn thế."

"Phải làm những gì ạ?"

"Giờ chưa thể kể với cô được."

Tôi thấy bức bối, đúng hơn là thấy mình thật xuẩn ngốc, vì lúc đầu đến đây chẳng có chút niềm tin nào, thế mà giờ mới thấy chút hơi hướng là bà đồng có thể giúp mình, tôi đã đặt ngay mọi hy vọng vào bà ta.

"Cầm chỗ bột này đi." Bà lấy ra một nắm bột trông như bụi đất và đổ vào một chiếc phễu giấy. "Trộn với ba phần nước và uống hằng đêm trước khi đi ngủ. Nếu không hiệu quả, cô giảm đi còn hai phần nước. Công hiệu mạnh lắm đấy, cô phải cẩn thận. Và đeo bùa này nữa." Đó là một đùm vải nhem nhuộm, nhồi đầy thảo dược bốc mùi hăng hăng. Cuối cùng, bà rút ra một nắm giấy vàng vẽ nhiều hình thù đồ chôi. "Dán mấy thứ này quanh cửa ra vào và cửa sổ. Cửa cô hết năm cent."

Thế thôi à? Bà nói với tôi lâu hơn nhiều so với anh chàng trước.

"Cháu còn có thể làm nhiều hơn ạ" Tôi vội nói. "Cháu có nên lên đèn thắp hương, bố thí, cầu thánh thần phù hộ không? Hay cháu phải cắt tóc, lập lời thề?"

Bà nhìn tôi với ánh mắt gần như thương hại. "Tất nhiên, nếu cô muốn. Chẳng hại gì cả. Nhưng riêng việc cắt đi mái tóc đẹp này mà thề thốt... chà, sao cô không gượng đã? Đừng vội làm gì cả."

Tôi im lặng, rồi đưa bà mười đồng nửa cent, tự hỏi nếu mình có những đồng tiền đúc hình con giống thì liệu bà có cho tôi những lời khuyên giá trị hơn không. Khi tôi vươn người đến gần, đột nhiên bà chớp lấy tay tôi.

"Nghe này!" Bà vội thì thầm. "Ta nói cho cô thêm một điều, dù có thể sẽ khiến ta gặp phiền phức. Tự cô hãy đốt tiền âm phủ cho mình đi."

Giật mình bởi hành động của bà, tôi hỏi, "Tiền cho người chết ấy ạ?"

"Nếu cô không tự làm được thì nhờ ai đó làm cho cô." Rồi bà quay ra, cao giọng. "Cô muốn đảm bảo chắc chắn rằng mọi chuyện sẽ ổn hả? Tôi không làm được. Hỏi bà vú nhà cô xem. Thế nên tôi mới là đồng cốt, cô gái ạ."

Rồi bà lại cười khúc khích. "Đó chẳng phải thiên phú gì đâu, tiểu thư của tôi ạ. Thầy phong thủy, thầy trừ tà hay thần tượng số cũng vậy. Họ thích bảo với mọi người rằng họ làm được điều đó nhờ ơn trên ban cho tài năng."

"Vậy thực ra họ không có thiên phú ạ?"

Bà đồng ghé sát người tôi. Hơi thở của bà nồng men rượu. "Cô nói xem, liệu nhìn thấy người chết có phải một loại ân huệ hay không?"

Khi chúng tôi rời đi, bà vẫn cười sáng sặc.

Trên đường về, cả vú và tôi đều im lặng. Vú có vẻ nôn nao muốn hỏi bà đồng đã thì thầm những gì với tôi, nhưng quá sĩ diện nên bà không dám mở lời trước mặt người phu xe. Còn về phần mình, tôi cứ miên man nghĩ về những điều bà đồng nói. Tự đốt tiền âm phủ cho mình, bà đồng đã bảo với tôi như thế. Vậy chẳng phải tự cúng vàng mã sao? Nghĩa là số tôi phải chết à? Tôi gục mặt vào hai bàn tay. Dưới ánh nắng chói chang, tôi cảm nhận được máu đang chảy rần rật trên bàn tay mình. Cái chết dường như là điều không thể xảy ra, không thể tin được.

Qua khóe mắt, thấy vú đang nhìn mình thật lo lắng, tôi quyết không hé răng nửa lời về những điều bà đồng dặn riêng, vì mấy lời ấy nghe thật kinh khủng. Tôi nhìn ra khung cảnh bên ngoài, trong lòng tràn ngập nỗi tuyệt vọng. Chúng tôi đang xuống dốc bên sườn

đồi Bukit China, băng qua hàng trăm hàng ngàn ngôi mộ của người Hoa xa xứ. Một vài nấm mồ còn dấu vết của hương hoa thờ cúng, nhưng đa phần đã bị bỏ mặc.

Phần lớn mọi người đều sợ ma quỷ và không đến gần mồ mả trừ dịp Thanh minh. Nhiều nấm mồ lâu năm đến độ không còn nhìn rõ những dòng chữ khắc danh tính và gốc gác của người đã khuất. Lại nhiều nấm mồ khác cổ xưa đến nỗi sụt lún hẳn, làm sườn đồi hồng lổ chỗ như những lỗ sâu trên hàm răng của một gã khổng lồ. Khung cảnh này khác xa nghĩa trang Mã Lai, ở đó có các dãy mộ hình con tốt của người theo đạo Hồi nằm nép mình dưới tàng cây đại trắng, loài cây mà người Mã Lai gọi là cây nghĩa địa. Từ khi tôi còn nhỏ, vú đã không bao giờ cho phép tôi hái những đóa hoa trắng sứ thơm ngát ấy rồi. Nhờ sự giao thoa giữa các nền văn hóa, chúng tôi có thể nắm bắt phong tục tập quán và những điều kiêng kị của nhau mà không cần phải tìm hiểu quá chi li cặn kẽ.

LÀM DẦU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Loại thuốc này có vị như tro, thảo mộc đáng ghét trộn với những giấc mơ bị thiêu rụi. Đêm đó tôi nhìn vú pha thuốc, rót nước nóng từ chiếc ấm nhỏ chuyên dùng để sắc thuốc bắc. Với vú, loại thuốc nào cũng phải uống nóng. Chúng tôi còn cẩn trọng dán từng tờ giấy vàng lên toàn bộ cửa sổ và cửa chính trong nhà. Dán xong, trông chúng như một dãy cờ vàng nho nhỏ thò ra từ ô cửa. Tôi e sợ khi nhận ra chúng vẫn bay phấp phới dù trời lặng gió. Và tôi vẫn chần chừ chưa dám thực hiện lời căn dặn của bà đồng về việc đốt tiền âm phủ cho chính mình, cũng chẳng muốn kể cho vú nghe. Thay vào đó, tôi đưa cho bà một gói nhỏ bọc giấy dầu. "Vú giúp con bán thứ này nhé?"

Bà giũ ra mấy cây trâm cài tóc bằng vàng. Đều là đồ cổ, trên thân khắc nhiều hoa văn tinh xảo, tôi chẳng nhớ được ai truyền lại cho nữa. "Sao cô phải làm vậy?"

"Vì chúng ta cần tiền, và vú không thể dùng hết tiền tiết kiệm của mình được."

Bà kịch liệt phản đối, nhưng cuối cùng vẫn hứa sẽ hỏi mấy bà vú thân quen xem có ai muốn mua trang sức không. Đó chính là cách phổ biến để giao dịch những thứ này. Họ kín đáo ướm hỏi, rồi trao đổi những món đồ bằng vàng hay dây chuyền mặt ngọc lảy tiền. Bảo sao đám vợ bé và tì thiếp khi bị trả về luôn đòi hỏi phúc lợi là đồ vàng bạc và ngọc ngà châu báu. Chắc chắn nếu rơi vào hoàn cảnh ấy, tôi cũng có đòi hỏi tương tự. Và vì thế, ý nghĩ rằng chúng tôi đã

cùng đường đến mức phải đem bán đồ nữ trang cào vào lòng tôi như những chiếc vuốt nhỏ.

Uống thuốc xong, tôi lên giường ngủ luôn. Lúc khuấy thứ bột đen kịt sần sần trong bát, tôi đã nghi ngại liệu nó có độc hay không, nhưng cuối cùng vẫn nuốt trôi hết. Bất ngờ thay, gần mười tiếng sau đó tôi mới thức dậy dưới ánh bình minh. Vú bồng chồn ngó tôi, khi tôi ngồi dậy, bà gượng cười an ủi.

"Mấy giờ rồi hả vú?"

"Gần giờ Tị rồi." Bà đáp. "Cô ngủ ngon chứ?"

Đó là một giấc ngủ sâu, gần như li bì, nhưng may mắn thay là không hề bị gián đoạn bởi bất cứ cơn mơ nào. Tôi tự hỏi liệu vị thuốc bí mật của bà đồng có phải là thuốc ngủ không. Nhìn vẻ mặt tha thiết của vú, tôi không thể không mỉm cười với bà.

Tôi xuống lầu đến phòng cha, vì cảm thấy cần thiết phải thảo luận với ông về tình hình tài chính của gia đình, về cuộc hôn nhân của tôi, và mọi điều khác mà cha con tôi đã lâu chưa thảo luận. Thậm chí tôi còn muốn lại được ngồi chép thơ dưới ánh nhìn nghiêm khắc của cha. Nhưng cửa thư phòng đóng chặt, mở ra thì không thấy cha đâu. Tất cả những gì còn lại là mùi ngai ngái của sách vở và hương ngọt đặc quánh của khói thuốc phiện.

"Cha đi đâu rồi?" Tôi hỏi Ah Chun.

"Lão gia ra ngoài từ sớm rồi ạ."

"Cha có nói là đi đâu không?"

"Dạ không, thưa cô."

Tôi bực bội đóng cửa thư phòng và dựa lưng lên đó. Điều gì đang xảy ra trong thế giới của những người đàn ông vậy? Tian Bai đã nói chuyện với chú anh chưa? Chúng tôi sẽ xoay xử thế nào với đồng nợ nần? Tôi thật lòng mong muốn được ra đường và tự mình giải đáp đồng thắc mắc đó. Giá mà tôi có anh trai hay anh họ để cậy nhờ. Mặc dù tôi không phải bó chân, nhưng vẫn phải quanh quẩn với những việc nội trợ như thể có một sợi dây vô hình trói chặt mắt cá chân tôi với cánh cửa nhà. Thậm chí ngay đến vú, với hội chị em đồng nghiệp rải rác khắp các gia đình, còn đặc lực hơn tôi. Tôi chưa nghe được gì thêm từ Yan Hong. Có khi chị đã quên tôi rồi. Tôi cũng tự hỏi Tian Bai đang làm gì, liệu có nghĩ tới tôi hay không. Buồn bực, tôi vớ lấy giỏ kim chỉ, cố hoàn thành hai dải thêu để đính vào tà váy mới. Việc thêu thùa khiến tay chân tôi bận rộn, nhưng những suy nghĩ vẫn cuộn cuộn trong đầu.

Ngày hôm sau tôi cũng không thấy cha đâu. Thật đáng lo ngại! Cha không phải dạng người thích ra ngoài, một phần vì những vết sẹo đầu mùa của ông. Tôi đã sớm quen với gương mặt ấy và vài người bạn già của cha có vẻ cũng chẳng quan tâm, nhưng người lạ thì thường nhìn chằm chằm. Hồi nhỏ, đôi lúc tôi tự hỏi liệu cha mình có tái hôn không. Cha rất yêu mẹ, và chẳng người vợ lẽ nào, nhất là lại được chọn từ những bà cô không chồng ế ẩm, có thể sánh được với mẹ tôi. Một lần cha buột miệng kể rằng bà đẹp như tiên nữ trên trời. Ngôi nhà này là một lăng mộ lớn chôn vùi bà. Trong thư phòng của mình, cha vẫn thờ phụng bà, và vú vẫn không ngừng nhắc tới thời son rỗi của mẹ khi giúp tôi trải qua đời thiếu nữ của mình. Tôi thờ dài, tự hỏi liệu Tian Bai có yêu tôi nhiều như thế, nếu có ngày chúng tôi đến được với nhau. Và mặc dù không gặp ác mộng, tôi vẫn thấy mỗi mết vô cùng. Có một điềm gở cứ lởn vởn quanh đây, như thể cơn gió cuộn lên trước cơn bão.

Hai ngày sau, cửa lớn nhà tôi bị động ầm ầm. Mới sáng tinh mơ, tiếng đập cửa vang dội khắp nhà chẳng khác nào sét giữa trời quang. Tôi cuống cuống chạy vội xuống gác. Ah Chun mặt tái mét, hai tay che miệng đứng trước cổng. Một mảng màu loang đầy thềm, đọng thành vũng đen sì, như thể một sinh vật nào đó đã bị giết thịt ngay trước cửa nhà tôi. Trên đường không một bóng người, tôi thấy khiếp đảm như thể vừa nuốt phải một con cóc khổng lồ lạnh toát. Chắc chắn có chuyện gì đó cực kì đen đui, cực kì ghê rợn đã xảy ra.

Cả ngày trôi qua trong u ám. Ah Chun cứ khóc nức nở, kể về tình hình tương tự xảy ra ở làng mình trước đây, theo sau đó luôn luôn là thảm kịch, toàn là do ma quỷ làm. Tôi đứng nhìn lão Wong lau cánh cổng. Lão đã lớn tuổi, gầy khảnh khiu, mái tóc lưa thưa ngả bạc, chưa bao giờ tôi thấy cảm kích vì sự trầm mặc của lão như lúc này.

"Bác nghĩ đó là thứ gì ạ?" Tôi hỏi.

"Là máu." Lão đáp ngắn gọn.

"Nhưng là máu gì ấy ạ?"

"Chắc là máu lợn. Chọc tiết lợn thì được nhiều máu lắm."

"Bác không nghĩ đây là máu người sao?"

Lão gầm gừ, "Cô chủ nhỏ, tôi biết cô từ khi cô mới cao đến đầu gối tôi. Tôi làm tiết canh hấp cho cô ăn bao nhiêu lần rồi? Người giống máu lợn lắm, tôi đoán là lợn đấy."

Tôi nhìn xuống chân, "Ah Chun nói là do ma quỷ làm. Bác có nghĩ vậy không ạ?"

Lão Wong khịt mũi. "Ah Chun còn nói vong hồn đã ăn mất mấy miếng há cảo thừa trong bếp nữa cơ." Lão gục gặc đầu rồi bỏ vào nhà.

"Hay là bọn du thủ du thực nhăm nhà ta với nhà ai?" Vú tuyệt vọng hỏi. Lời bà nói làm tôi nảy sinh nỗi lo mới. Chủ nợ! Cha có gây ra chuyện gì không?

Thần kỳ làm sao, cha đã trở về. Ông ở nhà suốt buổi sáng, ngủ tít mít, không hề hay biết sự vụ sáng nay. Khi ông mở cửa, tôi ngửi thấy mùi thuốc phiện nồng nặc tràn ra.

"Cha!" Tôi vừa nhẹ nhõm khi thấy cha, vừa hoảng hốt vì bộ dạng của ông. Mắt ông đục ngầu, râu ria xồm xoàm và quần áo nhàu nhĩ mắc trên tấm thân gầy guộc. Khi tôi kể cho cha nghe về sự việc kinh hoàng buổi sáng, ông dường như chẳng thể nhập tâm.

"Đã hết chưa?" Ông hỏi.

"Lão Wong gột sạch rồi ạ."

"Tốt, tốt..."

"Cha, cha có mượn tiền ai không?"

Ông dụi đôi mắt đỏ ngầu, "Chủ nợ duy nhất của nhà ta là lão gia nhà họ Lim, Lim Teck Kiong." Ông chậm rãi nói, "Và cha không nghĩ ông ta lại dùng hạ sách này. Làm thế để làm gì? Khi mà tất cả những gì ông ta muốn là..." Giọng ông tắt dần, gương mặt nhuốm màu nhục nhã.

"Điều ông ta muốn là con lấy con trai ông ta. Cha đã đồng ý chưa ạ?" Trong khoảnh khắc, sự hoảng loạn chiếm trọn tâm trí tôi.

"Chưa, chưa. Cha nói cha sẽ suy nghĩ."

"Cha đã nói chuyện lại với ông ta chưa?"

"Cha nói hôm qua rồi. Hay hôm kia gì đó." Ông quay lưng trở vào thư phòng.

Tôi kể cho vú nghe những gì cha đã nói, và hỏi liệu bà có nghĩ chính nhà họ Lim là thủ phạm không. Bà lắc đầu, "Vú không nghĩ là họ làm. Nhưng ai mà biết được?" Giữa chúng tôi lơ lửng một nỗi kinh hoàng không ai dám nhắc tới. Vú sợ nói ra sẽ tiếp thêm sức mạnh cho vong hồn, còn tôi thắc mắc liệu có phải hồn ma Lim Tian Ching đang trở nên ghê gớm hơn không. Nhà họ Lim, cả người sống lẫn người chết, có lẽ đang cố làm tôi hóa điên.

Tôi nắm chặt bàn tay gầy guộc của vú. Bàn tay đã lau nước mắt và đánh đòn tôi hồi nhỏ. Bàn tay từng chải tóc và bón cho tôi ăn. Giờ đây chúng lốm đốm những vết đồi mồi, toàn da với xương. Tôi không biết vú bao nhiêu tuổi, chỉ biết lòng mình dâng lên vô vàn yêu thương đối với bà. Sớm hay muộn bà cũng cần người chăm sóc. Tôi tự hỏi liệu các thiếu nữ quyền quý có nghĩ đến điều này hay không. Ở những phủ đệ như nhà họ Lim, tôi thấy kẻ hầu người hạ đông đảo đến mức gia nhân thâm niên cũng được bưng bê phục vụ riêng. Nếu tôi chấp nhận lấy hồn ma Lim Tian Ching, gần như mọi người đều hưởng lợi. Vú được chăm lo khi về già, cha sẽ thoát cảnh nợ nần. Nhưng tôi thì vĩnh viễn chia cắt khỏi Tian Bai dù cùng sống trong ngôi nhà ấy. Nhìn anh lấy một cô gái khác, còn mình thì bị hồn ma viếng thăm hằng đêm. Tôi không thể chịu đựng được.

"Thà chết còn hơn." Tôi vô thức buột miệng.

"Gì cơ?" Vú lo lắng nhìn tôi, chắc là nghĩ tôi đang hoảng lắm, bà an ủi. "Cô đừng quá bận tâm về chuyện xảy ra hôm nay."

"Con không sợ." Tôi nói dối. "Con biết phải làm gì mà vú." Tôi lấy ví ra, đếm tiền bên trong. Vú đã xoay xở bán được mấy chiếc trâm vàng. Lần đầu tiên tôi thấy chiếc ví của mình căng phồng.

"Vú à, vú giúp con một việc. Mua giúp con ít vàng mã nhé?"

Bà nhìn tôi ngạc nhiên, "Mua vàng mã gì?"

"Tiền giấy ạ. Tiền âm phủ."

"Bao nhiêu?"

"Vú áng xem ạ."

"Nhưng chắc nhà đó đốt cho cậu ta nhiều lắm rồi chứ?"

Thì ra vú hiểu lầm rằng tôi muốn đốt tiền giấy để Lim Tian Ching ngưng quấy rầy, tôi bèn hòa theo luôn, "Bà đồng nói mình cũng phải đốt một ít ạ." Vú tỏ ra phân vân, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Trong lúc chờ vú đi mua vàng mã, tôi cũng tự chuẩn bị một số thứ.

Khi vú quay lại, bà đưa cho tôi một xấp tiền âm phủ màu sắc sặc sỡ và dấu triện của Yama - vị thần cai quản địa ngục. Ngoài ra, bà còn mua một loại tiền tệ khác của âm giới được gấp bằng giấy màu vàng. Mệnh giá của những tờ tiền này là 10 đồng và 100 đồng tiền Mã Lai. Dưới âm phủ chắc lạm phát vô cùng cao, nếu xét đến việc đem tiền mệnh giá lớn thế này ra đốt vô tội vạ. Không biết hồn ma của những người đã chết từ rất lâu, khi chưa có những đồng tiền in kiểu này thì phải làm sao?

Chiều hôm đó, khi vú đi nghỉ, tôi mang chỗ tiền giấy ra sân sau, nơi chúng tôi hay đốt vàng mã cho tổ tiên. Tôi gấp những tờ tiền vàng lại cho đúng hình thù và xếp chúng gọn gàng, ngay hàng thẳng lối như những con thuyền nhỏ trên một chiếc khay lớn. Tôi muốn tự mình đốt mà không nhờ đến vú, vì tốt hơn hết cứ để bà tin rằng những thứ này là dành cho Lim Tian Ching, chứ không phải cho tôi.

Ngày xưa tôi chỉ biết bám váy vú trong những ngày lễ tết. Bà là người chuẩn bị mọi thứ vào dịp năm mới, hay trong tiết Thanh minh. Bà sắp đặt vàng mã và bày biện đồ cúng. Lễ phải trang trọng, gồm một con gà luộc còn nguyên đầu và chân, vài chén rượu gạo, một cây rau diếp buộc túm bằng giấy đỏ và hàng đụn hoa quả. Thắp hương xong, cả gia đình sẽ được thụ lộc. Nghĩa là các vị tổ tiên chỉ thụ hưởng những vật phẩm ấy về mặt tinh thần. Tôi vẫn nghĩ đó là một cách làm thiết thực, những người còn sống không phải tốn kém gì mấy. Riêng đồ vàng mã sẽ được dành đốt sau. Đó chính là công đoạn hôm nay tôi phải tự làm.

Vú hay đốt vàng hương trước bài vị ghi tên người đã khuất. Tôi không chắc phải làm thế nào nếu không có bài vị mang tên mình nhưng khi vắng bà, tôi đã làm tạm một cái bằng gỗ và giấy. Tay tôi run lẩy bẩy khi tự viết tên mình lên đó, mực thấm vào tờ giấy như vết đen u tối, nhưng đã đến nước này thì tôi đành phải thử mọi cách có thể.

Hồi xưa, tôi từng nhìn thấy cha đốt những bức thư pháp ông viết. Đó là vào một đêm muộn, bóng tối đen kịt bao trùm khắp không gian. Khi tôi hỏi tại sao cha lại hủy tác phẩm của chính mình, ông chỉ lắc đầu.

"Ta gửi chúng đi." Ông đáp.

"Tới đâu ạ?" Tôi thắc mắc. Lúc đó hẳn tôi còn rất nhỏ, vì tôi phải ngược lên để nhìn ông.

"Cho mẹ con. Nếu ta đốt chúng, có lẽ mẹ con sẽ đọc được những bài thơ này nơi chín suối." Hơi thở ông ngọt quánh mùi rượu gạo. "Giờ đi ngủ thôi con."

Tôi leo lên cầu thang thật chậm, nhìn cha đứng im lìm trong khoảng sân tối. Ông dường như quên mất sự hiện diện của tôi khi đốt bài thơ tiếp theo, chỉ nhìn nó bùng lên một quãng sáng rồi lịm tắt thành tro tàn. Sau lần ấy, tôi hỏi vú liệu mình có thể đốt cho mẹ những bức tranh tự vẽ, hay bức thêu tay nguyệt ngọc đầu tiên không. Vú có vẽ bức mình, mắng tôi rằng không phải lúc nào cũng được tùy tiện đốt đồ cúng tế, từ đâu mà tôi có ý nghĩ cuồn ngoác ấy. Vú luôn nghiêm cẩn với việc thờ cúng lễ bái.

Giờ tôi tự hỏi liệu cha còn viết thư cho mẹ và đốt chúng không. Chẳng hiểu vì sao tôi nghĩ ông không còn làm thế nữa. Vì đơn giản ông chẳng còn chút sinh lực nào mà để tâm đến chuyện ấy. Mẹ tôi thì sao? Bà vẫn còn ở cội u minh chứ? Vú luôn nói rằng chắc chắn mẹ tôi đã được đầu thai từ rất lâu rồi. Tôi cũng hy vọng thế. Còn nếu không, tôi cầu mong mẹ sẽ phù hộ cho đứa con gái mà bà bỏ lại dương gian này. Tôi chẳng được dạy phải khấn vái mẹ thế nào, cái chết của bà đã trở thành điều kiêng kị giữa chúng tôi. Vú vin chặt niềm tin rằng mẹ tôi không phải chịu đày ải dưới địa ngục và đã được siêu sinh từ lâu rồi. Còn cha, ngoài sự việc tôi chứng kiến hồi nhỏ, ông chẳng bao giờ làm gì gợi nhắc đến bà. Và tôi nghĩ về Tian Bai, sau khi tôi chết, liệu anh có đốt cho tôi những bức thư không?

Hít một hơi thật sâu, tôi sắp xếp những tờ tiền thành hình nan quạt. Lắm nhảm khấn ngài đô đốc Trịnh Hòa, người đã vượt trùng dương khám phá thế giới, tôi hy vọng lời khấn cầu sẽ linh ứng, dù

trong lòng chứa đầy nghi kị. Đứng trước bài vị mang tên mình, tôi cúi đầu vái, "Mong chỗ tiền vàng này sẽ có lúc hữu dụng." Nghe thật yếu đuối và thảm thiết, nhưng tôi vẫn thả chỗ tiền giấy ấy vào lò than, chúng bắt đầu bắt lửa. Tôi đang chuẩn bị xếp một thếp tiền mới thì vú đi ra sân.

"Đã bắt đầu rồi đấy à?" Vú nói, liếc nhìn nắm tiền âm phủ trên tay tôi. Tôi vội vàng ném chúng vào lò lửa và cố giấu bài vị mang tên mình, nhưng đã quá muộn.

"Cô đang làm cái gì vậy? Cô còn chưa chết đâu!" Với sự nhanh nhẹn đáng kinh ngạc, vú giật phắt lấy tấm bài vị và xé nó tan tành.

"Vú!" Tôi nói, nhưng bà khóc lóc thảm thiết, mắng nhiếc tôi.

"Xúi quẩy! Xúi quẩy quá! Sao cô có thể làm thế?"

"Bà đồng bảo con ạ."

"Bà ấy bảo thế à?" Vú nhìn tôi chằm chằm. "Thế thì bà ấy là đồ dối trá. Cô sẽ không chết. Cô còn quá trẻ để chết!" Vú khóc đến nghẹn giọng, tôi ôm chặt lấy bà như khi còn bé, cảm nhận thân xác hao gầy mong manh của bà đang run rẩy trong đôi tay mình.

"Con không có ý như vậy, con xin lỗi."

Vú đã ôm siết tôi biết bao nhiêu lần hỏi tôi còn nhỏ? Một lúc sau, bà dùng mu bàn tay quệt nước mắt.

"Đừng bao giờ làm thế nữa." Bà nói.

"Tại sao ạ?"

"Vì chẳng ai đốt tiền vàng cho người còn sống cả!"

"Nhưng đây là trường hợp đặc biệt."

Mặc dù không hề muốn bà buồn thêm, tôi vẫn phải bảo vệ ý kiến của mình. Nếu không, mọi chuẩn bị của tôi sẽ trở thành công cốc.

"Cô chắc là bà đồng không bảo cô đốt tiền cho cậu ta chứ?"

"Chắc mà. Bà ấy bảo con tự đốt tiền cho chính mình cơ."

Vú ngồi thụp xuống, "Thế chẳng khác nào bảo cô chết rồi. Bà ta không biết mình đang nói gì hết."

"Nhưng, vú à, chính vú bảo con đi gặp bà ấy!"

"Tuy có năng lực, nhưng bà ta không phải là thánh! Sao bà ta biết được số phận của cô sau này thế nào?"

Mặt vú hơi tái đi. Tôi hiểu về mặt này, nghĩa là đừng mơ mà thảo luận thêm câu nào nữa, nhưng tôi thấy vẫn cần nói lý với bà. Tôi nhất định phải đòi bằng được. Dù gì tôi vẫn là cô chủ của nhà này. Thực tế tôi vẫn là cô chủ nhiều năm nay, nhưng chưa từng có suy nghĩ phân biệt chủ tớ. Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, vú cụp mắt.

"Li Lan, vú giờ chỉ là một bà già. Cô có thể làm mọi điều cô muốn, nhưng xin cô đừng làm thế này. Xúi quẩy vô cùng."

Và như thể bồi thêm, vú lại bắt đầu khóc. Tôi ngồi thụp xuống để ngược lên nhìn bà. "Con sẽ không làm thế nữa ạ."

Nước mắt tràn vào những nếp nhăn trên gương mặt vú. "Cô không hiểu đâu. Vú nuôi nấng mẹ cô, ẵm mẹ cô từ khi mới lọt lòng, và nắm tay mẹ cô khi còn chập chững. Mẹ cô ra đi quá đột ngột,

đưa trẻ đáng thương ấy! Trong đám tang, cô bám chặt lấy vú, bàn tay bé nhỏ non nớt ôm cổ vú. Vú đã thề với mẹ cô rằng sẽ không bao giờ rời bỏ cô. Nếu mà cô cũng chết trẻ thì làm sao vú sống nổi!"

Tôi ngạc nhiên trước những lời tự đáy lòng ấy. Vú là người không mấy khi ủy mị, và chẳng bao giờ muốn nói về chuyện xưa. "Mẹ con khi đó trẻ lắm ạ?" Tôi luôn hình dung lúc bấy giờ mẹ nhiều tuổi hơn tôi, giống như mẹ của những người khác, hay những bà dì của tôi vậy.

"Không lớn hơn cô bây giờ bao nhiêu. Tôi coi mẹ cô như con đẻ vậy."

Vú vô thức vuốt ve mái tóc tôi, đắm chìm vào hồi tưởng quá khứ, về những ngày tôi còn thơ, cao đến gối bà, chui vào lòng bà mong được che chở. "Rồi bây giờ đến lượt cô. Cô cũng là con của vú." Chúng tôi bám siết lấy nhau như thể hai người đang lênh đênh trên biển.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

10

Đêm đó tôi gặp ác mộng, mặc dù vẫn uống thuốc của bà đồng. Mắt tôi sưng lên vì khóc, chưa bao giờ cảm thấy tồi tệ đến thế. Sự hoảng loạn của vú phần nào đã ảnh hưởng đến tôi. Thần chết đã một lần cướp đi người thân của bà, và bà lo sợ rằng điều khủng khiếp ấy sẽ xảy ra lần nữa, dù vì thần đậu mùa hay vì một ác linh đeo bám. Không muốn nghĩ nhiều đến chuyện đó, tôi lên giường từ sớm. Và giấc mộng kéo đến ngay lập tức như thể dòn ứ lại suốt nhiều ngày qua. Trong cơn mê, những hình bóng tối đen ẩn hiện chập chờn, tí gương mặt và bàn tay mờ ảo lên một tấm rào chắn vô hình. Mọi thứ nhòe nhoẹt, lững lờ trôi. Đôi lúc gương mặt Lim Tian Ching nhoáng hiện rồi lại biến mất. Khóe miệng mấp máy và đôi mắt đảo tròn một cách đáng sợ. Tôi không muốn nghe những gì y nói, nhưng cuối cùng y vẫn trôi đến trước mặt tôi.

"Li Lan, em yêu." Y nói. Gương mặt vặn vẹo làm khóe miệng y nhếch lên một góc dị dạng. "Gần đây em chẳng thân thiện với ta gì cả. Hẳn không nên đối xử với vị hôn phu của mình như thế chứ?"

"Cút đi!" Tôi gào lên, mặc dù khó khăn lắm âm thanh mới thoát ra được. "Tôi không hứa hôn với anh. Tôi chẳng có quan hệ gì với anh hết!"

"Ta đến để nhắc nhở em một điều," y nói, "Vợ ngang bướng một chút còn được, nhưng phản kháng ra mặt thì... Li Lan này, với tư

cách là chồng tương lai của em, ta thấy có trách nhiệm phải chỉnh đốn em một chút, em có nghĩ thế không?"

"Có phải anh là kẻ đã vẩy máu lên cửa nhà chúng tôi không?"

Y cười hềnh hếch. "Ấn tượng đấy chứ? Đến ta cũng thấy bất ngờ."

"Tự anh làm điều đó sao?"

"Ồ không, ta không định nói cho em biết tất cả bí mật của mình đâu. Nhưng tiết lộ một chút là ta có vài kẻ để sai khiến. Ta là người có uy quyền, chẳng mấy chốc em phải nể phục ta thôi."

"Làm sao anh lại sai phái được những linh hồn khác?"

Y cười phá lên. "Cũng chẳng khó gì. Ta chỉ bảo chúng dọa cho em sợ một chút thôi, ai dè chúng lại dùng máu chứ, nhưng ta phải thừa nhận là trông rất thú vị. Cô hầu của em gào thét không ngừng. Nói thật, đã lâu lắm rồi ta mới vui đến thế, mãi từ khi... từ khi..." Y chau mày rồi im bặt.

Giờ tôi đã biết, tốt hơn hết là đừng công kích Lim Tian Ching bằng chủ đề cái chết của y. "Thế ai làm điều đó cho anh? Chúng là thứ gì?"

"Bọn công sai âm giới. À, chúng phải nghe lời ta chứ. Chúng được lệnh phải tuân theo mọi chỉ thị của ta."

"Lệnh của ai?"

"Của một trong chín phán quan âm phủ, tất nhiên rồi." Y cười gập cả bụng, làm cục mỡ u nơi gáy rung rinh. Thật tệ là cái chết cũng

chả cải thiện được hình thể của y.

"Ai cũng có âm binh để sai khiến à?" Tôi hỏi.

"Lấy đâu ra. Ta là trường hợp đặc biệt nên được hỗ trợ để hoàn thành nhiệm vụ. Làm gì có chuyện họ để tất cả tự tung tự tác. Phải đúng phương pháp, và phải gặp đúng người." Y xoa cằm, vân vê bộ râu dê. "Nhưng nói thế đủ rồi. Ta đến để xem liệu em đã đổi ý hay chưa. Gần đây em làm ta không vui vẻ mỗi lần đến thăm. Em dám đi gặp mục phù thủy già ấy nữa."

"Hóa ra loại bột đó công hiệu thật."

Đã quá trễ, tôi chợt nhận ra mình đã nói một điều ngu ngốc. Khuôn mặt y bừng bừng phẫn nộ, mắt neho lại đầy hăm dọa. Đó là điều đáng sợ nhất về Lim Tian Ching. Sống trong ngôi nhà yên tĩnh và ẩm đạm này, tôi chưa bao giờ phải hứng chịu cơn thịnh nộ như thế.

"Chẳng có loại bột nào ngăn được ta hết!" Y hét lớn. "Chỉ hơi bất tiện thôi. Nhưng tối nay ta đến để nhận câu trả lời của em."

"Tại sao anh lại muốn lấy tôi?"

"Li Lan, Li Lan, em hỏi nhiều quá. Hẳn là em không muốn làm cho vị hôn phu của mình kiệt sức đấy chứ." Y vẫn cười như thể trò đùa này làm y vui thú lắm. "Còn nhiều thời gian để đôi ta thêm thắm thiết mà."

"Tình đôi ta? Anh còn chẳng biết gì về tôi."

"Ồ, ta biết rõ em chứ, Li Lan." Tôi giật lùi từng bước khi y tiến lại gần. "Và mọi chuyện đã được quyết định rồi, em sẽ là một trong

những phần thưởng của ta."

"Phần trang cho cái gì?"

"Chắc ta sẽ kể cho em nghe sau khi mình kết hôn. Một nhân vật tai to mặt lớn đã bồi thường cho ta vì tội ác ta đã phải chịu. Ta chỉ cần hoàn thành vài việc vặt vãnh cho họ nữa thôi. Và đổi lại, kẻ thù ác sẽ thuộc toàn quyền ta xử lí."

"Tội ác nào?" Tôi hỏi tiếp, dù toàn thân đã run lên vì ghê tởm.

"Chắc em không nghĩ một thanh niên trẻ khỏe như ta lại lặn ra chết vì một cơn sốt chứ?" Y đáp. "Ta bị giết."

Tôi căng thẳng chớp mắt, "Và anh đang cố tìm ra kẻ giết mình?"

"Ta đã biết từ lâu rồi. Kẻ đó chính là anh họ thân yêu của ta, Tian Bai."

Vú đánh thức tôi dậy khi tôi đang rên rỉ khóc lóc trong mơ. Bà ôm chặt lấy tôi, vừa nghe tôi nức nở kể về Lim Tian Ching vừa gạt những sợi tóc ướt đầm của tôi khỏi trán. Cuối cùng tôi lại mê man chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh giấc đã gần trưa, vú đang gõ cửa phòng tôi.

"Gì vậy ạ?" Tôi hỏi, đầu vẫn luẩn quẩn những điều Lim Tian Ching nói. Tóc tôi rối bù, mí mắt sưng húp, trông nhếch nhác như một kẻ điên.

"Cha cô muốn gặp cô." Vú trông nhỏ bé hơn bao giờ hết, như một thứ đồ chơi bằng cốt rệu rã. "Dưới lầu, trong thư phòng ấy."

Tôi nhìn vú nhưng bà chỉ nhún vai. "Ai mà biết ông ấy muốn gì? Nhưng cô! Cô ốm quá, không thể rời giường được! Tôi sẽ bảo ông ấy để lúc khác nói chuyện."

"Con sẽ xuống ạ."

Không hiểu sao tôi thấy lần này cha gọi tôi xuống là có chuyện, và dường như vú cũng cảm nhận được điều đó, ngay cả khi bà cố càu nhàu quát mắng để ngăn cản tôi. Rửa mặt và tết tóc xong, tôi xuống lầu. Lần đầu tiên sau nhiều ngày, cửa thư phòng hé mở. Tôi gõ nhẹ, dù thật ra không có thói quen này.

"Vào đi." Cha đáp.

Cha đang đứng sau chiếc bàn, trên tay là một cuộn tranh. Gương mặt ông gầy guộc, xương gò má nhô cao. Đột nhiên tôi có cảm giác hồn ma của Lim Tian Ching đang ăn tươi nuốt sống cả gia đình mình. Tôi tự hỏi ông đã chịu những áp lực gì từ nhà họ Lim, và lần đầu tiên, tôi thấy thương thay cho cha mẹ y.

"Bức tranh thật đẹp, đúng không con? Một trong những bức yêu thích của cha." Đó là một bức tranh đen trắng họa một ngọn núi với những nét cọ mạnh mẽ như thể họa sĩ quá sốt sáng để đưa bức tranh đến với đời. "Cha luôn cố gắng giữ nó khỏi ánh sáng và nhiệt độ cao." Cha nói tiếp. "Bức tranh này do một họa sĩ nổi tiếng vẽ, con có đoán được là ai không?"

Chắc hẳn cha không định gọi tôi xuống để tiếp tục mở mang con đường học vấn còn đang dang dở của tôi. Hay ông mất trí rồi? Ông cắn môi vẻ đau buồn, "Sẽ được giá đấy. Vẫn còn nhiều thứ khác. Những món đồ cổ cha sưu tầm, rốt cuộc cũng có đôi chút tác dụng."

"Được bao nhiêu ạ?" Tôi hỏi.

"Không đủ. Nhưng ta định tuyên bố phá sản. Những thứ này để dành cho con. Chúng ta sẽ quy đổi chúng ra tiền vàng để con có chút chi tiêu."

"Còn cha? Cha thì sao?" Đột nhiên tôi thấy hốt hoảng. Viễn cảnh cha bị chủ nợ cầm tù hay nằm vật vờ bên vệ đường, người đầy thương tích lóe lên trong óc tôi.

"Đừng lo cho cha." Nhìn tôi lo âu, ông nói tiếp, "Li Lan, kỳ thực cha muốn báo cho con một tin. Cha nghĩ con nên nghe thẳng từ cha sẽ tốt hơn là nghe từ đám hạ nhân."

Tim tôi chùng xuống, "Tin gì vậy cha?"

"Tian Bai sắp kết hôn. Việc đính ước quyết định rồi, giấy tờ đã ký xong xuôi, cậu ta sẽ sớm cưới con gái nhà họ Quah."

Tôi đứng đó ngây ngốc, những lời cha nói văng lại tai tôi như sóng vỗ xa tít ngoài khơi. "Nhà họ Quah ạ?" Tôi nói mà môi cứng đờ.

"Có khi con đã gặp cô ấy trong đêm hội Ngưu Lang Chức Nữ vừa rồi. Cô ấy đứng ngay cạnh con trong cuộc thi khâu kim."

Tất nhiên tôi còn nhớ. Đó là cô gái cao ráo có khuôn mặt ngựa đã tỏ thái độ rất khó chịu với tôi. Tôi đang chìm dần, chìm dần vào vùng nước đen. Tôi chẳng nghe thấy cha nói gì nữa. Hoàn toàn tê liệt, tôi thấy cha nắm chặt đôi bàn tay lạnh buốt của mình.

"Li Lan!" Ông nói. "Cha xin lỗi. Ngày cậu ta đến nhà nói chuyện, cha đã sợ rằng cậu ta khơi lên hy vọng trong con."

Tôi quay lưng chạy đi, loáng thoáng nghe cha gọi tên mình, thấy vú nít lấy vạt áo mình, nhưng tất cả đều mờ ảo như ở dưới nước. Một tiếng kêu cuồng nộ lòng bùng trong tai tôi, hai mắt tôi nhòa lệ. Tian Bai! Mãi loay hoay chống đối Lim Tian Ching, tôi cứ mặc định rằng anh, ở thế giới riêng của mình, cũng đang đấu tranh với người chú để chúng tôi có thể ở bên nhau. Và giờ thì anh làm tôi thất vọng, thậm chí còn làm tôi thất vọng từ trước đó nữa, vì hôn ước đã được kí kết từ lâu. Tôi mới ngây thơ, ngốc nghếch làm sao! Một nụ cười cuốn hút và một chiếc đồng hồ bỏ túi cũ kỹ là đủ để khiến tôi say đắm. Tôi cứ nằm mơ giữa ban ngày, trong khi cô gái nhà họ Quah ấy khôu váy cưới. Có khi cô ta cũng được Yan Hong gửi tặng một thước vải. Tôi cảm thấy mỗi mọt vô cùng.

Tôi nằm trên giường, mắt tròn tròn nhìn vào vô định. Tôi kiệt sức, nhưng tâm trí lại không ngừng suy nghĩ. Lời tố cáo của Lim Tian Ching. Hôn ước của Tian Bai. Chúng xoắn vào nhau, tạo thành một bãi lầy kinh tởm. Nếu Tian Bai là kẻ sát nhân, thì tôi sẽ quên anh ngay lập tức. Nhưng tôi lại không tin những điều Lim Tian Ching nói, dù chỉ một lời. Những suy nghĩ ấy làm tôi phát điên. Tôi không biết mình nằm đó bao lâu, nhưng mặt trời đã đi từ cửa sổ bên này sang cửa sổ bên kia. Vú bước vào phòng và thắp đèn. Bà mang canh vào, dù tôi quay mặt đi. Bà khóc nức lên và chửi rủa Tian Bai, bà nói những lời mà tôi ước mình có thể tự nói. Khi ánh sáng ban ngày tắt dần, đám giấy vàng dán nơi cửa sổ phấp phới bay dù trời lặng gió. Tôi hiểu điều đó có ý nghĩa gì. Người cầu hôn mà tôi căm ghét đêm nay lại đến.

Khi vú ra ngoài, tôi ngồi dậy, lật đặt tìm khói bột của bà đồng. Tôi run rẩy đổ một lượng lớn vào cốc rồi rót thêm ít nước. Bà đồng nói có thể tăng liều cho đủ tác dụng, vì như đêm qua thì nó vô hiệu. Tôi tự nhủ rằng điều mình cần là lãng quên, ngủ đi và quên hết tất cả.

Tôi tự dặn lòng trong khi cố nuốt trôi thứ thuốc đắng ngắt xuống họng. Giờ nghĩ lại, tôi tự hỏi tại sao mình lại làm thế? Tại sao tôi không chờ vó trở lại, để bà cẩn thận pha thuốc cho tôi như mọi lần? Tôi tức giận, tuyệt vọng và bất cần. Nhưng thật lòng, tôi không muốn chết.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Phần 2 Thế Giới Bên Kia

11

Ai đó đang than khóc, nghe thồn thức như tiếng kêu gào của một con thú bị thương. Tôi mở mắt ra và thấy mình đang ở trong một căn buồng ngủ với cửa sổ khép hờ, che bớt đi ánh nắng chói chang. Căn buồng khi xưa có lẽ khang trang, nhưng giờ thì xập xệ tồi tàn, dù sàn nhà được lau sáng bóng và chăn chiếu gấp gọn ghẽ. Mọi thứ đều sắc nét như nhìn qua mắt chim ưng, tôi chưa bao giờ nhìn rõ đến vậy. Từng vân gỗ trên xà nhà như nổi hẳn lên. Từng hạt bụi trong không gian lơ lửng như những vì sao.

Một bà lão già nua gục xuống cạnh giường, nhưng thật khó để tập trung nhìn vào bà. Tâm trí tôi lảng đãng như thể bị kéo sang nơi khác. Chiếc giường bằng gỗ, có ba thành giường, bên trên trải một tấm đệm cũ đã sờn. Tôi mất một lúc lâu chăm chú xem xét những đường khâu nối các mảnh của đệm. Trong lúc ấy, bà lão vẫn cứ khóc tức tưởi, làm tôi hơi bực bội quay sang nhìn. Bà co rúm trên sàn nhà, gương mặt vùi vào một bên đệm. Trong lúc bà vật vã giãy giụa, đôi lót giày bằng vải lộ ra.

Quan sát bà, tôi mới nhận ra còn một cô gái đang nằm trên giường, Cô nằm yên lạ thường, mí mắt nhắm chặt như nụ hoa phong nhụy. Nét mặt xanh tái làm nổi bật chân mày rậm và hàng mi dày, như thể được vẽ bằng bút lông to sẫm màu. Tôi tự hỏi trông cô

thể nào nếu mở mắt. Mà thật ra, chắc gì cô đã mở được mắt, vì trông từ xa đã biết tình trạng cô không ổn.

Cánh cửa mở ra, một người hầu gái bước vào và lập tức la hét khi nhìn thấy cô gái trên giường. Tiếng la hét đánh động thêm một người đàn ông trung niên với gương mặt rỗ. Qua tấm áo dài ông mặc, tôi đoán ông là chủ nhân ngôi nhà, nhưng trông léch thếch đến đáng thương. Ông nắm chặt bàn tay cô gái và gọi tên cô. Tôi vô thức quay bước về hướng cửa sổ, nhưng đột ngột dừng chân khi nghe đến cái tên ấy, ngơ ngác nhìn mọi người đang cố lay tỉnh cô. Tất cả đang gào thét "Li Lan! Li Lan!", như thể điều đó sẽ mang cô trở lại.

Lát sau, một ông thầy lang xuất hiện, xua người hầu gái đang hoảng loạn đi rồi bắt mạch cho người nằm trên giường, mở miệng cô ra và xem xét đầu lưỡi. Ông sờ nắn lòng bàn tay và gan bàn chân cô, lại vạch mí mắt kiểm tra đồng tử.

Cuối cùng ông nói, "Cô bé chưa chết." Bà lão vẫn bám cạnh giường từ nãy đến giờ bật khóc nức nở.

"Cô bé đã uống thứ gì vậy?" Thầy lang hỏi.

Bà lão đau đớn đứng dậy, mang đến một gói bột cùng chiếc cốc bằng đất nung còn lảng chút cặn dưới đáy cho thầy lang. Ông ngửi, chạm ngón tay vào và liếm thử. "Thuốc phiện." Ông tuyên bố. "Cùng nhiều vị khác mà tôi không biết. Ai đưa cho cô bé thứ này?"

Bà lão bắt đầu giải thích lộn xộn về bà đồng và nhiều sự việc khác nhưng tôi chẳng để tâm. Thay vào đó, thấy kì lạ vì cô gái vẫn còn sống, tôi sán lại gần. Nếu tôi dừng lại ngẫm nghĩ, thì hẳn đã

nhận ra rằng không ai chú ý đến sự có mặt của tôi, nhưng lúc đó tôi hoàn toàn không hay biết.

Thầy lang kê đơn, "Mọi người nhớ giữ ấm cho cô bé và bón canh gà là tốt nhất. Cô bé có thể tỉnh lại, nhưng gia đình cũng phải chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất."

"Ý ông là con bé có thể sẽ chết?" Chủ nhà hỏi.

Thầy lang không trả lời, ông chỉ đưa tay vuốt dọc sống áo một cách khó chịu, rồi dùng ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải ấn mạnh vào phần giữa môi trên và chóp mũi của người bệnh. Đột nhiên, mí mắt cô khẽ giật. Chính trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm nhận từng thớ thịt trên cơ thể mình giật mạnh. Nếu tôi là một cánh diều đang phiêu du trong gió, thì cảm giác ấy như thể đột nhiên bị một sợi dây thít chặt lấy, kéo lại.

"Ông thấy không?" Thầy lang nói. "Đây là huyết nhân trung dùng trong trường hợp cứu chữa người bị ngất hoặc chảy máu mũi. Cô bé uống thuốc quá liều làm tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, nhưng vẫn còn chút sinh lực trong người."

"Liệu con bé có tỉnh lại không?"

"Cô bé còn trẻ, cơ chế kháng độc còn mạnh, nên cứ giữ ấm và xoa bóp hàng ngày là ổn. Nếu có thể, cố cho uống một chút canh gà."

"Xin thầy nói thật cho tôi biết, liệu con bé còn bao nhiêu hy vọng?" Chủ nhà bờ phờ hỏi, đôi mắt ông mở trừng trừng, đăm lẹ. Tôi thấy đồng tử ông nở to như thể chính ông mới là người đang

dùng chất kích thích. Thầy lang có vẻ cũng nhận ra điều này, vì ông khựng lại nhìn người đàn ông với nét ưu tư thoáng qua gương mặt.

"Cứ để bệnh nhân nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ trở lại chăm cứu xem sao. Tôi không muốn xáo trộn khí huyết trong người cô bé cho đến khi tình hình ổn định hơn. Nhưng có lẽ, cô bé sẽ ở trong trạng thái này một thời gian dài." Khi chuẩn bị ra về, thầy lang kéo riêng bà lão sang một bên, thì thầm. "Ông ta hút nhiều thuốc phiện quá."

Bà lão gật đầu, dù tôi biết bà chẳng để tâm. Ánh mắt bà cứ đắm đắm nhìn cô gái trên giường và sau khi thầy lang rời đi, bà lập tức xoa bóp tay chân cho cô gái. Thoạt đầu, cô vẫn nằm bất động như một hình nộm xinh đẹp, nhưng được khoảng hai mươi phút, tôi nhận thấy ánh hồng ửng trên mặt cô. Hồng nhạt đến nỗi tôi tự hỏi liệu bà lão có nhận ra không, thì thấy vẻ an lòng thoáng hiện giữa những đường nét nhăn nheo. Bà dịu dàng vuốt tóc cô.

"Vú sẽ nấu cho cô ít canh, cô chủ nhỏ ạ." Bà sụt sịt. "Đừng sợ, vú sẽ quay lại ngay."

Đợi cánh cửa đóng lại sau lưng bà, tôi lại gần cô gái. Tôi hết sức tò mò. Trong lúc ngấm ngĩa gương mặt cô, tôi thấy bứt rứt như thể mình vừa quên mất điều gì quan trọng. Ở bên cô, tôi cảm nhận được nhịp đập mơ hồ, máu chảy chậm chạp và lồng ngực phập phồng yếu ớt của cô. Bị thôi thúc bởi một nỗi tò mò không sao giải thích nổi, tôi đặt tay lên ngực cô. Một tia sét xuyên qua người tôi, mang theo một chuỗi ký ức, hình ảnh và cảm giác. Trong khoảnh khắc, tôi nhớ ra mình là ai, và cô gái kia là ai. Đó chính là thân xác tôi đang nằm trên giường.

Tôi đứng lặng, đông cứng trong nỗi sợ hãi và hoài nghi. Giờ tôi là một linh hồn ư? Tôi hoảng loạn đi vòng quanh cơ thể. Cơ thể của

chính tôi, tôi tự nhắc mình như thế. Người ta nói rằng khi linh hồn rời thể xác, sẽ có cách để khiến nó trở lại. Tôi đi và thăm soi mọi chỗ, tự hỏi liệu có thể tái nhập qua lỗ mũi hay lỗ tai không, nhưng xem ra tôi không có khả năng ấy. Cuối cùng cũng nhụt chí, tôi nằm lên cơ thể mình, hình dáng linh hồn chìm dần cho đến khi lọt thỏm vào thân xác bất động. Tuy nằm vừa kít, nhưng vẫn tồn tại một sự phân cách không thể xóa bỏ. Tôi hoảng loạn, song ít ra không còn mơ hồ như lúc trước. Linh hồn tôi vẫn nhớ thân xác này, vẫn nhớ âm thanh của máu chảy trong huyết quản, nên giờ yên ả trở lại như chú ngựa bồn chồn được trở về cái chuồng thân quen.

Khi tôi mở mắt, gương mặt quen thuộc của vú hiện ra với vẻ lo âu khắc khoải. Thoạt tiên tôi tưởng mình trở về là đứa trẻ đang nằm ốm liệt trên giường, nhưng chỉ thoáng chốc đã nhớ ra tất cả. Vú đặt bàn tay lên trán tôi, nhưng tôi chẳng cảm thấy gì. Sao lại thế được? Tôi thấy thất vọng đến tan nát. Tôi gọi vú, nhưng bà vẫn u sầu nhìn tôi.

"Li Lan!" Bà gọi. "Cô có nghe thấy vú nói không? Vú mang canh cho cô này."

"Con ở đây!" Tôi gào lên, nhưng trước mắt bà, Li Lan chẳng có gì thay đổi.

Khi bà đỡ tôi dậy, linh hồn tôi cũng ngồi dậy theo thân xác của mình. Vú đưa một thìa canh lên miệng tôi. "Một ít thôi." Bà khẽ khàng. Hương vị thật thơm ngon cuốn hút, nhưng cơ thể tôi chỉ trượt xuống, nước canh trào ra khỏi miệng. Mắt vú ngấn lệ nhưng vẫn không bỏ cuộc. Tuyệt vọng, tôi ngồi vào thân xác mình và cố nuốt xuống mỗi khi bà bón canh. Lúc đầu chẳng có gì thay đổi, nhưng cuối cùng cơ thể cũng có phản ứng nuốt yếu ớt. Vú ngồi bên mừng rỡ, và tôi cũng vậy. Bà lau mặt cho tôi bằng một chiếc khăn

ấm, thay quần áo mới và đắp chăn cho tôi. Tôi đứng sau vai bà chứng kiến tất cả, mặc dù bà chẳng hề nghe thấy lời cầu khẩn của tôi.

Khi vú rời phòng, tôi theo ra. Trái ngược với những gì tôi tưởng tượng về thế giới linh hồn, hóa ra việc di chuyển không khó khăn chút nào. Thay đổi duy nhất là có vẻ tôi còn rất ít tính thực thể. Tôi dễ dàng xuyên qua những thứ mỏng nhẹ như rèm cửa, còn mấy vật rắn chắc thì cần nhiều nỗ lực hơn. Tôi thậm chí chẳng dám xuyên thử qua những bức tường, vì sợ mắc kẹt ở đó. Và tôi không thể nhập vào người khác. Khi Ah Chun chạy qua, chuyển động của vai cô đẩy dội tôi vào tường. Xem ra chỉ thân thể tôi mới dễ dàng tiếp nhận linh hồn mình.

Người ta tin rằng ma quỷ gặp khó khăn trong việc ngoặt rẽ và hay bị vây khốn ở các góc hẹp hoặc những chiếc gương, nhưng lại dễ dàng chui qua khe nứt, nhờ thu nhỏ mình như đốm lửa. Chẳng lời đồn đoán nào là đúng với tôi, tôi tự hỏi liệu có phải vì mình chưa chết hẳn nên mới như thế. Hay tệ hơn, có lẽ chẳng mấy chốc tôi sẽ mất khả năng di chuyển theo ý mình, tôi sẽ lang thang trôi dạt, không khác gì hồn ma bóng quế lơ lửng trong không khí.

Từ trên đỉnh cầu thang, tôi nhảy vọt xuống, trượt nhẹ như cọng lông xuống mặt sàn tầng dưới. Quá thích thú với khám phá này, tôi định chạy lên để thử thêm lần nữa thì nghe văng vẳng tiếng nói trong sân. Không khí dịu mát dần và mùi than củi cháy thoang thoảng báo hiệu bếp lò nổi lửa cho bữa tối. Tôi gần như ném được vị thức ăn đang xào nấu, như cách đã ném món canh vú bón từng thìa ban nãy. Dù suy nghĩ này làm tôi thêm phẩn chấn, nhưng rốt cuộc những mùi hương ấy chỉ như trêu ngươi, làm tôi thêm sầu muộn.

Tôi chậm rãi đi ra sân nhà, nơi lão Wong đang nói chuyện với Ah Chun. Nhìn cái mũi đỏ ửng và đôi mắt sưng húp của cô là biết, hoặc cô vừa nín, hoặc chuẩn bị khóc thêm lần nữa.

"Tiểu thư chết rồi." Cô than, "Cô ấy còn quá trẻ, ngôi nhà này chắc chắn bị ma ám!"

Lão Wong tỏ vẻ khó chịu, "Cô ấy không chết. Cô không nghe thầy lang nói gì à?"

"Sáng mai cháu sẽ nói với lão gia." Ah Chun nói tiếp, "Cháu không làm ở đây nữa."

"Cô cứ đi mà nói." Lão Wong đáp. "Cứ thử xem cô có kiếm được việc khác ngay không. Ít ra ở đây cô còn có nơi ăn chốn ở."

"Thế bác thì sao?" Cô hỏi thêm, "Cuối tháng bác có rời đi không?"

"Chưa biết." Lão đáp. "Họ vẫn cần tôi giúp."

"Cháu nghe nói lão gia phá sản rồi." Ah Chun xì mũi.

"Chẳng phải vẫn trả lương cho chúng ta đấy ư?"

Nghe họ nói, tôi bỗng thấy lo lắng, nhà này sẽ ra sao nếu lão Wong và Ah Chun đi mất. Đúng lúc đó, lão Wong quay đầu lại và nhìn thẳng vào tôi. Một tia ngạc nhiên thoáng hiện trên gương mặt lão, nhanh như thể một con kỳ đà chạy vụt khỏi phiến đá nóng. Tôi kinh ngạc. Chưa có ai khác nhận ra sự có mặt của tôi. Tôi cất tiếng gọi, nhưng lão quay đi mất.

"Cô thôi ngay đi!" Lão Wong nói, "Về chỗ của cô đi."

Ah Chun ngoan ngoan cầm rễ nhặt rau đi vào nhà. Tôi đứng tần ngần, nghĩ về câu lão Wong vừa nói. Dường như câu ấy là dành cho tôi, nhưng lão lại chẳng có vẻ gì là nhận ra, dù tôi đứng ngay trước mắt, kêu tên lão không ngừng. Lão bình thản trở vào bếp, bỏ mặc tôi với bao hoài nghi.

Vài ngày tiếp theo, tôi luẩn quẩn quanh thân xác mình, đa phần nằm im trong đay với hy vọng bắt được mối liên kết nào đó. Tình trạng cơ thể giờ đã khá hơn so với lần đầu tôi nhìn thấy. Không còn xanh xám như tượng sáp, cũng đã nuốt được thức ăn, dù chỉ là vô thức. Khi được vú luôn cho cái bô, cơ thể cũng biết bài tiết đúng lúc. Tôi đã rất vất vả với việc này, vì không muốn vú phải chăm bẵm mình như đứa trẻ sơ sinh. Ban đầu, tôi sung sướng vô cùng với thành công nhỏ bé đó, nhưng mãi mà chẳng thấy tiến triển gì khả quan hơn, tôi lại tuyệt vọng.

Thầy lang vẫn đến thăm bệnh mỗi ngày. Tôi rùng mình nghĩ đến số tiền phải trả, may thay vẫn còn sót lại chút ít từ số tiền tôi bán nữ trang. Tôi hy vọng vú biết đem bán thêm nếu chúng tôi lâm vào cảnh thiếu thốn. Thầy lang chăm cứu và bày tỏ thái độ ngạc nhiên trước những dấu hiệu phục hồi mà ông cho rằng đó là nhờ vào y thuật của mình.

"Hiếm khi tôi gặp những chuyển biến ấn tượng như vậy." Ông tuyên bố với cha.

"Nhưng tâm trí con bé thì sao? Chưa thấy nó mảy may phản ứng."

"Đây là một trường hợp hiếm lạ nên tôi không dám chắc điều gì. Thường thì linh hồn phải trở về trước, sau đó thân xác mới phục hồi được."

"Ông nghĩ phải làm sao?" Cha tôi ngắt lời. Đã vài ngày ông không thay quần áo, chiếc áo dài xanh lam dính thêm nhiều vết lấm lem.

"Ông phải gọi hồn cô bé quay lại đã. Ai biết bây giờ linh hồn đang lang thang ở đâu?"

Đang đứng ngay cạnh ông, tôi thấy lời nhận xét này thực nực cười khôn tả. Quả thật tôi đang lang thang đây!

"Nếu linh hồn con bé tự tìm về được thì sao?"

"Thì linh hồn đó sẽ tự nhập vào cơ thể. Luôn có một mối liên hệ mạnh mẽ kết nối phần hồn và phần xác."

Cuộc trò chuyện ấy làm tôi càng thêm vững tin mình phải làm gì đó, bất kể việc gì. Nội việc hồn lìa khỏi xác đã phủ bóng đen lên tất cả, nhưng bây giờ tôi lại có thêm mối lo khác. Ở trạng thái này, tôi càng dễ rơi vào bàn tay xấu xa của Lim Tian Ching và đồng bọn. Còn lời kết tội của y? Tôi thấy khó mà tin nổi Tian Bai lại là kẻ sát nhân, nhưng tôi cố gạt đi suy nghĩ về anh. Dù anh vô tội, nhưng anh vẫn sẽ kết hôn với một người con gái khác. Tôi đã có quá đủ vấn đề của riêng mình rồi.

Tôi chưa dám vượt qua ranh giới tạo nên từ những lá bùa vàng mà tôi và vú dán lên cửa sổ cửa chính. Mỗi khi tôi lướt đến gần, đám bùa lại bay phấp phới dù không có lấy một ngọn gió. Tôi sợ chúng sẽ bao vây mình, vì tác dụng của bùa là chặn đứng linh hồn. Tôi còn nhận ra rằng, linh hồn tôi luôn mặc cùng một bộ quần áo với thể xác đang nằm đó, và những thức ăn vú bón cho thể xác cũng làm linh hồn tôi mạnh lên. Có vẻ đây là dấu hiệu khả quan, dù rất mơ hồ, nhưng cho thấy linh hồn và thể xác của tôi vẫn gắn kết với

nhau theo một cách nào đó. Nhưng tôi không chắc chuyện gì sẽ xảy ra với mối gắn kết này nếu tôi rời ngôi nhà.

Đang ngắm nghía cơ thể và ước gì mình đã trân trọng nó nhiều hơn, tôi bỗng nhận thấy một sợi tơ mảnh là là giữa không trung. Thoạt tiên tôi nghĩ đây chỉ đơn thuần là một sợi tơ nhện, nhưng nó sáng lóng lánh dưới ánh mặt trời và trong suốt, trái ngược với hình ảnh sống động của các vật thể hữu hình xung quanh. Tôi vươn ngón tay ra chạm vào, một tiếng "tinh" vang lên, như thể một sợi dây đàn vừa ngân.

Giật mình, tôi rút tay lại. Sợi tơ vươn ra từ góc phòng. Quỳ gối xuống sàn, tôi nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của chiếc đồng hồ Tian Bai gửi tặng. Nó vẫn nằm sau tủ, tôi đã không có cách nào lấy ra được sau cái hôm ném nó vào bóng ma của Lim Tian Ching, hình như cũng lâu lắm rồi. Sợi tơ óng ánh xuất phát từ chiếc đồng hồ, giăng qua căn phòng rồi tan biến trong không gian ngập nắng bên ngoài. Tôi không hiểu nổi tại sao lúc trước mình không nhận thấy sợi tơ này, và khiếp hãi khi nghĩ rằng mình đã gần hơn với thế giới vong linh.

Dù gì, sợi tơ cũng ẩn chứa sức hút kinh người đến độ tôi không thể ngăn mình với tay lướt theo nó. Trong phút chốc, tôi leo lên bệ cửa. Sợi tơ ngân lên như một chú ong cố thoát khỏi lòng bàn tay tôi. Tôi ngoảnh nhìn cô gái nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền và hơi thở đều đặn. Tôi biết vú sẽ chăm sóc thân xác ấy thật tốt. Sau đó, tôi nhảy xuống.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

12

Không như tôi lo ngại, đám bùa không hề ngăn bước tôi. Tôi vẫn có thể từ từ trôi xuống, cho đến khi đứng trên khoảng đất trống và nhìn lại ngôi nhà mình, sợi tơ lóng lánh vẫn nắm chặt trong tay. Khi tôi thả lỏng tay, nó chờn vờn trong gió như một sợi tơ nhện rồi kéo dài ra đến hút tầm mắt. Nếu không có nó, chắc tôi đã nao núng mà quay trở vào, vì cả đời tôi chưa từng rời nhà một mình.

Tôi bắt đầu cất bước, đi qua những ngôi nhà quen thuộc trong khu phố. Chẳng có ai qua lại, trời quá nóng để sang nhà nhau chơi, và vì đang là giữa trưa nên cũng không thấy bóng dáng những gánh hàng rong bán gà sống hay đậu phụ tươi đựng trong xô nước. Bây giờ, khi đã có thể tự do đi lại, tôi cực kỳ tò mò muốn khám phá nhà cửa người khác, xem họ sống thế nào, nhưng sợi tơ trong tay nhắc tôi rằng còn có việc phải làm. Tôi chẳng biết nó dẫn mình đến đâu, chỉ biết phải dựa vào nó để tiếp tục hành trình.

Sau một quãng đường dài, tôi đến một khu mua bán sầm uất. Ở đó có hàng loạt cửa hàng với bảng hiệu sáng choang nằm san sát nhau, mặt tiền tầng hai đều được xây nhô ra ngoài tạo thành mái che mưa nắng cho khách bộ hành, phủ bóng lối đi bộ rộng tầm mét rưỡi. Vài người khách đang mặc cả, mấy cụ già gà gật trên ghế mây, và những chú chó hoang nằm dài, phơi lưng dưới ánh nắng chói chang. Đây rấy những cửa hiệu lật vạt: một hàng xén, một kopi tiam (quán cà phê của người Mã Lai), một tiệm cho vay của ông chủ người Ấn đội khăn puggree màu trắng cùng ba vạch lượn sóng vẽ

trên trán để phân định đẳng cấp. Hồi bé, vào mỗi dịp Trung thu, tôi lại được vú dẫ đến khu này chọn mua đèn lồng thủ công hình bướm bướm hoặc cá vàng. Sau đấy, tôi sẽ đứng chờ trong lúc vú mê mẩn ngắm nghía những bộ kim thêu hay những đôi guốc gỗ.

Đứng đây, giữa nhộn nhịp kẻ mua người bán, tôi gần như có thể giả vờ rằng mình chỉ là một khách bộ hành, rằng mình vẫn bình yên vô sự trong thân xác quen thuộc. Nước mắt chực trào ra, lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy vô cùng đơn độc khi xa rời ngôi nhà và những người thân yêu.

Đang đứng thút thít thì tôi nhận ra một người ăn mày đang tiến về phía mình. Ăn mày không phải điều hiếm gặp, nhưng người này có gì đó rất lạ lùng. Lão ta lê bước, xương sườn nhô cao qua lớp da như bị thuộc trông vô cùng thê thảm. Và tôi nhìn thấy một người đàn ông đi xuyên qua lão ta như xuyên qua một cái bóng. Tôi kinh hoàng giật lui, nhưng người ăn mày đã tiến gần tới mức tôi không biết phải tránh vào đâu nữa. Lão ngược lên nhìn tôi từ dưới vành mũ tả tơi, và tôi trông thấy làn da khô nứt cùng hốc mắt sâu hoắm đựng nhãn cầu héo quắt như một thứ trái cây khô.

"Cô là ai?" Giọng lão mỏng và yếu như thể lồng ngực bẹp rúm kia không chứa đủ hơi.

Trông lão yếu ớt đến độ tôi có thêm can đảm. "Ông nhìn thấy cháu ạ?"

Lão vươn cái cổ tiều tụy, "Tùy góc mới thấy được." Mắt lão đảo tròn. "Cô không có mùi người chết. Cô từ thiên giới xuống à?"

"Ông nhầm rồi." Tôi đáp. "Cháu không phải thần tiên đâu ạ."

"Dù gì cũng cho tôi xin chút thức ăn với." Mồm lão nhếch ra như một lỗ huyết. "Tôi đói quá!"

"Ông là ai vậy?" Tôi thăm thì, nhưng nghĩ mình đã có câu trả lời.

Lão trườn tới, cổ túm lấy vạt áo tôi một cách bất lực. "Tôi không nhớ. Chẳng ai chôn tôi cả. Chẳng ai biết tên tôi. Cho tôi chút gì đi!" Lão già đáng thương rên rỉ. "Xin cho tôi mấy đồng mua đồ ăn với."

Vừa thương hại lại vừa hoảng sợ, tôi lần mò trong túi lấy ra một xâu tiền đồng cổ. Chắc hẳn đây là một phần trong số vàng mã tôi tự đốt cho mình, nhưng tôi chẳng có thời gian để nghĩ đến chuyện đó nữa, vì lão già đã lao ngay đến đoạt xâu tiền trên tay tôi với một tốc độ đáng kinh ngạc. Nắm chặt xâu tiền bằng bàn tay xương xẩu, lão thất thủ bước xa dần. Tôi đang tròn mắt nhìn theo thì thấy vài hình bóng lờ mờ bắt đầu tụ tập quanh lão với vẻ hiếu kì. Rồi hai con ma đói nữa xuất hiện sau lưng tôi. Một trong hai trông còn tươi tắn và rửa nát hơn cả người ăn mày lúc nãy, nó đi giật cục chậm chạp. Hồn còn lại thì dường như mới chết, hăng hái lao tới.

"Ở đây có một cô gái đang phát tiền này!"

Tôi lùi bước trước ánh mắt hau háu và trống rỗng của gã. Khi còn sống, hẳn gã là một người đầy đà, vì gã mới chỉ bắt đầu bộc lộ một ít biểu hiện của việc bị bỏ đói. Tôi vừa dậm bước, gã đã hét lên. "Cô ta ở đây!"

Tôi chạy trốn vào những con hẻm quanh co bất tận, vượt qua từng hàng dài cửa tiệm. Ma đói xuất hiện từ mọi hướng, chúng tự tách mình khỏi những bức tường, phát phơ bay ra từ ngõ nhỏ. Quá muộn rồi, tôi nhận ra mình không nên chạy. Nếu các âm hồn chỉ có thể nhìn thấy tôi tùy góc, thì tốt nhất tôi nên đứng yên một chỗ. Đúng

lúc ấy, tôi nhận ra mình đang dừng chân ở chính nơi xuất phát. Mặt trời rạng rỡ trên cao và một sự thật kinh hoàng ập đến, sợi tơ mảnh đã tuột mất trong khi tôi cố trốn chạy.

Lần thứ hai trong ngày, tôi đứng giữa đường, mắt nhòa lệ. Lần này, tôi chẳng dám tạo ra dù chỉ một âm thanh vì sợ sẽ khiến ma quỷ chú ý. Nước mắt mặn đắng chảy dài trên má, và mí mắt sưng húp. Tôi kiệt sức ngồi xuống một tảng đá, lấy ống tay áo lau mặt. Bàn chân tôi rất bỏng, tôi phải xem thử nó có rộp lên không. Thật vô cùng bất công khi linh hồn vẫn phải chịu đựng nỗi đau thể xác dù chẳng có chút da thịt nào. Nhưng có thể đây chính là đặc trưng của thế giới bên kia.

Khóc cũng chẳng ích gì. Một lúc sau, tôi nhìn quanh và nhận ra con đường này khá quen thuộc. Tôi đã từng đi qua đây, bằng xe kéo, mặc bộ đồ tươm tất để đến nhà họ Lim. Và tôi biết đường về. Tôi mất một lúc lâu để vật lộn với cảm dỗ được về nhà. Quay lại và lèn vào nhà thì thật dễ dàng, nhưng vẫn còn một lựa chọn khác, dù đã mất sợi tơ dẫn đường. Nếu Lim Tian Ching có thể không mời mà đến nhà tôi, thì tôi cũng có thể đáp lễ tương tự. Biết đâu tôi sẽ khám phá ra điều gì đó có lợi cho mình, bất cứ điều gì cũng hữu ích hơn là ngồi đó chờ y đến bắt.

Mặc dù đã mệt nhoài, nhưng bước chân tôi nhẹ bồng. Tôi nhận ra mình đi lại nhanh nhẹn hơn so với lúc mang hình thể con người. Ở dạng linh hồn cũng mang lại một vài ích lợi, nhưng tôi đau đớn nghĩ đến cái giá phải trả. Liệu tôi có phải chịu đói chịu khát như những hồn ma vất vưởng ngoài kia? Tôi chẳng dám nghĩ thêm nữa.

Cổng lớn nhà họ Lim đóng chặt, tôi thử lách mình vào và nhận ra nếu cố gắng, mình sẽ vào được.

Một người gác cổng gà gật trong nắng trưa và một bụi dâm bụt gần đó khẽ rung rinh khi tôi bước tới, như thể tôi chỉ là một làn gió nhẹ. Càng đến gần ngôi nhà, tôi càng trầm trồ trước không gian cổ kính của nó. Người giàu bây giờ có xu hướng xây phủ đệ theo phong cách thuộc địa Anh, với hàng hiên lớn và phòng khiêu vũ mở rộng như những tòa nhà lớn ở Ấn Độ hay Sri Lanka. Nhưng dinh thự nhà họ Lim thì đặc sệt phong cách Trung Hoa với một loạt phòng ốc và sân vườn nối tiếp nhau. Tôi tự hỏi liệu cô dâu mới của Tian Bai có đòi sửa sang lại kiến trúc nơi này không, nhưng lập tức gạt ngay ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

Cánh cửa trước bằng gỗ lim nặng trĩu vẫn đang hé mở, hẳn là để đón gió. Tôi đi vào, thấy run rẩy vì giờ mình không còn là một vị khách mà là kẻ đột nhập, tặc hơ, còn là một linh hồn. Rời mắt khỏi bệ thờ gia tiên chất đầy đồ lễ nghi ngút khói hương nơi tiền sảnh, tôi vội vã đi về phía sân trong. Tại đây, giữa không gian lát đá hoa cương mát lạnh và những bồn cây với lá bóng loáng, tôi gặp hai người hầu. Một trong hai chính là người phụ nữ từng đưa tôi đi rửa tay ngày nọ. Cô và một em gái nhỏ tầm 10, 11 tuổi đang bận bịu tưới cây và lau bụi trên những chiếc lá. Tôi định đi qua họ, nhưng khi đến gần, cô bé giật mình và đánh rơi bình nước.

"Xem em làm gì này!" Người phụ nữ mắng mỏ. Cô bé cắn môi vẻ hối lỗi. Theo bản năng, tôi cúi xuống nhặt những mảnh vỡ, quên mất rằng mình không có cơ thể.

"Em cảm thấy thứ gì đó." Cô bé nói, "Như có ai đi xuyên qua mình vậy!"

Người phụ nữ kia quắc mắt nhìn. "Lim phu nhân không thích nói về ma quỷ, em biết mà."

Cô bé cúi xuống nhặt mảnh vỡ. "Nhưng chẳng phải phu nhân đốt vàng mã suốt ngày sao? Có thể linh hồn con trai bà trở về."

"Chậc! Ai muốn cậu ta trở lại chứ?" Tôi thấy tò mò, bèn nán lại nghe. "Em mới ở đây ba tháng, còn chưa gặp thiếu gia đâu."

"Cậu ấy có tốt không ạ? Như Tian Bai thiếu gia ấy?"

Người phụ nữ không thể cưỡng lại ham muốn được buôn chuyện. "Không đâu, có những khi bọn chị làm gì chẳng nữa cậu chủ cũng không thấy vừa ý. Nhưng phu nhân yêu chiều cậu ta lắm. Bà không thể chấp nhận sự thật là cậu ấy đã chết."

"Cái chết có đột ngột không ạ?" Cô bé ngừng lại, hào hứng vì được ngồi tay.

"Cậu ta bị sốt, điều này là chắc chắn, nhưng vẫn hạch sách như mọi khi. Đến sáng hôm sau thì cậu ta đã chết. Đến thầy lang cũng không tin nổi. Ông ấy còn đòi kiểm tra các món cậu ta ăn đêm trước, nhưng chẳng tìm ra được gì khả nghi. Cậu chủ ăn những món trên bàn y như mọi người, thật là may mắn quá."

"Ai may mắn cơ ạ?"

"Tất cả chúng ta, đứa ngốc này. Chúng ta đã có thể bị đổ tội đầu độc cậu chủ. Phu nhân vô cùng đau khổ. Bà muốn biết liệu có ai phục vụ trà nước cho cậu chủ trước giờ đi ngủ không, là vì cái tách của cậu ta biến mất. Cậu chủ có một chiếc tách men ngọc, là đồ gia truyền, nhưng chẳng ai tìm thấy. Mà cũng chẳng ai đưa trà nước. Phu nhân có rất nhiều giả thuyết kỳ quái cho cái chết của cậu ta."

"Kỳ lạ thật." Rõ ràng cô bé bị cuốn hút bởi câu chuyện ly kỳ.

"Lạ gì cơ?"

Hai người hầu đều giật mình khi nghe tiếng Yan Hong. Chị cau mày với người lớn tuổi hơn. "Em trai tôi chết vì bị sốt. Tôi không muốn nghe ai nhắc thêm một lời nào nữa về chuyện này." Tôi chưa bao giờ thấy Yan Hong giận dữ đến thế, khác xa với vẻ xởi lởi, tươi cười mà tôi còn nhớ. Khi chị quay gót, tôi vội vã bám theo.

Cả ngày, tôi theo sát Yan Hong, từ phòng khách rộng lớn sang nhà bếp thênh thang. Dù chỉ là con gái của bà hai, nhưng chị rất được kính trọng, thường quyết định những việc mà lẽ ra thuộc phạm vi quyền lực của Lim phu nhân. Chị từng nói ít khi lui về nhà, nhưng trông lại thân thuộc với ngôi nhà đến độ tôi chẳng thể tưởng tượng nó sẽ ra sao nếu vắng chị. Tôi chỉ thoáng gặp Lim phu nhân. Trông bà gầy ốm hơn lần trước, giọng nói nhẹ bẫng đến gần như không thể nghe được, và bà đã trở nên thờ ơ khác hẳn chỉ sau vài tuần ngắn ngủi.

Tôi không dám đến quá gần bà, sợ Lim Tian Ching bằng cách nào đó sẽ phát giác được sự hiện diện của tôi. Sự thật là tôi sợ y sẽ xuất hiện. Dù lần trước tôi cứng rắn là thế, nhưng giờ lại chẳng còn chút dũng khí nào để đối mặt với y. Những căn phòng với sàn lát gạch và đồ gỗ cấm lai, những dải hành lang dài tăm tối và những người hầu hối hả làm việc nhắc tôi rằng mình là một kẻ đột nhập. Nhưng dù vậy tôi vẫn chưa thể rời đi, vì tôi nhận ra ở đây dường như trái ngược với nhà mình, sự hiện diện của tôi ở đây sản sinh ra một chút tác động. Nhớ lại cảm giác bí bức trong những lần viếng thăm trước, tôi tự hỏi liệu có phải nhà họ Lim từng bị ám bởi hồn ma Lim Tian Ching, vì họ khá nhạy cảm, hơn một người đã giết bản mình khi tôi đứng quá gần họ, và những cuộc trò chuyện cứ xoay

quanh chủ đề linh hồn. Nhận thức điều ấy chẳng khiến tôi vui thú gì, nhưng chắc chắn cũng đem lại những thông tin khá hữu ích.

Tôi đi theo Yan Hong không vì lí do gì khác ngoài việc ở đây chị là người tôi quen thuộc nhất, và từng đối xử rất tử tế với tôi. Xem chừng chị đảm đương vai trò trưởng nữ một cách đầy trách nhiệm mặc dù đã lấy chồng. Chị nghiêm khắc với người hầu, thân thiện và chăm lo cho các bà mẹ. Tôi vẫn nhớ câu chuyện vú kể, rằng bà hai đã quyên sinh để đảm bảo cuộc hôn nhân cho con gái, và tôi thấy thật bất ngờ khi Yan Hong vẫn có thể gắn bó với Lim phu nhân. Không thấy bóng dáng Tian Bai đâu. Tôi phải thừa nhận rằng mình vẫn hơi muốn được gặp anh thêm lần nữa. Dù không biết bao nhiêu lần tự nhủ rằng anh chẳng quan tâm gì tới mình và còn có thể là một tên sát nhân, tôi vẫn không thể ngừng nghĩ về anh. Tôi đau đớn khi trông thấy ao sen nơi chúng tôi gặp gỡ lần đầu. Tim tôi hẫng nhip khi tiếng chuông từ chiếc đồng hồ nào đó đột ngột ngân lên.

Càng quan sát Yan Hong, tôi càng nhận thấy chị đang phải chịu sức ép. Chị cẩn thận giữ thái độ bình thản trước mọi người, nhưng khi chỉ có một mình, chị cắn môi, gương mặt đầy căng thẳng. Chị khó lòng ngồi yên một chỗ, mà cứ làm hết việc này đến việc nọ. Tôi tự hỏi liệu Yan Hong vốn đã như thế, hay gần đây chị mới như vậy.

Buổi chiều trôi đi, rồi bóng tối trải dài trên các dãy hành lang, lên vào từng căn phòng, làm nhòa nhạt những họa tiết màu xám của lớp gạch Hà Lan lát sàn. Linh hồn tôi cũng đang yếu dần theo ánh dương lịm tắt. Khi tôi đang cân nhắc mình nên làm gì tối nay thì người gác cửa đi vào và thềm thì gì đó với Yan Hong.

"Có một người đàn ông ở ngoài cửa à?" Chị hỏi. "Anh ta muốn gì?"

Người gác cổng nghiêng đầu. "Anh ta không đến gần hẳn, nhưng lại cứ đứng đó hồi lâu."

"Sao ông không hỏi?"

"Tôi nghĩ mình mà đến gần thì anh ta sẽ đi ngay. Cô chẳng bảo có gì bất thường thì phải báo cho cô còn gì ạ."

Yan Hong chau mày, "Để tôi ra xem." Rồi chị đi về phía khúc quanh, tà áo kebaya màu phấn phát phơ trước mặt tôi như bóng ngài trong ánh sáng nhàn nhạt.

"Anh ta đi mất rồi." Người gác cổng thốt lên khi họ ra đến cửa chính. Yan Hong nhìn ra ngoài và nhún vai bực bội. Nhưng với thị lực tinh tường lúc này, tôi thoáng thấy một bóng người đứng khuất sau tàng cây. Tôi có thể nhìn ra chiếc mũ nan và những sợi chỉ bạc thêu trên tà áo. Đột nhiên tôi nhớ ra đó là người đã hỏi chuyện bà đồng trong lúc tôi và vú đợi tới lượt. Tôi còn mãi nghĩ ngợi thì anh ta đã đi mất.

Tôi quay trở vào trong, trái tim chùng xuống. Tôi không muốn chạm mặt Lim Tian Ching ở đây, vì bản thân đang vô cùng yếu ớt và không có khả năng chống cự. Tôi còn đang lưỡng lự thì Yan Hong đã vào nhà. Trong nhà đã sáng đèn, Lim phu nhân đang đứng ở tiền sảnh.

"Con đi đâu vậy?" Bà buồn rầu hỏi.

Yan Hong vỗ nhẹ tay bà, "Không có gì đâu ạ." Chị đáp. "Chút nữa ăn tối con sẽ gặp mẹ."

Lim phu nhân lơ đãng gật đầu. Bà vừa quay lưng đi, Yan Hong liền ném theo ánh mắt bưng bưng căm hận. Tôi ngạc nhiên hết sức,

nên dù đang rất nóng lòng rời đi, tôi vẫn theo chị lên lầu, vào một phòng ngủ. Yan Hong chốt cửa lại, mở nắp một chiếc rương gỗ rồi lôi quần áo bên trong ra, vứt vung vải xuống sàn. Gần sát đáy rương là một gói nhỏ bằng vải. Yan Hong thoáng run rẩy, cẩn trọng cời nút thắt như muốn kiểm tra thứ gì đó. Chị vén góc vải lên, thở phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng gói nó lại, nhưng tôi đã kịp nhìn thấy thứ bên trong. Đường viền lấp lánh của một chiếc tách lam ngọc.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

13

Tôi quá bất ngờ đến mức chẳng thể suy nghĩ cho mạch lạc. Tại sao Yan Hong lại cất giấu chiếc tách bị mất của Lim Tian Ching? Hẳn phải có một cách giải thích hợp lí cho chuyện này. Nhưng tôi nghĩ, chỉ có kẻ ngốc mới giữ lại một vật đáng ngờ như vậy, và Yan Hong không có vẻ gì là ngốc nghếch. Người hầu gái nói rằng đó là vật di truyền, có thể vì thế mà chị không nỡ vứt nó đi. Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là sự đổi màu của viên tách. Ngọc lam quý ở tính trong mờ, và theo những gì tôi nhìn thấy thì cả tách là một khối bảo thạch hảo hạng.

Đang mãi ngẫm nghĩ, đột nhiên tôi cảm thấy không khí mỗi lúc một nặng nề, như thể một làn sương vô hình đang từ từ tràn vào phòng. Có thứ gì đang đến, tôi chắc chắn. Tôi kinh hoàng nghĩ tới Lim Tian Ching và cả những công sai âm giới mà y từng nhắc đến. Không khí dần trở nên đặc quánh, lồng ngực tôi thắt lại. Đây chính là cảm giác nghẹn thở tôi từng gặp phải mỗi lần Lim Tian Ching luẩn quẩn trong giấc mộng quá lâu. Miệng khô đắng và sắp ngạt thở, có cảm giác cả ngôi nhà này cũng đang muốn tống tôi ra bằng được. Càng lúc càng khó chịu, tôi vọt ra cửa sổ. Trong ánh chạng vạng đang mờ dần, tôi thấy một luồng sáng xanh đục đang chờn vờn tiến tới. Vàng sáng nháy nhót một cách kì quái khi lướt qua người gác cổng, dù ông ta có vẻ không nhìn thấy. Ngay lúc ấy, tôi biết đó là những hồn ma.

Tôi chạy biến xuống cầu thang, đi xuyên qua khu phòng của người hầu, rồi thoát ra bằng cửa bên. Mạng sườn đau buốt, phổi rất bỏng, nhưng tôi vẫn chạy bán sống bán chết để tránh xa những chùm sáng đáng sợ kia. Tôi hoảng loạn, rẽ liên tục qua mê cung đầy những khúc quanh tối đen. Cuối cùng cảm giác ngột ngạt cũng biến mất, trí óc minh mẫn trở lại. Tim tôi đập liên hồi, còn tâm trí lúng búng cả mớ suy nghĩ hỗn độn. Yan Hong có động cơ để giết Lim Tian Ching nhiều như bất cứ ai khác, có thể chị làm thế để bắt Lim phu nhân phải chịu nỗi đau xa lìa người thân giống như cách bà đã chia cắt hai mẹ con chị. Và chồng chị lại là một bác sĩ, chẳng mấy khó khăn nếu chị muốn có một liều thuốc độc. Nhân thế, tôi nhớ ra là Tian Bai cũng từng học y. Anh kể sự nghiệp học hành của mình bị gián đoạn, nhưng tôi chưa kịp biết nguyên do.

Một ngọc gió tràn vào con phố mang theo mùi vị biển cả vốn không cách Malacca bao xa. Trước mặt tôi, đèn đã được thắp sáng trưng ở cửa các gian hàng. Tôi chán chường nhìn vào sân sau qua cánh cửa đóng chặt của những hàng quán, cuối cùng chọn một cánh cửa gỗ có vẻ ít kiên cố nhất. Tôi chọt vật ép mình xuyên qua những thớ gỗ chắc nịch, cuối cùng lọt vào một khoảnh sân lát đá. Trong sân có những chiếc vại tráng men lớn chứa đầy nước uống, và một cô gái tầm tuổi tôi đang chắt nước sang một chiếc bình nhỏ - cô kẹp chiếc bình bên hông, mang vào trong.

Tôi đi theo cô qua một phòng bếp lộn xộn đến một nhà ăn bé xíu. Đây là khu sinh hoạt của một cửa hàng điển hình với lối kiến trúc dài và hẹp, chen chúc giữa các nhà xung quanh chẳng khác gì một con lươn giữa ao lươn. Một gia đình ngồi vây quanh chiếc bàn cẩm thạch. Có cha, mẹ, ông nội đã già, hai cậu bé và cô gái tôi đang đi theo. Tôi lại bị cuốn hút bởi mùi thức ăn trên bàn. Đó là một bữa ăn đơn giản gồm canh và dưa chua, đậu hũ và một đĩa cá rán, loại cá

ikan kembung không lớn hơn bàn tay trẻ con. Tôi đói ngấu, đến mức cảm thấy bữa ăn này như một bữa đại tiệc. Nhưng dù cố gắng đến đâu, hương vị thơm ngon ấy chỉ càng khiến tôi thêm cồn cào gan ruột. Có vẻ tôi sẽ phải chịu đói trừ khi có người cúng đồ ăn cho mình. Tôi buồn bã ngồi bệt xuống góc phòng, ghen tị với cuộc chuyện trò rôm rả và thức ăn ngon lành của họ. Trước đây tôi đã từng chịu đói, nhưng chưa bao giờ đói đến mức này. Lão Wong luôn cho tôi ít lạc hay một nhúm hạt hướng dương. Tôi nhớ lão và căn bếp quen thuộc của chúng tôi, nhớ da diết đến mức chính tôi cũng thấy hoảng.

Sau một lúc, ông nội hỏi cô gái. "Hôm nay con đã thắp hương cho tổ tiên chưa?"

Cô phụng phịu, "Tất nhiên con làm rồi ạ, thưa ông."

Ông quay sang, liếc về phía bàn thờ. "Thế đã thắp hương cho cô hồn chưa?"

"Cô hồn ấy ạ? Hôm nay có phải tiết Thanh minh đâu ông?"

Ông nội lắc đầu như thể bị mắc thứ gì trong tai. "Mang ít gạo ra thắp hương cho họ đi con."

Cô gái thở dài đứng lên, cho một ít gạo vào chiếc tô rồi đặt lên trước bàn thờ cùng với lời thì thầm nho nhỏ. Cô vừa khấn xong, tôi chạy vội ra bàn thờ, hít lấy hít để mùi thơm đang lấp đầy hai cánh mũi, và may mắn làm sao, dạ dày tôi cũng được lấp đầy. Tôi chấp tay cảm tạ ông nội, nhưng ông chỉ chăm chú vào bữa ăn. Cuối cùng, gà gật trước cuộc chuyện trò của gia đình họ và một nhồi vì những sự kiện trong ngày, tôi nhắm mắt lại. Thật kì lạ là một linh hồn có thể

ăn, ngủ và nghỉ ngơi, nhưng nếu không thì lượng đồ ăn thức uống và nhà cửa vàng mã chúng tôi đốt cho người chết sẽ về đâu?

Tôi choàng tỉnh trong bóng tối im lìm. Đại gia đình kia đã lên giường đi ngủ, nhưng có tiếng động làm tôi giật mình tỉnh giấc. Căng tai lên lần nữa, tôi lại nghe thấy tiếng sột soạt. Bóng tối dần bị xua tan bởi luồng sáng xanh lục nhàn nhạt đang tràn đến từ hành lang, trông hết như những vàng sáng tôi bắt gặp ở nhà họ Lim. Ánh sáng ấy lan tới gần và tôi thấy tóc gáy mình dựng đứng. Tôi như hóa đá, cố nép mình vào một cái tủ lớn, hi vọng trạng thái bán vô hình sẽ giúp tôi lần này, giống như giúp tôi thoát khỏi lũ ma đói lúc trước.

Quầng sáng mờ ảo trôi đến giữa phòng rồi dừng lại. Thoạt tiên, tất cả những gì tôi thấy chỉ là bóng lưng của một người mặc y phục kiểu cổ, tóc vấn cao cài trâm cầu kì. Đó là một phụ nữ trẻ, không gây guộc như hồn ma đói khát đã nói chuyện với tôi. Nhưng khi tôi quay người lại, tôi nhìn thấy những nét teo tóp trên gương mặt, như thể quá trình khô xác đã bắt đầu. Cô đi đi lại lại xung quanh căn bếp trống trải, dừng chân trước chiếc ghế của ông nội. Đến chiếc tô đựng đồ cúng, cô dừng lại.

"Ai đã ăn mất rồi?" Quầng sáng bao quanh cô nhoáng lên vì giận dữ. "Ai dám xâm phạm nơi này?"

Ánh mắt sắc lạnh của cô quét khắp căn phòng như những mũi kim. Tôi giơ bàn tay ra trước mắt và kinh hoàng nhận thấy mình cũng đang phát ra một quầng sáng nhạt. Không phải sắc xanh rực rỡ đang bao quanh cô gái mà là một màu nhàn nhạt như ánh trăng. Cô gái giận điên người, đảo mắt quanh phòng, cuối cùng bắt gặp hình ảnh tôi đang đứng co cụm trong góc.

Đôi mắt tròn tròn, cô quan sát tôi. "Ta còn tưởng cô là một con ma đói, giờ mới phát hiện ra cô chưa chết. Cô đến đây để gọi ta về phải không?"

Như một lẽ tất nhiên, dường như vong hồn nào cũng chỉ nghĩ đến tình cảnh của mình. Chính tôi, dù chỉ một giây, cũng không thể quên đi tình trạng hồn xác chia lìa của bản thân.

"Cô là ai, dã quỷ hay thiên tiên?" Người phụ nữ tra hỏi.

Chẳng biết phải trả lời thế nào, tôi đành đáp, "Em xin lỗi đã ăn mất gạo của chị. Ông nội chỉ nói đó là đồ cúng bái nên em không biết ạ."

"Nó được đặt trên bàn thờ. Nhưng nhiều năm rồi bát gạo đó là dành cho ta."

Trái ngược với thái độ thù địch ban đầu, người phụ nữ tỏ vẻ hào hứng, chắc là do đã lâu lắm rồi mới có người để chuyện trò. Tôi không thể đoán được cô chết đã bao lâu, vì đến giờ người ta vẫn duy trì kiểu phục sức truyền thống cho người chết. Nhưng có lẽ tôi sẽ tìm hiểu thêm được gì đó ở cô.

"Chị đang đợi người tới truyền tin phải không?" Tôi đánh bạo hỏi.

Cô hoài nghi nhìn tôi, "Vậy là cô đang tìm ta? Ta chưa sẵn sàng để đi đâu."

Tôi định nói nhưng bị cô ngắt lời.

"Tên ta là Fan, nhà họ Liew. Ta có thể giải thích lí do mình vẫn còn ở đây."

"Chị không phải là ma đói ạ?"

"Tất nhiên là không rồi! Theo lệ thì ta sớm đã phải xuống âm phủ. Công sai âm giới cử cô đến phải không?"

"Việc em cần làm không liên can gì tới chị đâu ạ." Tôi thấy cần phải giải thích rõ trước khi cô hiểu lầm thêm.

Cô thở dài, "Ta cũng nghĩ thật ngớ ngẩn nếu họ gửi tới một người như cô. Thế cô là tiên nữ à? Ta vẫn luôn muốn được gặp tiên nữ. Ta biết thỉnh thoảng họ vẫn giáng trần. Nhưng..." Cô ngừng lời, sẫm soi bộ đồ ngủ tôi đang mặc.

"Em bị lạc đường."

"Cô đánh mất luôn cả thần mã hả?"

"Thần mã?"

"Cô không có kiệu xe hay thần mã sao? Hay có khi chức vị cô còn quá thấp." Người phụ nữ liền thoáng. "Chỉ tại cô mặc quần áo thế này thôi... ý ta là cô vẫn rất xinh đẹp, nên ta biết ngay cô là tiên nữ."

Tôi vội ngắt lời cô, "Em chỉ là một tì nữ tầm thường chuyên chân sai vặt thôi ạ."

"Ồ!" Cô thốt lên, "Ra nông nỗi này vì tình phải không? Đó cũng là lí do vì sao ta vẫn ở lại đây!" Một khi đã bắt đầu mở máy nói, hình như cô ta không thể ngừng lại được. "Ta chết vì tình đấy, cô có biết không?"

Cô thu mình trên ghế. Không như tôi, cô còn rất ít tính thực thể, hai cánh tay xuyên qua thớ gỗ của ghế và thân hình nhẹ bẫng đến mức một hơi gió cũng làm cô chao đảo. "Đó là một cuộc tình rất lãng mạn. Ta vẫn còn nhớ lần đầu gặp chàng. Tất nhiên lúc ấy chàng đã kết hôn rồi, nhưng bà vợ hơn chàng nhiều tuổi lắm. Dù sao điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì đối với ta."

"Chị không ngại làm vợ hai ạ?"

Cô vẫy tay ra chiều không để tâm. "Ta mới thực sự là người chàng yêu thương. Nhưng cha ta không đồng ý, tất nhiên. Chàng chỉ là một người bán hàng bé mọn, làm sao xứng với ta, gia đình ta sở hữu một nhà khách gần đường Jonker. Thế là ta tự khóa mình trong phòng, cha bảo sẽ gửi ta về nhà họ hàng ở Trung Hoa. Ông mua chỗ cho ta trên tàu qua eo biển Malacca. Ta nghĩ ông định gả ta cho một thương nhân quen biết ở Singapore, thế nhưng trên đường đi, con thuyền gặp bão lớn và bị lật. Vì chưa bao giờ học bơi nên chẳng mấy chốc ta đã chết đuối." Fan thở dài, đứng đưa tay áo. "Nếu biết dễ mất mạng đến thế, ta đã trân quý cuộc sống của mình hơn."

Giá mà cô biết tôi đồng cảm với cô nhiều đến mức nào. Nhưng tôi đang khao khát muốn biết càng nhiều càng tốt về thế giới bên kia, và cách vận hành của thế giới ấy. "Nếu bị chết đuối thì sao chị lại ở đây, trong căn nhà này ạ?"

Cô quay sang, kinh ngạc nhìn tôi. "Ta chưa kể với cô à? Đây là nhà người ta yêu."

"Ông nội ấy ạ?"

"Chàng vẫn ở với bà vợ đó và đã có thêm vài đứa con. Nhưng hằng đêm chàng vẫn mơ về ta. Tất nhiên cha đã tổ chức ma chay

và cúng rất nhiều vàng mã cho ta, nhưng chàng không hề hay biết. Chàng vẫn nghĩ ta bị gia đình ruồng rẫy và biến thành một con ma đói. Đó là lí do tại sao tối nào chàng cũng cúng gạo, là vì muốn gửi cho ta."

Tự nhiên tôi thấy bất an, băn khoăn liệu mình có nhận ra nếu xác thịt của mình trút hơi thở cuối cùng. "Khi chết, tình hình thế nào ạ?"

"Ta nhìn thấy nhiều linh hồn trôi dạt về cổng địa phủ. Đáng lẽ ta cũng phải đi cùng họ, nhưng lại muốn gặp người mình yêu. Ôi, vợ chàng biết ta chết thì an lòng lắm, cô em ạ! Nhưng t đảm bảo trong giấc mơ chàng vẫn còn yêu ta." Cô cười khúc khích. "Dù vậy ta vẫn luôn sợ rằng họ sẽ cử ai đó đến để bắt ta đi. Cũng sắp đến lúc rồi."

"Sắp đến lúc gì cơ ạ?"

"Tất nhiên là lúc chàng chết! Chàng suýt chết vài lần rồi. Có lần chàng ngã cầu thang và có lần lại mắc thương hàn. Nhưng sắp đến ngày chàng ra đi thật rồi."

"Thế chị có mong ông nội chết không ạ?" Trước sự hồ hởi của cô, tôi chợt nhớ đến những tác động tiêu cực của linh hồn lên người sống.

"Không..." Cô vội nói, "Ôi, cô đừng tố cáo ta với phán quan nhé! Ta chỉ nghĩ bao giờ chàng chết, chúng ta sẽ đi cùng nhau. Vì chúng ta luôn được kết nối với nhau bởi thứ này." Cô giơ ra thứ vô hình đang nắm chặt giữa những ngón tay. Cố căng mắt hết cỡ nhưng tôi cũng không thể nhìn ra đó là gì.

"Lạ nhỉ," cô nói, "Vì ta thì nhìn thấy rõ lắm. Đây là một sợi tơ sáng lấp lánh."

Tim tôi hằng một nhịp, "Em cũng đang tìm một thứ như vậy. Nó là gì vậy ạ?"

"Thứ này cho thấy sự mãnh liệt trong tình cảm với một người nào đó." Cô đáp. "Khi ta còn sống, chúng ta đã trao đổi tín vật. Ta tặng chàng chiếc trâm cài tóc và chàng tặng ta chiếc nhẫn ngọc do cha để lại. Khi chết, ta nhận ra chỉ cần đi theo sợi tơ này là sẽ gặp được chàng. Chàng vẫn còn giữ trâm cài tóc của ta trong chiếc rương trên lầu."

Tôi nhớ tới chiếc đồng hồ của Tian Bai và chiếc lược tôi đưa vào ngày anh đến thăm nhà. Nhưng tại sao sợi tơ của tôi lại không chỉ đến nhà họ Lim?

"Có lẽ nhiệm vụ của cô khó khăn đấy, vì chỉ người trong cuộc mới tìm được sợi tơ của chính mình." Fan nói.

"Sợi tơ của chị có bay trong không trung không ạ?"

Cô chau mày, "Đầu kia của sợi tơ có lẽ đang nằm dưới đáy biển cùng chiếc nhẫn chàng tặng ta. Nhưng ta xoay sở với đầu này là được rồi. Nếu rời nhà, ta sẽ bám chắc vào sợi tơ. Cô biết đấy, làm ma đi lại khó lắm! Những góc phố, những chiếc gương, toàn những thứ làm ta lạc đường. Và giờ ta nhẹ quá, đến một cơn gió cũng có thể thổi phăng ta đến tận cuối phố nếu ta không nắm chặt vào sợi tơ."

Những lời cô nói củng cố thêm nhận định của tôi, rằng quả thật tôi khác với những vong hồn. Tôi có thể di chuyển dễ dàng từ nơi này sang nơi khác. Đám ma đói đuổi bắt tôi thì bay phấp phới vô định.

"Ta chẳng mấy khi ra ngoài." Fan nói tiếp. "Rách việc lắm. Ta chẳng biết những hồn ma bình thường không có sợi tơ như ta sẽ xoay xở ra sao." Rồi cô lại nhìn xoáy vào tôi. "Trông cô có vẻ chẳng biết gì cả."

"Bọn em được bao bọc kĩ lắm." Tôi nhận ra mình phải bịa ra điều gì để thỏa mãn trí tò mò của cô. "Việc của em là nhặt quả ở Vườn Đào." Tôi thấy tội lỗi vì đã nói dối, nhưng trông cô có vẻ rất say mê câu chuyện.

"Ôi thế thì nhàm chán nhỉ! Vậy mà người ta khen ngợi tiên giới ghê lắm."

"Đào tiên rất tuyệt diệu mà." Tôi thận trọng nói tiếp.

"Vậy chắc nó là đào trường thọ rồi. Giá mà có một quả, ta sẽ biếu cho công sai âm giới, để bọn chúng nhân từ với ta."

Lim Tian Ching cũng từng nhắc tới những công sai âm giới. "Em phải tìm chúng ở đâu ạ?" Tôi hỏi.

"Tất nhiên là ở cổng âm phủ. Ta chỉ cần ra đường là nhìn thấy cổng ngay."

"Sao những con ma đói không đến đó ạ?"

"Chúng làm sao tìm được!" Cô nói với vẻ ngạo mạn. "Cô nghĩ gì mà hỏi vậy? Chúng chẳng được chôn cất tử tế, chẳng được khăn vải hay cúng tế. Chúng đừng mơ tìm được cổng địa ngục." Tôi nghe cô nói mà tim chùng xuống.

Cuối cùng tôi cũng thuyết phục được Fan chỉ cho tôi vị trí cổng địa phủ. Lúc đầu cô còn ngần ngừ, viện ra hàng tá lí do để từ chối.

Sau cùng, tôi phát hiện ra sự thật là ba năm rồi cô chưa ra khỏi nhà. "Ta phải ở bên chàng." Cô liếc nhìn láu lỉnh.

Đột nhiên tôi nhớ ra một điều mà cô từng nhắc tới: nhập mộng. Tôi nhớ đến Lim Tian Ching trong những giấc mơ, "Chị nói ông nội sẽ chẳng bao giờ quên được chị trong mơ. Sao chị làm được như thế?"

Fan hơi giật mình, vẽ tội lỗi, bắt đầu mân mê tay áo, "Nếu ta kể, cô phải biết đường mà nói tốt cho ta đấy nhé."

"Em không hứa được, nhưng sẽ cố gắng." Tôi khở sở khi nghĩ chắc Fan chẳng thêm phí thời gian nếu biết tôi hoàn toàn mù tịt về những kiến thức phổ thông của các hồn ma.

"À, ta phát hiện ra nếu gí sợi dây này vào người chàng trong lúc ngủ, thì đôi khi ta có thể đi vào giấc mộng của chàng. Trong mơ, chàng trẻ trung trở lại, và chúng ta được ở bên nhau. Tuy nhiên gần đây, những giấc mộng của chàng bắt đầu mạnh hơn cả đời thực, nên ta nghĩ chàng sắp chết rồi."

Tôi rùng mình. Đó chính xác là kết cục của các học giả ưa phiêu lưu trong mấy cuốn tiểu thuyết tôi từng đọc. Ma nữ xinh đẹp dẫn họ vào cõi mộng cho đến khi họ lạc lối, mãi miết kiếm tìm những ảo ảnh sung sướng. Tôi không thực sự hiểu luật lệ của âm giới, nhưng chắc chắn những luật lệ đó có tồn tại, như Lim Tian Ching từng kể. Bảo sao Fan lộ vẻ sợ sệt những kẻ có quyền hành dưới âm phủ. Nhưng cô vẫn dẫn tôi đi dọc căn nhà, qua cửa chính mà không hề lưỡng lự. Vì có tính thực thể nhiều hơn cô, phải mất một lúc tôi mới theo kịp. Ra được đến ngoài phố, tôi sững lại ngơ ngàng. Bóng đêm thăm thẳm được thắp lên sáng rực bởi những hồn ma.

Vài bóng ma màu xanh lá giống Fan, còn lại là đủ mọi màu sắc như những bông hoa kì quái nở trong đêm. Giữa đám đông ma đôi và ma bình thường xen lẫn vài cỗ kiệu xe thấp đèn lồng lắc lư, do ngựa kéo hoặc do sinh vật xù xì gì đó mà tôi chưa thấy bao giờ kéo. Có những hồn ma đầu hở mình người, có những con chim bé nhỏ mang gương mặt phụ nữ, có những người đàn bà bàn chân xoay ngược sánh bước với những con thần lằn khoác áo bào, rồi những cái cây biết đi cùng với những bông hoa tỏa hào quang rực rỡ - hẳn là linh hồn của cây cỏ hoặc tinh linh nhỏ mà Fan từng đề cập. Tôi đứng đó ngỡ ngàng, nhìn chằm chằm cuộc dạ hành của các linh hồn thuộc thế giới bên kia. Tôi nghe mang máng âm thanh của đường phố, náo nhiệt nhưng xa vắng, như thể vắng lại từ một nơi rất xa. Đúng lúc đó, tôi bị bủa vây bởi cảm giác ngột thở từng gặp ở nhà họ Lim. Lợm giọng và buồn nôn, tôi há mồm thở dốc.

"Chúng là gì đấy ạ?" Tôi hỏi.

"Cô không biết à? Tất nhiên là những linh hồn. Đây còn chưa là gì, phải vào dịp hội hè mới nhan nhản."

"Nhưng em khó thở quá."

Fan nhìn xoáy vào tôi, "Đó là do âm khí của những hồn ma. Ta không biết ở thiên giới thì sao, nhưng càng hòa mình lâu với ma quỷ, áp lực sẽ càng giảm bớt."

Tôi hốt hoảng nhận ra cô nói đúng. Lúc đầu, khi Lim Tian Ching bắt đầu theo ám, tôi đã phải chịu đựng cảm giác ngột thở trong những giấc mơ. Tới hôm nay, khi thực sự nhìn thấy các bóng sáng ở nhà họ Lim, cảm giác ấy mãnh liệt đến mức tôi phải mau chóng chạy khỏi đó. Nhưng giờ tôi đã nói chuyện hồi lâu với Fan mà không nhận ra tác động đáng kể nào, mặc dù cũng có thể do cô chết đã lâu nên

âm khí tản bót. Tôi tựa vào bức tường cho đến khi cảm giác kia dịu lại. Có lẽ đây là điềm xấu, nhưng tôi chẳng biết phải làm sao.

"Cánh cổng ở đằng kia." Fan chỉ lên quầng sáng rõ ràng trên trời. Tôi rụt rè nhìn lên và nhận ra đó là một cổng vòm lớn với vô số linh hồn đang trôi qua như một dòng sông ánh sáng kéo dài tới vô tận. Nhưng ở rất xa.

"Làm sao mà em đến đó được?" Tôi hỏi.

"Trôi đi." Cô đáp. "Cô không cảm thấy lực hút từ cánh cổng sao? Ta chắc rằng chỉ cần ta trèo lên một mái nhà và nhún một cái là sẽ trôi luôn đến đó."

"Em không nghĩ mình trôi bồng bênh được như chị."

"Thế thì bay lên, đó chẳng phải cách cô từ thiên giới tới đây hay sao?"

May mắn tôi không phải đáp lại câu hỏi, bởi một sự kiện đột ngột xảy đến.

"Tránh đường! Tránh đường!" Đám đông hồn ma dạt ra như làn sóng sau tiếng quát hung hãn ấy. Bốn sinh vật kì dị với đầu trâu dữ dằn gắn trên thân xác đàn ông, mỗi con cầm theo một cây trường kích và mặc đồ đen viền đỏ giống hệt nhau. Với điệu khịt mũi và tiếng gầm gừ đáng sợ, chúng dễ dàng tách đôi đám linh hồn. Bên cạnh tôi, Fan rùng mình run sợ.

"Họ là ai vậy?" Tôi hỏi.

Cô hoảng hốt ra dấu cho tôi im lặng. Lũ đầu trâu rước theo một chiếc kiệu màu đỏ máu. Những họa tiết khoa trương trên chiếc kiệu

không hiểu sao trông đặc biệt quen mắt, tôi rướn người lên trước, cố gắng nhìn cho rõ. Cửa sổ buồng rèm kín mít, nhưng một cơn gió lang thang bất chợt thổi vào trong. Một bàn tay múp míp nóng nẩy giật mạnh chiếc rèm lại, nhưng tôi đã kịp nhìn thấy chủ nhân của chiếc kiệu. Ngồi thư thái trong đó chính là Lim Tian Ching.

Tôi giật mình kêu lên kinh hãi. Dù tiếng kêu của tôi mất hút trong tiếng gầm của lũ đầu trâu, Lim Tian Ching vẫn lập tức đảo mắt lại như thể đã nghe được. Theo bản năng, tôi nép mình sau bộ sừng cong queo của một quái thú. Lim Tian Ching thoáng nhăn mặt. Chỉ tích tắc, đám rước kiệu đi mất.

"Lũ đó là ai vậy?" Tôi hỏi Fan, đúng lúc cô đang rón rén trở lại căn nhà.

"Chính là các công sai âm giới!" Cô đáp. Tôi tái mặt. Tôi đã ngẫm kĩ vọng danh xưng công sai âm giới là để chỉ tầng lớp quan lại nào đó, nhưng lũ quái vật này còn gớm ghê hơn bất cứ tưởng tượng nào của tôi. Trông Fan có vẻ ghê tởm. "À, đây mới chỉ là bọn lính quèn loanh quanh ở khu vực tiếp giáp giữa hai cõi âm dương thôi, nhưng nhìn chung công sai âm giới là lũ quỷ đầu trâu mặt ngựa. Những vong hồn như ta đều cố hết sức tránh gặp lũ này."

"Nhưng có một vong hồn ngồi trong kiệu mà chị?"

"Thế thì hoặc y là người có thể lực, hoặc y có nhiều tiền. Các phán quan rất dễ bị mua chuộc để ban cho những linh hồn phú quý đủ loại đặc quyền. Cô biết âm phủ được trị vì bởi những phán quan chứ? Trước khi đến cửa địa ngục để chịu phán xét rồi luân hồi, có một nơi gọi là Đồng bằng Người chết. Đó là nơi chỉ dành cho vong hồn người, bọn họ có thể đến để thụ hưởng đồ tế lễ người nhà đốt cho, tất nhiên không phải là mãi mãi. Ta có một căn nhà nhỏ và vài

ba người hầu. Nhưng lâu lắm rồi ta chẳng về ở." Dù Fan cố tỏ ra bình thường, tôi vẫn thấy hình dáng linh hồn cô thoáng rung mình.

"Tại sao ạ?"

"Ta kể với cô rồi! Thời hạn của ta sắp hết. Lẽ ra ta phải báo danh ở cổng địa phủ và bị chuyển đi phán xét từ lâu rồi." Về ngang bướng hiện rõ trên gương mặt cô. "Giá mà cha đốt thêm nhiều vàng mã thì ta đã có thêm tiền để đút lót cho lũ đầu trâu mặt ngựa ấy. Ta mong bao giờ người yêu ta qua đời, gia đình chàng sẽ đốt thật nhiều vàng mã cho chàng. Ta đã quan sát họ nhiều năm nay, họ rất hiếu thuận với chàng."

"Nhưng cuối cùng chị vẫn sẽ phải chịu phán quyết chứ?"

"À, tất nhiên. Nhưng nếu muốn, ta có thể kéo dài thêm thời gian, hàng thế kỉ cũng được, chỉ cần có đủ tiền."

Tôi nhìn Fan đầy nghi hoặc.

"Đừng nhìn ta như thế!" Cô nói tiếp, "Cô không thấy hồn ma trong cỗ kiệu sao? Ý là minh chứng cho việc có tiền sai khiến được cả ma quỷ. Nào, giờ đã về được chưa?"

Tôi đứng nhìn cô xuyên qua cánh cửa lướt nhanh vào nhà. Không hẳn là tôi mến cô, nhưng ở cô có nét đáng thương khiến tôi thấy thông cảm cho những mưu tính kia. Tuy nhiên, vài điều cô nói khiến tôi bất an. Nhìn dãy hành lang đen kịt, tôi có cảm giác Fan vẫn đang nép bên kia cửa chờ tôi. Tôi bước đến gần hơn, nói vọng vào thình không.

"Còn một điều nữa thôi, làm cách nào để em tìm được Đồng bằng Người chết?"

Có tiếng thở hỗn hển khe khẽ, rồi gương mặt tái nhợt của Fan bỗng bình trồi lên bề mặt cửa gỗ. Cảnh tượng này đáng lẽ phải làm tôi chết khiếp, nhưng giờ tôi đã nhìn quen. "Sao cô biết ta ở đây? Cô đúng là tiên nữ rồi."

"Đồng bằng Người chết ở đâu ạ?" Tôi nhắc lại. Không hiểu vì sao nhưng địa danh này hấp dẫn tôi.

Bỗng nhiên hình bóng mẹ choán đầy tâm trí. Vú luôn khẳng định rằng mẹ tôi chẳng bao giờ phải chịu khổ hình dưới địa ngục và đã sớm đầu thai, nhưng tôi không thể ngừng tự hỏi liệu bà còn ở chốn âm tào không.

"Có nhiều lối vào, như những cánh cổng ấy. Nhưng ma đói không đến đó được. Chúng chẳng có tiền, cũng chẳng có quần áo để mặc lên đường. Chúng thậm chí chẳng thể ăn cắp, vì đồ của người chết phải được tự nguyện cho đi."

"Chị tới nơi bằng cách nào ạ?"

"Ta kể với cô rồi, ta có vài người hầu. Hễ muốn đến, chỉ việc gọi là bọn họ sẽ xuất hiện và rước ta đi."

"Em có thể đến đó không?"

Cô nhìn tôi dăm dăm, cảm giác hoài nghi xen lẫn tò mò. "Tại sao cô lại muốn tới đó? Mà định tới bằng cách nào?"

"Hay chị cho em đi nhờ?"

"Không được! Những người hầu của ta đã rệu rã lắm rồi. Sau ngàn ấy năm, chúng bắt đầu rời ra từng mảnh rồi. Nhưng nếu có tiền, cô có thể mua phương tiện di chuyển của riêng mình."

Fan nhìn xoáy vào tôi. Tôi vét sạch túi, móc ra vài xâu tiền và mấy nén bạc nhỏ.

"Cô cần nhiều hơn thế này." Fan cười khẩy chẳng thém giấu giếm. Tôi thảm tự rửa vì đã không đốt hết chỗ vàng mã trước khi vù kịp ngăn tôi lại.

"Thôi thế này nhé!" Fan nói. "Nếu cô muốn đến Đồng bằng Người chết, ta sẽ chỉ đường cho, nhưng với một cái giá."

"Em tưởng chị được chu cấp đầy đủ mà."

"Chỉ một chút thôi. Ta chẳng muốn lúc gặp lại người yêu, trông ta lại như ăn mày."

"Chẳng phải chị gặp ông nội đấy trong mộng suốt sao?"

"Trong mộng! Trong mộng ta có thể sắp đặt mọi thứ theo ý muốn, nhưng khi chàng chết, chàng sẽ nhìn thấy bộ dạng thực của ta. Cô xem, đây chẳng phải thuận mua vừa bán sao?"

Tôi nghĩ ngợi rồi gật đầu.

"Nhưng cô cần nhiều tiền hơn. Hỏi xin thượng cấp của cô trên thiên giới ấy. Nên nhớ, chúng ta phải mua ngựa, xe kiệu và quần áo nữa."

"Làm thế nào để tìm được chị khi em cần gặp?"

Cô nhún vai. "Ta vẫn ở đây thôi, nhưng cô phải nhanh lên! Ta sợ thời gian của chàng không còn nhiều."

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

14

Tôi hỏi Fan về Đồng bằng Người chết vì một thoáng kích động khi nhớ đến mẹ, và nghĩ rằng nếu hết cách, tôi hi vọng sẽ tìm được Lim Tian Ching trong lúc đám đầu trâu mặt ngựa kia không ở đó hộ tống. Fan đã nói Đồng bằng Người chết chỉ dành riêng cho vong hồn người. Chẳng phải trong mơ, chính mắt tôi nhìn thấy phủ đệ đất đai, cùng ngựa xe của y sao? Giờ tôi đã có một giả thuyết khác về cái chết của y, với kẻ tình nghi là Yan Hong, có thể tôi sẽ thuyết phục được y từ bỏ kế hoạch trả thù, mặc dù thật tình, viễn cảnh đó có vẻ mờ mịt. Thậm chí tôi còn chưa biết làm cách nào để bảo ai đó đốt thêm vàng mã cho mình.

Càng đi xa khu vực hàng quán, những bóng ma càng thưa thớt dần. Tôi tự hỏi có dấu hiệu đặc biệt nào để vong hồn lai vãng không, ở đó ẩn chứa điều gì lạ thường, hay đặc biệt cổ xưa hơn nơi khác? Vừa đi, tôi vừa cố né tránh để không bị các hồn ma trông thấy. Những câu chuyện tôi được nghe kể lúc nhỏ khắc họa nhiều điều kinh hoàng về ma quỷ hơn là những gì tôi chứng kiến cho tới giờ phút này.

Từ lúc nào chẳng biết, tôi đã đi đến tòa nhà Stadthuys cổ kính vuông vức với tường gạch nặng nề sơn đỏ đậm và mái nhà xây dốc theo phong cách châu Âu. Tòa nhà như một chứng tích của thời đại người Hà Lan cai trị Malacca. Tuy chưa từng vào trong, nhưng tôi biết người Anh vẫn dùng tòa nhà này làm tòa thị chính. Dân địa phương truyền tai nhau rằng tòa nhà bị ma ám, và dù đã cố nhưng

tôi vẫn sợ hãi bước lùi lại. Tôi nhìn quanh tìm kiếm những linh hồn nhưng không thấy gì. Có lẽ họ đều ở bên trong, những quý ông thành thị lạnh lùng người Hà Lan cùng những bà vợ mặc bộ váy bông bành độn khung vẫn lướt trên nền nhà bóng loáng, trao đổi về giá cả hồ tiêu và nhục đậu khấu, quế hồi và đinh hương. Quảng trường thị trấn trải rộng ngay phía trước với những luống hoa được chôn tỉ mỉ theo phong cách Hà Lan, và một đài phun nước sừng sững nổi bật. Nước lỏng lách trong bồn nhắc tôi nhớ đến bàn chân đau rát của mình. Tôi cẩn thận nghiêng đầu nhìn xuống.

Khi đang soi mình trong bồn nước, tôi nhận thấy một hình dáng khác phản chiếu ngay cạnh mình, một hình dáng mơ hồ dần dần tụ lại thành một người đàn ông lớn tuổi khoác chiếc áo nhàu nhĩ. Dưới ánh trắng, trông ông mỏng manh như một sinh vật đan kết từ những sợi ren trắng.

"Ông là ai?" Tôi thì thầm.

Ông già trầm ngâm. "À, giờ tôi mới nhìn thấy cô." Ánh trắng bàng bạc rọi sáng chiếc mũi khoằm như mỏ vẹt và hốc mắt sâu hoắm của ông. Một người ngoại quốc. Chưa bao giờ tôi ở gần một người ngoại quốc đến vậy.

"Cô chưa chết, nhưng cô cũng không sống. Một sinh linh tội nghiệp." Ông là linh hồn đầu tiên nhận thức đúng về tình trạng của tôi. Tôi lùi lại, hoảng hốt. "Tôi không cần đâu, cô yên tâm. Cô ở đây làm gì? Cô nên về nhà đi." Dù ngoại hình và ngữ điệu khá lạ lùng, nhưng ông nói chuyện với tôi bằng thái độ rất mực tử tế, và vì kiệt sức nên tôi òa khóc.

"Ôi cô bé," ông nói, "Đừng khóc nữa. Cô nghe thấy tôi nói gì chứ?"

Tôi im lặng gật đầu.

"Xem nào, một cô bé người Hoa." Ông nói. "À thứ lỗi cho tôi, phải gọi là một tiểu thư trẻ tuổi thì đúng hơn."

"Ông là ai ạ?"

"Tôi á? Tôi là ông lão Willem Ganesvoort. Ngồi bên đài phun nước là thói quen của tôi."

"Ông là người Hà Lan ạ?" Tôi vui vẻ hỏi.

"Tôi từng là một người Hà Lan." Ông chỉnh lại. "Giờ thì tôi là gì nhỉ? Một bóng ma, một vong hồn."

"Sao ông lại ở đây ạ?"

"Lẽ ra tôi phải hỏi cô câu hỏi đó," ông nói với vẻ trách cứ nhẹ nhàng, "Nhưng mà, phụ nữ luôn được ưu tiên nhỉ." Ông cúi người lịch thiệp. Khi ông làm vậy, tôi nhận ra ông bị tật, một cánh tay khép chặt trước ngực như cánh một chú chim mới ra ràng. "Tôi đi tàu đến phương Đông khi còn trẻ. Tôi học để trở thành một kiến trúc sư, và đó là sự nghiệp của tôi. À phải, tay tôi," ông nhận ra ánh nhìn của tôi, "Sinh ra và chết đi với nó. Chẳng ai nghĩ tôi có thể vượt biển từ Rotterdam tới đây với cánh tay này, nhưng thế cũng đủ để nhìn ngắm thế giới rồi. Tôi yêu vùng đất Malacca này nhất. Thế nên khi thời gian đã hết, tôi chọn ở lại đây thêm chút nữa. Tôi đoán là mình vẫn muốn ngắm nhìn những tác phẩm của bản thân."

"Đó là gì ạ? Tòa Stadthuys?"

"Ôi không! Lạy Chúa tôi, cô nghĩ tôi bao nhiêu tuổi? Tòa Stadthuys được xây dựng vào năm 1650. Tôi không già nua đến thế

đâu. Dù sao tôi đã giúp tòa nhà có thêm vài chi tiết nhỏ."

Tôi nhìn đắm đắm vào tòa nhà tối đen nhưng chẳng thấy được những gì ông đang chỉ. "Đẹp quá." Cuối cùng tôi nói.

"Cô nghĩ vậy à? Trong toàn bộ những công trình tôi từng thiết kế, đây là tòa nhà tôi ưng nhất. Mấy nét tô điểm kia cũng chẳng nhiều nhặn gì, nhưng tôi thực sự rất hài lòng khi tổng thể kiến trúc không tồi chút nào. Nhưng giờ cô bé muốn đi đâu?"

Tôi mở miệng định đáp, nhưng lại không biết phải nói gì. Tôi đã mệt mỏi với việc nói chuyện, đi bộ và chẳng được nghỉ ngơi chút nào. Thậm chí tôi cũng không chắc lắm về người Hà Lan này, dù ông có vẻ vô hại và trông như sắp tan vào hư vô vì tuổi tác.

Ông khẽ mỉm cười. "Cô bé không tin tôi. Tôi nghĩ cũng khó trách cô được. Chính tôi đã năm mươi năm nay không nói chuyện với linh hồn nào khác. Nhưng đó là do định kiến của bản thân. Vào thời của tôi, những người nước ngoài không giao du với dân bản địa, cô biết đấy. Người Hà Lan duy nhất quanh đây là một tên điên đã gieo mình xuống từ tháp đồng hồ. Nhưng thời gian khiến tôi nghĩ lại. Chung quy chẳng có ai để nói chuyện cũng cô đơn lắm."

Ý nghĩ sẽ phải côi cút thế này trong hàng trăm năm nữa khiến tôi hoảng loạn. "Cháu đi tìm Đồng bằng Người chết ạ." Tôi nói.

"Đồng bằng Người chết?" Ông hỏi lại. "Tôi chẳng giúp gì được cho cô rồi. Tôi không thể tìm được nơi như thế, dù đã nghe nói nhiều về nó. Nơi đó không nằm trong đức tin của tôi, cô bé ạ. Nơi đó không phải thế giới bên kia của tôi."

Tôi bỗng chốc im bật. "Nhưng ông có thể nhìn thấy cháu! Ông còn nói chuyện được với cháu kia mà!"

"Ồ, tất nhiên rồi, chúng ta vẫn đang ở thế giới người sống. Và cô vẫn còn nhìn thấy sỏi đá dưới chân, cùng ánh trăng chiếu trên đài phun nước. Đây chắc chắn không phải cõi âm, cô bé ạ. Đây đơn thuần chỉ là đầu cuối của sự sống. Từ đây chúng ta sẽ đi tiếp."

"Thế điều gì xảy ra sau khi người phương Tây các ông chết đi?" Tôi hỏi.

"Cô không biết sao, chính tôi cũng không biết nữa là. Nhưng người mẹ yêu dấu đã từng dạy tôi rằng có một vị Chúa nhân từ, và đó là nơi tôi gửi gắm đức tin. Hoặc như vậy, hoặc đơn thuần là tôi tan vào hư không."

"Sao ông lại biết rõ về hoàn cảnh của cháu?"

"Vì tôi đã từng gặp một người như cô, lâu lắm rồi. Một cậu bé người Ấn ngã khỏi cành cây. Cú ngã không giết chết cậu bé, nên cậu ấy đã loanh quanh ở đây một thời gian."

"Bao lâu ạ?"

"Chỉ vài ngày thôi. Cậu ấy không ăn được, cô biết đấy, nên tim ngừng đập và rốt cuộc cậu trở thành một hồn ma. Thật tội nghiệp, cậu ấy đã vô cùng sợ hãi."

"Thế có nghĩa là cháu cũng chỉ còn vài ngày phải không ông?" Giọng tôi run rẩy.

"Tôi không chắc. Nhưng trông cô mạnh mẽ hơn cậu ấy. Cơ thể cô có lẽ đang dần ổn định trở lại. Nhưng cô phải giữ gìn nó. Nếu

không, cô sẽ phải sẵn sàng cho cuộc hành trình sắp tới."

Dù thái độ của ông vô cùng tử tế, nhưng lời ông nói khiến tôi hoảng loạn nhất trong số tất cả các chuyện tôi gặp phải hôm nay. "Liệu có cách nào giúp cháu trở về thế giới người sống không ông?" Tôi hỏi.

"Hẳn là có chứ! Ôi, đừng vội lo âu. Hãy cứ cầu nguyện rằng mọi việc sẽ ổn, tôi cũng sẽ cầu nguyện cho cô." Ông thở dài và cả hai chúng tôi yên lặng một lúc. Một vệt sáng nhàn nhạt dần lan tỏa từ phía chân trời. "Có lẽ cô nên trở về chăm lo cho thân xác của mình, cô bé ạ." Cuối cùng, ông già người Hà Lan bảo tôi.

"Cháu không biết đường về ạ."

"Điều này có lẽ tôi giúp được cô." Ông đáp. "Đã lâu lắm rồi tôi chẳng bén mảng đến đó. Nhưng cũng không khó tìm lắm đâu. Hãy đi đường này." Ông khụy một gối xuống, dùng bàn tay lành lặn vẽ một sơ đồ. Tất nhiên chẳng nét vẽ nào để lại dấu vết trên nền đất, nhưng từ những hình ảnh nhạt nhòa ông phác lên, tôi có thể hiểu được đại khái hướng mình phải đi.

"Thế cháu đi đường này thì sao ạ?" Tôi hỏi.

Ánh sáng ban mai tươi tắn tràn ngập quảng trường. Tôi quay lại nhìn, nhưng ông già Hà Lan đã biến đâu mất. Tôi chẳng biết điều gì đã xảy ra với ông, liệu cuối cùng ông đã tan biến, hình hài mong manh bốc hơi dưới ánh nắng chói chang, hay liệu ông là thứ tạo vật cổ kính đến độ ta chỉ có thể nhìn thấy dưới ánh trăng. Dù là gì đi nữa, tôi vẫn ngồi đó buồn rầu một lúc. Chim đang hót và sương sớm giăng trên làn nước trong bồn vốn đã được màn đêm làm cho mát lạnh. Tôi nhận ra rằng mình đang vô cùng mệt mỏi và chán chường

đến mức tôi đi đến, nằm xuống cạnh Stadthuys như một người hành khất trên phố phường.

Khi thức dậy, tôi thấy mặt trời đã lên cao. Tôi vội đi về, bỗng thấy hết sức lo lắng cho thân xác ở nhà. Hướng chỉ đường của ông già Hà Lan rất rõ ràng và chính xác. Bằng cách nào đó, ông đã giúp tôi hình dung được toàn bộ hình hài của thị trấn, và chẳng mấy chốc tôi đã thấy con đường quen thuộc hiện ra trước mắt. Tôi bước nhanh dần khi về gần đến nhà, nhưng rồi đột nhiên đứng khựng lại. Trán ngay trước cửa nhà tôi là một con quỷ đầu trâu.

Nó đứng sừng sững ở đó, đầu cúi xuống và hai tay khoanh lại. Chiếc đầu trâu gật ra phía trước vẻ chán chường mà lẽ ra sẽ khiến tôi buồn cười lắm nếu không phải đang trong tình thế hiểm nghèo này. Khiếp vía, tôi nép sát vào bức tường, cảm thấy lực đẩy khủng khiếp khi cố ép mình xuyên qua lớp gạch. Những suy nghĩ trong đầu tôi hỗn loạn như cơn dông. Tại sao nó lại ở đây? Và tại sao tôi không hề thấy cảm giác ngọt ngào mỗi lần chúng xuất hiện? Tôi cố biện minh rằng hôm nay chỉ có một con quỷ, trong khi đêm qua là cả một con đường đầy âm hồn. Nhưng tôi không thể tự lừa phỉnh bản thân, sự bí bách tôi cảm nhận được đang mờ dần đi, càng tiếp xúc nhiều với các âm hồn, tôi lại càng gần với cái chết. Tôi sợ hãi vô cùng.

Con quỷ đứng im không nhúc nhích, như thể được tạc ra từ một khúc cây khổng lồ. Có một loài trâu hoang đã sống trong rừng rậm Malaya tên là seladang, cao ngang vai của một người đàn ông trưởng thành và nặng hơn cả tấn. Seladang là một trong số ít loài vật có thể giết được hổ. Tôi chưa trông thấy nó bao giờ, nhưng một lần, tại tiệm thuốc bắc, có một thợ săn đã mang đến cặp sừng seladang. Giờ nhìn con quái vật đầu trâu này, tôi đồ rằng sừng của

nó còn to gấp nhiều lần cặp sừng ngày ấy. Khuôn mặt bên dưới cũng không mang nét hoang dại của thú vật. Trong đôi mắt đỏ quạch là sự xảo quyệt pha trộn vẻ hung hiểm và những tia nhìn quái ác khiến tôi run sợ.

Tôi đang quan sát kẻ giữ cửa không mời mà đến, thì một con quỷ khác xuất hiện ở góc đường.

"Có tin gì chưa?" Con đầu tiên hỏi.

"Chưa có gì. Mà đã vào trong chưa?"

"Nhiều bùa quá. Với lại, chỉ có thân xác cô ta ở đây."

Tim tôi đập loạn xạ. Cứ nghĩ đến việc những sinh vật kinh khủng thế này đang truy lùng mình là tôi sợ muốn xỉu.

"Mày ở lại xem thế nào. Tao đi tuần một lúc."

Chúng gầm gừ đổi vị trí, áo giáp va vào nhau loảng xoảng.

"Đừng để con bé lén vào."

"Mày tự nhắc mình ấy! Nhưng chẳng hiểu sao y lại biết con bé không còn ở đây nhỉ? Trước giờ có cất cửa lính gác chỗ này đâu."

"Chẳng biết. Tự dưng đêm qua y nổi cơn. 'Cô ấy còn ở đấy không?' Y căn vặn, cuống cuồng cả lên."

Tôi nhét cả nắm tay vào miệng. Thì ra Lim Tian Ching đã nghe thấy tiếng kêu của tôi thật.

"Tao suýt cắn đứt đầu y cho khỏi phải nghe kêu ca."

Chúng nhìn nhau bằng ánh mắt đờ quạch. "Cần gì, chỉ cần y không hoàn thành được nhiệm vụ là sẽ rơi vào tay chúng ta thôi, chẳng qua quý ngài không hề hay biết về điều đó."

Con quỷ kia ngáp dài, phô ra cổ họng rộng ngoác cùng hàm răng tua tủa như dao găm. "Tao nên làm gì khi con bé kia quay trở lại?"

"Làm gì? Canh giữ để nó không thể trốn đi lần nữa chứ sao! Con bé sẽ trở lại, tất cả bọn chúng đều trở lại."

"Còn thân xác nó?"

"Mụ già chăm sóc tốt lắm, thân xác không sao. Chẳng có vấn đề gì với cái xác đó cả."

"Thế nếu con bé không trở lại?"

"Ý mày là mất tích ấy hả? Thế thì linh hồn nó sẽ teo tóp. Dù con bé có muốn nhập trở lại xác thì cũng không vừa nữa. Như một hạt khô lọc xọc trong cái vỏ quá rộng."

"Thế thì tốt nhất phải sớm tìm được con bé."

Con quỷ đầu tiên bước đi khi kẻ thay ca đứng án ngữ trước cửa nhà tôi. Ruột gan tôi quặn lại. Giờ tôi không thể trở về nhà nữa rồi. Tốt nhất là cứ đứng yên đây, tôi nghĩ, chờ xem con quỷ có phút nào lơ là cảnh giác. Nó có vẻ cảnh giác hơn người tiền nhiệm của mình, đứng thẳng tắp, ánh mắt chăm chăm nhìn đường phố và những khu nhà xung quanh. Khi tôi bắt đầu nghĩ xem mình nên làm gì thì cổng nhà tôi bật mở.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

15

Tôi kinh hoàng nhìn hai cánh gỗ mở rộng, tự hỏi liệu người đi ra có trở thành mồi cho tên ác quỷ đang chờ. Tôi cứng người lo lắng đó là vú, nhưng hình dáng xuất hiện nơi cổng lại là lão Wong, đầu bếp nhà tôi. Và trái ngược với nỗi lo của tôi, cú chạm trán giữa lão và con quỷ đầu trâu lại nhẹ bẫng như không. Họ tránh nhau bằng một điệu bộ kì cục, lão Wong kẹp giỏ dưới nách, cứ thế đi thẳng, con quỷ bước sang nhường đường với vẻ chán chường.

Khi lão Wong lóc cóc đi xuống phố, tôi dần mình len qua bức tường, lọt hẳn vào sân sau nhà hàng xóm. Cuống cuống vì sợ mất dấu, tôi chạy xuyên qua những ngôi nhà xung quanh, ẩn mình qua hết bức tường này tới chướng ngại khác. Lão Wong vẫn đang lững thững bước. Càng lúc tôi càng sợ mình mất dấu lão, nhưng cuối cùng, khi đi hết dãy nhà, tôi vừa lọt ra khỏi bức tường thì kịp thấy lão rẽ vào con ngõ.

Khi vội vã chạy theo lão Wong, tôi chẳng biết mình định làm gì, chẳng có kế hoạch hành động nào cả, chỉ nhớ trong một thoáng ở sân nhà, dường như lão đã nhận ra tôi. Giá có cách nào làm cho linh hồn này trở nên hữu hình hơn. Ước gì trời đổ mưa, có lẽ nước mưa sẽ phủ lên tôi những đường nét mờ ảo. Mặc dù Malacca thường xuyên được tưới tắm trong những cơn mưa bão nhiệt đới, hai ngày nay bầu trời lại trong veo, những cụm mây to dày như bông tằm lững lờ trôi trên nền trời như những hòn đảo bay trắng xóa.

Tôi bắt kịp lão Wong và gọi to tên lão, dù chẳng mấy hi vọng sẽ được nghe thấy. Nhưng thật ngạc nhiên, lão quay lại. Về ngưỡn ngang thoảng hiện trên gương mặt, rồi lão quay đi và tiếp tục bước như không hề thấy gì.

"Bác Wong!" Tôi hét lên lần nữa. "Cháu đây mà! Li Lan đây!" Tôi chạy vội tới, nhưng lão vẫn ngoan cố phớt lờ tôi. "Làm ơn! Nếu bác nhìn thấy cháu thì giúp cháu với!"

Chúng tôi dùng dằng thêm một quãng đường nữa, tôi cứ van nài, còn lão Wong thì chẳng tỏ vẻ gì là nghe thấy. Đôi khi khóe mắt lão giật nhẹ, nhưng thái độ vẫn bình thản như tôi không tồn tại. Cuối cùng tôi đứng bên đường khóc thút thít như một đứa trẻ, nước mắt giàn giụa chảy tràn qua hai bàn tay đang úp chặt trên mặt, nước mũi nhỏ tong tỏng xuống vạt áo.

"Tiểu thư!" Lão Wong nói với vẻ cam chịu. "Đáng lẽ tôi không được nói chuyện với cô. Trở về thân xác của mình đi."

"Bác nhìn thấy cháu sao?"

"Tất nhiên rồi. Tôi thấy cô đi qua đi lại trong nhà cả tuần qua. Cô làm gì ở đây, ở nơi xa nhà thế này?"

"Cháu không về nhà được. Có một con quỷ đầu trâu đang gác trước cửa." Tôi bắt đầu kể lể về hành trình đen đủi của mình, tuy vẫn nức nở nhưng đã an lòng đôi chút.

Lão Wong ngắt lời tôi, "Đừng đứng giữa đường thế này. Người ta sẽ nghĩ tôi bị điên mất."

Có một cây còng xum xuê ở ven đường, những cành lá xanh tươi dật thành một tán lộng thiên nhiên. Lão Wong ngồi xuống dưới gốc

cây và nói, "Nào, thế cô gặp phải chuyện gì?" Khi tôi trút bầu tâm sự, lão lấy trong túi ra một gói giấy báo, bên trong là hạt dưa. "Đáng lẽ tôi không nên nói chuyện với cô," lão làm bầm nhắc lại qua khóe miệng.

"Tại sao ạ?"

Lão khịt mũi, vẻ thiếu kiên nhẫn. "Vì đen đui lắm, sẽ khiến cô bị gắn chặt với âm giới. Cô cần phải trở về thân xác của mình đi. Thế cô nghĩ tại sao lần trước tôi lại vờ không nhìn thấy cô?"

"Cháu đã thử rồi. Cháu đã cố hết sức để nhập lại thân xác nhưng vô ích. Và giờ cháu còn không về được nhà nữa!"

"Cô nói có một con quỷ gác trước nhà à?"

"Bác không nhìn thấy nó sao?"

"Không, nhưng tôi cảm thấy gì đó. Tôi không nhìn thấy quỷ dữ. Thật phước đức!"

"Thế tại sao bác lại nhìn thấy cháu ạ?"

"Chuyện dài lắm. Cô có thực sự muốn nghe không? Ôi chà, từ khi còn bé cô đã thích nghe kể chuyện rồi."

Lão Wong thở dài, hé miệng cắn hạt dưa, tách ra phần nhân ngọt bùi. Từ khi bắt đầu có ý thức, tôi đã thấy lão luôn mang theo mình đủ thứ quà vật này, từ lạc đến đậu gà rang. Thế nhưng lão gầy khẳng khiu như quỷ đói, hai bắp tay xương xẩu vì lăn bột mì, chặt gà và kì cọ xoong chảo.

Lão Wong cau mày, "Tôi có thể nhìn thấy linh hồn. Khả năng ấy có từ ngày tôi còn bé. Có vài người bẩm sinh đã thế, nhưng nhiều người khác lại có được qua hình thức rèn luyện tâm linh. Suốt một thời gian dài, tôi không hề biết nhiều người xung quanh mình thật ra đã chết từ lâu rồi. Tôi chào đời ở một ngôi làng nhỏ tí phía Bắc ở Perak, Teluk Anson, nơi người Anh khai mỏ. Cha là thợ vá giày, còn mẹ là thợ khâu. Tôi chưa kể với cô bao giờ, đúng không? Tôi không muốn mọi người biết quá nhiều về mình."

"Hồi nhỏ, tôi hay chơi với một cậu bé ở bờ sông. Ngày nào cậu ấy cũng đợi tôi ra chơi, và chúng tôi bận rộn cả ngày nghịch hết cành đến lá. Cậu chẳng bao giờ chạm vào thứ gì, chỉ nhờ tôi xây cái này, đắp cái kia. Cuối cùng tôi hỏi mẹ liệu có thể mời cậu về ăn tối không, vì trông cậu ấy gầy gò đói khát lắm. Mẹ chẳng tin khi tôi tả về cậu, bảo rằng không có thằng bé nào như thế trong làng cả, cho đến khi tôi đưa bà ra bờ sông và chỉ cho bà thấy. Đó chính là lúc tôi nhận ra cậu là một hồn ma, vì mẹ không nhìn thấy cậu. Mẹ phát hoảng lên và mắng tôi thậm tệ, chắc cô cũng hình dung được. Tôi bị cấm, không bao giờ được bén mảng ra chơi với cậu nữa. Cuối cùng, tôi nghe bập bõm người lớn kể rằng, có một đứa trẻ mất tích từ nhiều năm trước. Một ngày cậu bé trốn đi, và cha mẹ cậu, vốn là những người nhập cư, không biết phải tìm con ở đâu. Chẳng ai nghe thêm được gì về gia đình đó, và đứa bé trai sớm bị lãng quên."

"Vì tôi khẳng định rằng cậu bé vẫn còn ở bờ sông, nên cha mẹ kết luận rằng cậu bị chết đuối. Cha tự mình ra bờ sông, nhờ đã biết tên cậu nên ông lập bàn thờ, còn đốt cả vàng mã cho cậu nữa. Từ ấy trở đi tôi không còn gặp lại cậu bé. Và sau chuyện này, cha mẹ cảnh cáo tôi không được tiếp tục nói chuyện với các linh hồn."

"Nhưng bác đã làm được một việc tốt mà." Tôi nói.

Lão Wong phun ra một mảnh vỏ hạt dưa. "Ừ, nhưng đó là trường hợp đặc biệt. Cha mẹ tôi biết tên cậu bé và gia đình cậu ta. Đa phần những vong hồn là vô danh, và chẳng ai trong số họ cố bắt chuyện với tôi cả."

"Giờ cháu đang nói chuyện với bác đây ạ."

Lão Wong cau mày, "Cô đã chết đâu. Và không phải cứ ai nhìn thấy cô là cô đi nói chuyện với người đó đâu đấy. Ngoài kia nhiều yêu ma quỷ quái lắm, nhiều linh hồn muốn làm hại người sống sẽ tìm cách để lừa phỉnh cô."

Tôi rùng mình, nghĩ đến Fan và sự si tình bướng bỉnh của cô. "Ai dạy bác những điều đó ạ?"

"Ôi chà, sau vụ cậu bé bờ sông, mẹ tôi đã mất ngủ vì lo lắng. Thật ra bà hoàn toàn có lí do để sợ hãi đến thế. Tôi vỡ lẽ, xung quanh có nhiều cứ ngỡ đang sống bình thường, thật ra lại là hồn ma. Mỗi ngày tôi đều nhìn thấy họ, người đàn bà đứng sau quầy trái cây trống hươ chẳng có quả nào để bán, người đàn ông một chân đứng trong tiệm cà phê thường tự dưng cười phá lên. Trước đây tôi chẳng hiểu tại sao không ai để ý đến ông, giờ mới hiểu là vì chẳng ai nhìn thấy ông cả."

Một ngày nọ, có lão thầy bói tới làng tôi. Lão biểu diễn mấy màn hình thức nhờ sự trợ giúp của những hồn ma, nhưng tôi đã dễ dàng nhìn thấu. Khi phát hiện ra tôi có khả năng lạ, lão nảy ý muốn mua tôi. Mẹ từ chối, nhưng sợ lão thầy bói sẽ quay lại bắt cóc tôi, bà bèn gửi tôi lên chùa làm sãi."

"Và bác ở lại đó ạ?"

Lão Wong khịt mũi, "Cô nghĩ gì vậy? Chẳng phải tôi đang ngồi cạnh cô đây sao? Tôi bỏ trốn nhiều lần tới mức cuối cùng sư trụ trì bảo không thể nhận tôi nữa. Nhưng khi tôi ở đó, thầy đã dạy tôi những bài học đặc biệt. Có lẽ thầy định huấn luyện tôi thành một người trừ tà. Chính thầy đã dạy tôi cách xử lí linh hồn. Dù gì đi nữa, những bài học cũng khá bổ ích. Nhưng sau lần gặp cậu bé bên sông, tôi chẳng bao giờ muốn dính dáng gì tới âm hồn nữa."

"Vì quá đáng sợ phải không ạ?"

"Không, vì quá đáng buồn. Với đại đa số, tôi chẳng thể giúp gì, và tôi cũng không hứng thú kiếm tiền từ những linh hồn đáng thương đó. Chà, cô có thể nói tôi trốn tránh trách nhiệm cũng được. Hồi còn ở chùa, lúc nào tôi cũng ru rú trong bếp, thế nên cuối cùng tôi đã chạy trốn và trở thành một đầu bếp."

"Thế còn gia đình bác ạ?"

"Tôi ra đi thì tốt hơn. Luôn có ai đó muốn nhờ tôi gọi hồn, cầu tài lộc hay trừ ếm. Mà tôi chỉ muốn được yên thân."

Nhớ lại lão Wong luôn sửng cồ mỗi lần cô Ah Chun nhà tôi tưởng tượng ra chuyện ma quỷ, tôi cười sằng sặc.

"Cô cười gì thế?" Lão hỏi.

"Bảo sao bác chẳng bao giờ tin những câu chuyện của Ah Chun."

Lão Wong cười gằn, "Con bé đó! Tôi có thể kể cho nó nghe những câu chuyện còn đáng sợ hơn nó tưởng tượng ra nhiều."

"Đã bao giờ bác nhìn thấy ma trong nhà mình chưa ạ?"

"Một lần ở cầu thang chính..." Lão nhăn mặt rồi đột ngột nói, "Nhưng cô đừng lo. Lão gia quá cố đã mời thầy trừ tà rồi."

Mãi sau này tôi mới hiểu được tính nghiêm trọng trong những lời lão nói, nhưng vào lúc đó, tôi chỉ biết lo lắng hỏi, "Đã bao giờ bác gặp hồn ma của Lim Tian Ching chưa ạ?"

Lão Wong lại nhăn mặt, "Chưa bao giờ. Nhưng cô nói y bước vào giấc mộng của cô mà. Chắc hẳn phải có một mối liên kết nào đó. Tôi có thể cho cô biết là y chẳng hạ cố xuống bếp làm gì, còn tôi thì không tự đi tìm ma quỷ. Tôi gắng không nhìn thấy, không lưu tâm đến họ. Đó là cách duy nhất để được sống yên thân. Nhìn thấy linh hồn là điều kinh khủng, chứ chẳng phải tài năng gì cho cam."

Lão im bật, tôi thì nghĩ, tự lúc nào chẳng biết, lão đã trở thành một phần quan trọng với gia đình mình. Thật khó tưởng tượng là lão có thể che giấu khả năng kì lạ ấy trong khi vẫn sinh hoạt như bình thường.

"Bác Wong, bác có thể làm giúp cháu một việc được không ạ?" Cuối cùng tôi hỏi.

"Việc gì? Tôi hi vọng cô đang tính kế để quay về nhà với tôi bây giờ."

"Cháu không làm thế được. Nhưng bác có thể cúng cho cháu ít vàng mã và đồ ăn được không?"

Lão thở dài, "Tôi không muốn làm thế, vì như vậy chỉ càng khiến cô dễ ở lại âm giới hơn thôi. Tôi nghĩ cô nên trở về với thân xác mình thì hơn."

"Trở về làm tù nhân của Lim Tian Ching thì có ích gì ạ? Làm ơn! Cho cháu thêm chút thời gian thôi, cháu cần tìm ra cách để thoát khỏi tình thế này."

"Nhưng tôi không có bàn thờ để cúng cho cô."

"Bác chỉ việc viết tên cháu lên một tờ giấy là được ạ."

"Tiểu thư, tôi nào có biết đọc biết viết."

Tôi ngó ra, hẳn lão Wong đã nhận thấy sự thất vọng của tôi. "Giờ cô đang ở đây, vậy tôi sẽ đi mua ít đồ ăn để cô thụ hưởng luôn. Một lúc nữa tôi sẽ nhờ cha cô viết tên cô lên một bài vị, dù chắc hẳn ông ấy chẳng thích thú gì đâu. Đây là trong trường hợp ông ấy tình tảo."

Tôi cảm thấy ớn lạnh, "Cha cháu sao rồi ạ?"

"Không tốt chút nào. Tôi xin lỗi không thể mang cho cô tin khả quan hơn."

"Còn vú ạ?"

"Bạn bịu chăm sóc thân thể cô. Máy ngày nay bà ấy chỉ tập trung vào việc này. Bà ấy muốn mời một bà đồng nào đó từ đền Sam Poh Kong đến, nhưng cha cô nhất định không cho. Họ cãi nhau một trận nảy lửa. Tôi nói này, tốt nhất cô nên về nhanh đi."

Dù vừa nghe toàn tin tức đáng lo ngại, nhưng được gặp lão Wong, tôi thấy nhẹ nhõm lạ lùng. Lại giống như hồi nhỏ, đi kè kè cạnh lão trên đường phố. Chúng tôi đi qua một gánh mì rong, một đầu quang gánh là nồi nước nghi ngút, bên kia là một chiếc giành lớn đặt lò than nhỏ và rất nhiều đồ ăn kèm. Ngồi xổm bên lề đường, người bán mì dựng bếp lò tạm bợ lên và bắt đầu nấu nướng theo

yêu cầu của thực khách. Tôi luôn muốn một lần được ăn thử món này nhưng vú chưa bao giờ cho phép.

"Cháu ăn mì được không ạ?"

Lão Wong tỏ vẻ bức tức. "Cô không biết người ta chẳng bao giờ rửa, mà cho người sau ăn luôn bát đĩa bẩn của người trước à? Tôi làm mì còn ngon hơn thế này nhiều."

"Nhưng giờ cháu có về nhà được đâu."

"Cô có muốn bị đau bụng không?" Tôi không thể không phì cười trước điều vô lí vừa nghe. "Cô chẳng biết gì hết," lão Wong rầu rĩ, "Không cho cô ăn mì." Rồi lão lại dịu giọng, "Đằng xa có một quầy bún hải sản laksa. Chúng ta đến đó ăn, không thể ăn ở chỗ bẩn thỉu này được."

Chúng tôi tiến vào một hẻm nhỏ râm mát nhờ dãy mái hiên bằng bạt che khuất mặt trời. Những người bán hàng lom khom bên lò than hồng. Một lạch nước nhỏ bốc mùi chảy qua con hẻm. Vú chắc hẳn sẽ nói con gái nhà tử tế không nên bén mảng đến đây, vì ở những quán ăn này đa phần toàn đàn ông, là cu li hoặc các thị dân khác. Lão Wong len lỏi qua những quán ăn ồn ào nối liền nhau. Các quầy đồ ăn bày đầy những con tôm bóng loáng, những nùi mì rối, và hàng đồng ớt đỏ chót cạnh rau mùi xanh tươi. Cá rán vàng ươm nhờ ướp nghệ, từng viên begedil giòn rụm, nhồi thịt và khoai tây thái sợi chiên giòn, được đặt tươi mát trên lá chuối xanh, trong khi thịt xiên nướng satay và thịt cá đuối tẩm xối ớt được nướng nhanh trên lò than. Tôi đói đến mờ mắt.

Lão Wong tiến thẳng đến một quầy đang có cả hàng người đứng đợi. Khi món laksa cà ri được mang ra, lão Wong đẩy tới trước mặt

tôi, làm rằm cầu nguyện, đoạn cầm đũa lên và bắt đầu ăn. May thay, khi thức ăn được cúng tiến, tôi có thể thưởng thức ngay những sợi bún đậm đà nước sốt cà ri, những miếng đậu phụ chiên, giá đỗ và những con ngao béo tròn chìm dưới nước sốt như những kho báu tiềm ẩn. No nê rồi, tôi tiếp tục đi theo lão Wong, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, nhất thời quên bẵng mọi âu sầu. Lão Wong mua chuối và bánh dẻo đậu đỏ, vì nhớ ra đó là những món tôi yêu thích. Tôi bảo hết đói rồi, nhưng lão nói không sao.

"Để lúc khác ăn vẫn được mà."

Tôi gạt đầu, nhớ lại những đồng tiền tự nhiên xuất hiện trong túi áo.

"Tôi chẳng còn tiền trong người nữa." Lão nói. "Cô có chắc rằng giờ cô không thể về nhà không?"

"Cháu không thể, nếu lũ quỷ vẫn còn gác ở đó."

"Thế nhưng trong lúc ấy cô biết ăn gì?"

Cảm động trước sự quan tâm của lão Wong, tôi nghẹn ngào quay đi. Khi chúng tôi về tới nơi, lão hỏi bọn quỷ dữ còn gác ở cửa không. Tôi ngó quanh, bực tức với chính mình vì đã bất cẩn đến quá gần ngôi nhà, nhưng may là tôi chẳng thấy bóng dáng chúng đâu cả.

"Cháu nên đi đây ạ." Tôi nói.

Lão Wong mở miệng định nói gì đó, nhưng tôi đi thật nhanh, sợ sẽ khiến lão bị chú ý.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

16

Giờ đây, khi đã trở về khu phố quen thuộc, tâm trí tôi lại vẫn vớ nhớ đến sợi tơ bạc mà tôi đã nhảy khỏi phòng ngủ để đi theo, rồi đánh mất trong lúc cuống cuống trốn lũ ma đói. Tôi tìm tới tìm lui trên những con đường, mò mẫm theo lối đi lần trước. Đến lúc tưởng chừng sắp đầu hàng vì tuyệt vọng, thì thật thần kì, tôi lại thấy ánh lấp lánh của sợi tơ trên đường. Khi đã cầm nó trong tay, tôi lại tần ngần không biết phải làm gì. Nếu quả thật sợi tơ này dẫn tôi tới chỗ Tian Bai, thì tôi có nên gặp anh không? Dù tôi vừa nảy sinh nghi ngờ với Yan Hong, nhưng Lim Tian Ching cho rằng chính Tian Bai mới là người giết y. Và hơn hết, anh đang chuẩn bị cưới một cô gái khác mất rồi.

Thế nhưng tôi vẫn khao khát được gặp anh. Dẫu hiểu là ngu ngốc, nhưng tôi cảm giác nếu mình được một lần nhìn vào mắt anh, tôi sẽ biết được lời kết tội của Lim Tian Ching là sai hay đúng. Dù gì, giữa họ đã có mối hiềm thù lâu nay. Nếu tôi có thể tìm ra nhiệm vụ bí mật của Lim Tian Ching, và ai là người đứng sau thao túng, có lẽ tôi sẽ phán đoán được đòn trả thù của y sẽ dẫn tới đâu. Tôi không muốn rồi sẽ giống Fan, tự ràng buộc mình hàng chục năm, quanh quẩn bên cuộc đời người yêu. Nhưng ao ước được nhìn thấy Tian Bai một lần nữa để biết chắc cuộc hôn nhân là do ước muốn của anh hay do nguyên nhân nào khác quả thật vô cùng mãnh liệt, tôi không tài nào cưỡng lại được. Cuối cùng tôi đành đầu hàng.

Thế là tôi rào bước đi. Nhờ được ăn một bữa ấm bụng, tinh thần tôi đã khá hơn nhiều. Sợi tơ trên tay dẫn tôi rời xa mấy phủ đệ giàu sang, qua những khu thương nghiệp sầm uất, hướng về bến cảng. Những lá buồm gợn sóng bắt mắt trên tàu của người Hoa sóng vai cùng những mảnh buồm trắng sáng trên tàu hai buồm châu Âu và thân buồm cong cong vẽ mắt đặc trưng của những đội thuyền prahus Mã Lai. Xa xa là eo biển Malacca, nước biển xanh lam trong vắt như thủy tinh và ấm áp như nước trong bồn tắm. Những con tàu Singapore và Penang đến cập bến tại đây, đổ các kiện hàng vải bông, thiếc và gia vị lên tám lạng trần của đám cu li, tạo thành từng hàng dài vô tận như đoàn kiến tha mồi.

Không có ai cấm cản, tôi muốn thử nhúng chân vào những con sóng, nhưng sợi tơ kéo tôi về phía bên phải. Thanh mảnh mà rắn đanh, nó khẽ ngân lên như tiếng vo ve kiếm mồi của loài muỗi cái. Con đường dẫn tới một dãy dài nhà xưởng, nơi hàng nằm lưu kho đợi bốc lên tàu. Gia đình tôi từng sở hữu một kho hàng riêng như thế hồi cha còn hăng say với nghiệp buôn bán. Tôi vẫn nhớ cả nhà hào hứng thế nào mỗi khi thuyền của cha trở về, mang theo những kiện hàng quý giá và thật nhiều lợi nhuận, nhưng những ngày ấy nay chỉ còn là kí ức xa xôi.

Con đường chuyển dần thành đường đất bẩn bụi, được nện bằng bao nhiêu bàn chân của đám cu li, và in hằn vô số vết lún của bánh xe bò. Cuối đường là một nhà xưởng đóng chặt cửa. Sợi tơ dẫn tôi đến một hảng tàu thủy ở ngách đường. Tất thảy đều im ắng. Bầu không khí nhẹ tênh, nồng mùi biển, được nắng chiều phủ lên một quầng sáng. Văn phòng tối mờ và mát mẻ ộp những thớ gỗ mộc đang phai thành màu xám trong luồng gió mặn muối. Căn phòng gần như trống rỗng, kê độc một cái bàn, trên bàn đặt lẻ loi một bàn tính. Tôi đoán đây là nơi đốc công kiểm kê hàng và trả tiền cho cu li. Sợi

tơ trên tay tôi rung lên như cầu khỉ, dẫn tôi xuyên qua văn phòng chất đầy sổ sách và thùng đựng vận đơn. Một cửa sổ dài hướng ra biển, trên bệ cửa là một bộ sưu tập kì lạ. Những mảnh san hô đặt cạnh vài bộ phận đã tách rời của chiếc đồng hồ bỏ túi, một chiếc răng cá voi, và một con ngựa bé xíu tuyệt đẹp được đeo từ gỗ đàn hương. Đứng cuối hàng trong bộ sưu tập ấy là một chiếc lược chải tóc của phụ nữ. Lập tức tôi nhận ra đó là chiếc lược tôi gửi vào tay Tian Bai hôm nào.

Tôi ngắm nghía những đồ vật trên bệ cửa sổ, lòng thấy chán chường. Tôi đang mong chờ gì vậy? Rằng Tian Bai sẽ nắm chặt chiếc lược của tôi trên tay, như tôi khư khư giữ chiếc đồng hồ của anh chẳng? Fan đã nói sợi tơ lóng lánh chính là hiện thân cho sự mãnh liệt của tình yêu, nhưng nếu thứ tình yêu ấy chỉ xuất phát từ một phía thì sao? Có lẽ cũng hợp lí thôi khi chiếc lược của tôi chỉ được đặt trên gờ cửa, xếp cuối cùng trong dãy đồ lưu niệm. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chắc hẳn cô gái họ Quah đã tặng anh một thứ đáng ghi nhớ hơn. Nước mắt thất vọng trào ra khỏi khóe mắt, tôi không kìm lại được, đành lấy tay gạt đi. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thở dài, nhưng lại giật mình khi nghe một tiếng thở dài khác ngay gần đấy.

Trong lúc vội vàng, tôi đã không phát hiện ra ở đầu kia của căn phòng còn một không gian nữa được ngăn cách bởi tấm bình phong. Bước lại gần xem xét, tôi nhận ra đằng sau tấm bình phong có một bộ rửa và một chiếc giường nhỏ. Trên giường, Tian Bai đang say ngủ. Một cánh tay vắt hờ trên trán. Trong lúc tôi đứng đó quan sát, anh trở mình và hơi nhăn trán. Cần cổ dài mạnh mẽ và cơ ngực phẳng chuyển động theo nhịp thở làm anh toát lên vẻ tráng kiện. Điều khiến tôi tò mò là anh thường làm gì những khi không ngồi bên bàn giấy.

Tôi lướt tay mình qua trán anh, nhưng Tian Bai không hề phản ứng. Fan từng nói cô có thể nhập vào giấc mộng của người mình yêu thông qua sợi tơ bạc. Tôi đang có một sợi tơ như thế. Và khi tâm trí còn đang cân nhắc liệu mình có nên dùng nó hay không, thì bàn chân tôi đã vội bước sang phía bên kia phòng và nhặt sợi tơ lên. Hai ngón tay tôi cầm sợi tơ, cố gí vào ngực anh. Chỉ có một chút lực cản, ngoài ra không còn gì khác. Sau đó thế giới quanh tôi rung chuyển, biến thành màu ghi xám và tràn ngập mây mù.

Tôi đứng trên một mỏm đá nhìn ra hải cảng. Biển khơi xanh màu ẩm đậm, xung quanh lại nhạt nhòa sắc lam và mờ hơi nước dưới ánh tà dương sắp tàn. Gió xé nhỏ từng đám mây, còn không khí thì lạnh lẽo và xa lạ. Bờ vịnh sâu và lượn khúc với rất nhiều cửa biển nhỏ cho neo đậu vô số tàu thuyền, nhộn nhịp hơn hẳn Malacca. Ở đó có thuyền nhỏ chở lá trà, có tàu hơi nước và rất nhiều thuyền đáy bằng Trung Hoa, khiến cả hải cảng lấm chấm đầy những cánh buồm hình vây cá mạnh mẽ. Đang mải ngó nghiêng xung quanh và ngỡ ngàng trước khung cảnh mới lạ này, tôi chợt nhận ra Tian Bai ở ngay bên cạnh. Chắc hẳn tôi đã nhập vào giấc mơ của anh, nhưng anh đang mơ thấy gì vậy? Gió không ngừng thổi, hình dáng những ngọn núi hoàn toàn mới mẻ trong mắt tôi. So với cõi mộng mị bị Lim Tian Ching quấy nhiễu, giấc mơ này rõ ràng một cách kì lạ. Nhưng có lẽ đó là do Lim Tian Ching đã dựng cảnh ảo, còn ở đây, tôi chắc chắn là khung cảnh thật, bắt nguồn từ kí ức thật, và nơi này chỉ có thể là cảng Victoria ở Hong Kong.

Tôi đã từng trông thấy cảng Victoria qua tranh đen trắng, với những lạch nước dài và những mỏm núi chót vót bao bọc xung quanh, nhưng chưa bao giờ ngờ được sẽ có ngày mình tận mắt nhìn thấy nó thế này. Tôi ngơ ngẩn ngẩn mắt một lúc lâu, cho đến khi bóng hình Tian Bai lọt vào tầm mắt. Anh đứng hơi tách biệt với

đám đông người ngắm cảnh gần đó, họ mặc thứ trang phục kết hợp giữa kiểu Mãn Châu và phong cách phương Tây. Bản thân anh mặc áo khoác màu xám bằng len mỏng có cúc đóng, rất hợp với chiếc ghi lê bên trong và quần âu màu tối. Tóc anh cắt ngắn kiểu phương Tây. Họ nói pha trộn giữa tiếng Quảng Đông và tiếng Anh, nhưng tôi hiểu được đến từng từ một. Có lẽ Tian Bai nghe và nhìn thấy gì, tôi cũng sẽ nghe và nhìn thấy điều đó .

Một người đàn ông trẻ tuổi có vẻ đặc biệt thân thiết với Tian Bai, tôi đoán đó là chồng Yan Hong. Hắn ta nhỏ con, đôi mắt ti hí có phần gian xảo. Những người còn lại hẳn là sinh viên trường y, cười phá lên trước câu đùa của hắn. Đám phụ nữ đứng tách ra xa hơn. Tôi thấy hứng thú với quần áo của họ, đặc biệt là trang phục bộ hành ôm sát bó eo, tôn lên vóc dáng thắt đáy lưng ong. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy phụ nữ Trung Hoa mặc đồ phương Tây, và tôi đoán rằng ở Hong Kong, trang phục như vậy là thời thượng. Hơn nữa tiết trời lại mát mẻ dễ chịu, ăn mặc như vậy không bất tiện chút nào. Tôi hào hứng ngắm soi đầu tóc và trang sức của họ, tự hỏi làm sao họ vấn được tóc lên như thế. Đang mãi ngắm nghía, tôi để ý thấy một cô gái trông không giống người Hoa. Cô xấp xỉ tuổi tôi, diện mạo thì khác lạ, giống hệt người nước ngoài. Đôi mắt sẫm màu với mí mắt to và làn da trắng sữa xanh ánh ô liu làm tôi nghĩ đến một nhánh phong lan trồng trong bóng râm. Khi cô quay sang người phụ nữ đứng cạnh, tôi nhận thấy ba nốt ruồi nhỏ trên cổ cô.

Chẳng mấy chốc tôi nhận ra Tian Bai cũng đang quan sát cô gái. Ánh mắt anh dõi theo cô, rồi vội liếc đi ngay. Dù tôi cũng mến mộ vẻ đẹp của cô, nhưng lại không ngăn được đôi chút ghen tuông trước cảnh tượng ấy. Chồng Yan Hong đi tới, đặt một tay lên vai Tian Bai.

"Lần đầu tiên nhìn thấy Isabel xinh đẹp đúng không?" Hấn thì thầm. "Đừng để anh trai cô ấy trông thấy. Anh ta đứng ngay đằng kia kia."

"Họ là người nhà nào?" Tian Bai hỏi.

"Souza. Một gia tộc lai Á-Âu, gốc Bồ Đào Nha. Nhưng đừng nghĩ tới nữa."

Hấn siết chặt bàn tay trên vai Tian Bai, rồi đột ngột bỏ phắt ra. "Đi nào, chúng ta đi thôi!"

Bị cuốn vào những sự kiện trước mắt, giờ tôi mới nhớ ra mục đích ban đầu khi nhập mộng Tian Bai là muốn nói chuyện với anh. Tôi tập trung tinh thần, khẩn thiết nhủ thầm, Anh có thể nhìn thấy em. Anh có thể mà. Quả nhiên, Tian Bai ngoảnh sang nhìn tôi với vẻ ngỡ ngàng.

"Li Lan? Em đang làm gì ở đây?"

Anh nhìn tôi chằm chằm, những người khác hiện giờ đông cứng vì thời gian đã dừng lại nơi họ. "Hắn mình đang mơ." Anh nói, và chính trong khoảnh khắc ấy, thế giới trong chúng tôi gợn sóng tan dần. Nhận ra Tian Bai bắt đầu tỉnh lại, tôi cố gắng nghĩ về căn phòng mà tôi đã tìm thấy anh. Tôi càng tập trung thì hình ảnh càng thêm rõ nét. Khi Tian Bai nhìn quanh, chắc anh cũng tin vào điều đó, căn phòng cô đặc lại, chính xác đến mức không thể phân biệt nó với căn phòng thật, từ ô cửa sổ rộng đến âm thanh rào rạt của biển khơi bên ngoài. Tian Bai nằm trên chiếc giường nhỏ, và tôi đứng cạnh anh.

"Li Lan?" Anh gọi lần nữa. "Tôi nghe nói em bị bệnh. Có người còn nói em sắp chết." Anh ngồi dậy, xoa mặt. "Chắc tôi thiếp đi đây."

Sao em đến được đây?"

Tôi quá sung sướng với việc mình vừa làm được, đến nỗi mãi mà không nói được gì. Thế này còn tuyệt hơn những gì tôi mong đợi. Tôi chỉ có thể lắp bắp, "V...vâng, em bị ốm ạ."

"Họ nói em bị đầu độc. Giờ em đã đỡ thật chưa?"

Tôi biết trả lời anh thế nào? Những câu hỏi nở bung trong đầu tôi như đàn bướm dập dờn. Tôi vô thức thốt ra như một con ngốc, "Anh sắp kết hôn phải không?"

"Gì cơ?"

"Em nghe cha nói hai người đã kí giấy hôn thú rồi."

"Đó có phải lí do khiến em bị bệnh không?"

Tôi khoanh tay trước ngực, "Em có dùng ít thuốc của một bà đồng."

"Tại sao em lại đi nghe lời đồng cốt?"

Tôi những tưởng Tian Bai sẽ hiểu ra tình thế của tôi ngay lập tức. Anh sẽ nắm bắt được những khó khăn của tôi, rồi bằng một cách nào đó đưa tôi thoát khỏi tình cảnh hiểm nghèo. Nhưng tôi đau khổ nhận ra, những câu hỏi của anh đang làm tăng thêm khoảng cách giữa đôi bên. Nhìn gương mặt nhăn nhó ấy, tôi chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ ước gì mình đã không khơi ra vấn đề này.

"Em bị ốm, nên bà vú của em gợi ý dùng loại thuốc đó. Nhưng có vẻ nó không giúp ích nhiều." Ít ra đó không phải là lời nói dối.

"Tôi chẳng bao giờ tin vào đồng cốt." Tian Bai nói. "Thím tôi thì rất chuộng tham khảo ý kiến của họ."

"Vì con trai bà ấy à?" Tôi hỏi.

Gương mặt anh tối sầm lại. "Cái chết của nó là một cú sốc lớn với bà."

"Còn anh? Anh có nhớ thương em họ mình không?"

Tian Bai nhìn xoáy vào tôi.

"Không một chút nào." Anh đáp.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

17

Tôi chăm chăm nhìn anh, cố lí giải biểu cảm trên gương mặt ấy. Thật khó tin là anh lại nói thẳng như thế, trừ phi định thú nhận tội trạng của mình. Hoặc có thể anh thực sự ngay thẳng, không một chút khuất tất, giống như vẻ ngoài bình tĩnh kia. Dù sao đi nữa, tôi đã hiểu phần nào về anh.

"Kể ra thì nghe thật tệ." Anh nói tiếp. "Nhưng tôi và nó chưa bao giờ hòa hợp, lúc nào nó cũng ghen ghét tôi. Mà chính tôi hồi nhỏ cũng chẳng ân cần với nó. Em biết cha là con trưởng chứ?"

"Em có nghe nói. Đáng lẽ anh mới là... À không, anh thực sự là người thừa kế nhà họ Lim, đúng không ạ?" Tôi nói. Thật chẳng phải phép khi đi hỏi han chuyện riêng của gia đình người khác, nhưng tôi vẫn phải cố moi thêm thông tin.

"Ừ, nhưng khi cha mẹ mất đi, tôi vẫn còn là trẻ con, chú liền nắm lấy toàn bộ sản nghiệp."

"Ông ấy thật độc ác khi tước đoạt quyền thừa kế của anh."

"Em không hiểu đâu. Chú yêu thương tôi lắm, rồi em sẽ thấy."

Chắc hẳn lúc ấy tôi đã há hốc miệng kinh ngạc. Theo những lời đồn đoán của đám người hầu, và cả cách Lim lão gia đối xử với cha, tôi mặc nhiên chẳng có chút thiện cảm nào dành cho ông.

Tian Bai liếc nhanh sang tôi. "Chú là người khắc nghiệt, nhưng có đạo đức. Tôi nghĩ Tian Ching cảm nhận được cha nó ượng tôi hơn, và cảm hận tôi vì điều đó. Chú bị mắc kẹt giữa hai đứa, và mắc kẹt cả trong những đòi hỏi của vợ mình."

"Lim phu nhân có vẻ là người phức tạp." Tôi cẩn thận lựa chọn từ ngữ, hi vọng anh sẽ tiếp tục câu chuyện.

"Cũng không thể đổ lỗi hết cho bà, đơn giản là vì bà yêu thằng con hết mực. Tôi luôn hối hận vì đã không ở bên khi Lim Tian Ching chết, khiến bà là người đầu tiên phát hiện ra xác con mình."

"Lúc đó anh không ở nhà ạ?" Hi vọng dâng lên trong lồng ngực tôi.

"Lúc đó tôi đang ở cảng Dickson, kiểm tra một con tàu."

Tôi quay đi để che giấu sự nhẹ nhõm của mình. Lim Tian Ching nói dối! Tôi nhớ lão Wong đã dặn tôi chớ tin lời ma quỷ. Thế nhưng, tôi nên tin lời Tian Bai chứ? Tôi thật lòng muốn tin tưởng anh.

"Chỉ nhắc đến một con tàu đã làm em sung sướng đến vậy sao?" Chẳng cần quay đầu lại, tôi đã nghe thấy nụ cười của anh. "Nếu em muốn, hôm nay tôi sẽ đưa em đi xem."

"Vâng." Tôi đáp vội mà chẳng hề nghĩ ra mình phải tưởng tượng cả một con tàu kiểu gì cho đáng tin. Khi ra đến cửa, anh chợt dừng bước.

"Nhưng vẫn phải hỏi lại em, làm sao em đến được đây?" Ánh mắt anh lướt trên bộ đồ ngủ mà vú mặc cho tôi.

Tôi ngập ngừng. Nếu tôi nói cho anh nghe sự thật, có khi anh lại nghĩ tôi chỉ là một vong hồn lang thang. "Vú em đang chờ ở ngoài." Tôi nói dối. Đã tệ lại càng tệ hơn, tôi không ngờ mình sẽ phải tưởng tượng ra cả vú nữa. "Có khi để lần khác ạ."

"Ừ, cũng được. Với lại..." Anh ngừng lời, nhìn tôi với vẻ lạ lùng.

"Cuộc hôn nhân của anh," tôi đột ngột hiểu ra, "Anh sắp lấy tiểu thư nhà họ Quah."

"Li Lan!" Tian Bai vươn ra nắm lấy tay tôi. Thật ngạc nhiên, anh cầm được bàn tay tôi chứ không hề bị xuyên qua. Tôi luôn quên rằng chúng tôi đang trong cõi mộng, và ở đây anh tin rằng tôi đang sống bình thường, không khác gì anh. Tôi thấy buồn vô hạn khi cảm nhận hơi ấm từ bàn tay anh, đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài tôi mới lại được đụng chạm xác thịt với một người còn sống.

"Em đừng buồn." Anh đã hiểu nhầm ý tôi. "Tôi không mong muốn cuộc hôn nhân ấy và cũng chưa hề đồng ý."

"Nhưng cha em nói giấy hôn thú đã được kí rồi mà."

"Không phải chính tay tôi kí. Chú mới là người sắp đặt."

"Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không đồng ý?"

"Thì ông ấy sẽ truất quyền thừa kế của tôi."

"Cuộc hôn nhân này quan trọng đến thế sao?" Tôi hoảng sợ.

"Nếu Tian Ching còn sống, nó sẽ là người kết hôn với tiểu thư nhà họ Quah chứ không phải tôi. Nhà họ Quah có quan hệ làm ăn thân cận với nhà họ Lim."

"Và nếu anh ta còn sống, anh có lấy em không?" Tôi không giấu nổi vẻ buồn bã trong giọng nói. Lim Tian Ching dường như luôn muốn xen ngang giữa chúng tôi.

"Em còn cần phải hỏi sao?"

"Nhưng anh chẳng biết gì về em cả."

"Tôi đã biết về việc hứa hôn với em từ trước khi đi Hong Kong."

"Chúng ta được hứa hôn với từ lúc đó sao?" Tôi ngạc nhiên, vì cha chỉ nói qua loa về chuyện đính ước.

Tian Bai tiến lại gần hơn. "Họ đã bàn hôn sự từ sớm hơn nữa kia. Chính xác là từ khi em còn nhỏ. Tôi phải thú nhận rằng, ban đầu nghe nhắc đến việc này, tôi chẳng mấy quan tâm. Bây giờ em mới có bảy tuổi." Tôi cố rút tay về, nhưng anh giữ chặt lại. "Em xem, khi đó tôi gần mười sáu, và mọi người bảo rằng tôi được hứa hôn với một cô bé tóc còn đang thắt bím. Nhưng về sau tôi đã dò hỏi loanh quanh một chút."

"Anh hỏi ai?"

"Nói ra sẽ lộ bí mật mất." Anh cười, và tôi như bị hớp hồn. Đôi mắt anh tối dần, ánh nhìn sâu thẳm thẳm. Tôi nín thở, thót tim khi nhận ra anh đã ở gần mình đến thế nào.

Tian Bai nghiêng gương mặt tôi về phía anh, lần bàn tay xuống cổ và vai tôi. Bàn tay anh ấm nóng trên da tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh qua lớp vải áo mỏng, cánh tay anh trượt lên ôm trọn lấy tôi. Anh có mùi sạch thoáng như biển cả. Cổ anh gần đến mức tôi có thể vươn người ra chạm môi mình vào đó. Bàn tay anh săn chắc lại mướt mà, trượt trên hõm lưng tôi. Tôi

nhắm mắt lại, cảm giác hơi thở anh chồn vờn nơi mắt, và cảm thấy ấm nóng khi đôi môi anh gần như lướt nhẹ trên hai mí mắt tôi. Khi rê tới khoe miệng tôi, anh dừng lại hồi lâu.

Tôi vẫn nín thở từ nãy, lúc này mới thở ra, hé môi ngượng ngập. Tian Bai nhấn môi anh vào môi tôi. Tôi sửng sốt, cảm nhận bờ môi ấm nóng và đầu lưỡi ướt át của anh. Thoạt tiên anh hôn tôi chậm rãi, rồi gấp gáp dần lên. Tim tôi loạn nhịp, bàn tay nắm chặt lấy lớp vải áo anh. Rồi anh buông tôi ra.

"Em nên về nhà đi. Thanh danh của em sẽ bị hoen ố nếu người ta biết em ở đây một mình với tôi."

Tôi xấu hổ, cuống đến mức chẳng biết nhìn vào đâu.

Tian Bai trông có vẻ buồn khổ. "Thế này không tốt cho em, cũng chẳng tốt cho tôi nữa."

"Em nghĩ tốt nhất là anh từ chối yêu cầu của chú mình." Những từ ngữ thoát ra khỏi miệng nghe cay độc hơn ý nghĩ trong đầu.

"Chú có lí riêng của ông, tôi không định phản bác lại tất cả những gì ông muốn." Lần đầu tiên, tôi nghe thấy sự cứng rắn trong giọng Tian Bai. Nét mặt cởi mở tạo nên sức hút nơi anh biến mất, và tôi bất ngờ vì vẻ xa cách chưa từng thấy.

"Thế anh định làm gì?" Tôi biết tầm ảnh hưởng của gia tộc trong những vụ việc thế này. Tương lai gần như vô vọng.

"Thật ra thím tôi không ủng hộ dự định của chú. Bà quá đau đớn khi cô dâu của con trai bà được trao cho người khác."

"Anh ta chết rồi mà." Tôi nói cộc lốc.

"Tất nhiên." Bầu không khí giữa chúng tôi đột nhiên trở nên căng thẳng. Tian Bai mân mê một con ngựa bằng gỗ được đục đẽo tinh xảo đến từng chi tiết nhỏ. Tôi rất muốn hỏi thêm về cuộc hôn nhân, nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu. Thậm chí tôi không thể cho anh biết rằng tôi sống mà chẳng khác nào đã chết. Tôi sợ anh sẽ xa lánh tôi, sợ khoảnh khắc đụng chạm xác thịt này sẽ tan biến, dấu chỉ là trong mộng.

"Em đi đây." Cuối cùng tôi lên tiếng, dù không hề muốn vậy. Chẳng qua tôi không biết phải làm gì tiếp theo. Làm sao tôi có thể nhờ anh đốt cho tôi chút tiền âm phủ hay vàng mã? Lòng tôi quặn thắt khi nghĩ đến điều đó.

"Có một việc..." Tôi nói, "Làm ơn, hãy hứa với em rằng anh sẽ thực hiện, dù với anh nó có vẻ khá ngớ ngẩn."

"Việc gì vậy?"

"Anh có thể tặng em một bức tranh không? Thầy thuốc nói giờ phải có người vẽ một bức tranh ngựa hoặc một cỗ xe ngựa, rồi đốt dưới tên em."

Tian Bai cau mày, tôi vội nói tiếp, xấu hổ vì sự gian dối của mình. "Em biết anh không tin những điều mê tín, nhưng nó sẽ giúp bệnh tình em thuyên giảm. Bất cứ thứ gì cũng được, một bức họa vẽ loại phương tiện di chuyển nào đó, thậm chí một con lừa cũng được."

"Rồi viết tên em vào đó? Làm thế để làm gì?"

Tôi nghe thấy sự nghiêm khắc trong giọng anh và vất óc nghĩ ra một đáp án. "Nó sẽ mang bệnh tật của em đi xa, nhưng cha không cho phép em làm thế ở nhà."

Lời giải thích ngô nghê xem chừng có hiệu quả, vì tôi thấy nét mặt anh giãn ra. "Tất nhiên. Sao em không nói sớm?" Lập tức tôi cảm thấy mình thật tội tệ. Sao tôi không kể luôn với anh sự thật? Nhưng tôi sợ anh sẽ vứt bỏ tôi, sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân với nhà họ Quah vì chẳng còn lựa chọn nào khác nữa. Tôi chỉ còn là một cái xác không hồn nằm trên giường giữa một căn phòng tối.

Bấy giờ tôi chẳng hề hay biết, rồi mình sẽ hối hận nhường nào vì quyết định này.

Thật khó để rời xa Tian Bai, nhưng tôi tự nhủ rằng chẳng bao lâu nữa mình có thể trở lại bên anh. Cần phải kết thúc giấc mơ sớm để anh tin đây là sự thật, vì tôi cần anh đốt cho mình một phương tiện để đi đến Đồng bằng Người chết. Có lẽ nên để lần sau gặp lại. Đầu óc tôi đã sớm mơ tưởng đến những khung cảnh khác, không đơn sơ khiêm tốn như căn phòng này. Tôi nhớ lại cảm giác bàn tay anh lướt trên da tôi, sức nóng của môi anh trên môi tôi. Tôi lại nghĩ về Fan, và dần dà hiểu được tại sao cô sẵn sàng phung phí bao nhiêu năm trời chỉ để sống trong mộng ảo với tình nhân.

Tôi phải mất rất nhiều công sức để cắt đứt sự kết nối giữa chúng tôi. Tôi tập trung cao độ, cố hình dung ra cảnh Tian Bai tiễn tôi ra xe kéo với vú đang đứng bên im lặng. Sau đó, tôi rời xa anh với ý nghĩ để anh nằm lại lên chiếc giường nhỏ và thiếp ngủ.

Bỏ lại nhà kho phía sau lưng, tôi bước từng bước dọc bờ biển, không thể ngừng suy nghĩ về Tian Bai, cũng không thể ngừng giận dữ với chính bản thân mình, tôi đã không cho anh biết sự thật. Tôi là một kẻ đốn hèn, hoặc đã quá thơ ngây, nằm mơ giữa ban ngày khi mong rằng Tian Bai sẽ lập tức hiểu ra vấn đề. Dù vậy, tôi vẫn bị anh cuốn hút. Tôi không biết liệu đó có phải là tình yêu không, cảm xúc này khiến tôi run rẩy, hân hoan, nhưng cũng đầy e sợ. Tôi tự hỏi liệu

anh có cảm thấy tương tự, và anh từng hôn bao nhiêu người phụ nữ? Làn da tôi hồi tưởng cảm giác tay anh trượt trên bờ vai rồi vuốt dần lên cổ. Đột nhiên tôi nhớ lại hình ảnh ba nốt ruồi nơi cằm cổ trắng xanh của Isabel Souza.

Tôi nhón bước qua những ngọn cỏ muối hoang dại, nghe tiếng sóng vỗ và tiếng hải âu mỗi lúc một rõ. Eo biển Malacca hướng về phía Tây. Vàng dương sắp lặn, hoàng hôn chờn vờn trên mặt nước, nhuộm tất thảy thành một màu vàng kim rực rỡ. Vài đám mây lớn lững lờ trôi trên bầu trời, như ốc đảo của những vùng đất xa xôi. Bên dưới, trên bãi cát dài, ngư dân đang kéo những chiếc thuyền gỗ vào bờ và giăng lưới phơi khô. Tôi chợt nghĩ ra, nếu mình có thể nhập vào cõi mộng của Tian Bai bằng một sợi tơ sinh ra nhờ sức mạnh của tình cảm, thì điều đó cũng có nghĩa là Lim Tian Ching cũng sở hữu một sợi tơ tương tự? Tôi chợt nhớ lại Lim phu nhân, vào lần đầu tiên tôi đến thăm nhà, đã xin tôi một chiếc nơ kẹp tóc. Mỗi dây liên kết một chiều hắc đã được tạo nên. Tôi nghĩ đến sự yếu ớt và bất ổn của mối liên kết đó, cảm thấy may mắn rằng y không đến tìm tôi lần nào nữa.

Tôi giật mình nhận ra đám đông ngư dân đã cách mình khá xa. Bên cạnh tôi giờ đây là những tán dừa, và ở xa hơn, nơi những vệt cát kết thúc, là khoảng tối tăm rộng lớn của rừng ngập mặn, nơi những cây đước buông rễ xuống làn nước mặn mòi. Chưa bao giờ trong đời tôi lại cách xa thế giới con người đến vậy. Giờ tôi bắt đầu lo sợ những linh hồn khác có thể sẽ xuất hiện cùng bóng tối. Biết đâu có ma hổ trong khu rừng kia, hay những con quỷ đáng sợ khác, như quỷ hút máu polong hoặc loại ma trông như con cào cào pelesit, có thể chúng đang quan sát tôi. Nỗi sợ hãi càng lúc càng lớn, tôi quay phắt lại dưới bầu trời đang nhập nhoạng.

Đang lần mò trên bãi cát, tôi bỗng thấy một dáng hình đứng gần mép nước. Người đó đội chiếc mũ nan rộng vành, mặc áo choàng dài với hai tà thêu chỉ bạc. Tôi kinh ngạc nhận ra đó là thanh niên hỏi chuyện bà đồng ngay trước chúng tôi, và nếu tôi không lầm, anh ta cũng chính là người đứng trước cửa nhà họ Lim tối hôm nào. Có quá nhiều sự tình cờ ở đây. Tự tin vào sự tàng hình của mình, tôi bắt đầu đi xuống lạch nước, trượt qua bờ cát lạo xạo. Mặc dù tôi chắc chắn mình không tạo ra âm thanh nào, nhưng anh ta đột nhiên sải bước rất nhanh.

Giờ nghĩ lại, tôi không thể giải thích nổi hành động của mình lúc đó. Đáng lẽ tôi phải quay về, đáng lẽ phải trở lại chỗ Tian Bai để lấy sợi tơ bỏ quên. Ngu ngốc thật! Đúng ra tôi còn phải dặn anh mang theo chiếc lược bên người để dễ bề tìm thấy anh mọi lúc. Suy nghĩ ấy lướt qua đầu tôi như thần lần chạy trên cỏ, thế nhưng đôi chân tôi như có ý thức riêng, cứ bước thấp bước cao bám theo người thanh niên đội mũ nan. Anh ta rời khỏi khu bờ biển sang phía rừng ngập mặn. Tôi hi vọng anh ta không đi hẳn vào cánh rừng, những cây đước trong đó mọc trên đất bùn đầy khí lưu huỳnh, bộ rễ giữ chúng nổi trên mặt nước, tạo thành bước đệm giữa đất liền và biển cả. Tôi từng băng qua một khu rừng đước ngập mặn khi đi dã ngoại hồi nhỏ, và không bao giờ quên được mùi hôi thối, cũng như đám nụ quả kì quặc của loài cây này. Chúng mọc rễ nhọn hoắt từ khi còn ở trên cành, để rồi khi quả rụng xuống, cái rễ sẽ lập tức cắm thẳng xuống bùn.

Người thanh niên vẫn sải những bước dài, tôi vội vàng theo sau, tự tin rằng anh ta không thể nhìn thấy mình. Tới bên mép rừng, anh ta dừng lại. Đầu vẫn đội chiếc mũ kì quái, anh ta hết xoay trái lại xoay phải như thể muốn tìm kiếm gì đó, nhưng tôi vẫn không tài nào nhìn được gương mặt của anh ta. Cảm thấy đứng chơ vơ ngoài này

quá lộ liễu, tôi trốn vào bóng cây. Nước bùn nâng đỡ linh hồn tôi, giúp tôi dễ dàng di chuyển như đi trên lớp ván mỏng. Trong tích tắc, tôi trèo tốt lên một thân cây cao. Vì hình hài nhẹ bồng, tôi nằm vững vàng trên một cành cây mà có lẽ bình thường không thể nào trèo tới, rồi từ chỗ đó nhìn xuống người lạ mặt.

Giờ mới có thời gian để nhìn kĩ anh ta, tôi nhận ra sự khác lạ trong quần áo của người này. Trừ một vài nét lai tạp từ trang phục Mã Lai, đa phần người Hoa ở vùng eo biển đều mặc áo Trung Hoa cao cổ, dù nếu xét kĩ thì trang phục ấy chẳng "Trung Hoa" chút nào. Cha từng dạy tôi ít nhiều về lịch sử, về việc người Mãn Châu - một dân tộc phương Bắc không hề có dòng dõi Trung Hoa đã xâm lược đất nước và bắt những thân dân mới của mình phải mặc trang phục của họ, cạo nửa đầu và tết tóc đuôi sam như họ. Đã có một làn sóng phản đối mạnh mẽ, bởi đàn ông Trung Hoa coi việc cạo đầu là sỉ nhục. Tuy nhiên, những cuộc hành quyết công khai đã đưa cách phục sức cũ của người Hán vào lịch sử, gần như không bao giờ còn nhìn thấy nữa.

Thanh niên này thì mặc trang phục thuần Hán, tức là áo dài có hai vạt bắt chéo, vạt trái phủ qua vạt phải, và được cố định bằng dây vải bản lớn. Bên dưới áo dài là chiếc quần ống rộng và một đôi giày cao cổ. Tôi nhận ra trang phục vì nó xuất hiện nhiều trong sách, tranh ảnh và được phục dựng trong những vở kịch lịch sử. Tôi thoáng nghĩ có khi đây chỉ là diễn viên của một gánh hát, và nếu đúng thế thì tôi đã uổng phí quá nhiều thời gian vào một tên gàn dở.

Vàng thái dương từ từ chìm xuống mặt biển đang tối dần, trông như lòng đỏ trứng đang tràn dần khỏi vỏ. Tôi bắt đầu lo lắng tìm đường quay lại thị trấn. Nếu cứ ở cạnh thanh niên này, ít ra tôi có thể theo anh ta quay về, vì chắc hẳn anh ta không định qua đêm ở

đây. Thật may là tôi đã không rời chỗ nấp, vì khi tôi vừa kết luận như vậy thì có tiếng lạo xạo nghe như cành cây bị nghiền nát dưới gót chân ai đó, và một mùi hôi thối khét lẹt xộc lên như thể một miếng thịt thiu vừa được ném vào lò than. Đang gối đầu lên hai cánh tay, tôi ngồi thẳng dậy rồi nhìn xuống. Dưới đó, cách tôi không đầy mười bước là một con quỷ đầu trâu. Tôi hoảng loạn đến mức suýt ngã nhào khỏi chỗ nấp. Nó đã truy lùng tôi tới tận đây sao? Nhưng con quỷ không hề để ý đến chỗ tôi đang ẩn nấp, và tôi nhanh chóng nhận ra mục tiêu của nó là người thanh niên tôi đang bám theo.

"Cuối cùng người cũng đến." Anh ta lên tiếng. Giọng nói dễ nghe một cách bất ngờ, trầm thấp, lại có phần dịu dàng so với giọng của nam giới. Chắc chắn không phải giọng nói tôi hình dung ở kẻ đã cư xử thô lỗ bên túp lều của bà đồng.

Con quỷ hơi cúi đầu. Chưa bao giờ tôi quan sát nó ở cự li gần đến vậy. Tôi hết hoảng, sợ nó sẽ trông thấy mình qua tàng lá mỏng. Nhưng nó chẳng hề ngẩng đầu lên.

"Tôi bị giữ chân." Con quỷ gầm gừ. "Khó khăn lắm mới ra đây được."

"Không sao. Người có tìm thấy gì không?"

"Rất nhiều phỏng đoán nhưng chưa có chứng cứ cụ thể nào."

"Thế thì chưa đủ."

"Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên mở một cuộc điều tra."

"Mở cuộc điều tra chắc gì đã phá được vụ án. Phải có ghi chép, chứng cứ về những vụ giao dịch."

Con quỷ khịt mũi, đảo tròn đôi mắt chết chóc nhưng vẫn im lặng. Đầu óc tôi bấn loạn, người này là ai mà kết giao với cả quỷ dữ? Nhưng những lời tiếp theo của anh ta khiến tôi phải tạm gác băn khoăn để lắng nghe.

"Lim Tian Ching có tiến triển chút nào trong nhiệm vụ của y không?"

"Nếu ý ngài là tiến triển theo mong muốn của y, thì câu trả lời là có."

"Còn theo mong muốn của phán quan?"

"Chỉ thị không rõ ràng lắm, thưa ngài."

Người đàn ông ngừng lại trong giây lát, "Rõ ràng họ thiên vị cho Lim."

"Vâng, nhưng nếu ngài xem xét những ghi chép chính thức..."

"Ta biết nội dung hồ sơ. Chẳng có gì mờ ám cả. Còn gì nữa không?"

"Đưa con gái đi mất rồi."

Người thanh niên gật đầu. "Ta biết rồi. Nói việc khác đi."

"Lim Tian Ching ra chỉ thị phải bắt cô ta về."

"Đưa con gái đó khiến y sao nhãng. Nhưng cũng có lợi cho chúng ta, nếu Lim Tian Ching cứ đắm đắm theo hướng ấy."

"Tức là tôi cứ tiếp tục giám sát ạ?"

"Đúng. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào thời gian và địa điểm cũ."

Cái đầu với cặp sừng đồ sộ lại cúi thấp. Hai nhánh dữ tợn loáng lên trong ánh tà dương đang nhạt dần. Sau đó, con quỷ rời đi với tốc độ chóng mặt. Một lần nữa, tôi lại nghe thấy tiếng cây cỏ bị giày xéo và không nhìn thấy nó nữa. Chỉ có mùi hôi thối khét lẹt vẫn lẫn khuất quanh đây.

Tôi nằm im trên cành cây, cố gắng cắt nghĩa cuộc trò chuyện kì quái vừa rồi. Chắc chắn nó liên quan đến số phận của tôi, nhưng cụ thể thế nào? Và những kẻ này là ai? Tôi lén nhìn người thanh niên bên dưới, nhưng cả khuôn mặt của anh ta vẫn giấu kín dưới chiếc mũ rộng vành. Khi màn đêm dần buông, tôi lại nhìn thấy một quầng sáng hư ảo bao quanh anh ta, thứ ánh sáng linh hồn mờ nhạt nhất. Tôi ôm chặt cành cây, tự hỏi mình có gan bám theo tiếp không, vì dù gì anh ta vẫn chưa phát hiện ra tôi. Khi tôi gom đủ can đảm, định trượt xuống thân cây thì người thanh niên chợt nói.

"Giờ cô ra được rồi đấy."

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

18

Chẳng có lối thoát nào cho tôi cả.

Khi còn cách mặt đất chừng ba mét, tôi nhảy phắt xuống và tiếp đất nhẹ nhàng. Thật xấu hổ vô cùng, nhưng vẫn may mắn. Nếu tôi nhảy thẳng xuống đầm lầy thì mới là bế tắc cùng cực. Người lạ mặt đứng đó, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt giấu sau chiếc mũ nan, vành mũ to rộng rủ xuống một cách kì quặc.

"Anh biết tôi ở đây từ nãy tới giờ sao?" Cuối cùng tôi lên tiếng.

Anh ta nghiêng đầu sang một bên. "Nếu cô muốn theo dõi ai, thì đừng nên chạy sát rạt như vậy."

Tôi bực bội nói, "Tôi có biết là anh nhìn thấy tôi đâu."

"Ừ."

"Thế mà anh chẳng hề đánh động."

"Ta tự hỏi cô định làm gì. Cầu xin ta tha thứ chẳng?"

"Tại sao tôi phải cầu xin anh?"

"Không ư? Theo lí thường thì cô phải làm thế chứ."

"Thậm chí tôi còn chẳng biết anh là ai..." Tôi bực tức hét lên.
"Hay... là cái gì, thì đúng hơn!"

"À, tác hại của việc ản danh." Giọng nói trầm ấm trở nên mỉa mai, nhưng vẫn trong trẻo, lay động lòng người.

"Thôi quên đi." Anh ta nói tiếp. "Ta nghĩ mình đã đánh giá cô hơi cao về khả năng nhận thức. Nhưng rốt cuộc cô đi theo ta hẳn phải vì một lí do gì chứ?"

"Tôi đã từng nhìn thấy anh."

"Chỗ bà đồng, ta nhớ, và tại dinh thự nhà họ Lim. Ta tự hỏi liệu cô có nhận ra không."

Càng lúc tôi càng thấy khó chịu. "Nếu thực sự muốn ản danh, thì anh nên xem xét thay trang phục của mình đi."

"Trang phục của ta?"

"Và... cả cái mũ kì cục đó nữa."

Dưới vành mũ nan, tôi thoáng thấy hàm răng anh ta lộ ra cùng một nụ cười. "Rõ là ta đã mắc lỗi ăn mặc rồi, nhưng ta vẫn phải nói rằng chính cô cũng phải xem xét lại thẩm mỹ của mình đấy."

Nhìn xuống bộ đồ ngủ, tôi đỏ mặt.

"Nào, giờ chúng ta bắt đầu lại nhé." Anh ta nói. "Vừa rồi chúng ta đã khen nhau đủ rồi."

"Thứ lỗi cho tôi." Tôi nói. "Có thể anh đã biết rõ tôi là ai, nhưng tôi vẫn chưa có hân hạnh được biết tên anh."

"Tên ta là gì không quan trọng lắm, nhưng cũng chẳng sao, ta là Er Lang (1)."

(1) Nhị Lang

Tuy nói rằng không quan trọng lắm, nhưng chắc chắn anh ta đang chờ xem tôi có phản ứng gì. Rất tiếc là tôi chẳng thể chiều lòng anh ta. Er Lang là một cái tên cộc lốc, nếu miễn cưỡng coi là một cái tên. Đơn giản, nó chỉ có nghĩa là "đứa con trai thứ hai".

"Anh biết về tôi nhiều đến đâu?" Tôi hỏi.

"Lúc nào cô cũng thiếu kiên nhẫn vậy à?"

"Tôi chỉ hơi căng thẳng thôi. Anh cũng sẽ cảm thấy như vậy nếu có ai đó bàn luận về mình với một con quỷ." Một phần trong tôi tự nhắc nhở mình chớ có chọc vào anh ta, nhưng tôi không thể kiềm chế được. Mặc dù anh ta phải che mặt, nhưng tôi lại không thấy đáng sợ như lẽ ra tôi nên sợ, có lẽ vì tôi đã quá quen với diện mạo của cha mình.

"Hóa ra cô cũng biết về những con quỷ. Thông thạo ghê nhỉ!"

"Chúng canh giữ trước cổng nhà, tôi chẳng thể vào nhà và trốn trong phòng của chính mình được nữa!" Tôi nghĩ mình phải thật cẩn thận, nhưng thanh niên chỉ nhún vai.

"Tốt. Cô nhiều tiềm năng hơn ta nghĩ."

"Điều đó có nghĩa gì?"

"Nghĩa là cô có ích cho ta."

Tôi thấy bản thân mình sắp xù lông tới nơi, như một con gà chọi người ta đem bán ở chợ. Mặc dù bị trói cả hai chân và cánh, nhưng người bán gà chỉ cần cho hai con đối mặt với nhau là chúng lập tức

trở nên hung tợn. Đó chính xác là cảm giác của tôi lúc này. Vì rối cuộc, tôi chẳng có gì để mất, thậm chí chẳng còn thân xác mà lo tổn hại. Nhưng tôi tự nhủ mình đừng ngu ngốc quá. Có những điều còn tồi tệ hơn mà linh hồn phải gánh chịu. Trong lúc tôi đang phân vân, người lạ mặt đã đi đến quyết định.

"Đi nào," anh ta nói, "Đi dạo một chút."

Biển cả tối tăm nhưng êm đềm, ánh trăng nhàn nhạt bắt đầu dát bạc lên bờ cát. Người thanh niên bước từ tốn, và chúng tôi đi bên nhau như hai người bạn đang cùng tản bộ. Một lúc sau, tôi nhận ra rằng mình chẳng để lại dấu chân nào trên cát, còn sau lưng anh ta là một dọc dấu giày gọn ghẽ, thanh thoát. Đó là lý do khiến tôi nhầm lẫn, nghĩ anh ta là người thường. Chúng tôi im lặng bước đi được một lúc, anh ta hỏi tôi với vẻ gần như thân mật. "Không thắc mắc gì sao?"

"Tôi chẳng biết mình có gì để thắc mắc."

"Kiềm chế là một đức tính ta luôn coi trọng. Đặc biệt ở phụ nữ."

"Thế thì, thực ra anh là ai, và tại sao anh lại quan tâm đến Lim Tian Ching? Anh không phải là hồn ma ư?"

"À, thế thì cô hãy nghĩ ta là một kiểu thực thể khác." Nghe giọng anh ta đầy hứng khởi. "Có thể coi ta là một vị quan nhỏ cũng được."

"Một vị quan ở âm giới?"

"Đại khái thế. Cô biết gì về âm giới?"

Tôi kể lại ngắn gọn những gì đã nghe qua Fan và qua các linh hồn mấy hôm nay. Tôi nói xong, thanh niên gật đầu, chiếc mũ nan

rộng vành phát lên như cánh dơi. "Không tệ," anh ta nói, "Cô biết khá nhiều đấy, dù chỉ trong hai ngày."

Lẽ ra tôi sẽ vui với lời khen tặng nếu anh ta không nói bằng giọng hạ cố như vậy, nhưng Er Lang vẫn lạnh nhạt nói tiếp. "Âm giới, rõ ràng như cô đã tìm hiểu, luôn được cai quản cực kì chặt chẽ. Có những luật lệ rõ ràng về việc vong hồn con người đi đâu về đâu, và đến nơi nào để được đầu thai."

Cách anh ta nói khiến tôi run rẩy. Đột nhiên tôi nhận ra rằng mình đang ở trong một thực tại hoàn toàn xa lạ, không còn yếu tố con người nữa. Tôi âu lo tự hỏi anh ta đang giấu giếm điều gì dưới vành mũ kia.

"Một trong số các thiên tiên có trách nhiệm cai quản toàn địa phủ, một hộ vệ, có thể nói như vậy, sẽ đảm bảo cho toàn bộ hệ thống hoạt động trơn tru. Khi luôn có những vong hồn bất mãn và lượng tiền âm phủ nhiều vô kể bay chờn vờn xung quanh, thì khó mà tin rằng chẳng có kẻ nào không tham ô hối lộ."

"Vậy thì anh đến từ thiên giới phải không?" Tôi hỏi, nhớ lại rằng mình từng mạo danh một nàng tiên trên vườn Đào.

"Không hề. Hãy coi ta chỉ đơn thuần là một công cụ. Một thanh tra đặc biệt, có thể nói vậy."

"Và anh đang điều tra Lim Tian Ching?"

"Ta thấy cô nghe lỏm hiệu quả đấy. Lim Tian Ching đã có một số biểu hiện đáng ngờ."

"Anh ta đã làm gì?"

"Trường hợp của y cho thấy rõ những dấu hiệu hối lộ và phạm luật, một phần manh mối đã lộ ra gần đây. Nói cách khác, một trong chín phán quan âm giới đã ăn hối lộ. Ôi, nói đúng ra thì bọn họ đều ăn hối lộ ở một mức nào đấy." Anh ta bổ sung thêm. "Nhưng sẽ rất có ích nếu tìm hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc, và ai là người tích trữ tiền bạc, chiêu mộ âm binh. Một khi vòng xoáy tội ác thoát khỏi sự giam cầm nơi địa phủ, nó sẽ tạo ra động đất, lũ lụt và nhiều thiên tai khác. Cô có nhớ vụ núi lửa Krakatau phun trào không?"

Krakatau là một ngọn núi lửa phun trào ở Indonesia vào năm 1883. Tôi còn nhớ lời cha giải thích về những âm thanh ầm ầm và bầu trời đen kịt trong nhiều ngày cùng những cơn mưa đầy bụi đất, dù Malaya cách khá xa eo biển Sunda. Những dòng nham thạch khủng khiếp phun trào, đến mức cả hòn đảo gần như không còn sinh vật nào sống sót. Hành khách trên những con tàu hơi nước tả rằng, một năm sau vụ Krakatau, họ vẫn nhìn thấy xương người vắt trên những phiến đá bọt trôi nổi trên biển.

"Krakatau là hậu quả của vụ của một vụ nổi loạn dưới địa phủ. Dù nó đã nhanh chóng bị đàn áp, nhưng không phải tất cả những kẻ chủ mưu đều bị vạch mặt. Nếu tiếp tục có vụ nổi loạn mới, trật tự cân bằng âm dương sẽ bị phá vỡ, và thứ con người phải gánh chịu sẽ không chỉ là thiên tai. Cán cân đạo đức sẽ bị xô lệch, và các quốc gia sẽ hướng suy nghĩ của mình đến chiến tranh. Thế giới sẽ chìm trong biển lửa, từ Trung Hoa đến châu Âu, và thậm chí cả cánh rừng Malaya này."

Giọng anh ta trầm xuống, như thể đang tự nói với chính mình. Trái tim tôi bị cảm giác lạnh lẽo bóp nghẹt. Tôi đột nhiên nhận ra vấn đề của mình mới nhỏ nhoi làm sao so với tất cả những gì đang xảy

đến. Tôi chỉ đơn thuần là một linh hồn bị tách khỏi thể xác của chính mình. Sẽ thế nào nếu có hàng ngàn, hàng trăm ngàn linh hồn cũng giống như tôi? Trong đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh người chết trôi lững lờ chẳng khác gì những phiến lá héo trên mặt nước, và tự dưng tôi chỉ muốn nắm chặt cánh tay Er Lang. Sự tồn tại của anh ta, dù vô cùng kì quái, lại là niềm an ủi đối với tôi trong bóng tối trùng điệp này.

"Vì sao anh kể cho tôi nghe những chuyện này?" Cuối cùng tôi hỏi.

Thế là Er Lang trả lời, giọng hơi xẵng, như thể hối hận vì đã để lộ quá nhiều tin tức. "Chẳng mấy liên quan đến cô, tất cả đơn thuần là trùng hợp. Ta chỉ đang quan tâm đến hành vi của Lim Tian Ching và những gì y để mắt tới, trong đó vô tình có cô."

"Nếu có thiên mệnh đặc biệt như vậy," tôi nói đầy hi vọng, "Thì anh có thể cho tôi về lại thân xác của mình không?"

"Rất tiếc, việc đó vượt ngoài khả năng của ta." Er Lang đáp, chất giọng đẹp đẽ tràn đầy sự nuối tiếc chân thành. "Sự thoát xác lần này của cô là hệ quả của việc do chính cô làm."

"Nhưng đó là một tai nạn!"

"Thế ư?" Er Lang hỏi lại, và giọng điệu anh ta làm tôi co rúm người.

"Thật ra tôi không định làm vậy. Chẳng lẽ không phải Lim Tian Ching đẩy tôi đến bước đường cùng này sao?"

"Cô có thể xin điều tra về vụ án đó cũng được. Nhưng chắc chắn cô sẽ phải ra trước Quan tòa địa phủ. Họ sẽ quyết định liệu cô có

xứng đáng được trao cơ hội khác hay không, nếu cô chứng minh được Lim Tian Ching có tội."

"Nhưng tôi phải làm cách nào?"

"Thu thập những chứng cứ về tội lỗi của y. Và tất nhiên, phải đảm bảo rằng cô không bị đưa đến xét nhảm án."

"Nghe có vẻ khớp với hướng điều tra của anh đó nhỉ."

"À, vậy nếu cô có thể điều tra ra Lim Tian Ching đang làm gì, tất nhiên phải đi kèm với một chút bằng chứng nữa, thì có thể ta sẽ giúp cô định hướng trong trường hợp này."

"Anh ta bảo tôi rằng mình bị sát hại, và anh ta đang hoàn thành một nhiệm vụ để được báo thù giúp." Tôi không chắc liệu mình có nên kể thêm về lời kết tội của Lim Tian Ching không, nhưng nếu Tian Bai thực sự vô tội, có lẽ chúng tôi có thể trả lại sự công bằng cho anh.

"Y nói thế à? Y không có quyền thực thi công lí, dù thực sự bị sát hại đi chăng nữa. Đó là lí do cho sự tồn tại của quan tòa. Còn một điều khiến ta nghi ngờ, là cuộc hôn nhân mà y đòi hỏi có thể là một trong số các phần thưởng nếu y vâng lời. Ta có mặt thám của mình, nhưng như cô thấy đấy, họ cũng gặp nhiều hạn chế."

Chúng tôi quay lại hướng đất liền, con đường trải dài từ phía biển cả, hướng về những rừng cây. Không khí ban đêm thơm nức hương ngọc lan vàng, chỉ một hoặc hai bông hoa mộc mạc này cũng đủ ướp hương cả căn phòng. Vài ngôi sao lập lòe trong đêm. Tôi thờ dài, ước gì người bên cạnh mình lúc này là Tian Bai chứ không phải một kẻ lạ mặt cao ngạo. Tôi lên quan sát Er Lang, nhưng vẫn không

biết được anh ta trông ra sao. Cử chỉ của anh ta nhanh nhẹn và thanh thoát, dáng điệu tao nhã thật phù hợp với trang phục truyền thống. Nhưng gương mặt anh ta vẫn là một ẩn số với tôi. Có khi chẳng có gương mặt nào dưới lớp mũ mào ấy, mà chỉ là một cái đầu lâu với hàm răng trắng ớn, hoặc cái đầu thần lằn quái dị với đôi mắt hung hiểm.

Khi chúng tôi đi gần hết con đường, người đồng hành của tôi cất tiếng, "So với các cô gái trẻ nói chung, cô được ban một đặc ân lớn là khả năng giữ im lặng." Rõ ràng khả năng ấy tôi mới thấy ở mình lần đầu, nhưng chẳng muốn công kích ảo tưởng của anh ta làm gì.

"Hóa ra xung quanh anh chỉ toàn những cô gái lắm lời?"

Anh ta rùng mình. "Ta thấy những cô gái vây quanh mình thực sự rất phiền phức."

Tôi ghen hòng với câu nói đầy hóm hỉnh ấy, bỗng dưng trong đầu loáng lên hình ảnh những cô gái gào thét chạy xa khỏi một con quái vật. Er Lang nói tiếp, "Cô nghĩ mình có khả năng tìm ra Lim Tian Ching đang làm gì không?"

"Tôi phải làm sao đây? Đến thẳng nhà họ Lim và bảo anh ta rằng tôi đã sẵn sàng cho hôn lễ?"

"Không phải ý kiến tồi. Đến nhà y đi, xem cô có khám phá được gì không."

Tôi nhìn chăm chăm vào khoảng tối dưới vành mũ rộng, tự hỏi liệu anh ta có đang đùa không. "Nhưng dinh thự nhà họ Lim hẳn đang bị lũ quỷ canh giữ rồi."

"Đúng đấy, nhưng đó không phải ý ta. Ta đang nói đến một ngôi nhà khác của y cơ."

Tôi lặng im một lúc. "Ý anh là ở Đồng bằng Người chết?"

"Tất nhiên. Y sẽ không thể ngờ tới."

"Thế tại sao anh lại không tự mình đến đó?"

"Vì ta không thể. Đồng bằng Người chết là nơi dành cho linh hồn người bình thường, một điểm chuyển tiếp như cái bóng của dương gian. Nếu không có nơi đó thì nhiều người sẽ không vượt qua nỗi cú sốc khi chuyển từ sự sống sang cái chết."

Đồng bằng Người chết. Từ giây phút nghe Fan kể về nơi đó, tôi đã lập tức bị cuốn hút. Điều đó có nghĩa là linh hồn tôi đang gần hơn với cõi chết chẳng? Nhưng tôi chẳng còn nhiều lựa chọn. "Tôi sẽ đi," cuối cùng tôi nói, "Nếu điều đó giúp ích cho tình cảnh của tôi lúc này. Nhưng liệu anh có thể giúp đỡ tôi không? Một ít tiền âm phủ hay một con ngựa khỏe chẳng hạn?"

"Những vật phẩm của con người, ta không mua được. Nhưng ta sẽ cho cô thứ còn hữu ích hơn nhiều."

Anh ta luồn tay vào vạt áo lấy ra một chiếc đĩa tỏa sáng lấp lánh, trơn tru như cánh hoa. Cầm nó trong tay, tôi kinh ngạc nhận ra đây là một cái vảy, nhưng cái vảy lớn đến mức tôi không tưởng tượng nổi nó là của loài sinh vật nào. Nó to cỡ bàn tay tôi, những đường vân mềm mại chạy về một phía và kết thúc ở đường viền lượn sóng sắc như dao. Dưới ánh trăng, chiếc vảy tỏa rạng như xà cừ, bóng loáng đến mức tôi ngỡ nó ướt nước, nhưng khi tôi lướt tay thử xem, nó hoàn toàn khô ráo.

"Đây là cách để liên lạc với ta. Tốt hơn nhiều so với vàng mã, đúng không?"

Anh ta tỏ ra đặc chí đến mức tôi phải cố không đảo tròng mắt.

"Nhưng anh không thể đến Đồng bằng Người chết cơ mà."

"Ừ đúng, nhưng những chỗ khác ta có thể đến giúp cô. Một người tháo vát như cô sẽ dễ dàng tìm ra cách đến Đồng bằng Người chết thôi." Giọng điệu trào phúng của anh ta làm tôi tự hỏi, liệu anh ta có biết gì về Fan và lời đề nghị của cô không. "Cô nâng nó lên và thổi vào đường viền gợn sóng ấy, rồi gọi tên ta. Nếu có thể, ta sẽ đến gặp cô ngay."

Ngạc nhiên làm sao, chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến vùng ven thị trấn. Er Lang đưa tôi đi trên một con đường thẳng băng, nhanh như cánh chim bay trong gió. Khi ngoái lại nhìn đoạn đường chúng tôi vừa đi qua, thật lạ là tôi chẳng còn nhìn thấy gì. Tất cả chỉ là những khoảng tăm tối của cây rừng và những thảm cỏ lalang cao đến thất lạng. Tôi tự hỏi liệu mình có đang mơ, một giấc mơ rõ ràng đến mức tôi vẫn thấy được ánh trăng nhạt lấp lánh trên đường mòn phủ cát, nhưng con đường sau lưng giờ trông như thể không cách nào đi qua nổi.

"Và giờ thì..." Er Lang nói, dừng lại trước khi chúng tôi bỏ lại đằng sau cả biển mái nhà. Những ngọn đèn dầu thấp sáng trên vài bệ cửa sổ. Với đôi mắt tinh tường của mình, tôi bắt được những quầng sáng mờ ảo, hết lục lại lam của các hồn ma đang lượn lờ khắp ngõ phố tăm tối. "Cô có thể tự lo liệu từ đây chứ?"

Tôi ngập ngừng. "Vâng. Nhưng còn tiền âm phủ và ngựa xe..." Tôi nhún vai bất lực.

"Cô đã làm được nhiều hơn cô tưởng." Er Lang nói với giọng tử tế bất ngờ. "Còn một điều nữa cô phải nhớ. Thời gian ở Đồng bằng Người chết không trôi cùng tốc độ với thời gian nơi dương thế. Nhanh chậm ra sao không cố định, nhưng tựu chung là nhanh hơn ở đây. Bởi thế có người mới chết đêm nay mà sáng hôm sau đã được đầu thai luôn, thực ra họ đã trải qua hàng tháng, thậm chí hàng năm trời dưới Đồng bằng Người chết. Ta không giấu cô, sẽ có nhiều nguy hiểm đấy. Thậm chí ta còn không chắc liệu cô có đến nơi được không, vì cô vẫn chưa chết hẳn."

"Nếu tôi không vào được thì sao?"

"Thì chúng ta đành thử cách khác." Er Lang nhún vai, "Nhưng ta vẫn sẽ ghi nhận những cố gắng của cô."

Tôi máy môi muốn hỏi thêm vài câu nhưng anh ta đã chặn lời, "Nếu lọt được vào Đồng bằng Người chết, cô đừng tin bất cứ ai, cũng đừng ăn bất cứ thứ gì. Cô vẫn còn một cơ thể sống, đó chính là lợi thế rất lớn vì nó giúp cô mạnh mẽ hơn nhiều so với những kẻ đã chết."

"Không ăn đồ cúng tế, nhớ chết vì đói sức thì sao?"

"Nếu cô vẫn muốn quay trở lại dương gian thì tốt nhất không nên vấy bẩn linh hồn mình bằng thức ăn cho người đã chết."

"Lão Wong cũng nói vậy."

"Ai cơ?"

"Đầu bếp nhà tôi."

Er Lang phát ống tay áo như chẳng thèm đếm xỉa, "Ừ, hãy nhớ lời ta nói. Giờ ta phải đi rồi. Làn chần ở đây quá lâu trong khi còn nhiều việc cấp bách đợi giải quyết."

Một tá câu hỏi chực tuôn ra khỏi miệng tôi, nhưng chính khoảnh khắc đó, âm thanh chói tai đột ngột vang lên. Một cơn gió mạnh ủa tới vây lấy tôi, cuộn tung cành lá thành một cơn lốc xoáy. Tôi nhắm mắt lại tránh cơn cuồng phong, và khi mở mắt, Er Lang đã đi rồi. Xa thẳm trên nền trời đêm, tôi nhìn thấy một chớp sáng gợn lên như con lươn bơi trong biển cả, nhưng nó biến mất chóng vánh đến mức tôi tự hỏi liệu có phải chỉ do mình tưởng tượng ra.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

19

Đêm đó tôi ở lại bên sườn đồi vì không muốn vào thị trấn hay phải tiêu chỗ tiền âm phủ ít ỏi còn sót lại cho việc di chuyển. Trên đồi có một tán cây lớn với những chùm rễ cuồn cuộn nổi trên mặt đất như những bức tường nhỏ, và tôi co ro tựa vào đó như một chú pelandok (hươu chuột). Chúng tôi có rất nhiều mẩu chuyện dân gian về hươu chuột, loài động vật nhỏ bé chỉ bằng con mèo là cùng, chân thì mảnh khảnh như cành cây con. Người ta nói rằng hươu chuột là loài động vật dễ săn nhất, cứ lấy hai thanh gỗ gõ dồn dập lên một đám lá khô, những con hươu chuột được sẽ xuất hiện vì nghĩ rằng có kẻ địch tới, và đáp trả bằng cách giậm chân. Người thợ săn chỉ việc bắn nó và tha về cho bữa tối. Tôi luôn cảm thấy cách săn này chẳng công bằng chút nào, và cũng không hề tương xứng với lời tương truyền về sự giao hoạt vô song của loài hươu chuột. Ôm lấy đầu gối, tôi đặt hoàn cảnh mình vào cả chuỗi sự việc kinh khủng vừa qua và cảm thấy mình chẳng hơn loài hươu chuột kia là mấy, phải ẩn nấp thân không có khả năng tự vệ vào hết xó này đến xó khác, chỉ lộ mặt ra mỗi khi hóng được chút tin tức. Er Lang liệu có đáng tin hay không? Khi ở cạnh anh ta, tôi không hề cảm thấy phân vân, nhưng giờ đây, mỗi hoài nghi giăng đầy trong óc.

Cuối cùng tôi vẫn quyết định sẽ đặt lòng tin và anh ta. Vì thật ra tôi cũng chẳng có nhiều lựa chọn.

Tiếng chim hót làm tôi tỉnh giấc. Sương lạnh giăng mờ thăm cổ. Trên những cành cây đang đung đưa, đàn khỉ đang chuyền cành.

Chẳng biết vú đã thay quần áo cho tôi từ lúc nào. Tôi cuống cuống lần tìm khắp người, sợ rằng chiếc váy Er Lang đưa cho đã biến mất, nhưng thật may nó vẫn còn trong túi áo. Đêm qua, chiếc váy tỏa sáng như xà cừ, thế nhưng trong nắng mai, ánh rạng ngời mới thật là rực rỡ. Sinh vật sở hữu chiếc váy này hẳn phải đẹp để vô song, và tôi lại nghĩ liệu bên dưới chiếc mũ của Er Lang có phải là một cái đầu cá với đôi môi chìa ra cong cong, hay kinh khủng hơn là một cái đầu mãng xà không. Gạt những suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí, tôi bắt đầu đi xuống thị trấn dưới đồi. Những cây cỏ thụ vĩ đại nhường chỗ cho cỏ dại um tùm mọc đến thắt lưng, rậm rạp đến mức tôi phải cố gắng mới len qua được.

Mặt trời đã tỏa rạng, nhưng nơi cần đến vẫn còn khá xa. Tôi thầm than thở khi nhìn con đường trước mặt. Malaya là một vùng đất của màu xanh bất tận. Dưới ánh mặt trời ấm áp và những cơn mưa rào xối xả, bất kể nơi nào bị bỏ hoang sẽ đều nhanh chóng được dây leo bao phủ, và bất cứ con đường nào vắng dấu chân người cũng sẽ trở thành rừng cây. Quanh tôi, lũ ve sầu cất tiếng kêu đơn điệu buồn tẻ, nhưng inh tai đến mức tôi chẳng hề nghe thấy tiếng yên cương lách cách cho đến khi nó tới sát tận bên tai. Ngỡ ngàng, tôi nhìn quanh nhưng không thấy gì cả. Cuối cùng tôi thầm thì, "Có ai ở đó không?"

Không có lời đáp, chỉ có một tiếng hí nho nhỏ.

Tôi thử lại lần nữa, nghe càng ngu ngốc hơn. "Có phải một con ngựa đang ở đây không?"

Khi chữ ngựa buột ra khỏi miệng, tôi nhìn thấy nó. Đó là một con ngựa cái nhỏ, trông như khối hộp màu gỗ đàn hương. Đôi mắt đen sáng rỡ như hạt na nhìn tôi đăm đăm dưới chiếc bờm rậm được tết thành múi. Con ngựa đã được đóng sẵn yên cương và phủ một tấm

chăn. Chính những chi tiết ấy khiến tôi chợt nhận ra, trông nó giống hệt con ngựa gỗ Tian Bai đã mê mẩn trong tay. Tôi hiểu Tian Bai đã đốt nó cho tôi. Những con ngựa trong chuồng lớn của Lim Tian Ching trông vô hồn y hệt nhau vì chúng chỉ được làm bằng giấy. Nhưng con ngựa này vốn được khắc từ gỗ, di chuyển y như ngựa thật. Tôi sung sướng không sao tả xiết.

"Ta sẽ gọi em là Chendana." Tôi quyết định. Từ đó có nghĩa là gỗ đàn hương trong tiếng Mã Lai, vì con ngựa được đeo gót từ loại gỗ có mùi thơm ấy. Cưỡi nó mới dễ dàng làm sao. Dễ hơn nhiều so với cưỡi ngựa thật, vì nó đứng vững khi tôi leo lên và tấm lưng dài rộng êm ái như ghế ngựa gỗ. Chendana không biết mệt và cũng không cần ăn uống. Chúng tôi lướt như bay mà những cọng cỏ khô không hề rung rinh. Chính biểu hiện này khiến tôi nhận ra Chendana còn thuộc về âm giới hơn cả tôi.

Tầm chiều, chúng tôi tới Malacca. Giờ đã có phương tiện đi lại, chẳng còn lí do gì ngăn tôi nhờ Fan dẫn đến Đồng bằng Người chết. Lần đầu tiên thấy vui vẻ sau suốt quãng thời gian dài, tôi tìm đường đến cửa hàng vào lúc đàn bồ câu dập dờn bay về tổ. Tôi dừng bước ở cửa chính, ngần ngừ không biết có nên đợi đến khi đêm xuống hay không. Gia đình họ đang quây quần bên bàn ăn dùng bữa tối, và tôi ngửi thấy mùi hương cuốn hút của cá biển muối.

"Fan!" Tôi gọi.

Chẳng có tiếng đáp lại. Tôi khó nhọc nhìn người qua cửa gỗ. Hành lang được chiếu sáng bởi những tia nắng cuối ngày trông không còn đáng sợ như bữa trước tôi đến. Tôi đi tới đi lui, gọi tên Fan mặc cho gia đình kia vẫn đang dùng bữa. Tất nhiên họ không hề hay biết tôi đang ở đây, dù có lần tôi đi sát ông nội và thấy ông chớp mắt. Mãi mà chẳng thấy tăm hơi Fan đâu, tôi đi ngược ra cửa

chính. Đang định thực hiện cái việc chẳng dễ chút nào là nhân người qua cửa gỗ lần nữa, tôi nghe thấy một giọng thể thọt, "Cô làm gì ở đây?"

Nhìn về hướng giọng nói, cuối cùng tôi cũng thấy mục tiêu của mình. Fan đang nấu mình trong một góc khuất, nép người sau cánh cửa chạn bát. Rất khó nhìn thấy cô trong những tia sáng nhọt nhọt cuối ngày.

"Em trở lại rồi đây. Chị nói sẽ dẫn em đến Đồng bằng Người chết mà."

"Ôi, giờ ta lại không đi được rồi." Cô nói yếu ớt.

"Tại sao ạ?"

"Không tiện lắm."

"Thế ít nhất chị cũng chỉ đường cho em chứ?"

Cô lẩm bẩm gì đó tôi không nghe rõ. Khi nhận ra điều ấy, cô có nâng giọng lên, dù yếu ớt, "... lúc tối trời..."

Không chắc lắm về điều cô định nói, nhưng tôi vẫn gật đầu, "Em sẽ ra ngoài đợi màn đêm buông xuống."

Thật may mắn là Chendana vẫn ở đúng nơi tôi để nó lại. Tôi đã sợ rằng ai đó sẽ cướp nó đi, thứ quý giá nhất tôi mới chỉ được sở hữu trong thời gian ngắn ngủi. Tôi chợt nhớ ra Fan từng bảo rằng, đồ âm giới không thể đoạt lấy, chỉ có thể cho đi, nhưng tôi vẫn cho rằng chẳng gì có thể ngăn được bàn tay cướp bóc của binh đoàn ma đói. Tôi đến bên con ngựa, ngả đầu vào hít hà mùi đàn hương, mùi của loài gỗ dùng làm nhang thờ cúng.

Chúng tôi đợi một lúc lâu, trăng lưỡi liềm đã sáng rõ nhưng chưa thấy bóng dáng Fan. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu mình có hiểu nhầm ý cô không, thì cuối cùng cô hiện ra từ cánh cửa. Trông vẻ ủ rũ trên mặt cô, tôi nghĩ là nãy giờ cô đã trốn đằng sau cánh cửa ấy. Vừa nhìn thấy Chendana, ánh mắt cô hấp háy, "Cô có một con ngựa!"

Tôi không thể ngăn cảm giác tự hào, "Đúng vậy. Em đã sẵn sàng đến Đồng bằng Người chết rồi đây."

"Nhưng làm thế nào mà...?" Fan đi quanh con ngựa, xem xét cẩn thận. Sau đó cô liếc nhanh về phía tôi. "Ngựa tốt đấy, rất tốt là đằng khác. Cô có lấy cho ta một con không?"

"Tiếc rằng quan trên chỉ cấp phương tiện cho mình em thôi."

"Nhưng ta là người đồng hành với cô mà! Đáng lẽ cô phải bảo họ cấp cho cả ta với chứ."

Tôi ngập ngừng, "Em sẽ trả công chị khi chúng ta đến nơi. Em tưởng chị không muốn các vị quan trên biết đến mình."

"Ồ." Trông cô thất vọng. "Ta nghĩ cô nói đúng."

"Vớ lại chẳng phải chị nói mình có phương tiện đi lại rồi sao?"

"Ta có. Nhưng đám người hầu của ta trông bệ rạc lắm nếu đem so với thứ này." Cô thở dài đầy ghen tị, "Nếu chàng đi cùng ta, chí ít ta cũng nên có một cỗ kiệu lớn chứ."

Tôi phải cố kìm nén để không đảo tròn mắt, ước sao mình có thể thích Fan nhiều hơn. Thật chẳng dễ dàng gì khi phải trải qua cuộc hành trình dài với cô gái này. "Chị đã sẵn sàng lên đường chưa?" Tôi hỏi. "Nếu chị không muốn đi, em sẽ tìm một người dẫn đường

khác." Dù nói vậy, nhưng quả thật tôi không biết mình sẽ phải xoay sở ra sao nếu cô từ chối.

"Ai nói vậy? Tất nhiên là ta đi chứ. Ở đó còn nhiều việc ta phải làm lắm. Chờ nhé, để ta chuẩn bị một chút." Cô cứ ngần ngừ đi ra đi vào căn nhà vài lần mà trông vẫn chẳng khác gì lúc trước. Cuối cùng, khi tôi đang nghiêm túc cân nhắc việc khởi hành một mình, thì thấy cô đi ra. "Đi thôi."

Tôi nhận ra ngón tay cô chụm lại như đang nắm chặt thứ gì đó vô hình, và tôi đoán chắc cô về nhà để lấy sợi tơ nối mình với ông nội kia. Nhìn sang tôi, cô nói như hối lỗi, "Ta chẳng dám ra ngoài mà không có nó. Chắc sẽ lạc đường mất."

Bỗng nhiên tôi thấy hối hận vô cùng vì đã nghĩ xấu về cô. Rốt cuộc, cô chỉ là một hồn ma đến đi thẳng cũng gặp khó khăn. Cô cất bước với vẻ ững ờ, giật mình trước cơn gió và những cái bóng. Tôi đi sau, cầm dây cương dắt theo Chendana. Trời vẫn chưa tối hẳn. Bầu trời xanh thẫm, nhưng tôi đã lơ mơ nhìn thấy những quang sáng linh hồn. Tôi muốn giục Fan đi nhanh lên, nhưng càng đi xa nhà cô càng rón rén. Rồi thậm chí cô quay lại không biết nên đi tiếp hay thôi.

"Ta bảo cô là ta không thích ra khỏi nhà rồi mà." Cô ngượng ngập. "Phiền phức ghê lắm. Càng nhiều năm trôi qua tình hình lại càng tệ. Ta đang mất dần thực thể của mình, ta biết mà."

Tôi không muốn nhắc cô rằng, việc kéo dài sự tồn tại ở thể này là do chính cô chọn lựa. Chúng tôi lần mò đi tiếp chẳng khác gì sên bò, tránh xa mấy cái bóng và những vầng sáng ma quái. Fan rất sợ chạm mặt những tên gác cổng âm giới, và sự căng thẳng của cô lây sang tôi.

"Cổng vào Đồng bằng Người chết còn xa không?" Tôi hỏi.

"Ta thề rằng có một cái ở ngay đâu đây." Cô đáp. "Ít nhất là cánh cổng ta từng vào. Đừng nói rằng họ chuyển nó đi chứ!"

"Cổng vào di chuyển được ư?"

"Có nhiều đường vào lắm." Cô nói với vẻ điên tiết. "Đôi khi họ đổi chỗ chẳng vì lí do gì cả."

Chúng tôi lần mò trong im lặng, nhìn xoáy vào hết ngõ tối này đến ngách tối khác. Tôi hoàn toàn không biết Fan đang tìm kiếm gì, nhưng khi đặt tay lên cổ Chendana, tôi thấy mình bình tĩnh hơn. Nếu có ngày được trở về với thân xác của mình, tôi sẽ xin cha mua một con ngựa. Nghĩ đến cha và những vấn đề của ông, tinh thần tôi lại trở nên ảm đạm. Bàn tay tôi lần đến túi áo, nơi cất chiếc vảy Er Lang đưa cho. Mép vảy cứng ngắc như tiếp thêm cho tôi chút ý chí. Đúng lúc đó, Fan khựng lại, "Nó đây rồi."

Tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài một cánh cửa cũ kĩ gắn trên tường, mở hoác ra như một cái mồm đói khát. Nơi đó chẳng có gì khác lạ, trừ bóng tối dường như đặc quánh hơn so với bóng tối xung quanh. Fan lướt tay qua xà ngang và một ánh sáng đỏ nhàn nhạt phát ra từ phía trong, như thể cánh cửa dẫn tới một đường hầm rất sâu dưới lòng đất. Tôi chẳng thích nơi này chút nào, cả Chendana cũng thế. Con ngựa giật lùi từng bước và gõ móng ngập ngừng.

"Làm sao chị biết vậy?" Tôi thăm thì hỏi Fan.

"Nó gọi ta mà." Cô nói, quay đầu nhìn tôi qua vai. Ánh sáng đỏ sậm phủ một quãng thẫm lên gương mặt cô, làm nổi bật vẻ nhăn nhoe, héo úa. "Cô không cảm thấy điều đó sao?"

"Không ạ." Tôi đáp, không đề cập đến việc thậm chí nơi này còn đang muốn trục xuất tôi. Chính Er Lang đã đề cập đến chuyện này. Có khi tôi không thể qua được cổng, nhưng đột nhiên tôi ước rằng mình không cần phải đến nơi này. Thế nhưng Fan đã đi qua cánh cửa.

"Đi thôi!" Cô rít lên. "Đây là con đường dẫn tới Đồng bằng Người chết."

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Phần 3 Đồng Bằng Người Chết

20

Fan cúi đầu lướt qua khung cửa trong khi tôi vẫn đứng tần ngần, không kịp nói thêm gì. Tít phía cuối lối vào, tôi nhìn thấy một quầng sáng đỏ sậm, nhưng chẳng thấy bóng dáng Fan đâu. Tôi hít một hơi thật sâu và siết chặt dây cương của Chendana. Khi chúng tôi bước qua cánh cửa, những âm thanh ồn ào ngoài phố chợt biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng tuyệt đối đến mức nhức nhối. Như thể tôi đang tiến vào một huyết mộ.

Bám chặt lấy bờm Chendana, tôi lần mò tiến bước về phía trước. Mặt đất dưới chân bằng phẳng, nhẵn thín. Bóng tối đặc quánh như màn nhung khiến tôi chẳng thể nhìn thấy gì kể cả bàn chân mình. Phía xa, quầng sáng đỏ rạng lên, nhưng lại chẳng hề chiếu sáng khung cảnh xung quanh chút nào. Quay lưng lại để xem liệu có thể tìm được đường về không, tôi bị choáng váng bởi cảm giác như thể mù lòa. Khi tôi sắp hoảng loạn đến nơi thì Fan cất tiếng, sát bên cạnh.

"Sao?" Cô nói với vẻ thiếu kiên nhẫn. "Chúng ta đi chứ?"

"Chị đang ở đâu?" Ánh sáng ma quái bao quanh Fan, dấu hiệu về sự xuất hiện của cô khi còn ở cửa hàng giờ hoàn toàn tắt lịm.

"Cô không nhìn thấy ta à? Lạ nhỉ? Ta nhìn thấy cô rõ lắm."

"Chị trông thấy nơi này thế nào?" Tôi hỏi.

"Một đường hầm. Dẫn đến Đồng bằng Người chết."

"Nó có được thắp sáng không?"

"Tất nhiên rồi! Đèn lồng treo đầy tường kia kìa. Cô không nhìn thấy hả?"

"Không ạ, chỉ thấy một quầng sáng đỏ phía xa."

"Kì lạ thật," Fan nói. "Có khi là tại cô không phải hồn ma. Ta đồn rằng chẳng mấy khi có người trên thiên giới xuống đây."

"Chúng em không quen với những nơi thế này." Tôi xấu hổ vì cứ phải tiếp tục giả vờ.

"À, ít nhất cô có thể nhìn thấy phía cuối đường hầm." Cô nói.
"Ánh sáng đỏ là cổng vào Đồng bằng đấy."

Với tôi, bóng tối chứa đầy vẻ lạnh lẽo và chết chóc, còn quầng sáng đỏ chẳng có vẻ gì là đón chào. Nó giống một lời cảnh báo hơn, như mắt bò đực đỏ ngầu trên trời nhìn ra từ một cái hang sâu hoắm. Tôi hi vọng rằng rồi đây, trong các chặng sau của chuyến đi, mình sẽ không phải chịu tình trạng phân biệt này nữa, nếu không tôi sẽ chẳng giúp được việc gì cho Er Lang cả.

"Thôi đi nào." Fan nói, có vẻ vừa ý vì mọi việc tiến triển khá thuận lợi. "Cô có đi theo ta được không?"

Cứ đi theo tiếng chuyện trò của Fan và căn thẳng đường đi theo ánh sáng đỏ, tôi tiến bước dễ dàng hơn. Tôi bảo Fan miêu tả xem

cô nhìn thấy những gì. "Rất rộng lớn," cô đáp, "Sàn lát gạch, và tường thì treo đầy đèn lồng phủ lụa sặc sỡ."

Trái ngược với khung cảnh nên thơ mà Fan miêu tả, mặt đất dưới chân tôi như thể làm bằng bụi đất nén chặt, và không khí tù đọng đến mức ngạt thở. Tôi không thể xua nỗi cảm giác chúng tôi đang dần đi xuống một lăng mộ. Lừa bàn tay vào bờm Chendana, tôi mới có đủ dũng khí để bước tiếp. Sau khi lần chần phía ngoài cửa, con ngựa không hề bướng bỉnh thêm lần nào nữa mà chỉ im lặng rảo bước cạnh tôi. Cung cách ấy không hề giống một con ngựa bình thường, nhưng tôi cảm thấy thật may mắn vì có nó ở bên.

"Làm sao chị tìm được đường trở ra?" Một lúc sau tôi hỏi Fan.

"Ồ, từ Đồng bằng Người chết đi ra thì đường về lại dễ thấy lắm, không thể đi lạc được. Cô chỉ cần nhớ rõ mình đã đi vào từ cánh cửa nào thôi."

"Đã bao giờ chị thử đi ra từ những cánh cửa khác chưa?"

"Một hai lần gì đó. Ta biết có vài cửa ra khác ở Malacca. Một cái dẫn đến khu thương nghiệp. Còn những cái khác ta chẳng biết dẫn đến đâu cả." Cô trả lời bằng quơ.

Khu thương nghiệp chính là chỗ nhà tôi. Tôi chú ý ghi nhớ thông tin, không hề biết rời đi ra khỏi đây sẽ khó khăn nhường nào. Bây giờ tôi nghĩ mình cần sự giúp đỡ của Fan nhiều hơn bao giờ hết, vì Er Lang nói rằng anh ta không thể đến nơi này.

"Chúng ta gần đến nơi rồi."

Theo lời Fan, tôi nhìn chăm chăm ra phía trước. Ánh sáng trải dài như một lớp sương mù nóng cháy trước mặt. Đôi mắt đã quen với

bóng tối, tôi bắt đầu thấy những bức tường của đường hầm. Chúng làm bằng đá tảng đục đẽo thô sơ, sàn nhà cũng vậy, như thể tạo thành sau vết trườn của một con vật khổng lồ nào đó. Chẳng có gì giống với những lời miêu tả hoa mỹ của Fan. Khi chúng tôi đi đến góc quẹo cuối cùng của đường hầm, ánh sáng trở nên chói lòa quá mức, trong khoảnh khắc, tôi tưởng như mình bị mù. Và cuối cùng, một lối ra xuất hiện.

Xa hút tầm mắt là một đồng bằng cằn cỗi. Không hạn đến mức cây cỏ quắt queo thành từng bó khô héo màu trắng, chẳng che phủ nổi mặt đất cằn cỗi điêu tàn. Bên trên là bầu trời nắng như đổ lửa. Đã quen với rừng rậm tốt tươi ở Malaya, tôi trần trối nhìn vùng đất chết chóc này, nghi ngờ và hoảng hốt.

"Giờ cô biết tại sao ta nói chúng ta cần phương tiện đi lại rồi chứ?" Fan hỏi.

Quay sang nhìn cô, tôi nhận ra Fan trông đã giống người hơn. Làn da không còn nhăn nheo rúm rỏ, thậm chí họa tiết trên váy cũng trở nên rõ ràng hơn, chất vải mềm thướt tha. Cô nhìn ra xa, ngắm đám cỏ khô với vẻ mãn nguyện kì quái.

"Lần đầu thấy cỏ hoa này, ta đã nghĩ nơi đây là thiên đường." Cô nói. Rõ ràng mọi thứ hiện ra trước mắt cô khác hẳn với tôi. Tôi đành giữ những gì mình nhìn thấy trong lòng. Bên cạnh tôi, Chendana khịt mũi và động móng xuống đất. Trông nó chẳng có vẻ gì là chùn chân trước nghìn dặm xa xôi trải dài trước mặt.

"Chúng tôi đợi mấy người hầu một lát." Fan nói. "Mỗi khi ta đến đây, họ sẽ xuất hiện để đón rước."

"Em nghĩ chị đi bộ cũng được mà." Tôi nói.

"Đi bộ á? Cũng có vài trạm nghỉ chân trên Đồng bằng Người chết, nhưng chúng cách xa nhau lắm."

"Trông những nơi đó thế nào ạ?"

"Có dạng thị trấn, làng mạc. Gần như tương xứng với thế giới trên kia. Có một nơi giống Malacca, cô cũng sẽ bắt gặp những hồn ma từng sinh sống ở đó luôn. Nhưng mấy khu dân cư này cứ xuất hiện và biến mất không ngừng do các hồn ma phải ra tòa để chịu phán xét. Khung cảnh cứ thay đổi luôn ấy mà."

"Còn thị trấn nào khác không ạ?"

Fan nhún vai, "Nghe nói có cả Penang và Singapore âm phủ nữa. Nhưng ta chẳng biết địa chỉ ở đâu."

Chúng tôi im lặng nhìn ngắm đồng cỏ mênh mông. Lát lát Fan lại ngóng về phía chân trời và cau mày. Tôi những mong mình sẽ nhìn thấy hang động, thạch nhũ hay ngục tù như hình vẽ địa phủ trong mấy cuốn trục. Chẳng sách vở nào vẽ khung cảnh trước mắt tôi. Mặc dù căng mắt nhìn, tôi cũng không thấy bóng dáng vàng dương mà bầu trời vẫn sáng trưng, chính điều đó làm nên một không khí siêu thực. Cảm giác bức bối đè nặng lên tất cả. Không có lấy một mốc chỉ đường, tôi không biết cánh đồng cỏ dại này trải dài đến đâu, nhưng đoán chắc quãng đường ấy không hề ngắn. Được một lúc, tôi nhận ra hai bóng đen đang tiến lại gần. Rất nhanh sau đó, hai người cu li xuất hiện từ đám cỏ, mỗi người một đầu, khiêng trên vai đòn gánh treo lủng lẳng một chiếc thúng bên dưới.

"Họ đây rồi." Fan nói. "Ồi chao, trông họ còn tệ hơn lần trước."

Khi học đến gần tôi mới hiểu ý cô. Họ làm tôi nhớ đến đám đầy tớ ở phủ đệ cõi âm của Lim Tian Ching. Nhưng khác với bọn họ, hai người này có đôi mắt và chiếc mũi thô kệch, miệng chỉ là hai vết rạch sâu trên khuôn mặt gồ ghề. Diện mạo cũ kĩ và rách nát, đồ đạc mang theo thì ọp ẹp vô cùng. Đến trước mặt chúng tôi, hai người cúi đầu cứng ngắc và đặt thúng xuống đất. Fan ngần ngại trèo vào thúng.

"Thật là một phương tiện tệ hại." Cô phàn nàn. "Giá mà cha đừng quá keo kiệt với ta như thế." Tôi phải kiềm chế để không nói thẳng rằng cô còn khá hơn đám ma đói trắng tay nhiều. "Chúng ta đi thôi chứ?" Cô hỏi. Hai người hầu nhấc đòn gánh lên vai, đi về phía đồng cỏ nắng cháy mà không thèm liếc lại sau lưng một lần.

Nhảy lên lưng Chendana, tôi đi theo họ. Con ngựa đi nhanh hơn cái thúng nên tôi phải ghì cương, nhưng như thế lại đỡ phải nghe những câu chuyện dông dài bất tận của Fan. Nhìn cô đóng cửa trong thúng một cách kì cục, tôi không khỏi mỉm cười. Bị nhét vào thúng và đưa qua đưa lại như mớ rau quả là cách di chuyển tồi tệ. Đôi lúc liếc nhìn cô, tôi thấy bàn tay trắng bệch của cô vuốt ve mái tóc như thể nó là một con vật sống.

Tôi ngoái lại, cố ghi nhớ cánh cổng mình đã đi vào giờ đang biến mất dần sau rừng đồi. Một nơi toàn đá sỏi và chẳng có mấy cỏ cây, tất cả chỉ tuyền một màu máu trâu xám xịt. Khung cảnh vừa hút mắt lại vừa khiến người ta nản lòng, không có đến một bóng chim hay một con côn trùng trên đường đi, và chẳng có bông hoa nào nở trên nền cỏ úa. Mảnh đất hoang vu này chưa mưa bao giờ thì phải. Nếu còn đang trong cơ thể bằng xương bằng thịt, chắc chắn tôi đã bị thiêu đốt dưới cái nắng chói chang. Dù vậy, tôi vẫn ước giá như mình có một chiếc mũ, bèn kéo tạm chiếc áo ngủ lên che đầu thay.

Khi làm vậy, tôi cảm nhận rõ chiếc váy trong túi áo ép sát vào người mình. Tôi rất muốn lấy nó ra xem lần nữa, nhưng lại không muốn thu hút sự chú ý của Fan. Đôi lúc cô liếc sang, ánh mắt sắc lạnh như xoáy vào tôi.

Chúng tôi đi đã được vài giờ. Ánh sáng bắt đầu dịu dần trên bầu trời cho đến khi hòa lẫn vào nhau thành một màu tím đẹp dị thường. Giục Chendana đi ngang hàng với Fan, tôi hỏi, "Điều gì sẽ xảy ra vào ban đêm?"

"Ồ, chúng ta cứ đi tiếp thôi." Cô đáp. "Ta muốn đi hết quãng đường này càng nhanh càng tốt."

Với cô thì thật dễ dàng, vì ngoài việc phải chịu rung lắc trong chiếc thúng, tất cả những gì cô cần làm là để cho người hầu không biết mệt mỏi của mình vác đi tiếp. Chắc chắn con ngựa nhỏ của tôi cũng có thể đi cả đêm, nhưng tôi sợ rằng chính mình sẽ mệt nhoài mà ngã khỏi lưng nó mất, bèn nói điều này với Fan. Cô cau mày, "Ta đã không nghĩ đến chuyện đó. Thế thì chúng ta sẽ dừng lại nghỉ ngơi khi nào cô thấy cần."

Chúng tôi tạm dừng chân trên thảm cỏ. Tôi chưa từng thấy đói hay khát khi bước chân vào Đồng bằng Người chết, mặc dù vậy tôi vẫn thấy mệt như thể bị kéo căng ra. Tôi xuống ngựa, đi dạo xung quanh, duỗi hai cánh tay, đến khi nhận ra đất đá khô cứng lạo xạo dưới chân và cây cỏ dạt ra theo mỗi bước của mình. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, tôi nhận ra mình có tương tác với những vật thể xung quanh. Thay vì sung sướng, một cơn khủng hoảng dâng lên xâm chiếm lấy tôi. Tôi không muốn thuộc về chốn này. Tôi muốn quay về Malacca, nơi tôi sinh ra, hít thở khí trời ẩm ướt nơi đó và sống tiếp những ngày thư nhàn. Fan nhìn tôi đi đi lại lại. Cô trèo ra

khỏi thúng và chỉnh trang lại mái tóc, mà giống như các phần khác trên cơ thể, trở nên mượt mà và óng ả hơn lúc trước.

"Cô đang nhìn gì vậy?" Fan hỏi.

Thấy tôi chỉ ậm ừ, cô liền im lặng. Một lúc sau, cô nói với giọng trầm thấp, "Ta biết cô nhìn thấy những thứ khác với ta. Thực sự nơi này trông ra sao?"

Trong bóng tối dằng dầy, gương mặt cô xanh xao mờ mịt. "Tại sao chị lại muốn biết?" Tôi hỏi.

Giọng cô run rẩy, "Đôi khi ta có cảm giác mọi thứ không giống như trước mắt. Và ta hoảng sợ trước những gì sẽ xảy đến tiếp theo. Nếu người yêu của ta chết đi mà không có tiền bạc, hoặc chàng không chia sẻ tiền bạc với ta, thì ta sẽ phải đến tòa án địa phủ."

Trông cô u uất đến mức tôi thấy thương cảm. "Nhưng sau phiên tòa, chị sẽ được đầu thai mà. Chị sẽ lại có được hạnh phúc ở kiếp sau."

"Ồ, đầu thai thì chẳng sao hết." Fan dần dỗi. "Nhưng những việc xảy ra trước đó cơ. Ta sợ những hình phạt cho tội ác mình đã phạm phải."

"Chị chết khi còn rất trẻ. Chắc họ sẽ không xử chị quá khắc nghiệt."

Fan nhìn sang chỗ khác. "Ta đã kéo dài thời gian sau khi chết của mình. Đó là lí do tại sao ta nói với cô rằng, ta hiếm khi tới Đồng bằng Người chết, mặc dù đúng ra ta phải đến đây. Ta không giống như cô." Fan hướng tia nhìn ghen tị về phía tôi. "Ở cửa hàng, ta chỉ nhận được đồ ăn cúng tế của người yêu. Nhưng chàng chẳng đốt quần

áo hay giày guốc bao giờ cả. Ta vẫn phải quay về đây để lấy những thứ cần thiết."

"Sao chị không bảo ông nội đốt vàng mã cho chị lúc ở trong mộng?"

"Khi ở cạnh chàng, ta không muốn nhắc tới chuyện mình đã chết. Sự thật ấy sẽ hủy hoại tất cả."

Tôi thoáng thấy đau nhói, chẳng phải tôi cũng quyết định y như thế khi đối diện với Tian Bai sao? Vì dù sao, ý tưởng ôm ấp một xác chết thật chẳng lãng mạn chút nào.

"Có khi chàng sẽ xua đuổi ta cũng nên." Fan tỏ ra sốt ruột. "Từ lâu nay ta đã cẩn thận hết sức để chàng nghĩ rằng chàng mơ mộng thấy chúng ta ở bên nhau. Ta không muốn chàng phát hiện ra ta đang theo ám. Cô nghĩ chàng sẽ phản ứng thế nào? Chàng lo lắng chuyện sức khỏe lắm. Đám đạo sĩ có thể đổ cho ta tội hút sinh khí chàng."

"Chị có làm thế không?"

"Tất nhiên là không... Thật ra là có, một chút, để bổ sung thôi. Nhưng trông chàng vẫn khỏe mạnh ở độ tuổi 57 đấy chứ, cô có nghĩ thế không?"

57 tuổi! Tôi còn tưởng ông nội kia ít nhất cũng đã 80. Bảo sao Fan lại hoảng sợ trước những công sai âm giới đến vậy. Tôi cứ cho là tại cô đã nán lại dương thế quá lâu, nhưng sự thật có vẻ là cô còn làm nhiều việc sai trái hơn. Cô quay sang nhìn tôi với vẻ mặt vô tội.

"Đó chính là lí do khiến ta quyết định đi cùng cô. Cô là người thiên giới, có khi cô sẽ nói giúp được cho ta với những tay công sai

ấy."

Tôi khó chịu khi nghĩ không biết Fan còn giấu giếm điều gì nữa. Đúng lúc ấy, cô thét lên và nằm rạp xuống đất. Ngẩng lên nhìn, tôi nhìn thấy những bóng đen vun vút qua đầu. "Gì vậy?"

"Nằm xuống! Nằm xuống!" Cô rít lên. Tôi lăn người xuống nằm rạp bên cạnh cô. Thứ gì đó đang chao liệng trên đầu chúng tôi, sà sát xuống dưới và rít lên những âm thanh xé lòng. Đó là thứ âm thanh tôi chưa từng nghe thấy, chói tai và tang tóc, lại chất chứa cả nỗi kinh hoàng. Kìm lại ước ao được giấu mặt giữa hai bàn tay, tôi lén nhìn lên trên, nhưng những sinh vật ấy chuyển động quá nhanh. Tất cả những gì tôi thấy là chúng bay lượn một cách kì quái như thể đang xé rách bầu trời bằng những đôi cánh tam giác sắc lẹm. Chúng sà xuống thấp một cách đáng ngại. Nhắm chặt hai mắt, tôi run lên khi ngọn gió sinh ra từ đường bay của chúng làm rạo cỏ cây quanh mình. Nhưng chỉ tích tắc sau, chúng bay cao dần và mất hút vào màn đêm đen như mực. Được một lúc, tôi ngồi dậy, còn Fan vẫn nằm úp mặt xuống đất run rẩy.

"Những sinh vật ấy là gì vậy chị?" Tôi hỏi Fan.

Cô im lặng, nhưng cuối cùng cất tiếng, "Đa phần những hồn ma mặc kệ chúng, nhưng ta nghe nói chúng là mật thám của tòa án địa phủ."

"Em tưởng nơi này chỉ dành cho linh hồn con người thôi chứ?"

"Đúng vậy, dù đôi khi đám công sai gác cổng âm giới có qua lại chỗ này. Nhưng chẳng ai biết liệu lũ sinh vật biết bay đó có thuộc phe bọn chúng hay không."

"Các công sai có thể đến tận đây ạ?" Tôi kinh hoàng, vì vẫn chắc mẫm rằng chỉ có hồn ma con người mới đặt chân được đến Đồng bằng Người chết.

"Ừ, nhưng hiếm khi thôi." Fan thấp giọng. "Có nhiều thứ ở đây ta không hiểu lắm, nên mới muốn biết cảnh vật trông ra sao trong mắt cô. Chắc hẳn cô nhìn thấy khác ta." Dù Fan cứ muốn tôi tả cho cô nghe, nhưng bản năng mách bảo tôi đừng nói. Tuy nhiên cô không dễ dàng cho qua như vậy. "Sao cô không kể cho ta nghe?" Fan hỏi, chuyển sang giọng điệu khẩn gắt, như thể phút tâm tình giữa chúng tôi chưa từng tồn tại.

Cuối cùng cô bỏ cuộc và nằm xuống cạnh hai người hầu của mình. Họ thậm chí chẳng hề giật mình khi những sinh vật kia bay chờn vờn trên đầu, im lặng vô hồn không khác gì chiếc thúng bên cạnh. Chendana ít ra còn khịt mũi một cái, nhưng nó cũng chẳng hề sợ hãi. Tôi tự nhắc bản thân rằng, con ngựa nhỏ của tôi dù sao cũng không phải một sinh vật bằng xương bằng thịt. Đó là một suy nghĩ hết sức tỉnh táo, nhưng cũng không ngăn được tôi co người nép sát vào nó và ngủ thiếp đi.

LÀM DÂU CỐI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

21

Tôi thức dậy khi trời dần sáng. Giống như ngày hôm trước, chẳng hề có bóng mặt trời, đơn thuần chỉ là sự biến đổi của màu sắc bầu trời, như thể một bức màn che trên sân khấu. Gió thoảng qua đám cỏ khô, và một lần nữa tôi lại choáng váng trước sự hoang vu, tuyệt nhiên không có dấu hiệu sự sống của nơi này. Gần đó, tôi thấy Fan đang nằm nghiêng, mở mắt. Tôi tự hỏi cả đêm cô có chớp mắt chút nào không. Dù sao, tôi vẫn cảm thấy may mắn vì đã được nghỉ ngơi, dù bắt đầu lo lắng cho tình trạng hiện giờ của thân xác đang nằm ở cõi dương gian xa xôi. Nếu có mệnh hệ gì xảy ra với thân xác ấy, liệu có dấu hiệu nào để cảnh báo cho tôi không? Hay là tôi sẽ bị cắt đứt mối liên hệ linh hồn thể xác, và mãi mãi lang thang nơi đồng cỏ vô cùng vô tận này?

Khi chúng tôi đã sẵn sàng, Fan ra lệnh cho người hầu của cô di chuyển. "Chúng ta gần đến nơi rồi." Cô quay lại nói với tôi.

Tôi giục Chendana tiến bước. "Làm sao chị biết?"

"Ồ, ta cảm nhận được mỗi khi đến gần thị trấn hay làng mạc. Giống như chúng đang lôi kéo ta vậy."

"Nhưng em chẳng thấy gì cả."

Fan cười phá lên. Trông có vẻ vui tươi hơn ngày hôm trước. "Vấn đề không phải thấy hay không! Các thị trấn sẽ xuất hiện ở đúng vị trí của chúng. Đó là lí do ta cần đến người hầu, họ sẽ tìm giúp. Và

cũng là lí do khiến lũ ma đói không thể tới đây, vì chúng chẳng có chút đồ cúng tế nào để dẫn đường."

Ngoái lại phía sau, tôi thấy dãy đồi nơi chúng tôi bước vào Đồng bằng đã ở tít tận đâu, giờ chỉ còn là những khối nhỏ phía chân trời chứ không lừng lững sau lưng nữa. Tôi bất ngờ trước quãng đường chúng tôi đã đi được. Trong thế giới thực, quãng đường đi trong sáu, bảy giờ chẳng thể nào bằng nổi quãng đường chúng tôi đã đi qua. Điều đó khiến tôi thấp thỏm nghĩ về thời gian ở chốn này.

"Đây rồi!"

Trước mắt là một vầng sáng nhạt, nó trở nên rõ hơn khi chúng tôi tiến lại gần. Sương mù dày đặc vây lấy chúng tôi một hồi rồi tan loãng, tôi bắt đầu trông thấy những đường nét mờ mờ của phố xá nhà cửa, và con đường chúng tôi đang đi dần trở thành một đại lộ thênh thang. Nơi đây có những cửa hiệu và tòa nhà trông quen thuộc lạ lùng. Cuối đường thấp thoáng một tòa nhà không khác gì Stadthuys, và ở phía khác là một hải cảng ken dày tàu chở hàng kiểu cũ và các chiến hạm. Nơi này có vẻ giống Malacca, nhưng rộng lớn hơn nhiều và thiếu vắng những mảnh vôi vữa rơi rụng trên đường phố. Nhiều tòa nhà biến mất, trong khi nhiều tòa nhà khác được thay bằng những kiến trúc rối rắm kì dị. Đường phố rộng lớn và vắng vẻ, những con người lác đác tôi nhìn thấy thì ở mãi phía xa.

"Mọi người đang ở đâu?" Tôi hỏi.

"Nơi đây dân cư không đông đúc lắm." Fan nói. "Hồn ma thường xuyên phải ra đi khi bị tòa án địa phủ triệu gọi." Cô quay sang tôi, "Giờ cô tính làm gì tiếp theo?"

Tôi nói với cô rằng mình còn nhiều việc phải làm, và cố gắng hết sức không để lộ điều gì. Tôi sợ Fan sẽ đòi đi theo, nhưng cô có vẻ không hứng thú cho lắm, chỉ bảo rằng cô muốn về nhà. "Một túp lều thì đúng hơn. Giờ cô trả tiền cho ta được chưa?"

Tôi đã chuẩn bị trước cho yêu cầu này, bèn đưa cô hai xâu tiền cùng vài thỏi bạc, còn lại một ít thì giữ phòng khi cần kíp. "Có chừng này thôi à?" Cô chun mũi.

"Em e là thế."

"Ừ, thôi, dù sao cũng cảm ơn. Cô có cần ta chỉ đường lúc quay về không?"

"Chị sẽ ở lại đây bao lâu?"

"Ta nghĩ chừng mười ngày. Ta có chút việc nhà phải giải quyết."

"Nếu chị chỉ cho em nhà chị ở đâu, em sẽ tới vào buổi trưa ngày thứ mười, hoặc không tới được thì em sẽ gửi lời nhắn."

"Nếu cô không đến, ta sẽ về một mình. Ta không dám ở lại đây quá lâu."

Tôi đồng ý và thật ngạc nhiên, chỉ mất một lúc chúng tôi đã tới nhà cô. Những con đường ngoằn ngoèo dần hiện ra trong màn sương, chúng uốn khúc quanh co đến mức tôi sợ rằng mình sẽ không tìm được đường về. Nghe tôi thú nhận điều đó, cô cười phá lên.

"Bởi thế chúng ta mới cần người hầu. Các tòa nhà thay đổi khi cư dân cũ rời đi, và các linh hồn mới xuất hiện với đồ cúng tế mới."

Nhưng không sao, con ngựa của cô sẽ nhớ đường." Fan ra hiệu dừng lại.

"Đây, nhà của ta đây." Cô nói. Nó chẳng đến nổi tệ như cô tả, mặc dù khá tối tăm và có hình hộp. Tôi đồ rằng ban đầu nó là một mô hình bằng giấy đơn giản. Fan mời tôi vào, nhưng tôi từ chối. Không hiểu sao tôi không muốn đi qua khung cửa hẹp đó.

"Sao cô không sống cùng ta trong thời gian ở đây nhỉ?" Fan gắng hỏi.

Tôi quanh co từ chối. Sự bộc tuếch của cô làm tôi khó chịu, và tôi thấy hối hận vì đã trót để lộ vài điều.

Sau khi chia tay Fan, tôi dắt Chendana đi lang thang trên đường phố một lúc. Tôi vừa rảo bước vừa tìm kiếm những nơi chốn quen thuộc. Nhớ lại hình ảnh Stadthuys khi nãy, tôi nghĩ nếu mình tìm lại được tòa nhà ấy, chắc tôi sẽ biết rõ hơn mình đang ở vị trí nào. Sơ đồ ông già Hà Lan vẽ cho tôi vẫn in rõ trong tâm trí.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy Stadthuys, nhưng dù cố cách mấy, tôi cũng không thể đến gần nó. Dù đã thử đi qua vài con phố khác nhau và thấy tòa nhà ở cuối đường, nhưng khi tôi tới gần thì nó lại biến mất. Hễ tôi quay đi, tòa nhà lại hiện ra như một phép lạ, ở ngay góc đường hay cuối ngõ. Chán nản, tôi nghĩ đến việc hỏi thăm những người đi đường ở phía xa. Tôi tiến đến gần một cỗ kiệu được trang hoàng lộng lẫy, nhưng chiếc rèm buông kín khiến tôi ngập ngừng, nhớ lại mình đã từng thấy Lim Tian Ching trên đường phố, và y cũng có một cỗ kiệu giống hệt thế này.

Tôi còn đang ngần ngừ, tấm rèm đã bị gạt mạnh và một gương mặt nhăn nheo xuất hiện.

"Cô muốn gì?" Ông già hỏi. "Một cô gái trẻ lại đi lung tung một mình? Nhà cô nghĩ gì thế không biết?"

Tôi chỉ biết lắp bắp trước tràng câu hỏi, nhưng ông già đã mở cửa và trèo ra ngoài kiệu. "Mới chết phải không?" Da ông nhăn nheo, lưng còng đi vì tuổi tác. Trên chiếc cổ gầy nhẳng là cái đầu nhấp nhô như phao câu cá. Nhưng ông ta nhanh nhẹn lạ thường, đi lòng vòng quanh tôi với vẻ hứng thú.

"Ngựa tốt đấy." Ông ta nói. "Giờ họ chẳng làm những con ngựa như thế này nữa, toàn ngựa bằng giấy rẻ tiền thôi, thậm chí đến bìa cũng chẳng có!"

"Xin ông làm ơn," tôi nói, "Cháu chỉ muốn hỏi đường thôi ạ."

"Cô muốn đi tới đâu?"

"Cháu đang muốn tới Stadthuys ạ."

Ông già khịt mũi, "Stadthuys! Làm gì có nơi đó ở đây." Trước vẻ ngỡ ngàng của tôi, ông nở ra một tràng cười khùng khục. "Cô nhìn thấy nó vì nó vẫn hiện hữu như một kí ức chung. Tất cả chúng ta ở đây, những người đã sinh ra và chết đi ở Malacca đều hi vọng sẽ nhìn thấy Stadthuys và tháp chuông đồng hồ, nhưng cô không thể đến đó vì chẳng ai đi đốt vàng mã hình Stadthuys cả. Ôi chao! Đáng lẽ ta phải bảo con cháu đốt cho ta một cái, như vậy chẳng phải ta sẽ thành chủ nhân duy nhất của nó sao. Nhưng còn cô, tiểu thư trẻ tuổi, cô làm gì ở đây mà chẳng thấy bóng dáng người hầu đâu? Gia đình cô là ai? Cô sống ở chỗ nào?"

Dù ông già cư xử thật kì cục, tôi vẫn hi vọng khai thác được chút thông tin hữu ích ở ông ta, nên lại cố hỏi, "Ôi ông ơi, cháu chỉ đang

tò mò làm quen với mọi thứ thôi. Cháu vẫn còn lạ nước lạ cái, ông thấy đấy."

"Cứ hỏi đi, nhưng đổi lại cô phải kể cho ta nghe về bản thân. Để ta giải khuây một chút, như thế mới công bằng chứ."

"Ở đây có giống Malacca thật không ạ?"

"Tất nhiên là giống rồi! Ít ra là gần giống. Nhưng khoảng cách thì không hề thực tế chút nào." Ông cười xảo quyệt. "Cô có thể mất cả ngày để đến nơi này nhưng lại chỉ mất vài phút để đến nơi khác. Đó là do mối liên hệ giữa các vật thể. Mọi thứ ở đây đều có dây mơ rễ má với nhau. Nhà của cô, người hầu của cô, trang phục của cô... tất cả đều phụ thuộc vào tấm lòng mà người trần cúng cho cô. Nhìn ta đây! Khi chết đi, ta chẳng muốn thứ gì. Vài đứa con cháu của ta còn tới đền chùa cầu khẩn cho ta có thêm thời gian để hưởng thụ những thứ xa hoa này, nhưng cô biết điều gì xảy ra không?"

Tôi giật bản mình vì ông đột ngột cao giọng, và từ xa tôi thấy nhiều người bộ hành rào bước tránh qua hướng khác. Tôi tự hỏi có phải mình đã chạm trán một lão điên không, rồi dè chừng lùi lại một bước.

"Ta đã mắc kẹt ở đây biết bao nhiêu năm trời!" Ông ta gầm lên bực tức. "Cô có thể tưởng tượng nổi không, thậm chí mấy đứa cháu của ta đã chết và đi tới tòa án địa phủ cả rồi!" Đôi mắt anh nhìn tôi sắc lẹm. "Nào, giờ thì tại sao cô lại muốn tới Stadthuys?"

"Cháu chỉ tò mò thôi ạ." Tôi đáp. "Khi còn sống cháu chẳng bao giờ được ra khỏi nhà." Trông ông ta có vẻ thỏa mãn với câu trả lời nên tôi hỏi tiếp. "Ông vừa nói là những căn nhà sẽ nằm y nguyên vị trí cũ như trên dương thế ạ?"

"Ừ đúng, đa phần là thế. Có những người nghèo khó trên trần, sau khi chết đi được đốt cho nhiều vàng mã nên trở thành kẻ giàu có ở đây. Tuy nhiên đến khi bị gọi lên tòa án, tất cả tài sản đều sẽ bay biến. Cô định tới thăm ai à?"

Tôi không thể cưỡng lại được ao ước của mình. "Cháu có một người bạn được gả vào nhà họ Pan và sinh được một đứa con gái, nhưng chẳng bao lâu thì cô ấy qua đời."

"Hừm, một gia đình kinh thương lâu đời. Ta chẳng biết ai ở nhà đó cả."

Thấy mặt tôi tràn trề thất vọng, ông ta liền cười như nắc nẻ. "Đừng thất vọng sớm thế, cánh đàn bà sống khép kín lắm. Có khi cô ta vẫn ở đây đấy. Ta nghĩ bên khu thương nghiệp họ vẫn còn một, hai căn nhà gì đó."

Tôi cúi gằm xuống để giấu đi cảm xúc đang chộn rộn trong tim. Liệu có khả năng mẹ tôi vẫn còn ở đây không? Tôi thoáng rung mình, chẳng nghe thấy những lời rầu rĩ của ông già.

"Nói ta nghe, làm sao cô chết?" Ông lặp lại. "Ta muốn biết mọi điều về cô, chết trẻ mà lại xinh đẹp như vậy." Mớ da thừa trên cổ ông già rung rinh như hầu gà.

"Cháu bị ngã." Tôi đáp vội. "Trời tối lắm nên cháu ngã cầu thang."

Trông ông ta có vẻ thất vọng. "Có ai đẩy cô ngã à?"

"Có thể lắm. Chị họ cháu ghen tị với cháu. Cả hai cùng thương mến một chàng trai."

Tôi vội vàng miêu tả qua loa cho ông ta nghe về cô gái mặt ngựa và cơn ghen tuông cực hạn mà chúng tôi phải chịu đựng vì một tình lang vô danh. Điều này ít ra cũng là sự thật. Nửa chừng tôi dừng lại, "Những gia tộc lâu đời của Malacca có ở đây không ạ?"

"Có chứ, thậm chí cả những gia tộc tuyệt tự tuyệt tôn." Ông kể vài cái tên và tôi chăm chú lắng nghe, may sao lại có nhà họ Lim trong số ấy. Như vậy tìm kiếm dinh thự của Lim Tian Ching sẽ dễ dàng hơn.

"Cô kể tiếp đi," ông già liếc mắt đều cáng, "Kể cho ta nghe về chị họ cô đi. Cô có tranh cãi với cô ấy không?"

Tôi nghĩ thật nhanh, "Ôi có chứ, hai bọn cháu đã cãi nhau nhiều đến mức có lần cháu và cô ta lăn lộn trên giường cắn xé quần áo nhau. Nhưng ông nói cho cháu biết đi, giờ chúng ta đều đang ở Đồng bằng Người chết, có ai được hộ tống riêng không ạ? Cháu nghe nói người ta có thể mua chuộc cả công sai âm giới." Giọng tôi chùng dần xuống, sợ rằng mình đã hỏi quá nhiều.

"Vớ vẩn! Chẳng ai có thể mua chuộc công sai âm giới cả." Ông ta nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, đến mức tôi phải vội vàng rời đi. Mặc dù thế, ông già vẫn bám theo tôi đến tận cuối con đường, tới khi tôi tìm được cách để cắt đuôi kẻ háo sắc ấy. Ông ta có vẻ vô hại, hơi có chút điên rồ, nhưng tôi tự hỏi liệu ông ta có đang đùa giỡn với mình không. Nhưng phân vân về chuyện đó cũng chẳng ích gì. Ít nhất tôi đã biết rõ hơn mình có thể tìm thấy Lim Tian Ching ở đâu.

Đi ngược lại một quãng, tôi hướng về phía khu thương nghiệp. Đó là nơi có dinh thự nhà họ Lim, và khả năng có cả ngôi nhà của tổ tiên tôi. Tôi đấu tranh tư tưởng trong đầu, thấy bức tức với chính mình. Thời gian không có nhiều và tôi phải tới nhà họ Lim, nhưng tôi

lại ngập ngừng khi nghĩ đến gương mặt mẹ, gương mặt tôi vẫn thường mơ thấy nhưng chẳng cách nào nhớ được. Khi còn sống, chưa bao giờ bà cho họa chân dung mình. Bà rời xa tôi đã quá lâu, lâu đến mức tôi không còn biết những kí ức của tôi về bà là do tôi nhớ được, hay chấp nhận từ những câu chuyện của vú. Tôi thúc Chendana sang hướng nhà mình. Tôi sẽ ghé qua và xem những ai đang ở đây. Chẳng mất nhiều thời gian đâu, tôi tự nhủ.

Những con đường trở nên nửa quen nửa lạ một cách kì quặc. Có những phần trong chẳng hề giống với kí ức của tôi, nhưng lại có những khoảng không gian quen thuộc, tỉ lệ đan xen lạ lùng này khiến tôi đặc biệt chú ý. Có vài nơi lẽ ra là tòa ngang dãy dọc, nhưng ở đây chẳng có gì ngoài cây cối và đất đá. Ở chỗ khác, lại có ba hay bốn ngôi nhà to lớn co cụm lại một chỗ. Và tất nhiên, mọi thứ cách nhau rất xa, như thể những con đường cũ bị kéo giãn ra gấp đôi gấp ba về cả chiều dài lẫn chiều rộng. Trong một góc phố, nơi mà ở Malacca thật là phế tích của một căn nhà hoang, thì ở đây có cả một tòa phủ đệ. Đằng sau những cánh cửa sừng sững vắng vắng tiếng phụ nữ nói cười. Tôi rùng mình đi qua. Dù trước mắt là khung cảnh tươi vui, tôi vẫn không tài nào quên được hình ảnh căn nhà ở nhân gian với mái ngói vỡ nát và cỏ dại um tùm phá sà mọc lên. Có những lời đồn đại về căn nhà đó từ khi tôi còn nhỏ. Có người nói rằng, một trận dịch bệnh đã cướp đi sinh mạng của mọi người trong nhà. Người khác lại nói, chủ nhân cuối cùng của căn nhà đã hóa điên, thăm sát toàn bộ vợ con và thê thiếp, vứt xác họ ngoài vườn cho đến khi từng viên đá ở đây nhuộm màu đỏ máu. Hồi bé, tôi tránh không đi qua căn nhà ấy, trong đầu liên tưởng đến toàn những câu chuyện kinh dị vú kể cho nghe. Giờ đây, nhìn gia đình này đang ở thời kì hưng thịnh, tôi vừa hoảng sợ, lại vừa bị thu hút. Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi gõ cửa? Tôi cố hết sức lờ mình đi. Tò mò luôn là tội lỗi tôi thường mắc phải, tôi tự nhủ như vậy.

Khi tới gần ngã rẽ vào nhà mình, cổ họng tôi nghẹn ứ. Có gì đó mách bảo tôi rằng nếu muốn trở lại với thế giới người sống, tốt nhất đừng nên biết những điều này. Nhưng tôi vẫn cố chấp tiến tới. Tôi muốn gặp mẹ. Việc này có thể sai trái đến đâu? Thoạt nhìn, đoạn tường cong bao quanh nhà tôi trông vẫn bình thường, nhưng khi bước đến cổng chính, tôi đã bị bất ngờ. Có ba căn nhà bên trong. Mỗi căn chiếm một khoảng đất giống hệt nhau mà lại không hề chồng chéo lên nhau. Tôi trân trối nhìn cho đến khi đầu óc quay cuồng. Bằng một cách nào đó mà tôi không sao hiểu nổi, và dù nhìn từ bất cứ góc nào, tôi vẫn thấy có ba căn nhà.

Đầu tiên là một dinh thự rộng lớn, khá giống với phong cách nhà tôi ở Malacca, nhưng uy nghiêm hơn nhiều. Cổng chính nặng trĩu phải cao gấp đôi so với cổng nhà tôi. Phía sau những khoảng sân san sát, tôi nhìn thấy những ban công tầng trên sừng sững như bia đá. Mọi thứ giống hệt ở nhà tôi, nhưng bằng một cách kinh hoàng nào đó, đã lớn phổng lên như nấm chỉ sau một đêm. Nhưng kích thước to lớn và vẻ huy hoàng không thể ngăn nổi không khí mục nát tỏa từ căn nhà ấy, như thể nó đang vỡ vụn từ bên trong. Căn nhà thứ hai kích thước trung bình, tình trạng tốt hơn nhiều. Căn nhà giống như hiện ra từ bức vẽ của một đứa trẻ, tươi tắn và vững chãi, nhưng không hề có vẻ uy nghi xa cách. Cái thứ ba, thật khó để gọi là một căn nhà. Nó rất giống chỗ ở của Fan: một chiếc hộp nhỏ, dựng sơ sài chỉ bằng một khung cửa hẹp và vài cửa sổ nhỏ tối tăm. Tôi ngập ngừng trước những lựa chọn của mình, rồi xuống ngựa. Căn nhà thứ hai trông có vẻ đón chào nhất, thế nên tôi đi đến cửa chính. Hai căn nhà còn lại liền tan biến khỏi tầm mắt. Tôi gõ cửa, nhưng chẳng có tiếng trả lời. Khi tôi thử lại lần nữa thì nghe thấy một giọng khàn đặc vang lên bên cạnh.

"Cô muốn gì? Ầ đi rồi, cuốn xéo rồi!"

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

22

Tôi nhìn chăm chăm vào cửa chính và cửa sổ, giọng nói lại vọng đến lần nữa. "Ở đây! Ở bên cạnh!" Tôi cẩn thận lùi lại cho đến khi ba căn nhà hiện ra lần nữa, và tôi nhìn thấy bà ta. Tựa người vào khung cửa hẹp của căn nhà nhỏ nhất là một người phụ nữ già nua, hôi hám. Giống như Fan, bà ta mặc đồ tang cũ kĩ và sờn rách. Hai gò má từng bầu bĩnh nay chảy xệ, và hai nếp nhăn chạy từ chóp mũi đến khóe miệng. Thế nhưng đôi mắt bà ta lại sắc bén lạ thường, nhìn xoáy vào tôi như những mũi kim thép.

"Dì nói với cháu ạ?" Tôi lễ phép hỏi.

"Ta còn nói với ai được nữa? Nếu cô muốn tìm ả, thì ả đi lâu lắm rồi."

"Ai sống trong căn nhà này ạ?"

"Cô không biết là ai mà dám gõ cửa à?"

"Cháu đang tìm một người bạn. Có người nói có thể cô ấy sống ở khu này."

Người phụ nữ khinh khỉnh nhìn tôi. "Ta không tin."

Mặt tôi nóng lên, "Nếu không muốn giúp cháu, vậy thì cháu chúc dì một ngày tốt lành."

Tôi quay bước, bực tức trước cách hành xử thô lỗ của bà ta. Tại sao các linh hồn lại cư xử như vậy chứ? Có vẻ họ đã quên hết lễ nghĩa hay phép lịch sự tối thiểu gắn kết con người trong xã hội giống nhau.

"Cô bực tức đúng không? Ta không nói ta không giúp cô. Chỉ đơn giản là ta không tin cô."

"Tại sao dì lại không tin cháu?"

"Vì cô bảo đi tìm một người bạn. Một người bạn! Khi mà cô giống ả như hai giọt nước!"

Tôi bất ngờ quay phắt lại. "Dì đang nói tới ai?"

"Còn ai nữa ngoài con điểm đó!"

Người đàn bà tách mình khỏi khung cửa và tiến về phía tôi. Vóc dáng bà ta, có lẽ từng đầy đà, giờ xộc xệch như thể được nhồi ả tả bằng bông cứng. "Ngạc nhiên à?" Bà ta hỏi. "Cô chẳng bao giờ đoán được điều đó từ vẻ ngoài của ả. Con dâu nhà họ Pan cơ mà!"

Tôi mở miệng nhưng không thốt được lời nào. Người đàn bà mặc kệ tôi, từ ngữ phun ra từ miệng bà ta như thể đã tích lũy từ hàng thập kỉ, mà thực ra, có thể đúng là như thế.

"Đến đây tìm người mẹ yêu quý của cô đúng không? Ta chắc rằng cha cô chỉ kể những điều tốt đẹp về ả thôi. Hấn luôn là một thằng bé yếu ớt, ngu ngốc." Tôi giật nảy người như thể vừa bị bà ta tát thẳng vào mặt. Bà ta nhìn thấu tôi mới nhanh làm sao!

"Ta biết mọi thứ về cô." Bà ta nói, một nụ cười mỏng kéo vành môi rộng ngoác sang hai phía.

"Từ khi cô còn đang trong bụng mẹ. Ta là người vợ thứ tư của ông nội cô. Đáng lẽ cô phải gọi ta là 'bà nội', hay cô chẳng được dạy dỗ gì?" Bà ta tiến đến gần, và tôi lùi lại. "Làm vợ lẽ chẳng dễ dàng gì đâu! Những người đàn bà trong nhà đã ghen tị với ta biết bao khi ông cô đón ta về.

"Vợ cả thì không hề ghen tuông. Bà ấy đã bỏ cuộc từ lâu rồi, nhưng bà hai và bà ba đã hành hạ ta đến khổ. Nhưng tất cả những gì ta cần làm là sinh cho lão một đứa con trai. Tất cả những đứa con trai khác của cô đã chết sạch, trừ cha cô, và ta biết hẳn là dạng nhu nhược!" Bà ta dừng lại một giây, nhìn tôi với vẻ hả hê.

Tôi bật lại, "Tôi chưa từng nghe ai kể về bà cả."

Đây có lẽ là điều tồi tệ nhất tôi từng nói trong đời. Nếu lúc trước bà ta đang giận dữ, thì lúc này đã biến thành cuồng nộ. Tôi có ý gì khi nói rằng mình chưa từng nghe kể về bà ta? Làm sao tôi lại cả gan bất kính với tổ tiên mình như vậy? Ghê sợ những lời cay độc của bà ta, tôi lùi bước dần, nhưng khi thấy tôi chuẩn bị rời đi, bà ta lại nặn ra những lí lẽ để giữ tôi lại.

"Ôi, ta có nhiều chuyện để kể cho cô lắm." Bà ta nói. "Cô không muốn biết thêm về mẹ mình sao?" Đến đây tôi dừng lại, căm ghét bản thân mình vì đã rơi vào bẫy. "Ít ra cô cũng nên lịch sự mà dừng lại một lúc thay vì đi luôn như vậy chứ."

Vấn đề của người đã chết là họ luôn muốn có ai đó lắng nghe họ. Mỗi vong hồn tôi từng gặp đều có những câu chuyện mà họ nung nấu muốn chia sẻ. Có lẽ sang thế giới bên kia rất cô đơn, hoặc có lẽ những kẻ lựa chọn vấn vương ở chốn này thay vì đầu thai kiếp khác là những kẻ không chấp nhận bỏ cuộc. Có điều gì đó mách bảo tôi

rằng tôi sẽ hối hận nếu nghe bà ta kể chuyện, nhưng tôi không ngăn mình lại được. "Bà muốn kể cho tôi nghe chuyện gì?"

"Đổi ý rồi à?" Bà ta cười nham hiểm. "À, ta đùa rằng có người ở cạnh còn hơn chẳng có ai! Gia đình cô đã bỏ mặc ta một cách ô nhục, giờ ta chỉ còn chút ít của nả để dùng. Chúng đôi khi cũng hương khói cho gia tiên, nhưng chẳng nhiều nhận gì, có phải không?" Bà ta trở tay về phía ngôi nhà đơn sơ đằng sau. "Ông cô hứa sẽ chôn cất ta ở phần mộ gia tộc. Nhưng ta đã cho lão thấy, ta có thể trả thù ngay cả khi đã nằm dưới mộ."

"Bà nói gì vậy?"

"Ta đã đợi bao nhiêu năm đến khi có ai khác trong nhà cô đến đây. Người cuối cùng là mẹ cô. Nhưng ả lại chẳng nói năng gì với ta." Bà ta liếc sang tôi.

"Tôi đến để gặp mẹ mình." Tôi nói. "Nếu mẹ tôi đi rồi, thì chẳng còn lí do gì để tôi ở đây nữa."

"Ồ, nhưng ả không hề đi xa. Cô không muốn tìm mẹ mình sao?" Tôi nghĩ mẹ mình đã được chuyển tới tòa án địa phủ, nhưng người phụ nữ này lại mỉm cười lần nữa. "Ngồi xuống," bà ta nói, "Ta kể cô nghe một câu chuyện."

"Cô phải biết rằng không phải lúc nào trông ta cũng xấu xí thế đâu. Ta từng là một cô gái trẻ trung như cô, xinh đẹp đủ để khiến ông cô chọn ta làm vợ lẽ, dù khi đó ta chỉ là một người hầu ở phủ nhà bạn lão. Ông cô không biết rằng ta đã có một tình nhân bí mật, cậu hai của nhà đó. Khi ta có mang, ta cứ nghĩ tình nhân của ta sẽ lấy ta làm vợ hoặc ít ra nạp ta làm thiếp. Nhưng hắn đã bỏ rơi ta. Hắn muốn một người tốt hơn. Ôi, ta đã vô cùng đau đớn và oán

hận! Đó là ai, ai đã cướp hân từ tay ta? Một cô gái trẻ, hân đáp. Tiểu thư nhà họ Lee, chứ chẳng phải một kẻ hầu người hạ như ta."

Tôi cau mày, nhận ra họ thời con gái của mẹ tôi, và bà ta cười phá lên. "Ta thấy có vẻ cô đoán được câu chuyện đang đi đến đâu. Tình nhân của ta bắt ta phải bỏ cái thai. Hân nói rằng cô ả sẽ chẳng bao giờ cưới hân nếu hân có con hoang. Cô biết cảm giác đứt một đứa trẻ ra khỏi cơ thể là như thế nào không? Ta đã gào thét nhiều đến mức không thể nói được trong nhiều ngày. Khi mọi việc qua đi, tình nhân của ta sắp xếp cho ta trở thành vợ lẽ của ông cô. Lão già lắm cảm đến mức không nhận ra ta chẳng phải là trinh nữ. Ta chẳng hề muốn lấy lão, nhưng không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng tình nhân của ta cũng chẳng có được điều hân muốn. Mẹ cô đã từ chối hân. Ôi không! Rốt cuộc hân chỉ là con thứ mà thôi, thế nên hân chỉ có thể cưới em họ của mẹ cô.

"Lúc bấy giờ ta lại có thêm vấn đề mới. Tất cả những gì ta cần là một đứa con trai để bảo vệ địa vị của mình, nhưng ta không sao đậu thai được nữa. Ta nghĩ có thể là tại ông cô đã quá già, nên ta cố có thai bằng những phương thức khác. Bấy giờ cha cô là một chàng trai trẻ tuổi đẹp mã, nhưng bất kể ta làm gì, hân cũng chẳng để ý. Cuối cùng ta dồn hân vào một góc, nhưng thằng ngu ấy chỉ lấp bắp và khóc lóc thảm thiết. Hân đã say mê một cô gái khác. Và tất nhiên, đó là mẹ cô.

"Cô nghĩ lúc đó ta cảm thấy như thế nào? Con đàn bà ấy đã tước mọi thứ từ tay ta, hết thứ này đến thứ khác." Gương mặt bà già tràn đầy những xúc cảm điên dại. "Cuối cùng ả kết hôn với cha cô, tại sao lại không? Hân là con trai độc nhất của một gia đình giàu sang. Con rắn độc đó ra vẻ không hay biết điều gì đang diễn ra, nhưng ta chẳng bị lừa. Và ta vẫn chẳng thể có thai. Ta không thể chịu được!"

Bà rít lên như gào, nghe đau đớn đến mức khiến tôi run sợ. "Một ngày kia ta đi qua ả trên cầu thang. ả đặt một bàn tay lên bụng và ta liền hiểu ra. Cha cô đi đằng sau, trên mặt nở một nụ cười ngu xuẩn, 'Chúng tôi sắp có con.' Ta không thể kiềm chế được. Ta lao vào ả, và chúng ta vật lộn trên cầu thang. Cha cô nhanh tay nhào tới túm lấy ả. ả được an toàn, còn ta lộn dọc cầu thang và gãy cổ dưới chân cầu thang chính.

"Ôi, cô không cần hốt hoảng đến thế! Ta chắc chẳng ai trong nhà kể với cô chuyện này. Họ nói rằng đó là một tai nạn. Nhưng nếu cha cô không va vào người ta khi kéo mẹ cô lại, có khi ta đã không ngã. Họ làm cho ta một tang lễ qua loa. Ông nội cô đốt được cho ta ít vàng mã, nhưng được khoảng một năm thì ngừng. Thế nên cô thấy đấy, ta có nhiều lí do để căm hận gia đình cô lắm.

"Vài năm đầu sau khi chết, ta dành toàn bộ thời gian để thám thính thế giới người sống. Ta hay qua lại nhà cô đến mức cuối cùng họ xua đuổi vong hồn ta. Có một đầu bếp có thể nhìn thấy vong hồn. Hắn chính là người đến gặp lão già và bảo rằng có hồn ma đang lờn vờn trong nhà. Thế nên ta lại phải trở về đây, về cái ổ chuột ở Đồng bằng Người chết này. Và ta chờ đợi. Đời ta kết thúc khi còn quá trẻ. Chỉ mới 21 tuổi, bằng đúng tuổi mẹ cô. Ta biết, giờ trông ta không còn như trước. Đó là vì ta đã đánh đổi. Luôn có cách để đạt được điều mình muốn. Ta tìm một con quỷ để hút sinh lực khỏi linh hồn mình. Và đáp lại, nó gieo rắc bệnh đậu mùa lên gia đình cô.

"Ông và mẹ cô chẳng mấy mà chết, nhưng cha cô lại sống sót. Cô có thể hình dung vẻ mặt của họ khi tới đây và thấy ta đang đợi không? Nhưng họ không ở lại. Họ không hề ở lại. Ông cô chỉ ở đây vài năm rồi bị gọi đi xử án. Còn mẹ cô? ả vẫn ở đây nhưng không thể chịu được việc sống trong căn nhà cha cô đốt cho. ả chưa bao

giờ nhận đồ vàng mã hay những thứ tương tự. Ắ đến nhà người khác làm điểm. Ắ làm mọi điều để thoát khỏi ta."

Ngực ta nhói lên âm ỉ, tức đến nghẹt thở. Câu chuyện của bà ta cứ vang vọng trong đầu tôi. Tôi ước mình chưa bao giờ đi tìm mẹ. Tất cả những gì tôi tìm thấy chỉ là một câu chuyện kinh hoàng về tội ác xưa cũ và những nỗi thương đau chua xót. Khó khăn lắm tôi mới kiểm soát được giọng nói của mình.

"Sao bà không rắc bệnh đậu mùa lên tình nhân cũ của bà, chính ông ta mới là người làm bà mất đứa con cơ mà?"

Bà ta nhướn mày, "Ta làm gì không phải việc của cô. Đến cuối cùng, ai làm ta đau khổ đều phải trả giá. Cô đang thất vọng về người mẹ yêu quý của mình đúng không? Để ta nói cho cô biết nơi ắ đã đến, và cho cô thấy ắ là một con người tốt đẹp, thánh thiện nhường nào nhé."

Theo bản năng, tôi lùi bước.

"Đúng đấy," bà ta nói tiếp, "Khi ta kể cho ắ nghe những gì ta đã làm, ắ đã đến thẳng nhà tình nhân của ta. Ôi, hấn vẫn còn chưa chết. Thực ra hấn vẫn ở nhân gian. Hấn ắ nghĩ ta đáng phải chịu những điều hấn gây ra, và đến sống tại nhà hấn để trả thù ta. Bây giờ ắ đang ở đó đấy, một con đàn bà được nhà họ Lim bao dưỡng!"

Tôi đã nghĩ không gì có thể làm mình choáng váng hơn những gì bà ta đã nói, nhưng tôi đã nhầm. "Nhà họ Lim?"

"Đó là sự trả thù mẹ cô dành cho ta. Loại đàn bà ngu ngốc! Làm như ta quan tâm ắ làm gì với bản thân mình vậy." Bà ta mở mồm

như thể sắp tiếp tục một tràng rửa xả, và lần thứ hai trong ngày tôi tháo chạy.

Nhà họ Lim. Mọi con đường đều dẫn đến cổng nhà họ. Số phận của tất cả chúng tôi dường như bị vụn xoắn vào nhau một cách tăm tối, và lần đầu tiên trong đời tôi nghĩ đến quy luật nhân quả của bánh xe luân hồi. Oằn mình chịu đựng quy luật ấy, những kiếp người bị buộc phải diễn tẩn trò đời hết lần này tới lần khác. Hình ảnh nhà thờ Thiên Chúa giáo ở Malacca hiện ra trước mắt tôi với khu mộ phần xanh mướt tĩnh lặng. Tôi thầm nghĩ, khi tôi lìa đời, xin cho tôi được yên nghỉ vĩnh hằng thay vì dai dẳng như bà vợ lẽ này, người phụ nữ bị gặm nhấm bởi chính lòng hận thù của bản thân ngay cả khi đã xuống mồ. Nhưng tôi thực sự biết được những gì? Thế giới của tôi đã bị đảo lộn hoàn toàn.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

23

Tôi để Chendana tự đi theo ý nó, chẳng quan tâm con ngực đang đi đường nào. Tôi bám lấy lưng nó, hai tay khoanh lại, siết chặt lấy lớp áo ngủ mỏng manh và tự hỏi tại sao Malacca chốn âm phủ lại lạnh đến thế. Gió hun hút thổi. Lúc đầu tôi chẳng để tâm nhưng chỉ một lúc sau, tôi run cầm cập. Những sự việc vụn vặt dần trở nên sáng tỏ. Tôi nhớ lại Lim phu nhân từng nhỏ nhẹ nói với tôi rằng, bà và mẹ tôi tính ra là chị em họ. Không khí u ám bao trùm gia đình tôi, tôi vẫn nghĩ đơn thuần chỉ vì cái chết của mẹ mình mà lão Wong và vú mới e dè với cầu thang chính, mọi người mới tránh không nhắc về quá khứ, nhưng hóa ra nguyên nhân còn bao gồm cả cái chết của bà vợ thứ tư. Tôi nhớ ánh nhìn thương hại của các bà vú khác khi vú đưa tôi ra ngoài hồi còn nhỏ. Giờ nhớ lại, tôi nghĩ họ nhìn tôi như một đứa trẻ đen đui, sinh ra trong một gia đình bị vận rủi đeo bám. Và còn tình nhân của bà vợ lẽ kia, không nghi ngờ gì nữa, chính là Lim Teck Kiong, cha của kẻ đã hành hạ tôi - Lim Tian Ching, và là người bạn đã trở mặt của cha. Có vẻ ông ta chưa bao giờ ngừng can dự vào chuyện nhà tôi.

Nước mắt trào ra từ khóe mi tôi, rồi bị gió thổi khô. Tôi không biết mình đang thương xót điều gì hơn, những năm tháng khổ đau của cha, hay sự tan biến của những viễn tượng ấu trĩ của mình, hay thậm chí cả cuộc đời vứt đi của bà vợ thứ tư và những âm mưu xoắn vặn của bà. Tất cả những gì tôi chắc chắn được mình phải làm bây giờ là đến nhà họ Lim ở thế giới âm phủ này. Chắc chắn tôi sẽ

tìm được câu trả lời cho những câu hỏi của mình ở đó. Và có khi tôi sẽ gặp được mẹ, dù tôi bắt đầu lo sợ điều này. Người mẹ xinh đẹp, dịu dàng mà vú vế ra trong kí ức mờ mịt của tôi có thể là một người lằng lộn không liêm sỉ.

Cuộc gặp gỡ của tôi với bà vợ thứ tư tốn gần hết một ngày, và nhiệt độ càng xuống thấp thì tôi càng nhìn thấy nhiều hồn ma đi lại vội vàng trên đường phố. Cảm giác lạnh lẽo này có khi xuất phát từ chính những linh hồn, vì trên đồng cỏ đêm hôm trước chẳng hề có chút hơi lạnh nào. Như thể khi ánh sáng mờ dần, hơi thở giá buốt của âm phủ sẽ mạnh lên.

Giờ tôi đã định hình được vị trí nhà họ Lim, và Chendana bắt đầu phi nước kiệu. Chúng tôi vượt qua hàng hà sa số những con phố và đại lộ mệnh mông, lớn hơn nhiều so với Malacca thực sự. Khoảng cách dường như kéo dài đến vô cùng vô tận, và những dãy nhà tối tăm xuất hiện đều đặn đến kì quái. Cuối cùng, chúng tôi dừng chân trước một cánh cổng xa hoa. Những tòa phủ đệ gần nhà tôi ở chốn âm giới này đã to lớn lắm rồi, nhưng vẫn chẳng là gì so với nơi đây. Một bức tường sừng sững cao hơn ba mét bọc quanh dinh thự. Cánh cửa cũng rất hoành tráng, vươn mình lên bầu trời đen kịt, nhưng chỉ có hai chiếc đèn lồng trang hoàng. Tôi đứng tần ngần một lúc lâu, sợ đằng sau cánh cửa to lớn là đám đầu trâu đang canh giữ, nhưng nhớ lại lời Fan nói là bọn chúng chẳng mấy khi tới nơi này, tôi lại bạo gan thêm một chút. Tôi trượt khỏi lưng Chendana và đập nắm đấm cửa bằng sắt to vĩ đại.

Tiếng lách cách vang vọng, rồi ngừng. Sau một khoảng lặng kéo dài, cánh cửa chậm rãi mở ra, một gương mặt nhợt nhạt xuất hiện. Người này mặc quần áo đầy tớ thời xưa. Tôi ngạc nhiên nhận ra lão

ta không phải hình nhân, mà là hồn ma thực sự. Đôi mắt lão đảo quanh đường phố vắng ngắt, cuối cùng dừng tại tôi.

"Cô muốn gì?" Lão hỏi.

"Cháu... cháu tìm..." Tôi lắp bắp. Thật ngu ngốc, tôi chỉ mãi chú tâm đến những thông tin mới biết và sự cấp thiết phải đến nhà họ Lim mà bỏ qua lí do để nói với họ.

"Tìm việc hả?" Lão ngắt lời. "Cô đến muện mắt rồi. Họ không bảo cô phải đi cửa ngách thay vì cửa chính sao?" Lão ngừng lại. "Hay cô định xin làm việc kia?" Rướn người ra phía trước, lão giờ đèn lồng lại gần mặt tôi và quan sát kĩ lưỡng.

"Cháu nghe nói ở đây cần người hầu trong bếp." Tôi vội nói.

Lão ta liếc tôi, "Theo ý tôi, cô làm việc đó thì phí phạm quá. Lão gia đang tìm nàng hầu mới. Họ chẳng cần cô xuống bếp làm gì đâu, ở đó đã có quá nhiều hình nhân rồi."

"Ý ông là những hình nộm bằng giấy được đốt như đồ vàng mã ấy ạ?"

"Cẩn thận mồm miệng! Chúng ta không nói đến ma chay ở nơi này. Chẳng ai muốn nhớ về cái chết của mình cả. Chúng ta gọi chúng là hình nhân. Còn với lão gia thì đừng nhắc gì đến chúng hết, ngài không thích bọn chúng. Kẻ nghèo hèn nào chẳng có một, hai người hầu là hình nhân. Đến cả tôi cũng có một tên nữa là! Bởi thế các nhà quyền quý đều thuê hồn ma phục dịch."

"Nếu ông có kẻ hầu rồi thì tại sao còn phải làm việc ở đây?" Tôi hỏi.

"Cũng như cô thôi, cô gái ạ, tiền âm phủ chẳng đủ tiêu. Nhưng tại sao cô phải đày đọa bản thân dưới bếp?" Ánh mắt tham lam của ông ta lướt qua người khiến tôi co rúm lại. "Tôi cũng cần một người vợ đấy."

Tôi lùi bước, liếc về chỗ bóng đổ nơi Chendana ẩn mình. Nếu bắt buộc, tôi thà giả vờ làm thê thiếp của Lim Tian Ching còn hơn cứ lần lữa với lão canh cổng này. Ít ra tôi còn có cơ hội vào sâu trong dinh thự nhà họ Lim hơn. Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên từ bên trong.

"Ai đó? Sao lại để cửa mở?"

Lão canh cổng mặt nặng mày nhẹ quay sang người vừa xuất hiện ở chỗ ra vào. "Tôi chỉ đang chỉ đường cho cô ta thôi. Cô ta muốn tới nhà bếp."

"Nhầm cửa à?" Người đàn ông thứ hai, luống tuổi và đậm người hơn, quay sang hỏi chuyện tôi. "Giờ thì nói xem, cô là ai?"

Tôi cụp mắt, lẩm bẩm rằng mình nghe nói nhà bếp cần tuyển người hầu.

"Cô có thể nhận được việc tốt hơn thế đấy," ông ta nói, "Lão gia nhìn thấy cô chắc sẽ thích lắm đấy."

Tôi bắt đầu kể câu chuyện rằng mình có một mối tình khắc cốt với vị hôn phu, nhưng ông ta thờ dài ngắt lời tôi, "Không sao. Ta nghe những chuyện như thế nhiều rồi. Cứ thử ở hai mươi năm dưới nhà bếp đi rồi cô sẽ đổi ý. Và nếu cô đổi ý thì nói cho ta biết. Ta là quản gia ở đây. Hãy nhớ lễ độ mỗi khi nhìn thấy ta."

Tôi đi theo ông, tránh ánh mắt đều cáng của lão canh cổng.
"Thưa ông, tôi còn vài đồ vật ở ngoài."

Ông ta chẳng buồn quay đầu. "Ta cũng đoán vậy. Đồ phúng viếng và vài thứ khác. Cô có thể lấy lại chúng sau." Thật may mắn vì tôi đã bảo Chendana trốn đi cho đến khi tôi quay lại. Tôi rảo bước vào dinh thự nhà họ Lim.

Chúng tôi đi dọc những hành lang dài vô tận, qua không biết bao nhiêu khoảng sân. Tôi thoáng thấy những phòng tiệc mênh mông vắng lặng, và cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi đã từng đến đây trong những cơn ác mộng ngọt ngào, phải dạo bước qua những căn phòng hết đêm này qua đêm khác và thán phục sự giàu có của Lim Tian Ching. Ngoài rất nhiều hình nhân đồ dẫn đứng đó đợi lệnh, nơi này vẫn có một số hồn ma. Vài người mặc trang phục đầy tớ, vài người khác trông như quan khách hay gia quyến. Họ cũng mặc thứ trang phục cứng đờ, lờ lợc giống Lim Tian Ching, khiến khung cảnh nhuốm một màu cổ quái. Bỗng nhiên thấy mình thật lạc lõng, tôi cúi đầu bước nhanh sau lưng lão quản gia.

Một lúc sau, quang cảnh xung quanh trở nên thực tế hơn. "Đừng có mơ bèn mảng đến cửa chính thêm lần nữa." Lão quản gia nói cộc lốc, không buồn dừng lại. "Cô phải thấy may là tự dừng ta đi qua đúng lúc đó."

Giờ chúng tôi đang rảo bước đến nhà ngang, âm thanh xúng xoảng của nồi niêu và tiếng hò hét sai phái cứ rõ dần. Đó là sự huyền ảo thường thấy ở các gia đình, giống với dương gian đến mức khiến tôi ghen ngào. Mới chỉ hai ngày ở âm phủ, tôi đã nhớ tiếc âm thanh náo nhiệt và không khí của sự sống ở Malacca - nơi tôi hằng yêu mến. Nhà bếp rộng thênh thang tấp nập người hầu và mịt mù hơi nước. Những hàng dài bát đĩa được bày biện tỉ mỉ

không khác gì đồ cúng tế. Nơi đó có một số hình nhân đang bận rộn băm chặt, rán và hấp đồ ăn thức uống. Nếu đây là một nhà bếp thật, thì hăng mùi của dầu chiên, của tỏi gừng giã dập, của cá biển rán phải thơm nức mũi, nhưng ở đây chẳng hề thấy rõ. Tôi phải cố hít thật sâu để phân biệt chúng. Lão quản gia nói với một hồn ma to lớn, bụng phệ, trông có vẻ là đầu bếp chính. Trao đổi chóng vánh mấy câu, ông vẫy tôi lại gần.

"Đây là người mới."

"Yếu điệu quá. Tôi không dùng cô ta được. Cho cô ta lên nhà trên đi."

"Cô ta không muốn làm việc ấy." Lão quản gia nhấn mạnh.

"Tôi chẳng cần thêm hầu bếp đâu."

"Xin ông." Tôi xen vào. "Cháu có thể bưng bê đồ ăn mà."

"Thế thì được." Lão quản gia nói. "Cứ để cô ta làm hầu bàn đi. Dù gì thì dùng hồn ma cũng hay hơn chứ."

Người đầu bếp nhìn tôi vẻ dò xét. "Tôi có đủ hình nhân làm hầu bàn rồi. Ít nhất chúng sẽ không bao giờ làm đổ canh lên người ăn. Tôi không thể để điều đó xảy ra lần nữa."

Lão quản gia đảo tròn mắt. "Làm thế nào tùy ông. Nếu ông không dùng cô ta, tôi chuyển cô ta sang tổ dọn dẹp vậy."

Khi quản gia đi khuất, người đầu bếp nhìn tôi, lông mày nhướng cao. Ông có đôi mắt hấp háy trên chiếc mũi to tướng luôn khịt khịt. Thật không may là ông ta còn quá béo, khiến ngoại hình thực không

khác gì con lợn, đặc biệt là khi ông ta ẹp cái cằm đầy mỡ xuống sát ngực để tập trung xem xét tôi.

"Thôi được rồi." Ông nói sau một khoảng lặng kì quái. "Ta cho cô thử việc, nhưng đừng có đến khóc lóc với ta nếu không làm được đấy. Đáng lẽ cô không nên ở đây, cô biết điều đó rồi đúng không?"

Tôi tái mặt, tự hỏi liệu có phải nhiệm vụ đột nhập của tôi dễ dàng bị lộ tẩy như vậy không, nhưng ông ta tiếp tục, "Quản gia mồm miệng thì nghiêm khắc nhưng hay mũi lòng trước những cô gái trẻ như cô lắm. Ông ta còn một cô con gái trên dương gian, cũng tầm tuổi cô. Đáng lẽ cô phải dự tuyển vào phòng ngủ của lão gia mới phải." Đầu bếp cười khùng khục, và tôi càng co rúm người lại. "Thôi đừng lo, ta đã hứa cho cô một lần thử việc. Nếu cô không hợp thì sẽ bị đuổi ngay. Giờ còn rất nhiều hồn ma muốn được làm việc ở đây, đặc biệt là vì nhà này ngày càng thịnh vượng."

Tôi cúi đầu, nghĩ ra một cái tên giả. "Cảm ơn ông, cháu tên là..."

Ông phẩy tay ngắt lời tôi. "Không cần, ở đây chúng ta không dùng tên." Thấy đôi mắt mở to vì kinh ngạc của tôi, ông lắc đầu. "Chắc hẳn cô vừa mới chết nhỉ. Nghe này, chúng ta đến được nơi này vì có con cháu hoặc người nhà để tâm đốt vàng mã cho. Nói thế nghĩa là chúng ta là những kẻ có đặc quyền, những kẻ có thể dành thời gian để hưởng thụ lòng thơm thảo của gia đình trước khi bị mang ra tòa nhận phán quyết. Tuy một số quyết định làm kẻ hầu người hạ để thoát khỏi buồn chán hay túng quẫn, nhưng chúng ta không dùng tên thật, hiểu không? Cháu chết ta nghĩ rằng ta đang ăn nhàn hưởng thụ ở cõi âm, và ta thì muốn gìn giữ ảo tưởng ấy, nên không có tên tuổi gì hết."

"Nhưng làm sao họ biết được ông đang làm gì ở đây cơ chứ?"

"Chẹp! Tất nhiên chúng không biết, nhưng chúng ta đâu muốn chúng nghe phong thanh được gì đó từ những kẻ gọi hồn hay đồng cốt. Cô không bao giờ lường được sẽ có những thông tin kiểu gì lộ ra đâu. Dù sao đi nữa, vì lòng tự trọng, chúng ta không bao giờ đề cập đến điều đó."

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, lại thêm thắc mắc về thế giới hồn ma đầy những thói hư tật xấu này.

"Thế nên cô sẽ là hầu gái thứ sáu."

"Thứ sáu ạ?"

"Ừ, vì trước cô có năm người. Đừng hỏi ta điều gì đã xảy ra với họ. Giờ thì ra đằng kia làm cá đi xem nào. Ta muốn xem cô làm sạch cá và hấp nó theo kiểu Triều Châu. Hiểu chưa?"

Ông chỉ một đồng cá chim vảy lấp lánh đang phơi những chiếc bụng bạc đầy tròn và trơn tuột. Tôi vẫn thường giúp lão Wong trong bếp, nhưng chỉ làm được những việc giản đơn như nhặt rế giá đỗ hay rửa mực. Dù vậy, đôi khi ông cũng cho tôi thử làm vài món ăn. Giờ tôi cẩn thận rạch bụng cá để moi ruột. Nhưng bất ngờ thay, chẳng có gì bên trong con cá - một cái bụng trống không. Đặt con dao xuống, tôi sẫm soi con cá. Nó nhìn giống hệt một con cá thật, giống đến từng thớ thịt trơn tuột, nhưng khi tôi đưa lên mũi lại chẳng hề ngửi thấy mùi gì, ngay chút vị mặn mòi của biển cũng không có. Tôi nghe thấy tiếng cười văng lên sau lưng.

"Chưa thấy con cá như thế này bao giờ phải không?" Người đầu bếp hỏi. "Chúng chỉ là cá giả thôi, giống như tất cả đồ ăn thức uống ở đây đều không phải là thật. Chúng chẳng có vị gì mấy, bởi thế nhà

bếp rất quan trọng. Chúng ta phải cố hết sức để làm chúng vừa miệng."

"Nhưng cháu tưởng đồ vàng mã cũng có hương vị."

"Ôi, chúng chỉ có hương vị khi còn tươi mới và khi cô ăn ở trên dương gian thôi. Đến chốn Đồng bằng này, chúng trở nên vô vị. Đó là lí do khiến rất nhiều linh hồn lảng vảng thăm viếng chốn cũ. Chà, đã lâu lắm rồi ta chẳng được thưởng thức một chiếc bánh tôm pie tee mới làm, hay ăn một tô bún assam laksa." Ông mơ màng nhìn vào vô định một hồi lâu. "Bánh pie tee mẹ ta làm vô cùng ngon miệng. Vỏ ngoài giòn rụm và nhân tôm trộn với củ cải vừa ngọt thanh, lại rất vừa miệng. Bà vẫn thường xếp chúng lên đĩa, làm chúng trông như những chiếc mũ tí hon giòn xốp. Còn tương ớt nữa chứ! Mẹ ta nổi tiếng với món tương ớt, bà nghiền ớt mỗi sáng, trộn với giấm, tỏi và đường."

Những lời ông nói làm tôi ứa nước miếng. Tôi phải ngậm chặt miệng để khỏi chảy dãi, và lần đầu tiên kể từ khi tới Đồng bằng Người chết, tôi thấy mình đói ngấu. Gay go rồi. Er Lang đã đặc biệt căn dặn tôi không được ăn đồ người chết. Tôi cúi xuống lấy con cá và mang rửa sạch trong thau nước, sau đó chọn một cái chảo gang nông lòng từ dãy chảo dài trong khi người đầu bếp nhìn tôi chăm chăm bằng cặp mắt ti hí như mắt lợn. Tôi bẻ một nhánh gừng, bỏ vỏ, thái lát và xếp lên đĩa. Sau khi đặt con cá chim lên, tôi cho thêm cà chua thái lát, rồi nhìn quanh.

"Mơ muối ở đằng này." Giọng ông đều đều.

Dưới con mắt soi mói của ông, tôi lấy ra bốn, năm trái mơ muối và đặt chúng lên thân cá. Tôi lấy ngón tay miết thịt quả ra thành xốt.

"Sao cho nhiều thế? Phí phạm quá!" Ông quát tôi.

"Cháu nghĩ phải cho nhiều vì ông nói những thứ này ít hương vị ạ." Tôi đáp.

Ông gật đầu hài lòng. "Ít ra cô cũng nhanh trí đấy. Nhớ này, tất cả mọi thứ phải cho đậm gia vị, có khi phải gấp đôi hay gấp ba lượng cô cho vào thức ăn ở dương gian. Nếu không thực khách sẽ than phiền. Được rồi. Cô có thể dừng được rồi."

Cánh tay tôi mỏi nhừ và hai vai căng nhức. Người đầu bếp tiếp tục nói, và tôi vẫn phải chú tâm đến lời giảng giải nhanh như gió của ông.

"... đi lấy đồ đạc đi. Tối nay cô có thể ngủ ở khu nhà dành cho người hầu. Hiện giờ chưa có người hầu gái nào, nên cô có thể ở một mình một phòng. Nhanh lên. Ta muốn sáng mai cô đến đây từ sớm khi vừa mới thắp lửa."

Tôi ngược nhìn ông, ngờ ngác. "Làm sao cháu tìm được đường đến đây ạ?"

"Cô không nghe ta nói gì à? Ta sẽ gửi một hình nhân đến chỗ cô. Cô có thể đi lấy đồ cúng tế của mình và những vật dụng tùy thân khác. Cứ để trong phòng riêng của cô và đừng có mang chúng lên nhà chính. Họ không muốn nhìn thấy mấy thứ đồ lặt vặt rẻ tiền của cô đâu. Mệt rồi chứ gì? Đó là do không khí ở chốn Đồng bằng này. Phải mất một thời gian cô mới quen được. Thôi đi đi!"

Một hình nhân mặt không cảm xúc xuất hiện sau lưng ông và lập tức bước đi. Tôi đoán nó sẽ hướng dẫn tôi đi lại ở đây nên lật đật chạy theo. Những lối đi dài và hẹp chỉ được thắp sáng lờ mờ nhờ

những ngọn nến, như thể vẩy tôi vào một cơn ác mộng. Người dẫn đường của tôi trông quen thuộc một cách kì quái. Tôi đã từng nhìn thấy gương mặt vô cảm này phải đến hai mươi lần ở những hình nhân khác quanh khu nhà. Chẳng cần chút ánh sáng nào dẫn lối, nó bước đi im lìm, chỉ thi thoảng phát ra những âm thanh sột soạt của giấy bị vò nhàu. Tôi không thể nói gì với nó, mà nó cũng chẳng hề để ý tới tôi. Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã đến một khu vườn có tường bao quanh và một cánh cửa nhỏ khóa chặt. Đây chắc hẳn là một trong số những cửa sau mà lão gác cổng đã nói tới. Tôi chỉ có chút ít thời gian để xem xét cảnh vật xung quanh, vì người dẫn đường đã vội bước dọc theo phía bên ngoài bức tường cho đến khi chúng tôi tiến tới cánh cửa chính. Đến đây nó dừng lại.

"Tôi chỉ đi lấy chút đồ thôi." Tôi lên tiếng.

Hình nhân không có vẻ gì là nghe hiểu lời tôi, nhưng rõ ràng là nó đang đứng đợi. Tôi vội vã đi tìm Chendana, thở phào nhẹ nhõm khi thấy con ngựa vẫn giấu mình trong bóng tối. Tôi căng thẳng một phần vì lo lắng cho an nguy của nó, mặc dù vẫn nhớ Fan nói rằng không ai có thể tranh đoạt đồ cúng tế của người khác, trừ phi chúng được tự nguyện cho đi. Rồi cùng với người dẫn đường im lặng của mình, tôi cầm cương, dắt con ngựa theo sau.

Lần thứ hai bước chân vào dinh thự nhà họ Lim dễ dàng một cách bất ngờ. Có lẽ vì chúng tôi đi vào bằng lối dành cho người hầu, chẳng có ai quanh đây để hỏi han tôi về con ngựa. Hình nhân dẫn tôi đi dọc mấy chái nhà phụ lợp xúp đằng sau bếp. Đây rõ ràng là khu nhà cho người hầu là hồn ma như tôi với hàng dãy giường chiếu và những đồ lặt vặt khác. Trên đường đi, tôi thấy ánh sáng và tiếng nói phát ra từ khu dành cho nam giới, nhưng khu nữ giới thì im

lìm và tối om. Đưa tôi đến căn phòng nhỏ cuối cùng, hình nhân mở cửa và gạt đầu cứng nhắc, ra về mời tôi bước vào.

"Nhà bếp ở hướng nào?" Tôi hỏi, lo việc sáng mai phải tìm đường. Hình nhân kia quay lại và chỉ về phía một dãy nhà mà tôi chỉ loáng thoáng thấy trong ánh sáng tù mù. Rồi nó lại rảo bước rời đi. Tôi quá mệt mỏi, lão đảo đi vào căn phòng tối tăm với trần nhà ảm thấp. Rõ ràng phòng này vốn được dùng làm buồng ngủ chung cho ba hoặc bốn người hầu, giờ nó trống trơn, và nguồn sáng duy nhất đến từ ánh đèn dầu leo lét mà hình nhân kia để lại. Tôi định để Chendana ở ngoài, nhưng vì chán ghét căn phòng này, nên chẳng thèm để tâm đến phép tắc mà dẫn con ngựa nhỏ vào trong luôn. Chendana phải cúi đầu để chui qua khung cửa, nhưng bóng dáng nhỏ bé quen thuộc của nó làm tôi thấy khá hơn rất nhiều. Kéo một tấm nệm ra, tôi quăng mình lên và lập tức chìm vào giấc ngủ.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

24

Tiếng va đập lạnh canh làm tôi thức giấc. Trong phòng vẫn còn tối, nhưng từ khung cửa sổ nhỏ hẹp, tôi có thể thấy ánh sáng nhàn nhạt rạng trên bầu trời. Nhớ lại mệnh lệnh của người đầu bếp rằng phải có mặt khi bếp vừa nổi lửa, tôi vội vàng ngồi dậy. Tôi vuốt ve Chendana, cảm thấy may mắn vì nó không phải là ngựa thật và có thể ở đây đợi tôi bao lâu cũng được. Chẳng muốn ai biết đến con ngựa, tôi đưa nó đến góc tối nhất của căn phòng rồi kéo tấm rèm che - vốn được dùng để phân cách chỗ ngủ giữa những người hầu với nhau - giấu Chendana đằng sau.

Âm thanh tôi nghe thấy hóa ra là do hai hình nhân đứng ngoài cửa sau của một gian bếp đang gội xối xả từng xô nước lớn vào nồi niêu nấu bếp. Họ không chú ý đến tôi, nên tôi bước qua họ vào trong gian bếp lớn. Lửa đã cháy đượm trong những lò than, và tôi chẳng còn thời gian để xem xét mọi việc xung quanh nữa khi người đầu bếp vỗ vai tôi. "Cô vẫn ở đây à?"

"Ông bảo cháu đến vào buổi sáng mà." Tôi đáp.

"Ừ ta bảo thế, nhưng ta chẳng nghĩ cô sẽ có mặt."

"Tại sao ạ?"

"À, con gái ấy mà, hay đổi ý lắm. Ta chẳng nghĩ cô lại cần phải làm thuê ở đây."

Tôi chớp mắt, nhận ra rằng đa phần hồn ma được nhận đồ cúng tế đều có nhà cửa riêng và sẽ chẳng thèm đếm xỉa đến nơi trú thân tồi tàn như vậy. "Chỗ ở cũng được ạ." Tôi cẩn trọng đáp.

"Thế thì bắt đầu thôi."

Chẳng bao lâu sau, tôi nhận ra người đầu bếp không cần tôi giúp những việc lật vật như nhổ lông gà, rửa rau hay kì cọ nồi xoong. Ông có rất nhiều hình nhân để sai bảo. Thay vào đó, ông sai tôi đi truyền mệnh lệnh, để mắt tới đám hình nhân, và quan trọng nhất là giúp ông thử và nêm nếm các món ăn. Bữa sáng cần được chuẩn bị cho số lượng thực khách không báo trước, chúng tôi bận rộn chuẩn bị từng vạc cháo đầy ăn kèm cá tươi thái lát, đồ chiên giòn, và hàng tá trứng luộc lòng đào đựng trong tô nhỏ, cùng với sốt đậu nành và hồ tiêu. Chính tôi trong lúc hướng dẫn một hình nhân làm món bánh nướng kaya liền nảy sinh ham muốn ăn thử. Những lát bánh mì dày được đặt lên lưới sắt và nướng trên than hồng cho đến khi chuyển sang màu vàng giòn rụm. Khi đã nướng xong, chúng được phủ một lớp dày bơ và kaya - một loại sốt vàng quánh được làm từ trứng đánh tan với đường và lá dứa, sau đó trưng lên cho sánh đặc. Chẳng nghĩ ngợi gì, tôi đưa một ngón tay dính đầy sốt lên miệng, rồi dừng khựng lại khi nhớ ra lời cấm đoán của Er Lang. Tôi cũng hốt hoảng nhận ra rằng chẳng có cách nào để biết mình đã ở đây bao lâu, và thời gian trên dương thế đã trôi đi thế nào. Er Lang đã nói thời gian ở Đồng bằng Người chết và trên dương gian không khớp với nhau. Tôi lại lo lắng về thân xác bất động đang nằm ở nhà.

"Cô không cần phải nhăn nhó thế đâu, bữa sáng sắp xong rồi." Giọng người đầu bếp làm tôi giật mình nháy dưng. "Ôi chao, đúng là một cô tiểu thư được nâng niu chiều chuộng. Bỏ cuộc về nhà đi."

"Cháu làm được mà."

Ông nhìn tôi hoài nghi, "Dù gì thì người giúp việc kia của ta ngày mai sẽ quay trở lại."

"Người giúp việc khác ấy ạ?"

"Cô nghĩ lúc nào ta cũng tự làm hết ngần này việc hay sao? Bà ấy chính là người giúp ta giám sát lũ hình nhân, nhưng có lần bà ấy va phải bà hai và làm đổ canh nóng lên người bà ấy. Bà hai đúng là một tuyệt tác. Xinh đẹp không sao tả xiết, nhưng mở mồm ra thì chẳng khác gì chó sủa."

"Bà ấy là ai ạ?"

"Bà hai ấy hả? Bà ấy là người lão gia nhà chúng ta mê mệt lắm."

"Cháu tưởng chủ nhân nhà này còn trẻ ạ."

"Lão gia khi mất hưởng thọ 72 tuổi. Chắc cô đang nói về cậu chủ."

"Tại sao ở đây lại có hai vị chủ nhân ạ? Cháu nghĩ mỗi người đều được đốt một phủ đệ riêng chứ?"

"Chắc chắn rồi, nhưng không có nghĩa là họ không thể sáp nhập chúng lại. Sự thật là đa phần tiền tài nhà này đến cùng với cậu chủ khi cậu ta qua đời. Nhưng kể cả thế, trước đây ngôi nhà này đã rất nguy nga rồi. Lão gia là ông trẻ của cậu Lim Tian Ching. Ta không biết ông nội của cậu ta sao rồi, có khi đã sớm được chuyển đến tòa án địa phủ cũng nên. Cậu ta mang đến không biết bao nhiêu là của cải! Ta cho cô biết, cha mẹ cậu ta chi không tiếc tay cho đám tang của cậu ta. Thế là lão gia và cậu ta sáp nhập hai tòa nhà lại với nhau. Để thuận tiện hơn, ta đoán thế. Mà cậu chủ cũng chẳng mấy khi ở đây."

Giờ đây, khi việc cuống cuống chuẩn bị bữa sáng đã xong, người đầu bếp lấy cho mình một bát cháo bốc khói nghi ngút. Ông rắc ít rau mùi và gừng lên trên, sau đó trộn cháo với xốt đậu nành và dầu vừng. "Gì vậy?" Ông hỏi, nhìn thấy ánh mắt hau háu của tôi. "Cô ăn sáng đi nếu muốn. Ở đây chẳng bao giờ thiếu đồ ăn cả."

Tôi kéo một chiếc ghế đầu lại gần ông và giả vờ gắp một miếng đồ chiên giòn.

"Giờ cậu ta có ở đây không ạ?"

"Sao cô lại muốn biết?"

"Cháu chỉ tò mò thôi. Cháu nghe nói cậu ta còn trẻ, chỉ khoảng bằng tuổi cháu."

"Muốn lấy cậu ta hả?"

"Gì cơ ạ? Ồi không!"

Người đầu bếp cười khùng khục. "Thôi đi. Ngày nào chẳng có những cuộc hôn nhân được sắp đặt ở chốn âm phủ này. Vị hôn phu của cô sẽ chẳng hề hay biết." Tôi lắc đầu quầy quậy, nhưng người đầu bếp lại nhằm lẫn sự điên tiết của tôi thành nỗi ngại ngùng. "Rồi cô sẽ đổi ý thôi. Cậu ta quả là một con cá sộp đấy."

"Cậu ta đã kết hôn chưa ạ?"

"Ai? Cậu chủ á? Chưa hề, nhưng ngày trước họ đã chuẩn bị hôn sự rồi. Cả một phòng tiệc rộng lớn trang hoàng đầy đèn lồng đỏ và vô vàn thức ăn."

Tôi tái mặt, nhớ lại giấc mơ khi tôi thấy mình đơn độc cùng với Lim Tian Ching trong phòng tiệc xa hoa đầy những đèn lồng đỏ. Đó chính là lúc y bắt tôi phải cưới y, và tôi đã trốn chạy, ép mình phải tỉnh giấc từ cõi mộng khói sương mờ ảo ấy. Nhưng người đầu bếp vẫn tiếp tục chuyện trò.

"Lần đó đáng lẽ là một bữa tiệc cưới. Nhưng sau đấy cậu ta đã giận điên người. Ta nghĩ là cô dâu không đến."

"Cô ấy không đến ạ?" Tôi hỏi nhỏ.

"Nếu cô hỏi thì ta nói cho cô hay, nghe nói cô ấy vẫn còn sống. Cô có thể tưởng tượng được cậu ta to gan đến thế nào không? Ngay các phán quan địa phủ cũng chẳng tán thành cuộc hôn nhân như thế. Ôi, có thể họ sẽ đặc cách nếu người đã chết và người còn sống yêu nhau say đắm, nhưng nói chung đó là minh chứng cho tất cả mọi người thấy rằng Lim Tian Ching được o bế đến mức nào."

Tại tôi vênh lên với thông tin ấy. "Làm thế nào mà cậu chủ lại có quan hệ tốt với họ vậy ạ?"

"Làm sao ta biết được." Ông đặt ngón tay lên cạnh mũi, cười gian trá. "Ta không nói nữa đâu, ta còn muốn giữ chỗ của mình. Chà, người giàu càng ngày càng giàu hơn, còn người nghèo cứ tiếp tục bị giẫm đạp xuống mãi, chẳng khác gì lúc ta còn sống." Người đầu bếp vét sạch bát cháo của mình rồi nhấc thân hình khỏi chiếc bàn. "Cô đang ở đây thì tiện thể hãy mang cho phụ tá của ta chút đồ ăn sáng. Đáng lẽ ta định sai một hình nhân đi thay, nhưng chúng bận mất rồi." Ông liếc ra sân, nơi ba hình nhân đang bận rộn làm thịt một con lợn to tướng. Con vật ấy không hề giống lợn thật, nó đứng im lìm cho những hình nhân xẻ thịt. Kể cả khi bọn họ xả ra từng tảng thịt đùi và vai, con lợn vẫn chẳng hề phản ứng, thậm chí chẳng đổ

giọt máu nào. Khi tôi đang quan sát, một hình nhân chật bay cái thủ lợn nặng nề xuống rồi đặt lên hòn đá, mặc kệ đôi mắt nó vẫn điềm tĩnh chớp chớp. Cố nén cơn rùng mình, tôi cầm cái khay lên, bên trên đặt một tô cháo và một ấm trà.

"Phòng bà ấy ở gần phòng cô, nhưng là phòng riêng chứ không phải phòng tập thể." Người đầu bếp nói. "Nhanh lên! Ta muốn cô quay về đây sớm để chúng ta còn kịp làm bữa trưa."

Tôi ra khỏi khoảng sân, cố không nhìn cảnh mổ lợn không bắn một giọt máu ấy. Dù Er Lang không cảnh báo tôi về việc ăn đồ ăn ở đây thì cảnh tượng này cũng đủ làm tôi chẳng dám ăn gì nữa. Không hề giống đồ ăn lão Wong từng làm cho tôi, con lợn này chắc chắn chỉ là đồ vàng mã. Chẳng lạ gì khi người đầu bếp than thở rằng đồ ăn nơi đây không có hương vị. Tôi lần mò về khu nhà của người hầu, cố gắng tập trung để không làm đổ món cháo nóng bỏng. Cổ tay tôi tê rần và tôi bắt đầu hiểu tại sao ban đầu người đầu bếp không muốn nhận tôi. Quả thật cần phải có sức khỏe mới mang được thức ăn từ nhà bếp tới phòng tiệc. Khi tới được khu mình ở, tôi nhìn xung quanh. Đêm qua trời quá tối nên tôi không nhận ra còn ai sống ở đây không nữa, giờ thì nhìn thấy một cánh cửa khác nên tôi đi tới đó.

Khoảng sân vắng lặng sáng lòa đến mức những bóng râm điểm tuyết trên đá lót đường trông như những bức tranh cắt tỉa từ giấy. Tôi đặt khay xuống, rồi dè dặt gõ cửa. Sự im ắng làm tôi tin chắc rằng chẳng có ai ở đây, nên tôi giật bắn mình khi nghe thấy tiếng hỏi.

"Ai đấy?"

Tôi thở dài. Trong quãng thời gian ngắn ngủi bị tách rời khỏi thân xác, tôi luôn được tiếp đón bằng cách hành xử thiếu lễ độ. Có lẽ vì ở cõi âm này, tôi đơn thuần chỉ là một hồn ma vất vưởng, không khác hơn một người ăn xin trên cõi trần là bao.

"Cháu là người mới ạ." Tôi nói. "Cháu mang bữa sáng cho bà."

Cánh cửa mở và một người phụ nữ bé nhỏ già nua bước ra. Tôi giật mình khi thấy bà, choáng váng vì bà giống hệt vú. Bà cũng có dáng vẻ như chim chích, đôi mắt đen sáng rực, và mái tóc muối tiêu búi tó. Nhưng nhìn kĩ, đường nét trên gương mặt bà có điểm khác biệt. Mắt to hơn một chút, mũi cao hơn một chút. Nhưng, hệt như vú, bà cũng mặc bộ đồng phục đen trắng phổ biến ấy. Ấn tượng ban đầu, cùng độ tuổi của bà, gợi cho tôi nhớ về vú, họ giống nhau lạ lùng. Có khi bà là chị gái của vú. Khi đã bớt kinh ngạc, tôi nhận ra người phụ nữ kia cũng đang nhìn mình chằm chằm.

"Tên cô là gì?" Bà hỏi.

"Cháu là hầu gái thứ sáu ạ." Tôi đáp, ghi nhớ lời dặn không được nói tên của người đầu bếp.

"Nhưng cô đến từ gia đình nào?"

"Cháu họ Chen ạ." Tôi nói dối, than thầm về thói tục mạch cổ hữu của các bà già. Thật chẳng hay hóm gì nếu tin tức về thân thế của tôi lọt đến tai chủ nhân ngôi nhà này.

"Họ Chen à... Tôi đang tự hỏi cô có họ hàng gì với một người bạn của tôi hay không?"

"Ôi, dì ơi, chắc không đâu ạ." Tôi đáp, gọi bà một cách thân mật. "Nhà cháu chuyển đi khỏi Negri Sembilan, mới đến Malacca thì cháu

qua đời."

Bà gật đầu lơ đãng. "Có một cái bàn xếp trong nhà. Cô mang đặt ở đó hộ tôi được không?"

Tôi nhìn xuống, nhận ra hai cánh tay của bà bị cuốn trong băng gạc. "Dì làm sao vậy ạ?"

"Không sao cả, bị bỏng chút thôi." Bất gặp ánh mắt tôi, khóe miệng bà hơi cong lên. "Bây giờ vết thương lành lại nhanh hơn khi còn sống."

"Có đau không ạ?"

"Có chứ, nhưng ở nơi này chẳng bao giờ có chuyện nhiễm trùng, nên cũng chẳng lo bị hoại tử. Suy cho cùng thì chúng ta đã chết rồi mà."

Đây là lần thứ hai bà nhắc đến cái chết trong cuộc trò chuyện ngắn ngủi của chúng tôi, và điều đó có vẻ trái ngược với việc lảng tránh chủ đề cái chết của các hồn ma khác.

"Chắc hẳn đó là một tai nạn tồi tệ." Tôi đáp.

Bà khịt mũi. "Tai nạn hả? Bà hai hất canh vào người tôi. Máy ngày trước bà ta lên cơn điên. Cô nên tránh xa bà ta ra."

Tôi vào trong phòng, kéo ra một chiếc bàn xếp và ghế đầu ọp ọp. Căn phòng này nhỏ hơn nhiều so với phòng của tôi, vì chỗ tôi được thiết kế để cho ba, bốn cô hầu cùng ở. Dù đơn sơ, nhưng căn phòng rất sạch sẽ thơm mát. Chẳng có gì ngoài một chiếc đệm rơm, một rương gỗ và vài bộ quần áo gấp gọn gàng. Tôi dựng bàn ghế bên ngoài cho bà ăn sáng.

"Cô không cần phải đợi tôi đâu." Bà nói.

"Cháu không phiền đâu ạ." Tôi thành thật nói. Có điều gì đó ở người phụ nữ già nua này làm tôi thấy dễ chịu. Có lẽ vì bà và vú khá giống nhau, hoặc đơn giản là ngoài sự cảnh giác ban đầu, bà có vẻ thân thiện.

"Lão đầu bếp không tệ lắm đâu." Bà nói khi bắt đầu ăn. "Lão hơi thôi lố một chút, nhưng sẽ không cố lợi dụng cô như những kẻ khác."

"Dì đã ở đây bao lâu rồi ạ?"

"Lâu lắm rồi. Khó có thể nói rõ đã bao nhiêu thời gian trôi qua ở chốn này. Còn cô?"

Tôi kể cho bà cùng một câu chuyện tôi kể cho người đầu bếp, rằng mình cần việc làm và không có nơi để ở. Bà khẽ gật đầu, "Nếu cô muốn ở lại nhà bếp và tránh xa khỏi phòng ngủ của chủ nhân thì nên quay về ngay đi. Lão đầu bếp rất hay sốt ruột. Nhưng đừng lo, bảo lão rằng tôi sẽ quay lại làm việc sớm thôi."

Tôi vội vàng quay lại nhà bếp, đột nhiên căng thẳng vì đã đi quá lâu. Tôi muốn hỏi thêm về bà hai bí ẩn đã làm bà bị bỏng. Từ tận đáy lòng, tôi rầu rĩ khi cảm thấy được mình đoán ra được vị phu nhân ấy là ai. Quay lại nhà bếp, tôi thấy con lợn đã được chia thành từng súc thịt vuông vắn. May thay, chẳng thấy cái thủ lợn đâu, nhưng khi nhìn vào mấy cái nồi vĩ đại, tôi hi vọng người đầu bếp không bắt tôi mở nắp chúng ra để xào nấu. May cho tôi là ông đang bận. Giờ đã đến lúc tắt bếp chuẩn bị cho bữa trưa, và ông đang quất tháo, sai phái các hình nhân rửa rau cỏ, thái nguyên liệu và xào nấu điên cuồng. Tôi lén lút đi ra sau lưng ông và xin lỗi vì đã về trễ.

"Lần sau đừng có mắt tằm mắt tích như thế!" Ông nói mà không nhìn vào mặt tôi. Rồi ông hỏi tiếp. "Bà ấy thế nào?"

"Người phụ nữ lớn tuổi ấy ạ?"

"Cô có thể gọi bà ấy là dì ba. Ai cũng gọi thế. Bà ấy là người thứ ba chúng ta thuê được, hoặc ít nhất là theo những gì ta biết."

"Dì ấy nói sẽ quay lại làm việc sớm ạ."

Ông quay ra, "Ít nhất bà ấy không bị mù. Ta nghĩ bát canh hắc phải làm bà ấy lột hết cả da mặt ấy chứ."

"Sao bà ấy lại làm thế ạ?"

"Bà hai á? Không vì gì cả. Có khi là vì bà ta buồn chán. Bà ta là như thế mà. Nếu bà ta không quá xinh đẹp thì ta nghĩ lão gia đã sớm đuổi bà ta đi từ lâu. Nhưng có điều gì đó ở bà ta, có khi bởi vì ta là một người đàn ông, nhưng đến ta cũng không thể từ chối bà hai nếu bà ấy nhảy lên giường ta." Ông cười phá lên đầy thô tục và bảo tôi đi xem mấy món ăn. "Đây thường là việc của dì ba. Thử xem cô có làm được không."

Vài ngày tiếp theo trôi vụt qua khi tôi bận bịu làm việc. Dù mỗi sáng tôi đều thay sang bộ đồng phục dành cho các bà vú gồm áo trắng và quần vải đen, nhưng tôi phát hiện ra mỗi tối tôi lại mặc quần áo của chính mình. Có khi là vì bộ đồng phục chỉ là đồ đi mượn, không giống bộ đồ ngủ được thay mỗi ngày của tôi, điều đó làm tôi nhớ ra vú vẫn đang chăm lo cho thân xác của tôi ở nơi nào đó tại xứ Malacca thực sự. Nhưng dù mặc trang phục nào, tôi luôn giữ chiếc vảy của Er Lang trong túi áo. Tôi chẳng biết dùng nó vào việc gì, nhưng sức nặng cùng hơi lạnh của chiếc vảy làm tôi thấy an tâm.

Công việc ở nhà bếp là một chuỗi lặp đi lặp lại đến vô tận, trong một không gian chẳng có lấy một mùi hương. Thiếu đi mùi thức ăn quyến rũ, những món ăn trước mắt chẳng khác gì vật mẫu bằng sáp. Tôi cố đào bới thêm thông tin từ đầu bếp, nhưng ông chỉ toàn nói những chuyện không đâu. Lão quản gia có vẻ là nguồn tin hữu ích hơn, nhưng mỗi lần đến nhà bếp, ông ta đều vội vã, chẳng hề để ý tới tôi.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến hẹn phải gặp Fan, tôi hối hận vì đã không xin làm việc khác ở nội phủ họ Lim. Nếu sắm vai hầu bàn hay người lau dọn, có lẽ tôi đã có cơ hội nghe ngóng ở nhà chính. Và như thế, cứ mỗi ngày trôi qua, tôi lại thêm căng thẳng và tuyệt vọng.

Đến ngày thứ ba, dì ba trở lại làm việc, dù băng gạc vẫn cuốn đầy hai tay. Người đầu bếp rất kinh ngạc khi nhìn thấy bà.

"Làm sao phải ngạc nhiên thế?" Bà hỏi. "Tôi đã nói với ông là sẽ trở lại nhanh thôi mà."

"Chà, tôi chẳng nghĩ bà lại làm thế thật."

"Thế ông nghĩ tôi phải làm gì? Ngồi lì trong phòng và nhìn chăm chăm vào bốn bức tường à?"

Ông nhún vai, nhưng vẫn đòi xem cánh tay bà bằng được.

"Tôi bảo là lành rồi mà." Bà nói, nhưng khi người đầu bếp kéo một góc băng gạc ra, tôi cau mày. Da bà bị lột hết ở những chỗ bị giội canh, dù vết thương chẳng hề chảy máu, tấy đỏ hay mưng mủ.

"Tôi không nghĩ bà nên làm việc ngay bây giờ." Ông nói.

"Nếu ông đang lo ngại về bà ta, thì tôi biết cách để tránh xa." Bà đáp rồi quay lưng đi. Tôi nhìn dáng điệu như chim chích của bà, vừa thương xót lại vừa thấy tò mò. Dáng người nhỏ thó, kiên cường trong bộ đồ đen trắng ấy khiến tôi nghĩ về vú, nỗi nhớ nhà trở nên rõ ràng như có thể sờ nắm được.

Hai ngày sau, thời cơ đến. Trong bữa tối, lão quản gia đột nhiên xuất hiện ở nhà bếp. "Một đĩa cá hấp nữa, nhanh lên!" Ông ta rít lên.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Hai hình nhân va vào nhau. Giờ chúng ta thiếu một món, mà lão gia lại đang có khách."

"Có khách à?" Dì ba hỏi từ phía sau người đầu bếp.

Quản gia giật mình trước câu ngắt lời ấy. "Ồ, bà đấy à. Tôi định yêu cầu bà phục vụ bàn, nhưng bà biết vụ lần trước đấy. Mà hôm nay phu nhân còn không vui vẻ gì."

"Loại khách nào?" Dì ba hỏi tiếp.

"Bà biết đấy." Ông ta đáp. Ba người họ liếc nhìn nhau. "Chẳng có hình nhân nào ở đây được huấn luyện để phục vụ khách khứa đâu. Ngoài kia không còn ai à?" Người đầu bếp hỏi.

"Chúng ta đang thiếu người phục vụ lắm. Vài hình nhân còn bị phá hủy trong lần tiệc tùng trước mà chưa kịp thay thế."

"Để cháu phục vụ ạ." Tôi nói.

Họ cùng quay sang nhìn tôi. "Không!" Dì ba kêu lên, nhưng lão quản gia đã ngắt lời bà.

"Ta quên mất cô." Ông ta nhìn tôi cân nhắc. "Ừ, cô được đấy."

"Con bé chẳng biết cư xử thế nào đâu!"

"Tiệc đêm nay cũng không long trọng lắm. Chỉ có mỗi lão gia thôi. Cậu chủ vẫn đi vắng chưa về."

Tim đập liên hồi, tôi vuốt phẳng tạp dề và trình bày lần nữa về lòng sẵn sàng phục vụ.

"Được rồi," cuối cùng lão quản gia nói, "Nhưng nhanh lên! Chúng ta đang giữa buổi tiệc rồi, ta đã phải bảo đám nhạc công chơi nhạc trước." Nắm lấy khuỷu tay tôi, ông ta kéo tôi ra khỏi nhà bếp, thì thầm hướng dẫn. "Những hình nhân sẽ mang đồ ăn từ bếp lên chặn thức ăn, còn ta sẽ bày biện các món ăn lên bàn. Cô đứng một bên để sắp xếp phần ăn cho từng vị khách và để mắt đến lũ hình nhân cho ta. Đám ấy không thể trông cậy được. May là cô không phải đến gần bàn ăn đấy. Đã hiểu chưa?"

Tôi gật đầu, nhưng lại sợ ông ta không thể nhìn thấy mình trong hành lang tù mù liền nói thêm "Vâng, thưa ông" cho chắc. Tôi rất muốn hỏi những vị khách kia là ai, nhưng trông ông ta chọn rộn đến mức tôi nghĩ tốt hơn mình nên ngậm miệng lại. Điều làm tôi an tâm là Lim Tian Ching không có mặt ở đây, dù thật ra tới thời điểm này, tôi đã mong ước tìm được thông tin đến mức chẳng còn nề hà y có mặt ở đây hay không. Khi chúng tôi rảo bước trên hành lang, tôi nhìn quanh xem liệu có chỗ nào trốn được. Tôi đã từng cố lén vào nhà chính, nhưng cứ tới xuống là đầu bếp khóa cửa thông từ bếp lên đây. Giờ tôi đã sang được phía bên này, có thể tôi sẽ tìm ra một vị trí náu mình trước khi ông kịp khóa cửa.

Phòng tiệc được thấp sáng bởi cơ sở đèn dầu. Bộ ba hình nhân đang diễn tấu - hai người chơi đàn nhị và một người chơi dương cầm. Cảnh tượng này làm tôi sồn gai ốc. Lần cuối cùng tôi xem nhạc sống là lễ Thất tịch tại dinh thự nhà họ Lim trên dương gian, cũng được thưởng thức tam tấu y hệt thế này. Liệu đó có phải là sự giống nhau kì quái giữa cõi âm và cõi dương hay không? Tôi nghĩ đến dì ba trong bếp và điểm tương đồng giữa bà với vú, tự hỏi liệu những điều trùng hợp này là có chủ ý hay chỉ đơn giản là một phần trong sự tương đồng đặc biệt giữa hai thế giới.

Tôi chẳng có thời gian để tiếp tục suy nghĩ vẩn vơ vì đã bị lão quản gia đẩy vào phòng tiệc. Khách khứa đang dùng bữa, và qua chồng đĩa xếp trên chạn đồ ăn, tôi hiểu bữa tiệc còn lâu mới kết thúc. Thầm thì nói với tôi mấy lời dặn dò cuối, lão quản gia vội vàng bưng món cá hấp đi về phía bàn tiệc. Ông ta đặt chiếc đĩa lên bàn một cách gọn ghẽ và khéo léo gỡ xương cho các vị khách đang chờ đợi, luôn mỉm cười và cúi đầu với họ. Đây chắc là bàn chính, tôi cho là thế, vì ông ta phục vụ họ đầu tiên. Tôi cố rướn cổ để nhìn những người ngồi quanh bàn. Có mười người ngồi đó: hai trong số họ to lớn khủng khiếp đến độ nuốt chửng những người xung quanh. Tôi hoảng hốt tột cùng khi nhận ra hình dáng to lớn gù lưng và cặp sừng lừng lững của quỷ đầu trâu.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

25

Tôi tự trấn an rằng sẽ không có việc gì xảy ra. Chúng sẽ không nhận ra tôi, khi tôi đang lẩn trốn tí phía sau và mặc đồng phục như thế này. Thế nhưng tay tôi vẫn run bần bật khi tiếp tục công việc. Tôi không nghĩ chúng là những con quỷ đã trấn giữ trước cửa nhà mình. Máy con đó có vẻ chỉ là lính hạ cấp, trong khi hai con quỷ này có khí chất của kẻ chỉ huy. Tôi hi vọng chúng không nhìn thấy và nhận ra tôi. Mãi miết với những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, đột nhiên tôi nhận ra mình đã để một vài hình nhân đi lại lung tung quanh căn phòng.

Lão quản gia nhìn tôi bằng đôi mắt tóe lửa, nhưng đã quá muộn. Một trong số những hình nhân ấy vấp phải con quỷ đầu trâu gần nhất. Vừa làu bàu, nó vừa quay sang cắt phăng cánh tay của hình nhân kia rồi vút luôn xuống sàn. Mọi việc xảy ra quá nhanh đến mức tôi chẳng kịp chớp mắt. Âm thanh trong phòng bị nghẹn lại trong một khắc, rồi mọi cuộc chuyện trò lại tiếp diễn như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hình nhân kia quay lung tung tại chỗ trong khi cánh tay bị đứt lìa giật cục trên sàn như một loài côn trùng. Lão quản gia, vẫn đang phục vụ dở món cá hấp, nhìn sang tôi với ánh mắt hồi thúc. Tôi nghĩ đến việc sai một hình nhân khác ra kéo mấy thứ đó về nhưng lại không dám. Cúi đầu thật thấp, tôi nhanh chân đi dọc căn phòng và đưa hình nhân hồng sang bên cạnh.

"Đừng đây." Tôi thì thầm, và thần kì thay, hình nhân nghe lời. Giờ vấn đề còn lại là cánh tay. Tôi rón rén lại gần, cố cúi người thật thấp,

dưới tầm mắt của các thực khách. Tôi rùng mình, nhưng cuối cùng cũng lấy được nó. Cánh tay nẩy lên và giật cục chẳng khác gì một sinh vật sống, trừ việc nó không có chút hơi ấm nào. Lớp da thịt tạo cảm giác cứng rắn khó chịu như được làm bằng sáp. Tôi nghiêng rằng, kẹp cánh tay vào nách, đang chuẩn bị lui ra thì một gót chân nện mạnh lên tay tôi.

Đó là một bàn chân to lớn với cổ chân xương xẩu, đi đôi giày nam giới kiểu cổ điển với phần mũi giày uốn cong. Mọi thứ trong thế giới người chết này đều được trang trí theo lối cổ xưa và kịch cỡm. Có vẻ như đồ vàng mã cho người chết chẳng hề có sự thay đổi theo xu hướng thời trang, bất chấp thời đại. Tôi thử nhúc nhích bàn tay mình, cố rút nó ra khỏi đế giày, nhưng bàn chân kia chỉ càng nhấn mạnh hơn. Tôi lom khom ở đó một lúc lâu, tự hỏi mình nên làm gì, rồi dùng hết sức rút bàn tay ra. Gót giày trượt đi vì cú giật mạnh và chủ nhân của nó phát ra một âm thanh giận dữ. Tôi không thể không ngược mắt lên nhìn.

"Bất ngờ chưa." Một giọng quen tai vang lên. "Cô bé làm gì ở đây?"

Đó chính là lão già nhăn nheo tôi gặp phải lúc mới từ Đồng bằng Người chết đặt chân lên xứ Malacca cõi âm. Chẳng thể nào ngờ lão sẽ đến đây dùng bữa, tôi choáng váng thấy rõ.

"Ta tưởng cô đi tìm bạn mình chứ?" Lão nói. Tôi tuyệt vọng van nỉ lão bằng ánh mắt rằng đừng hướng sự chú ý về phía tôi, nhưng lão chỉ cười khùng khục cắt ngang tiếng nói chuyện râm ran. "Tại sao cô bé lại ăn mặc như người hầu thế này?"

"Có vấn đề gì sao, ông Awyong?" Một phụ nữ cất lời. Chát giọng lạnh canh như bạc khiến tôi dựng tóc gáy.

"Ta bắt được một con gà nhỏ," lão cột nhả, "Một người đáng lẽ không nên ở nơi này."

Các thực khách dáo dác đứng dậy nhìn làm tiếng ghế lạch cạch vang lên. Tôi co rúm lại, trong một giây điên cuồng, tôi băn khoăn liệu mình có thể đi xuyên qua sàn nhà hành lang được không. Nhưng giọng phụ nữ lại cất lên lần nữa, "Thật là, ông Awyong. Đó chỉ là một con hầu thôi mà."

"À, phu nhân ạ, ta không biết liệu đây có phải là một trong số những kẻ hầu người hạ của phu nhân không." Lão quỷ già nói. Tôi chỉ muốn đá thẳng vào cằm lão ta.

"Tại sao ông nói vậy? Cô bé kia, đứng lên xem nào."

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, cúi thấp đầu và so vai. Những gương mặt quay sang nhìn tôi đầy chờ mong. Thật may khi tôi cách khá xa hai con quỷ đầu trâu - một điểm chung với những vị khách khác, vì họ đều kéo ghế cách xa bọn chúng. Những người còn lại đều là vong hồn người, họ mặc thứ quần áo cứng nhắc mà tôi bắt đầu cảm thấy chán ghét. Ánh mắt tôi dừng lại ở một ông già gầy nhom, nhăn nheo, vàng vọt và có đôi mắt sáng quắc, ánh lên như dao cạo. Trên má ông ta có một cái mụn thịt cùng hai sợi râu. Đây hẳn là ông trẻ của Lim Tian Ching. Ngồi cạnh ông ta là chủ nhân của giọng nói ban nãy.

Bà còn trẻ, không lớn hơn tôi bao nhiêu và đẹp tuyệt trần. Gương mặt trái xoan trắng mịn như chiếc bánh gạo, đôi mắt hạnh đào dài và hơi cong. Mũi bà hơi dài và chóp mũi hơi khoằm. Chắc hẳn khi già đi, chiếc mũi này sẽ không còn đẹp nữa, nhưng bà sẽ chẳng bao giờ già đi cả. Vì suy đến cùng, bà đã chết rồi. Vô số ngọc ngà đựng đưa trên mái tóc, trên đôi tai và cần cổ bà. Mỗi khi bà cử động,

chúng phát ra tiếng lanh canh. Đôi mày tô vẽ thanh tao đang nhíu lại.

"Cô là ai?" Bà hỏi.

Tôi cúi đầu lễ phép, "Cháu là người hầu mới, thưa phu nhân."

"Điều này ta biết," bà nói, ""Nhưng chính xác thì cô là ai?"

Ông già vàng vọt phẩy tay như muốn gạt đi. "Phu nhân à, chúng ta có cần làm phiền những vị khách bởi chuyện nhà thế này không? Nếu muốn thì để sau hẵng xét hỏi."

Đến đây, lão quản gia xen vào, "Lão gia," ông ta cung kính nói, "Do thiếu người, nên mấy hôm trước tôi đã thuê cô ta."

"Ồ vậy à? Ta cũng nhớ có vụ gì đó ở bộ phận bếp núc. Chuyện gì mà liên quan đến món canh ấy nhỉ." Ông ta nhướng mày với người phụ nữ, nhưng bà quay đi, duyên dáng bấu môi. Tôi gần như không thở nổi. Dù biết là không nên, nhưng tôi không thể không nhìn bà ta dăm dăm. Đó có phải là mẹ tôi không? Tôi chăm chú quan sát những đường nét trên gương mặt bà, tìm kiếm nét thân thuộc. Tôi có giống bà chút nào không? Vàng trán, đôi mắt, đôi tai tôi liệu có giống bà không? Tôi không thể nhớ hết từng chi tiết tỉ mỉ mà vú đã kể, chỉ nhớ rằng mẹ mình rất xinh đẹp. Nhìn con đi! Tôi mong mỗi bà nhìn tôi mà nhận ra điều gì đó. Mẹ không nhận ra con là con gái mẹ sao? Tôi nghe nói, thậm chí đến cả con vật cũng nhận ra con đẻ của mình, nhưng bà có vẻ lại không nhận ra tôi. Cái nhìn chán ngán của bà lướt qua gương mặt tôi rồi trôi tiếp dọc bàn ăn, dừng lại chỗ hai con quỷ đầu trâu phía đối diện.

"Thưa các ông," bà nói, "Ta hi vọng các ông thấy đồ ăn ngon miệng."

Nghĩ rằng đây là dấu hiệu cho phép mình lui ra, tôi lui bước, nhưng khuỷu tay bị một bàn tay xương xẩu tóm lại. "Không nhanh thế đâu." Lão Awyong nói. Tôi thề nguyện rửa cái lần tôi chạm trán với lão. "Mới vài ngày trước, tôi đã nói chuyện với cô gái này. Cô ta hỏi về quỷ sứ và sự tham ô của các công sai âm giới."

"Sao lại nói chuyện?" Lão gia hỏi.

"Tôi có thói quen cắm chốt gần cổng thành để xem xét những kẻ mới đến. Cô ta phun cho tôi một câu chuyện về việc tìm bạn, mà giờ đây cô ta lại ở nơi này. Không thể nào là trùng hợp được. Chắc chắn cô ta là gián điệp."

Tôi tái mặt. Ngu ngốc, thật ngu ngốc! Tôi đã nghĩ lão chỉ là một lão già khùng điên, nhưng giờ tôi cắn chặt môi, nhìn chăm chăm xuống sàn. "Thưa ông," tôi run rẩy, "Chắc ông đã hiểu làm rồi ạ."

"Đưa cô ta đi và nhốt lại." Lão gia ra lệnh. "Chúng ta sẽ xét hỏi cô ta sau." Ông ta liếc nhìn con quỷ đầu trâu, và nó gầm gừ tỏ vẻ tán thành. Lão quản gia miễn cưỡng di chuyển, gương mặt đầy lo âu, nhưng lão gia đã vẫy một hình nhân mặc đồ đen đang đứng dựa vào tường lại gần. Tôi đoán nó thuộc đội vệ sĩ của lão gia. Túm chặt tay tôi bằng bàn tay rắn như sắt, nó lôi tôi ra khỏi căn phòng. Tôi hướng ánh nhìn đau đớn về phía mẹ, nhưng bà đang gấp một miếng thức ăn đưa lên khuôn miệng xinh đẹp bằng đôi đũa ngà. Bà còn chẳng thèm quay đầu lại khi tôi bị dẫn đi.

Hai tay bị quặt ra sau, tôi nhanh chóng bị giải đi dọc hành lang tối tăm dài dằng dặc. Đi qua những dãy phòng sang trọng xa hoa,

những sảnh tiếp khách thênh thang, tới một nơi tôi chưa từng đến, cách xa khu bếp - nơi duy nhất quen thuộc với tôi. Tới khi khuất tầm mắt họ, tôi cố tự giải thoát cho mình, nhưng mọi nỗ lực đều vô ích, bàn tay hình nhân kẹp chặt như gọng kìm. Tôi thực sự không hề hoang tưởng khi nghĩ nó có thể bóp nát xương mình chẳng chút chần chừ. Và khi đó, điều gì sẽ xảy ra với tôi? Hình dạng linh hồn mà tôi đang có sẽ bị tổn thương, giống như dì ba bị bỏng. Suy nghĩ đó khiến tôi run rẩy và mọi cố gắng ngộ nguậy lập tức tan biến. Cuối cùng, chúng tôi dừng lại trước một cánh cửa trơn không họa tiết. Hình nhân kia mở cửa bằng một tay và tống tôi vào bằng tay còn lại. "Đợi đã!" Tôi gào lên. "Để lại một cái đèn cho tôi với!" Nhưng nói chuyện với lũ hình nhân thật vô ích. "Bập", cánh cửa sập lại trước mặt, và tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân đều đặn của hình nhân rời đi xa dần. Tôi ngồi thụp xuống sàn trong tuyệt vọng.

Được một lúc, đôi mắt tôi quen dần với bóng tối. Hình ảnh mờ ảo, có vạch sọc dần hiện rõ thành một cửa sổ bị đóng chặt. Những tia sáng yếu ớt xuyên qua khe cửa, nhưng những chấn song sát nhau đến mức tôi không thể tách chúng ra được. Căn phòng chỉ rộng mười bước chân có mùi ẩm mốc, nhưng sàn nhà khô ráo và bằng phẳng. Tôi đoán đây là một nhà kho bỏ không, vẫn tử tế chán so với việc bị tống vào buồng giam. Có thể tôi chỉ bị giữ ở đây tạm thời. Tôi nhớ đến những điều người ta hay nói về công việc xét hỏi của lũ quỷ đầu trâu và bắt đầu hoảng loạn. Nếu chúng không thích câu trả lời của tôi, chúng sẽ chặt đầu tôi tại chỗ. Sau đó điều gì sẽ xảy ra với linh hồn tôi?

Trước đây tôi từng khóc vì thương xót bản thân, nhưng giờ đây tôi nhận ra mình đang rấm rứt khóc thầm vì khiếp hãi. Nhưng sau một lúc, tôi lắc đầu thật mạnh. Nếu tôi bỏ mạng ở đây, chết thực sự và không còn chút hi vọng đầu thai hay tái sinh nào, thì đó hoàn toàn

là lỗi của tôi vì đã tự đẩy bản thân mình vào tình thế này. Thế nên tôi phải cố tự thoát ra. Tôi tìm kiếm trong phòng vài lần, mò mẫm trong bóng tối. Cánh cửa rắn chắc chẳng hề suy sụp dù tôi có cố gắng thế nào. Không hề có gậy hay đồ đạc gì, chứ đừng nói đến bất kì loại vũ khí nào. Tôi ngồi phịch xuống sàn và cảm thấy hình dạng quen thuộc của chiếc vảy Er Lang đưa. Tôi run rẩy lùi nó ra khỏi túi áo, và tức thì, ánh sáng như ngọc bắt đầu tỏa rạng.

Tôi cẩn thận xem xét món quà của Er Lang lần nữa. Anh ta nói tôi có thể gọi mình bằng cách thổi vào đường viền gợn sóng của cái vảy, dù cũng cảnh báo tôi rằng anh ta không thể bước chân đến Đồng bằng Người chết. Dù vậy, tôi vẫn cầm chiếc vảy lên và thổi khẽ vào cạnh vảy, như cách người ta thổi vào miệng một chai thủy tinh rỗng. Một âm thanh nhẹ nhàng, trong trẻo phát ra, nghe như tiếng nhạc tấu trên một triền đồi xa vắng nương gió nhẹ bay tới. Chẳng có gì xảy ra. Tôi thổi thêm vài lần nữa, rồi lướt ngón tay mình trên đó. Cạnh vảy sắc lẹm. Và với niềm hi vọng mạnh mẽ, tôi bỏ nó vào chốt cửa. Nó sắc đến mức cắm phập vào thớ gỗ, nhưng chẳng mấy ăn thua. Tôi rời sự chú ý sang những song cửa sổ mỏng, hi vọng chúng sẽ thất thủ nhanh hơn. Vừa cố gắng, tôi vừa tự hỏi liệu có ai đến đây không. Buổi tiệc hẳn phải kéo dài một lúc nữa. Có khi họ đã quên bém tôi rồi. Trái tim tôi đập loạn lên vì hi vọng, rồi lại chùng xuống. Tôi nghe thấy tiếng bước chân từ đằng xa.

Tôi vội vàng giấu chiếc vảy vào túi áo, nhưng lại chần chừ. Nếu họ soát người tôi thì sao? Cuối cùng tôi giắt chiếc vảy vào cạp quần đằng sau hông lưng. Tiếng bước chân mỗi lúc một lớn. Có ít nhất hai hoặc ba người, tôi cố căng tai nghe, nhưng có vẻ không giống bước chân nặng nề của lũ quỷ đầu trâu. Có tiếng leng keng của kim loại và tiếng của lão gia. "Nhốt cô ta ở đây hả?"

Chẳng có lời đáp, tôi đoán hình nhân kia chỉ đơn giản gật đầu. Tôi chưa bao giờ nghe thấy chúng mở mồm, và ý nghĩ âm thanh phát ra từ tạo vật vô tri ấy làm tôi rùng mình ghê sợ.

Lão Awyong hỏi, "Ở đây có an toàn không?" Tôi đã hi vọng lão sẽ biến đi sau buổi tiệc, nhưng rõ ràng lão là kẻ thân cận với nhà họ Lim. Tại sao tôi lại nói chuyện với lão cơ chứ?

"Cô ta không thoát được đâu." Giọng nói sắc lẹm của mẹ tôi vang lên, và rồi cánh cửa bị mở tung.

Họ đều cầm đèn dầu, hoặc ít nhất là những hình nhân đều đang cầm. Đã quen với bóng tối, mắt tôi nhòa đi trước ánh sáng.

"Đứng lên!" Lão gia ra lệnh. "Cô gái, cô là ai? Và cô đang làm gì ở nhà ta?" Một hình nhân nắm chặt cánh tay tôi. Tôi cúi đầu lí nhí.

"Thưa ông, cháu không biết ông đang nói về điều gì ạ."

"Nhà cô ở đâu?"

"Nhà cháu sống ở Negri Sembilan ạ. Chúng cháu mới chuyển đến Malacca được một thời gian thì cháu chết."

"Thế còn câu chuyện cô kể cho ta về chị họ mình thì sao?" Lão Awyong xen vào.

"Cũng một phần là thật ạ. Nhưng cháu không nói thật hết với ông vì sợ ông là người lạ."

"Cô ta nói dối!" Awyong khẳng định, nhưng lão gia đã bước lại gần tôi để nhìn kĩ hơn. Ông ta nâng gương mặt tôi lên, soi dưới ánh đèn dầu bằng bàn tay xương xẩu.

"À, có lẽ là thật, ta nghĩ thế." Ông ta nói với giọng chua cay. "Ta có thể hiểu tại sao một cô gái trẻ lại không muốn nói thật với ông."

"Vớ vẩn! Con bé này biết điều gì đó, tôi chắc chắn."

"Rất tiếc là những vị khách của chúng ta đã đi mất rồi." Lần đầu tiên mẹ tôi cất lời từ khi bước chân vào căn phòng. Bà đứng lùi phía sau, quan sát mọi việc bằng ánh mắt chán chường. "Nếu không thì chẳng mấy chốc họ sẽ ép được cô ta nói ra sự thật."

"À, họ đi mất rồi." Lão gia đáp. "Hy vọng rằng ta đang không phạm thời gian ở đây."

"Giao con bé này cho tôi." Lão Awyong lên tiếng. "Tôi đảm bảo có thể khiến cô ta phải mở mồm."

Mẹ tôi chỉ nhướn một bên lông mày. "Làm như chúng ta không biết ông chỉ muốn một món đồ chơi mới ấy."

"Ta không muốn rước thêm phiền toái," lão gia nói, "Giao cô ta cho bọn quỷ sứ. Chúng sẽ điều tra xem liệu cô ta có biết điều gì không, rồi sau đó cháu trai ta sẽ được hưởng. Nên đừng có làm gì cô ta đấy."

"Nhưng còn ta thì sao?" Lão Awyong hỏi.

"Ông sẽ có được cô ta nếu cậu ấy không muốn." Tiếng cười lạnh lạnh của mẹ tôi vang vọng khắp căn phòng. "Nhưng ta chắc là cậu ấy muốn đấy. Đạo gần đây chẳng có mấy người làm lẽ."

Tên hầu đột nhiên thả cánh tay tôi ra và tôi khuyu xuống sàn. Những kẻ tra hỏi lục tục rời khỏi, mang cả đèn dầu đi mất. "Làm ơn!" Tôi cầu xin, "Ít nhất hãy cho tôi một cây đèn."

"Một cây đèn sao?" Lão Awyong lảo nháy mắt phía sau. "Chẳng có đâu. Thật ra cô cũng chẳng cần ăn hay uống gì. Đó là một trong những điều tuyệt diệu của thế giới này. Ta có thể nhốt cô trong căn phòng này hàng tháng, thậm chí hàng năm. Cô sẽ giống một con búp bê trong tủ. Và lần sau khi ta lôi cô ra, cô sẽ cầu xin được làm bất cứ điều gì ta sai bảo." Cánh cửa đóng sập lại. Bên ngoài, tôi nghe lão nói với tên hình nhân. "Ở lại đây. Bất kể có điều gì xảy ra cũng không cho phép cô ta ra khỏi cánh cửa này." Sau đó bước chân lão xa dần.

Tôi nằm trên sàn nhà một lúc lâu sau khi họ đi, chẳng dám thở mạnh. Tia sáng mờ len qua khe hở bên dưới cánh cửa cho tôi biết hình nhân kia vẫn đang đứng bên ngoài. Đó là một kẻ canh gác thâm lặng không bao giờ ngủ, không bao giờ ăn, và không bao giờ gục ngã vì mệt mỏi. Tôi thấy vẫn còn may khi họ không dùng cực hình với tôi. Nhưng nếu tôi rơi vào tay lão Awyong, tôi không nghĩ mình còn lành lặn được lâu. Đó là nếu tôi còn sống sót sau khi bị lũ quỷ đầu trâu xét hỏi. Tôi kinh hoàng tưởng tượng về nơi chúng bị gọi tới, và thời điểm chúng quay trở lại đây. Và còn mẹ tôi. Nỗi đau đớn vì sự phản bội của bà giằng xé tâm can tôi, cho dù tôi cố tự nhủ rằng bà chẳng biết tôi là ai. Nhưng hình ảnh ngọt ngào, âu yếm mà từ lâu tôi giữ trong lòng qua lời kể của vú và những tiếng thở dài của cha đã vỡ vụn. Tệ nhất là chẳng điều gì từ cử chỉ hay lời nói của bà làm tôi cảm thấy gần gũi. Bà ác độc và tính toán, y như bà nội thứ tư đã miêu tả. Tôi tự nhủ có lẽ nào bà làm thế chỉ để che mắt người khác, và rồi bà sẽ giải thoát cho tôi. Đôi tai tôi động lên trong im lặng, chờ tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhưng chẳng bao giờ thấy.

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, vẫn là bóng tối đen đặc đằng sau song cửa sổ khép kín. Chắc hẳn tôi đã ngủ được một lúc, xương cốt nhức mỏi rã rời vì nằm trên sàn nhà lạnh lẽo. Kì lạ là người ta phải vẫn

chịu nỗi đau thể xác kể cả trong cõi âm, và ý nghĩ ấy chẳng hề tích cực chút nào với viễn cảnh bị tra tấn. Lời đe dọa của lão Ayoung rằng sẽ nhốt tôi như một con búp bê trong hộp làm tôi hoảng sợ. Điều duy nhất an ủi tôi là bản thân không bị đói, ít nhất là chưa bị. Tôi bật dậy, căng thẳng hết mức. Âm thanh đột ngột khiến kẻ trấn giữ ngoài cửa chuyển động, phát ra những tiếng giầy vò sột soạt. Tôi cứng người, chẳng dám thở mạnh. Sau vài lần nỗ lực, tôi mới rón rén đi tới gần cửa sổ và bắt đầu cưa song cửa sổ bằng chiếc vảy. Những âm thanh nhỏ nhẹ đều đặn có vẻ làm hình nhân bên ngoài bình tĩnh lại, sau một lúc, tôi thấy cái bóng ngoài cửa lại đứng im lìm. Mặc dù vậy, tôi vẫn sợ những âm thanh đột ngột sẽ kích động nó.

Tôi bắt đầu cưa mạnh hơn, cảm nhận rõ rệt cơn đau dấy lên ở cổ tay và vai. Tâm trí tôi lại nghĩ về Tian Bai. Anh đang ở đâu, đang làm gì? Bao nhiêu ngày đã trôi qua trên dương gian? Tại sao tôi lại vội vã đến chỗ quỷ quái này? Tôi ước rằng mình đã ở lại lâu hơn để cùng anh chia sẻ những giấc mộng. Nhớ lại cảm giác ấm nóng của bàn tay anh lướt qua trên da thịt mình, mặt tôi đỏ bừng trong bóng tối. Tôi tua lại cuộc chuyện trò của chúng tôi cả trăm ngàn lần, cố nhớ lại chính xác lời lẽ và giọng điệu của anh. Trí tưởng tượng của tôi đi xa hơn, tôi hình dung sẽ thế nào nếu lấy Tian Bai làm chồng, ngồi cạnh anh, và luồn tay ôm anh trong đêm tối. Một ý nghĩ đen tối bỗng vụt qua tâm tưởng tôi. Cuộc hôn nhân sẽ khiến tôi trở thành con cháu nhà họ Lim, nghĩa là đen đủi thay, tôi sẽ lại phải bước chân vào ngôi nhà ở Đồng bằng Người chết này. Ý nghĩ ấy làm mọi mộng tưởng của tôi tan biến.

Tôi đứng trong bóng tối, cưa song cửa sổ bằng chiếc vảy của Er Lang một lúc rất lâu mới bẻ được một song, rồi đến song thứ hai. Tay và cổ tay tôi tê rần đầu đớn. Qua lỗ hồng vừa tạo ra, tôi nhìn

thấy lơ mờ bóng những tàng cây và đoán rằng mình đang hướng mặt ra phía khu đất trống. Chẳng có vườn tược gì ở đây, chỉ có một triền cỏ khô và phía xa là một bức tường cao lợp mái ngói. Dù màn đêm tăm tối, tôi vẫn nhìn thấy thứ gì đó vừa chuyển động chớp nhoáng, như một đám mây hợp thành từ những đôi cánh chao lượn. Nó trôi qua nhanh đến mức tôi tự hỏi liệu mình có nhìn nhầm không, nhưng rồi tôi nhớ ra mình chưa từng thấy cánh chim nào ở cõi âm này.

Song cửa sổ được làm bằng một loại gỗ cứng nào đó, có lẽ là gỗ belian trứ danh, hay còn gọi là gỗ lim Borneo, nghe đồn rắn chắc chẳng kém gì kim loại. Cứ một lúc tôi lại kiểm tra cạnh chiếc vẫy, sợ mình đã làm nó mòn đi, nhưng thật ngạc nhiên là nó vẫn sắc như cũ. Tôi thử chạm chiếc vẫy vào ngón tay mình và thấy vài giọt máu tứa ra. Cảnh đó làm tôi yên tâm, vì dù thể xác thực sự không ở đây, tôi vẫn thấy mừng rằng, khác với những con lợn bị làm thịt ngoài sân, mình vẫn có thể chảy máu. Kiệt sức, tôi ngồi xuống và thử thổi vào đường viền gợn sóng của chiếc vẫy. Một lần nữa, tôi lại nghe thấy tiếng nhạc cuốn hút mà xa vắng như vọng đến từ miền nào xa xôi, như có người thổi điệu sáo cô đơn bên triền núi ngập ánh trăng vàng.

Bầu trời ửng lên xám xám báo hiệu gần đến bình minh. Nhận ra mình lại thiếp đi vài phút, tôi hoảng hốt nhảy dựng lên và chạy tới cửa sổ, tự hỏi liệu những con quỷ đầu trâu đã trở lại hay chưa. Nhìn ra ngoài, tôi giật mình khi thấy một bóng đen, giống một cây nấm kì dị, đột nhiên nhô lên từ cửa sổ. Tôi cố kìm một tiếng thét.

"Ta đang đợi cô tỉnh giấc. Trời đất, cô ngủ lâu đấy."

Tôi nhận ra kiểu nói ấy, kiểu nói cao sang lạnh nhạt, trái ngược với chất giọng mê hoặc. "Er Lang?" Tôi thì thầm.

"May cho cô là ta tới đây."

"Nhưng tôi tưởng anh không tới được?"

"Đáng lẽ ta không nên ở đây. Như ta đã nói từ trước, nơi này vốn chỉ dành cho hồn ma con người thôi. Nhưng ta được giúp đỡ một chút."

"Ai giúp?"

"Cô không nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sao?"

Tôi nhớ ngay đến khu đầm lầy ngập mặn, như thể đọc được suy nghĩ của tôi, anh ta nóng nảy lên tiếng. "Không, chỗ bà đồng ở cạnh đền thờ cơ." Anh ta nói tiếp, "Cô tới đó để xin bùa chú ngăn Lim Tian Ching (chúng giúp cô nhiều đấy), nhưng lúc đó ta đến để nói với bà ta về Đồng bằng Người chết." Giọng anh ta đầy tự mãn.

"Thế là cuối cùng anh cũng tới được đây." Tôi nói.

"Ừ, hơi khó khăn một chút. Và như cô thấy đấy, ta không đến đây bằng cơ thể bình thường."

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Khối tối màu mà tôi nhìn nhầm thành cây nấm hóa ra chỉ là chiếc mũ của Er Lang. "Tôi thấy anh vẫn giống hệt như trước."

"Tất nhiên vẫn giống. Nó chỉ không phải là thân xác thực của ta thôi. Nhưng để do thám thì cũng đủ rồi."

"Thế anh còn cần tôi làm gì?" Tôi bắt đầu thấy bức tức. "Tại sao anh lại bảo tôi đến đây để do thám Lim Tian Ching trong khi anh đã lên kế hoạch tự mình tới?"

"Kì thực thêm cô vào cũng tốt. Mà ta cũng không chắc chắn rằng mình tới được nơi này."

"Anh có biết là suýt nữa tôi đã bị bọn quỷ sứ thẩm vấn rồi không?"

"À, biết, chẳng phải lỗi của ta khi cô tỏ ra mình là một gián điệp ngốc nghếch đến thế."

"Ngốc nghếch?" Tôi vô ý cao giọng và hình nhân ngoài cửa đột nhiên chuyển động. Tôi vội vàng ngậm nga sau một quãng nín thở, bóng đen đằng sau cánh cửa lại trở về im lặng.

"Tại sao cô lại ngậm nga như thế?"

"Vì ngoài kia có một hình nhân đang canh gác!" Tôi rít lên khe khẽ. "Nó phản ứng khi có tiếng động lạ."

"Ôi, thế à?" Tôi ghét cách Er Lang reo lên thích thú. "Thật ra ta phải cảm ơn cô," anh ta nói tiếp, "Nếu không nhờ cô, ta đã không thể tới được đây, dù có sự giúp sức của bà đồng đi nữa."

"Tại sao lại thế?"

"Tất nhiên vì cô gọi ta rồi. Nếu cô không làm vậy thì ta không thể đến đây được."

Tôi quay lại nhìn chiếc vảy trong lòng bàn tay. Nó tỏa sáng nhàn nhạt như một viên minh châu. "Anh tới đây lúc nào?"

"Tối hôm qua, sau khi phải ước đoán vị trí, ta đã mất khá nhiều thời gian đảo quanh khu đất này. Nơi đây thật quá phô trương."

"Sao anh không giúp tôi thoát ra ngoài?"

"Ta không thể xác định được cô ở đâu cho đến khi cô gọi ta thêm lần nữa. Vả lại, cũng có vài việc thú vị xảy ra. Nhưng ta muốn tin tức trước đã."

Cố gắng nói nhỏ hết cỡ, tôi nhanh chóng tóm lược tất cả những gì đã chứng kiến, bao gồm cả sự xuất hiện của những con quỷ đầu trâu. Tôi bỏ qua phần về mẹ tôi, cảm thấy xấu hổ vì đã đi tìm mẹ trước tiên. Er Lang lắng nghe mà không nói lời nào, được một lúc lại gật đầu, khiến chiếc mũ rộng vành dập dềnh như con thuyền trên mặt nước.

"Chỉ bấy nhiêu thôi hả?" Anh ta nói khi tôi chìm vào im lặng.

Tôi đỏ mặt. "Vâng. Chẳng nhiều nhận gì, đúng không?"

"À, ít nhất chúng ta cũng phát hiện ông trẻ của Lim Tian Ching cũng dính líu vào việc này. Cô có nhớ được vị khách nào khác không?"

"Có một lão già, tên Awyoung. Lão là kẻ tôi gặp đầu tiên khi tới đây."

"Thật tiếc là cô không thể kéo dài thân phận ẩn danh thêm nữa," Er Lang lãnh đạm nói, "Nhưng ta đề rằng chúng ta sẽ phải tiếp tục với những gì đang có trong tay. Awyoung là một tiến triển thú vị đấy. Lão đã nán lại Đồng bằng Người chết một thời gian dài đến đáng nghi."

"Lão nói rằng bản thân đã chán ở đây và muốn được chuyển tới tòa án địa phủ từ lâu rồi, nhưng con cháu trên dương gian cứ tiếp tục cầu khẩn cho lão có thêm thời gian để hưởng thụ những thứ xa hoa họ cúng tế."

Er Lang bật cười, "Lão bảo với cô thế à? Bí mật giữa hai chúng ta nhé, ta không nghĩ lão muốn ra tòa đâu. Thực tế, cái tên lão nổi tiếng vì lão đã ở lại đây gần hai trăm năm rồi."

"Làm sao được lâu như thế?"

"Giấy tờ của địa phủ ghi chép giống hệt những gì cô vừa kể với ta, được con cháu hiếu thảo cúng bái, kéo dài thời gian ở đây. Nhưng ta nghĩ là lão chẳng muốn đi thật đâu. Trước hết, lão có nhiều tội lỗi phải trả giá trước tòa lắm, thế nên lão chẳng muốn đối mặt sớm với bản án ấy làm gì. Chắc chắn lão đã thương lượng với ai đó, có thể là một trong số chín phán quan, để đạt được thỏa thuận. Thứ hai, có một tay sai như lão cũng hữu dụng lắm, vì Đồng bằng Người chết là một nơi luôn biến đổi. Từ đây có thể dễ dàng tới những nơi chốn khác, hay thậm chí trở về nhân gian như một hồn ma. Còn thứ gì vô danh như một hồn ma chứ?"

"Nhưng lão nói mình chẳng bao giờ đi nơi khác."

"Cô thật là ngây thơ. Dễ thương đấy, theo một nghĩa nào đó. Lão thừa sức cử gián điệp hoặc tay sai đi thay, ai đó như Lim Tian Ching chẳng hạn. Ta muốn biết ai giật dây đằng sau lão này."

"Tôi nghĩ lão bị điên."

"À ừ, như thế càng dễ làm việc hơn."

Tôi ngớ ngàng.

"Nhưng dù sao đi nữa," Er Lang nói, "Đó chắc chắn là một thông tin hữu ích. Để xem chúng ta có thể tìm ra thêm được gì."

"Nếu anh kéo những chấn song này ra, tôi nghĩ mình có thể leo ra ngoài." Tôi nói.

"Ta bắt đầu tự hỏi liệu để cô ở lại đây có hữu ích hơn không."

"Gì cơ?" Giọng tôi chuyển thành một tiếng ré.

"Hãy nghĩ đến hậu quả khi họ phát hiện ra cô đã trốn mất, và những thông tin cô có thể tìm hiểu nếu lão Awyong nghĩ rằng vẫn giữ được cô làm tù nhân. Thực ra, ta thấy bị bọn quý đầu trâu thẳm vẫn cũng chẳng sao đâu. Ta còn muốn biết ai quản lí chúng nữa."

"Nếu chúng đọc tâm trí tôi thì đó sẽ là cái kết cho sự nghiệp điều tra bí mật của anh đấy."

Miệng anh ta khẽ cười, để lộ hàm răng trắng dưới bóng râu chiếc mũ. "À, đó cũng là vấn đề đấy nhỉ? Ta nghĩ mình phải cứu cô ra thôi."

Tôi ngớ ngàng đứng nhìn anh ta bẻ chấn song. Ngón tay anh dài và thon, trong ánh sáng nhạt màu nhìn giống hệt bàn tay con người. Nhưng chúng sở hữu một sức mạnh vượt xa vẻ yếu đuối bề ngoài, vì anh ta có thể dễ dàng bẻ gãy những chấn song gỗ lim. Anh ta gần như chẳng tạo ra tiếng động nào, nhưng tôi vẫn lo lắng liếc về phía hình nhân.

"Còn kẻ đang canh gác tôi thì sao?" Tôi thì thầm. "Nó được lệnh không để tôi thoát."

"Ra ngoài cửa sổ?"

"Ồ, tôi hiểu rồi. Họ nói là không được ra ngoài bằng cửa chính."

"Đó chính là vấn đề của lũ hình nhân này," Er Lang phản kích. "Chúng chẳng có trí óc, dù tận tụy cống hiến và tuyệt đối tin tưởng. Bảo sao quá trình điều tra của ta bị tắc nghẽn cho đến khi tìm ra cách tự mình đi đến đây."

"Anh không nhờ những hồn ma khác giúp anh được à?"

Er Lang khựng lại. "Sao cô lại nghĩ mình là người đầu tiên?"

Trong khi tôi bận suy nghĩ về câu hỏi đó, anh ta đã gỡ xong chân song cuối cùng. Tôi loay hoay rướn người cố trèo qua khung cửa sổ hẹp. Er Lang vươn tay kéo tôi ra. Tôi cứ tưởng tay anh ta phải lạnh ngắt và cứng đờ như bọn hình nhân, nhưng ngạc nhiên thay, nó lại ấm nóng và rắn chắc. Dù không muốn, nhưng tôi vẫn đỏ bừng mặt. Tôi không quen với sự đụng chạm của đàn ông, và sự đụng chạm này, dù chỉ trong phút chốc, cũng khiến tôi cảm thấy khó thở khi cảm nhận rõ nét những ngón tay thon mảnh của Er Lang, khác hẳn với bàn tay vuông vắn của Tian Bai. Tôi xấu hổ quay mặt đi, tập trung vào việc cố thoát ra khỏi khung cửa sổ hẹp. Hông và chân tôi tì sát vào khung cửa, tới một điểm nhất định, tôi bị mắc kẹt.

"Dừng lại!" Tôi thở hổn hển.

Er Lang nghiêng đầu sang một bên như thể đang lắng tai nghe âm thanh từ xa vọng lại. Rồi mặc kệ sự chống cự của tôi, anh ta ép sát người vào tường và cứ thế kéo mạnh hơn. Khung cửa kêu cọt kẹt, rồi oằn xuống và banh rộng thêm một phân, cho phép tôi trượt ra như một con cua bò ra khỏi chiếc nồi úp ngược.

"Anh không nghe tôi nói à? Đau lắm!"

"Bị tắc lại còn tệ hơn." Anh ta nói. "Nhanh lên! Có mấy người làm vườn đang đến."

Với bộ dạng chẳng lấy gì làm thanh lịch, chúng tôi chui vào một bụi cây gần đó để trốn, Er Lang gần như kéo tôi theo. "Thấp người xuống!" Anh ta rít lên. Tôi cúi lom khom và nhìn thấy hai đôi chân đi với điệu bộ đều đặn giật cục. Theo sau là hai hình nhân nữa. Chúng đi song song, cắt tỉa bụi cây, không hề hé răng. Tôi lùi dần vào người Er Lang khi chúng đến gần. Mùi trầm hương nhàn nhạt phảng phất trên quần áo anh, một điều khác lạ ở chốn người chết này. Nhắm mắt lại, tôi hít một hơi thật sâu mùi hương thanh tịnh uy nghi ấy. Mùi hương làm tôi nhớ đến giọng ngâm điệu êm và những bài thơ đọc bên ánh nến, trong khoảng thời gian được đong đếm bằng nghi thức trang nhã là đốt những nén hương trầm quý giá. Không biết ai là người tắm hương vào quần áo cho anh ta? Tôi lắc đầu cố xua đi suy nghĩ ấy. Thật ra việc Er Lang làm gì vào thời gian rảnh chẳng hề quan trọng, dù là chơi gái hay lặn tìm cá biển. Tôi không nên quá tò mò về anh ta. Thế nhưng, tôi lại ý thức được rõ ràng sự gần gũi hiện tại và cảm giác lưng mình áp chặt vào lồng ngực ấm nóng của anh ta.

Cánh tay trái của Er Lang gần như ôm trọn lấy tôi, cơ bắp anh ta căng cứng như thể dự liệu được điều gì. Tôi cố không nghĩ đến việc mình đang gần anh ta đến mức nào, chỉ biết tim mình đang đập dồn dập. Một cảm giác nóng cháy lan dần lên cổ. Sợ bị Er Lang phát hiện ra, tôi cứng người lạ, nhưng có vẻ anh ta không hề để ý, cánh tay đang quàng trên vai tôi siết chặt về âu lo.

Chân lũ hình nhân làm vườn càng lúc càng đến gần, chuẩn bị cắt tỉa bụi cây nơi chúng tôi đang trốn. Đến phút chót, Er Lang đứng phắt dậy. Anh ta bước ra khỏi bụi cây và bắt đầu giả vờ bận bịu làm

vườn, nện gót chân họa theo chuyển động của lũ hình nhân. Chiếc nón rộng vành của anh ta chẳng hề giống với mũ lao động chớp nhọt của chúng, nhưng tôi tha thiết hi vọng rằng tiểu tiết ấy không làm chúng chú ý. Chúng dừng lại và rúm vào nhau, rồi may mắn làm sao, chúng tiếp tục chuyển hướng sang bụi cây khác.

Một lát sau, Er Lang ra hiệu cho tôi đi ra, tôi đưa mắt nhìn quanh quất. Mấy tên làm vườn giờ chỉ còn là những chấm nhỏ ở đằng xa.

"Bọn họ làm cả đêm sao?" Tôi hỏi, nhìn lên bóng tối lơ mờ mà may mắn thay, giờ vẫn đang bao phủ bầu trời.

"Trời sẽ sáng nhanh thôi," Er Lang nói, "Nhưng có vẻ bọn chúng đi loanh quanh bất kể giờ giấc. Nhân tiện, trông cô ghê quá."

Tôi lườm anh ta, nhận ra mái tóc bện của mình đã bù xù, và quần áo lấm lem bụi bẩn, chưa kể khuôn mặt nhem nhuốc ngoa nguếch nước mắt. "Thế thì đã sao?"

"À, nếu định do thám lão Awyong, thì sẽ tốt hơn nhiều nếu trông cô cuốn hút hơn một chút."

"Anh định cho lão thăm vấn tôi nữa à?"

"Sẽ có ích không biết chừng."

"Tôi ghét anh!" Tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại.

Trông anh ta ngạc nhiên một cách thành thật. "Đa phần phụ nữ nói họ yêu tôi."

Tôi quay đi để che giấu sự điên tiết của mình. Tính tự cao tự đại của Er Lang làm tôi choáng váng hết lần này tới lần khác, mặc dù lẽ

ra tôi phải cảm kích vì anh ta đã giải cứu mình. Nhưng anh ta chính là người đã dụ tôi đến đây, tôi bực tức mà quên mất rằng mình chẳng còn sự lựa chọn nào khác vào thời điểm ấy. Trước đó, tôi còn đoán rằng đằng sau vành mũ rộng của Er Lang là một cái đầu cá máu lạnh, nhưng giờ đây, tôi chưa chút nghĩ nguyên hình của anh ta hẳn là Trư Bát Giới. Vốn là một nguyên soái trên thiên đình, hẳn ta đầu thai vào lót một con lợn sề sề, ra sức theo đuổi phụ nữ với niềm tin mù quáng rằng mình tuần tú vô song.

"Tất nhiên, ta sẽ nỗ lực để cứu cô," Er Lang nói, mà theo tôi nhận thấy là với một vẻ đầy kiêu ngạo. "Ta sẽ không để cô lại đây đâu."

"Đó chẳng phải là điều anh định làm hay sao?" Tôi hỏi.

"Cô phải tin ta. Ngoài ra, ta thấy cô chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Nếu cô không tìm cách nhập lại với thân xác của mình sớm, cô sẽ mất nó vĩnh viễn."

"Tôi đã rời dương thế được bao nhiêu ngày rồi?" Tôi hỏi, đột nhiên lo âu.

Anh ta khựng lại. "Gần ba tuần rồi."

"Nhưng anh đã nói rằng thời gian ở Đồng bằng Người chết trôi nhanh hơn so với trên dương gian cơ mà!"

"Không có nghĩa là nó luôn như vậy. Nếu chúng ta may mắn, thời gian sẽ đảo ngược lại và trôi chậm hơn."

Nỗi kinh hoàng làm cổ họng tôi nghẹn lại. "Anh nghĩ tôi còn bao nhiêu thời gian?"

"Nhiều nhất là vài tuần."

"Còn tệ nhất?"

"Sự phân tách linh hồn và thể xác của cô có thể đã bắt đầu rồi."

Sau một khoảng lặng dài, Er Lang lại nói, "Ta rất lấy làm tiếc."

Tôi muốn khóc, nhưng nước mắt sẽ chẳng giúp được gì dù tôi còn là người hay đã biến thành một hồn ma. "Được rồi." Tôi nói, cố làm ra vẻ thoải mái. "Tôi sẽ đi tìm lão Ayoung."

"Nếu đang âm mưu tạo phản, hắc lão phải có một người chống lưng đầy quyền lực. Hãy cố tìm ra ai là kẻ đứng sau, dù tôi sợ rằng việc cô biến mất khỏi nhà kho sẽ sớm bị phát hiện thôi. Có nghĩa là chúng ta còn rất ít thời gian."

Điều đó làm tôi nhớ ra, "Tôi phải gặp Fan vào ngày mai. Fan bảo sẽ chỉ đường cho tôi quay về. Hay tôi đi cùng anh?"

"Không thể được. Cách tôi vào thế giới này cô không thể áp dụng." Er Lang kiên quyết lắc đầu, khiến chiếc mũ nan rộng vành trông trành. Tôi đã định hỏi tại sao anh phải đội chiếc mũ này, nhưng nghĩ cho kĩ, có thể dưới chiếc mũ ẩn giấu một sự thật kinh hoàng, nên tôi đành nén câu hỏi lại.

Quá trình quay lại dinh thự nhà họ Lim mất khá nhiều thời gian. Er Lang di chuyển mà không phát ra tiếng động nào, cứ một chốc lại dừng trong bóng tối hoặc sát cạnh những bức tường. Tôi chỉ việc theo sau anh ta. Chúng tôi đi qua nhiều lối tắt, luôn cố tránh gặp phải người trong nhà. Toàn bộ nơi này mang đậm phong vị Trung Hoa cổ xưa mà tôi hiếm khi bắt gặp ở Malaya. Tôi tự hỏi thế giới sau khi chết của người theo đạo Sikh, người Tamil, người Mã Lai và cả những thương nhân Ả Rập sẽ ra sao. Và thiên đường của người

Thiên Chúa giáo sẽ thế nào? Không hiểu vì sao, đột nhiên cô gái người Bồ Đào Nha Isabel Souza trong giấc mơ của Tian Bai lại hiện lên trong tâm trí tôi. Nếu cô ấy chết, liệu cô ấy có phải chạy trốn trên mảnh đất đầy rẫy kẻ thù như thế này không? Chắc hẳn là không.

Nếu ở một thời gian và không gian khác, có lẽ tôi sẽ chú ý chiêm ngưỡng lối trang trí và kiến trúc đặc biệt nơi đây. Một vài chi tiết trong số đó tôi chỉ mới nhìn thấy trong sách vở và tranh ảnh. Những mái hiên nhỏ, những cành cây uốn cong, và lát gạch chùa chiền đều quen thuộc với tôi đến lạ. Nhưng không khí thì lạnh lẽo quái dị, màu sắc tối xỉn và ánh sáng trắng lóa làm tôi cảm thấy mình đang đi qua một vùng đất làm bằng giấy, bản thân mình không khác gì một con rối wayang kulit cắt tỉa bằng giấy đang biểu diễn trên nền sân khấu cũng bằng giấy. Và dù ghét nơi này đến thế nào, tôi vẫn phải thừa nhận rằng có một sự hưng phấn nhất định khi rình mò trong dinh thự nhà Lim Tian Ching. Đã bao lần ý cũng tự ý quấy phá giấc mơ của tôi đấy thôi? Cuối cùng chúng tôi tới một cánh cửa nhỏ khảm trên tường. Er Lang đưa tay đẩy và nó hé mở.

"Tốt." Anh ta nói, vẻ mặt thỏa mãn. "Chưa ai lọt vào đây cả."

"Chúng ta đang ở đâu?" Tôi thăm thò.

"Đằng sau khu phòng riêng của nhà này. Hôm qua ta đã tiến hành do thám sơ bộ và để ngỏ cửa này."

Tôi thấy xấu hổ vì chưa gì đã vội bức tức khi nghĩ anh ta thật chậm chạp trong việc giải cứu mình.

"Đằng kia là một loạt các khoảng sân nhỏ. Nếu có khách quan trọng đến nhà, hẳn họ sẽ được sắp xếp chỗ ngủ ở đâu đó quanh

đây. Tôi để cô tự tìm phòng ngủ của lão Awyong. Tùy cơ ứng biến nhé, nhưng nhớ quay lại lúc chiều tối."

"Quay lại đây hả?" Tôi hỏi.

"Cô có thấy ngôi đình phía xa kia không?" Quay người lại, tôi thấy một đình hóng mát lợp ngói có những cột trụ sơn son thếp vàng. "Đợi ở đây. Nếu vì lí do nào đó mà ta không xuất hiện vào sáng hôm sau, ta khuyên cô nên tự tìm đường ra và liên lạc với người bạn tên Fan của cô."

"Vậy cứ để anh ở lại à?"

"Ta có thể tự lo cho mình." Anh ta đáp. "Cô mới là người sẽ gặp nhiều khó khăn khi rời khỏi Đồng bằng Người chết."

Anh ta lướt qua cánh cửa như một giọt mực lăn đi và biến mất.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

26

Tôi đẩy mở cánh cửa. Bên trong là một khoảng sân kín đáo, bao quanh là các dãy chậu cây cảnh thẳng tắp, gọn ghẽ nhưng chẳng có sức sống. Những cái cây giống nhau y hệt, từ số lượng bông hoa đến dáng vẻ từng chiếc lá. Tôi không thể không có ấn tượng rằng chúng được in trên giấy bìa và đốt đi để cúng bái cho một vị tổ tiên nào đó nhà họ Lim. Ba cánh cửa trở ra từ bức tường bao quanh khoảng sân. Tôi lại ngần ngừ, tự hỏi mình nên đi lối nào. Tôi kéo nhẹ cánh cửa giản dị nhất vì chắc chắn đó là lối đi dành cho người hầu. Cánh cửa bật mở, đột ngột và không hề gây ra tiếng động, dẫn đến một hành lang.

Đây rõ ràng là một chái nhà tôi chưa từng đặt chân đến. Hành lang ở đây ở nhỏ hẹp, nhưng trang hoàng công phu hơn những dải hành lang rộng dài trên nhà chính. Trên tường treo nhiều tranh lụa. Tôi ngắm nghía, nhận ra đó là một phần bộ sưu tập hội họa của ai đó. Những con quái vật kì dị xoáy đôi mắt đen kịt nhìn tôi từ những bức tranh. Càng vào sâu phía trong, những bức họa càng thêm kì quái, một vài bức thậm chí còn gây phản cảm vì chúng khắc họa những cặp đôi quằn quại trong nhục cảm dục vọng, những người phụ nữ biến hình thành thú vật và những con quỷ hút máu đang mút mát xương cốt. Tôi né ánh mắt để khỏi nhìn vào mấy bức tranh kinh khủng nhất, vì những nét vẽ ấy dường như có sự sống của riêng mình.

Đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng, thoăn thoắt vang lên trên nền gạch lạnh giá, làm tôi nhớ ra mình đang ở đâu và phải làm gì. Tôi cuống cuống tìm chỗ trốn. Gần đó có một cánh cửa, nhưng trông nó nặng nề và xa hoa đến mức nếu không phải đang trong tình trạng sợ bị phát hiện thì chẳng đời nào tôi dám đi vào. Tôi thử đẩy, và ngạc nhiên thay, cánh cửa mở ra. Quá may mắn cho tôi khi không có ai trong phòng, dù nơi này trông giống phòng riêng của ai đó. Tôi nhìn thấy bàn làm việc, và phía xa trong góc là một chiếc giường truyền thống được thiết kế như một cái hộp. Sách và giấy lộn xộn khắp nơi, nhưng tôi chẳng có thời gian để xem xét cụ thể. Chiếc tủ lớn duy nhất trong phòng, nơi khả dĩ nhất để tôi ẩn thân, đã bị khóa chặt. Tôi kéo cánh cửa một cách vô vọng, cuối cùng đành chui lên giường. Rèm thêu kim tuyến buông hờ che chắn tôi đang lom khom núp với trái tim đập điên cuồng. Tôi tự nhủ chắc ai đó ngoài kia sẽ nhanh chóng đi khỏi, nhưng tiếng bước chân dừng lại ngay trước cửa phòng này.

"Awyoung! Ông Awyounge! Ông đang ở đâu vậy?"

Đó là giọng của mẹ tôi. Tôi hốt hoảng nhận ra là lúc này đã không khép chặt cửa, thật bất cẩn làm sao, trời ơi, tôi thì lại đang đứng cách cửa khá xa. Chần chừ một lúc, bàn tay trắng nõn mảnh mai đeo đầy nhẫn đẩy cánh cửa mở ra. Tôi vội trốn lại sau rèm.

"Ông có ở đây không?" Mẹ cất tiếng gọi.

Tôi nghe tiếng bà đi lại trong phòng, lật giở những cuốn sách và gạt từng chồng giấy sang bên. Bà đang tìm thứ gì? Tại sao bà lại tới đây? Biết rằng chỉ một chuyển động nhỏ cũng có thể khiến mình bị lộ, tôi co cụm lại trong chỗ trốn, thầm cầu khẩn bà sẽ không nghĩ đến chuyện kiểm tra cả trên giường. Chiếc giường có cấu tạo như một cái hộp với rèm che ba phía và những thành giường thấp để

người nằm có thể dựa vào. Những cuốn tiểu thuyết diễm tình xưa thường khắc họa kiểu giường này kèm theo hình ảnh một mỹ nhân ẻo lả nằm trên. Chưa bao giờ tôi nghĩ có ngày mình lại ẩn thân trên một chiếc giường như thế, ở chốn âm phủ, và để lẫn trốn người mẹ đã chết của mình trong khi bà lần tìm bí mật của một lão già xấu nét. Tôi phải ngậm chặt miệng để ngăn mình bật cười. Chẳng khác gì một trò đùa! Tôi đã thèm khát có mẹ biết bao nhiêu, đã mơ về bà, háo hức gặp bà và thậm chí tưởng tượng đến giây phút trùng phùng ấy. Nhưng kết quả là thế này đây.

Có vài tiếng động sột soạt, tôi nín thở, he hé nhìn ra. Bà đang quay lưng về phía tôi, dùng bút lông viết gì đó lên một mảnh giấy. Tiếng loạt soạt là âm thanh tạo ra khi bút lông quẹt vào nghiên mực đã khô. Ở Malaya, tôi từng có bút chì đá hoặc thậm chí cả bút than chì thân gỗ. Nhưng có lẽ, chẳng ai buồn đốt vàng mã của mấy thứ tân thời ấy xuống cõi âm, nên mẹ tôi vẫn viết bằng bút lông mực tàu. Bà quá tập trung vào việc đang làm đến mức không hề nhận ra có tiếng bước chân đang đến gần, suýt nữa thì quá muộn. Cánh cửa kéo kẹt mở ra, bà giật mình, vội dứt thứ đang viết vào túi rồi vội vàng xáo trộn mớ giấy tờ.

"Ồ, phu nhân. Cơn gió nào mang bà tới đây?" Đó là giọng nói của lão Awyong.

"Tất nhiên chính là ông." Tôi phải khâm phục mẹ. Người phụ nữ này quả có dây thần kinh thép.

"Phu nhân làm gì trong căn phòng tối tăm của ta vậy?"

"Ông Awyong, ông có nhà riêng của mình mà. Nơi đây chỉ là chốn quê mùa nếu đem so với tòa ngang dãy dọc của ông." Giọng mẹ trầm xuống thành tiếng rừ rừ.

"Phu nhân biết đám con cháu ngu xuẩn của ta rồi đấy. Chúng chẳng bao giờ để ta tiếp tục sự nghiệp nghiên cứu của mình ở đó."

"Ồ, bảo sao mà ông mang hết những bức họa của mình tới đây."

Giọng cười của lão lạo xạo như tiếng sỏi, "Phu nhân thích chúng à? Ta đã dặn đứa cháu trai đốt toàn bộ sau khi ta chết để ta nhận được chúng ở đây. Một đồng tiền đấy! Con trai ta cực lực phản đối, nó muốn bán chúng đi, nhưng cháu trai ta vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Hừm! Không phí công lúc sinh thời ta cưng chiều nó. Nhưng phu nhân làm gì ở đây vậy? Hẳn không phải chỉ để ngắm nhìn mấy bức họa chứ?"

"Ta đang ngắm nghía chúng trong hành lang thì nhận ra cửa phòng ông hé mở."

"Quý hóa quá, ta giúp gì được cho bà?"

Giọng điệu bà thay đổi, "Thằng cháu vô tích sự của chồng ta đã làm được gì chưa?"

"Tian Ching à? Ta nghĩ bà phải rõ hơn ta chứ."

"Lão gia không tin ta. Nhưng ta biết lão gia đang suy tính điều gì, tung hô và lợi dụng thằng bé ngu ngốc ấy." Dù lời lẽ ác nghiệt, nhưng âm điệu của mẹ lại quyến rũ lạ kì. Tôi ngộ nguậy một cách khó chịu trong chỗ nấp, hai tai căng lên nghe ngóng.

"Nó cứ tiếp tục ngu ngốc như vậy lại rất hợp ý ta. Nếu không làm sao nó dám vận chuyển đám thư từ và hàng hóa phản nghịch đó."

Mẹ tôi cười phá lên, thanh âm cao vút lạnh lạnh nghe trẻ trung lạ lùng. Tôi đã nghĩ rằng mình chẳng thể nào ghét mẹ thêm được nữa,

nhưng khi tiếng cười ấy cất lên, tôi nghiêng rằng kèn kẹt. "Hãy nhắc ta rằng đừng bao giờ đánh giá thấp ông."

Lão Awyong nói tiếp, "Thằng bé vừa chết là ta biết mình có công cụ trong tay rồi. Phu nhân có biết ta đợi bao nhiêu năm để nắm trong tay một đứa truyền tin như thằng bé không? Lim Tian Ching có mọi tố chất cần thiết cho nhiệm vụ ấy. Một gia đình giàu có, một người mẹ nuông chiều ở cỗi trần, và đầu óc chỉ chăm chăm nghĩ đến bản thân, đến mức thành ra đui mù với tất cả, trừ những vấn đề của riêng mình."

"Và ông được lợi gì khi làm tất cả những việc này?" Tôi lại nghe thấy tiếng loạt soạt kì quặc.

"Phu nhân nghĩ là gì? Ngoài việc ở lại chốn Đồng bằng Người chết này mãi mãi?"

"Nhưng ông ca cẩm nhiều thế cơ mà." Lại thêm một tiếng vải lụa trượt ra.

"Thêm một điều minh chứng sự thông thái của ta thôi." Lão gằn giọng và rít nước bọt một cách kinh tởm. Tôi nheo mắt nhìn qua lỗ thám thính nhỏ xíu của mình, ngượng đỏ mặt. Những gì tôi nhìn thấy là lão già ghê tởm kia đang vồ lấy mẹ tôi, và bà ta, tạo vật vô liêm sỉ ấy, đã trượt sẵn một bên bả vai trắng muốt ra khỏi lớp váy lụa. Tôi quay mặt đi, hai má như bốc cháy. Sao bà ta có thể làm thế! Họ đều gớm ghiếc chẳng khác gì nhau. Thêm một ý nghĩ nữa đột nhiên lướt quan tâm trí tôi: Rồi sớm muộn họ sẽ di chuyển đến chiếc giường này, và như thế nơi ẩn náu của tôi sẽ bị phát hiện. Tôi cuống cuống nhìn xung quanh, luồn xuống khoảng trống giữa chiếc giường và bức tường, nó hẹp đến mức tôi bị kẹt ở giữa. Tấm màn gấm

nặng nề rung lên kèm một tràng cười ngặt nghẽo. Lão Awyoung và mẹ tôi đã quăng mình lên giường.

Tôi nằm đó trong vài phút, mặt áp xuống sàn chẳng khác gì một con tắc kè, lắng nghe những âm thanh trên đầu mình. Tấm màn không rủ đến sát đất, nên hễ có người đi vào phòng là sẽ dễ dàng nhìn thấy tôi. Tôi ngọ nguậy trườn ra thì chợt nghe thấy giọng mẹ mình.

"Đáng lẽ ta không nên ở đây." Bà phụng phịu.

"Chẳng ai phát hiện ra đâu." Giọng lão ghen ghét. "Ta thích gọi bà là 'phu nhân' và thích cả ánh nhìn lạnh lẽo trong mắt bà nữa."

"Nếu chồng ta mà biết..."

"Hầy, lão ta đâu phải là chồng bà."

"Sao ông dám nói thế!" Lại có tiếng sột soạt như thể thu vén váy áo.

"Nào, nào, không cần phải giả vờ với ta. Cả hai ta đều biết bà chưa bao giờ được lão cưới hỏi đăng hoàng. Cái danh bà hai cũng chỉ là gọi cho có thôi. Một ngày bà tự dưng xuất hiện, xinh đẹp đến mức lão không tài nào kháng cự nổi. Ta cũng chẳng thể kháng cự nổi bà, kể cả khi bà ruồng rẫy ta ấy chứ."

Bà cười rũ rượi, "Ông cứ đối xử tốt với ta là ta sẽ ở với ông mãi mãi."

"À, thế hàng trăm năm hưởng vinh hoa phú quý có được không?"

"Thật chứ?" Mẹ rên lên. "Nói cho ta biết đi, ai đứng đằng sau những cuộc gặp bí mật và những khoản tiền trung chuyển ấy? Một trong chín phán quan, phải không?"

Lão ngồi phất dậy. "Ai bảo bà vậy?"

"Có đúng không?"

Lão Awyong im lặng một lúc rồi cười phá lên. Một tràng cười khô khan, xảo quyệt. "Cưng của ta, quý bà của ta. Nếu thiên giới mà nghe ngóng được bà biết nhiều đến thế, thì ta e sự tồn tại của bà ở cõi này chỉ như ngọn nến trước gió bão thôi."

Mẹ tôi dừng dưng, "Khi nào ta còn ở cạnh ông, thì ta biết mình vẫn an toàn. Giờ, ông muốn ta làm gì?"

"À, ta đang nghĩ về con bé kia."

"Con bé kia? Ý ông là đứa hầu gái chúng ta đã nhốt lại?"

Tôi đã bắt đầu bò ra ngoài phạm vi chiếc giường, bỗng khựng lại khi nghe chủ đề mới của câu chuyện.

"Con bé cũng xinh đẹp đấy chứ?"

"Ông vẫn tơ tưởng đến nó à? Cá nhân ta thấy nó chẳng đến mức cuốn hút vậy."

"Tệ thật, ta thật muốn nhìn bà và nó ở cạnh nhau."

Mẹ khịt mũi, "Hắn là trên giường ông."

Sự giá buốt trong giọng bà đủ làm đông cứng cả không gian, nhưng lão Awyong chỉ phá lên cười. "Chà, đó là lí do ta luôn mê

mắn bà. Bà là người duy nhất dám cả gan nói lại ta. Thôi nào, đừng giận đối thế chứ." Với những lời rù quẩn đó, lão đã thành công trong việc kéo mẹ tôi trở lại giường, làm tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi hoảng sợ mình sẽ bị phát hiện nếu bà đứng dậy ra về.

Ngẩng lên, tôi có thêm can đảm khi thấy rèm đã buông kín. Hiển nhiên họ muốn che giấu việc mình đang làm, nhưng điều đó lại có ích cho tôi. Tôi len lén bò ngang căn phòng, nơm nớp lo sợ sẽ phải nghe tiếng kêu phát giác bất cứ lúc nào. Chiếc tủ lớn che khuất hướng nhìn ra cánh cửa, và đó là đích đến của tôi. Tim đập thình thịch, tôi lóng ngóng bò tới, và thần kì làm sao, tôi đã đến được chiếc tủ. Cửa chính giờ đã ở ngay trước mắt, nhưng tôi lại lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Vì chiếc tủ chỉ che khuất phần nào cánh cửa, nên chỉ cần một xô dịch nhỏ cũng đủ để người trên giường nhìn thấy. Giá mà cánh cửa vẫn còn hé mở, nhưng nó đã bị đóng chặt rồi. Tay tôi lần mò đến cánh cửa và kéo chốt xuống. Một tiếng cạch lớn vang lên.

"Cái gì vậy?" Là giọng mẹ tôi.

Tôi nghe tiếng rèm giường bị kéo ra và lão Awyong nói, "Chẳng có gì cả. Bà tự nhìn đi." Khi tôi đang lên tinh thần để tẩu thoát, thì nghe thấy lão dỗ dành mẹ mình. "Bà dễ hốt hoảng quá. Chẳng có ai đến chỗ này đâu."

"Lỡ Lim Tian Ching phát hiện ra sự thật về những việc nó đang làm gì sao?" Mẹ tôi khẩn trương hỏi.

"Vớ vẩn! Thành bé mải mê với những mối bất bình của chính nó đến mức chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện này đâu. Nó muốn hạ bệ thằng anh họ và lấy một con bé nào đấy, những đòi hỏi ngu ngốc."

"Ông chắc chứ?"

"Cưng ời, sao bà cứ phải bận tâm những tiểu tiết này? hay bà đang lên kế hoạch bán đứng ta?"

Mẹ đang chuẩn bị cũi cữ thì có tiếng gõ cửa. Tôi cứng người, chẳng khác gì cặp đôi trên giường. Lần này thì không có cách nào thoát được.

"Ai vậy?" Mẹ tôi rít lên khe khẽ.

"À, ta quên mất. Một người hầu đưa thư."

"Sao ông không đảm bảo để đừng ai làm phiền giữa chừng nhỉ?"

"Nhưng làm sao ta biết em sẽ tới đây hôm nay?" Lão đáp.
"Không sao đâu. Kéo kín rèm vào." Lão cao giọng hỏi với ra, "Ai đó?"

Cánh cửa mở ra và đối diện tôi là dì ba. Bà mở tròn mắt khi thấy tôi, nhưng không hề đổi sắc mặt.

"Thưa ông Ayoung, người đưa thư gửi thứ gì đó cho ông."

"Ta đang ngủ." Lão đáp. "Cứ đặt nó lên bàn đi."

Dì ba đi vòng qua tôi và chiếc tủ, như thể tôi không hề tồn tại. Bà đặt một gói nhỏ lên bàn rồi kính cẩn nhìn về phía chiếc giường buông kín rèm. "Ông còn cần tôi làm gì nữa không, thưa ông?"

"Không, đừng làm phiền ta nữa."

"Vâng, thưa ông."

Khi đi về phía cánh cửa, bà hơi ngừng lại và ra hiệu bằng tay. Tôi chợt hiểu ra bà sẽ đứng đó chặn tầm nhìn cho tôi trốn ra. Khi chúng tôi ra tới hành lang, bà tóm chặt lấy cổ tay tôi. "Nhanh lên!" Bà thì thầm.

Bà dắt tôi đi nhanh qua hành lang quanh co. Hồ thẹn vì những gì bà nghĩ về mình, tôi lắp bắp định giải thích, nhưng bà chỉ đặt một ngón tay lên môi, ra hiệu cho tôi im lặng. Tôi đi theo bà, thấp thỏm như con chuột đang rón rén trên địa bàn của loài cây hương musang. Người Mã Lai thường thuần dưỡng loài vật này vì chúng là những tay săn chuột thiện nghệ. Tôi luôn muốn nuôi một con, nhưng chỉ được nhìn chúng ở chợ, khi đám thợ săn mang chúng tới bán cho người ta hầm canh thuốc bắc. Những con vật đã lạnh ngắt, bộ lông đẹp mã nhưng cứng đờ. Còn nếu giờ tôi trở nên bé tí xiu và bị những móng vuốt sắc lẹm ấy chộp lấy thì sẽ ra sao? Đám quỷ đầu trâu to lớn đến mức có thể cắn đứt đầu tôi chỉ bằng một cái tợp. Tôi rùng mình, dì ba quay sang nhìn tôi.

"Chúng ta nghỉ một lát." Bà nói.

Bà đẩy cánh cửa một nhà kho chất đầy quần áo tang. Những đôi giày thêu kiểu cổ xếp thành đồng hình kim tự tháp trong góc phòng, trông chẳng khác gì một chồng móng guốc bị vứt bỏ. Đóng cánh cửa sau lưng lại, bà hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tôi bảo bà rằng lão Awyoung nhốt tôi lại để thẩm vấn.

"Tôi đã nghe quản gia kể." Bà đáp. "Sáng nay tôi đi tìm cô nhưng ngoài cửa có một tên lính gác nên tôi chẳng dám tới gần. Làm sao cô ra ngoài được?"

Tôi nghĩ tốt nhất là không nhắc đến Er Lang, nên chỉ kể việc leo cửa sổ.

"Cửa sổ! Cô nhanh trí thật đấy." Bà nhìn tôi với vẻ tự hào xen lẫn tò mò. "Nhưng họ muốn gì ở cô?"

Thấy quá khó để trí trá thêm nữa, tôi liền kể sơ lược cho bà nghe câu chuyện cuộc đời mình, làm sao tôi suýt chết, hay đúng hơn là đang chết dần ở cõi trần, và đã đến nơi này vì Lim Tian Ching theo ám tôi.

"Tại sao cô lại đến đây?" bà hỏi. "Quá sức liều lĩnh!"

"Cháu đâu còn lựa chọn nào khác." Tôi đáp. "Cháu chỉ có thể lang thang khắp đất Malacca cho đến khi linh hồn tan biến, hoặc quay về phòng mình để bị lũ quỷ dữ của Lim Tian Ching tóm cổ."

"Rồi cô đến thẳng nơi này luôn sao?"

"À, cháu còn ghé thăm nhà mình trên đường tới đây nữa. Cháu nghe nói mẹ mình đang ở đây."

"Mẹ cô?"

"Và cháu cũng tìm thấy bà ấy rồi. Mẹ cháu chính là bà hai."

Phản ứng của dì ba thật bất ngờ. Mặt trắng bệch như tờ giấy thông thảo (1), bà ngồi xuống một chồng giày. "Người đàn bà đó! Điều gì khiến cô nghĩ người đó là mẹ mình?"

(1) Loại giấy mỏng, làm bằng vỏ cây xộp, thường được các họa sĩ Trung Quốc dùng để vẽ.

"Một bà vợ lẽ ở nhà cháu nói rằng mẹ cháu đã đến đây. Và trông bà ta có vẻ đúng với tuổi tác và những gì được miêu tả."

"Tôi hiểu." Dì ba nhìn xuống. "Cô nghĩ thế nào về bà ta?"

Vì dì ba chẳng có lí do gì để thích mẹ tôi, nên tôi cũng chẳng buồn kìm nén. "Bà ta thật tồi tệ! Cháu không thể hiểu tại sao cha cháu và vú lại yêu thương bà ta đến thế."

"Cha cô nói gì về bà ta?"

"Cha cháu nói bà tốt bụng và hiền lành, còn xinh đẹp vô cùng. Giờ cháu thấy cha mình có lẽ cũng đui mù chẳng kém gì lão Awyong."

"Cô có nhớ mẹ nhiều không?"

"Cháu đã từng rất nhớ, nhưng giờ chỉ ước mình chưa từng gặp bà ấy."

Trông dì ba có vẻ bức bối. Bà đứng phắt lên, mở hé cánh cửa nhìn ra ngoài. "Cô nên rời khỏi đây ngay." Bà nói. "Chẳng mấy chốc họ sẽ phát hiện ra cô đã bỏ trốn. Với lại tôi nghe nói những con quỷ đầu trâu đêm nay sẽ trở lại."

"Đêm nay?! Chúng định thẩm tra cháu?" Một cơn rùng mình không thể kiểm soát được chạy dọc sống lưng, tóc gáy tôi dựng đứng.

"Làm thế nào để cô trốn đi bây giờ?"

"Cháu có một con ngựa," tôi đáp, "Nó vẫn đang ở trong phòng cháu."

"Cô về cùng tôi đi vậy? Tôi sẽ giấu cô trong phòng mình."

Đó là một đề nghị hấp dẫn, nhưng tôi khựng lại. Trốn trong phòng bà, chui xuống dưới một tấm đệm và phủ chăn chiếu kín người, đợi đến khi sóng gió qua đi, là tất cả những gì tôi thèm muốn. Thêm nữa, sau ngàn ấy thời gian, dì ba là người đầu tiên thực sự có ý định chăm sóc tôi. À, cũng không thể bỏ qua Er Lang, dù sự giúp đỡ của anh ta có vẻ còn đẩy tôi vào tình thế hiểm nghèo hơn, chẳng khác nào thả một cánh diều lên bầu trời gió lớn. Nhưng tôi vẫn nhớ lời dặn dò của Er Lang rằng chúng tôi sẽ gặp nhau ở đình hóng mát. Mặc dù bị hấp dẫn trước viễn cảnh về một chốn dung thân an toàn, nhưng tôi vẫn không thể kìm lại cảm giác hưng phấn vì những gì mình đã làm được.

Tôi chần chừ, không muốn nói cho dì ba biết mình những mong thám thính được phòng của Lim Tian Ching. Đã bao lần y tự ý bước vào phòng tôi, vào giấc mơ của tôi khi tôi còn ở dương gian rồi? Ngoài ra, có điều gì đó thôi thúc tôi.

"Dì đi trước đi." Tôi nói. "Cháu sẽ gặp dì ở phòng dì sau, cháu phải đi xem một thứ đã."

"Nhưng cô có tìm được đường không?" Những vết nhăn trên gương mặt bà nhúu lại như một tấm mạng nhện, làn da nơi cánh tay bà chùng xuống lũng nhùng, đầy những vết đồi mồi. Bà đã quá già rồi, già hơn vú của tôi nhiều lắm. Nhưng ở bà có sự quyết đoán khác hẳn vú.

"Dì chỉ cháu cách trở về đi ạ." Tôi nói.

Bà xé một mảnh giấy gói và rút từ búi tóc ra một cây trâm, dùng nó vạch ra một bản đồ đơn giản. "Vườn ngoài vắng người, nhưng

đường đi dài hơn. Trong nhà, hành lang này là lối đi của người làm."

"Cháu sẽ cẩn thận." Tôi nói. "Phòng nào là của Lim Tian Ching ạ?"

Trông bà hoảng hốt. "Cậu chủ đang không có nhà."

"Chính thế! Dì làm ơn, nếu dì muốn giúp cháu, cháu cần phải tìm ra điều gì đó. Nếu không linh hồn cháu sẽ teo lại đến khi không thể nhập lại với thể xác mình nữa." Trước những lời van vỉ ấy, bà không còn cách nào khác, đành ngậm ngừng chỉ dẫn cho tôi.

"Cháu sẽ tới phòng dì ngay khi có thể." Tôi nói. "Dì để mắt đến con ngựa hộ cháu được không ạ? Tên nó là Chendana."

"Tôi sẽ đợi cô ở cửa nhà bếp vào giờ Tuất tối nay." Dì ba nói. "Tôi nghĩ phải sau giờ đó bọn quỷ đầu trâu mới đến, và cô nên đi khỏi đây trước khi chúng đặt chân vào nhà này." Bà mở cánh cửa phòng chứa đồ và nhìn ra ngoài đầy cảnh giác. "Tôi phải đi thôi, không thì chẳng mấy chốc đám hình nhân sẽ đổ tới tìm tôi. Li Lan..." Bà định nói điều gì đó, nhưng rồi ngừng lại. "Hãy nhanh trở lại."

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

27

Đợi đến khi nhịp bước đều đều của dì ba xa dần, tôi cũng chẳng quanh quẩn ở đây lâu thêm nữa. Lão Awyong và mẹ tôi có thể kết thúc màn mây mưa bất cứ lúc nào. Dù gì chẳng nữa, có tám bản đồ dì ba vẽ vội trong tay, tôi vẫn được tiếp thêm sức mạnh để tiếp tục cố gắng. Những bức họa trên tường thừa thớt dần, và chủ đề tranh vẽ cũng thực tế hơn. Tôi tự hỏi liệu mẹ mình có thực sự đến đây để thưởng tranh như bà nói, hay bà đến để lục lọi phòng lão Awyong. Chỉ một ý nghĩ về bà đã đủ khiến ngực tôi đau thắt. Tại sao tôi lại tin lời vú, hay người cha đã sớm rối trí của mình? Người đàn bà tôi vừa theo dõi lúc nãy chẳng khác gì một con điếm, không hơn không kém.

Chỉ có một nơi trên bản đồ là có vẻ khó khăn khi đi qua, một khoảng sân rộng nối giữa chái nhà của lão Awyong và nơi ở của Lim Tian Ching. Dì ba cho tôi biết, khi mọi người có nhà, có thể họ sẽ ra đây ngồi. Khi đến đó, tôi thấy trên nền gạch kê đầy những chiếc ghế gỗ hồng mộc. Bên rìa chiếc bàn thấp có đặt duy nhất một tách trà vẫn còn vương làn khói mỏng. Tôi khựng lại vì nhận ra một điều không lấy làm vui vẻ. Nếu trà vẫn còn nóng, vậy người uống trà hẳn vẫn còn ở đây. Nhưng tôi chưa kịp suy nghĩ thêm thì đã nghe thấy giọng mũi nghèn nghẹt của Lim lão gia. "Đem thứ này đi, mang trà Phở Nhĩ đến đây!"

Tôi giật nảy mình khi thấy ông ta nhăm tôi là một người hầu, và càng hốt hoảng hơn khi một dáng hình đứng cách tôi chỉ một cánh

tay đột nhiên tách mình khỏi bức tường. Đó là một hình nhân, và may thay nó không để ý gì tới tôi. Thứ mà tôi tưởng là một chiếc gối ôm hóa ra lại là phần sau đầu của lão gia. Ông ta đang nằm trên chiếc trường kỷ cứng cáp, chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy chỗ tôi đứng. Tôi vội lẩn vào phía sau một bức bình phong sơn mài khi hình nhân kia bận rộn thu dọn khay trà. Chỗ trốn này kín đáo hơn, dù tấm bình phong còn cách sàn nhà một khoảng, nghĩa là bất kì ai cũng có thể thấy rõ bàn chân tôi.

Tên người hầu lui đi, và tôi lại chú ý tới Lim lão gia. Không may cho tôi, ông ta vẫn ngồi thẳng và chăm chú đọc một mảnh giấy viết tay. Từng phút dài trôi qua khiến tôi nhấp nhồm không yên. Hình nhân kia sẽ quay lại trong chốc lát, và tôi không biết liệu lần này nó có mặc kệ tôi nữa hay không. Tôi cố nhìn vào tờ giấy, nhưng cách ông ta cầm nó làm tôi không tài nào đọc nổi. Mẩu giấy viết không dài, và cái cách ông nghiền ngẫm nó làm tôi nghĩ, có lẽ ông ta đang đọc đi đọc lại một số đoạn. Tôi phân vân không biết nó có liên quan gì đến giấy tờ trong phòng lão Awyong mà mẹ tôi đã sao chép không, và liệu Lim lão gia có thực sự không hay biết gì về những hoạt động ngoài luồng của mẹ tôi.

Khi nhìn kĩ bộ mặt nhăn nheo vàng vọt của ông ta, tôi cố tìm xem có nét nào giống vậy trên gương mặt Tian Bai, hay cả Lim Tian Ching không. Quả là họ giống nhau ở vàng trán và chóp mũi hơi tẹt. Nhưng đuôi mắt Tian Bai hơi cong lên, và đó chính là nét cuốn hút ở anh, trong khi mắt người đàn ông này sụp xuống, đi kèm với những nếp nhăn giữa mũi và môi khiến ông ta trông có vẻ ốm yếu. Tian Bai đẹp đẽ hơn tất cả bọn họ, tôi tự nhủ.

Lim lão gia đột nhiên ngẩng phắt lên. Tôi nghe tiếng bước chân và tự hỏi liệu có phải hình nhân ban nãy đã trở lại. Nhưng những lỗ

khắc trên tấm bình phong chỉ cho phép tôi nhìn về một hướng. Một nụ cười nhẹ hiện ra trên gương mặt ông ta. "Cháu về sớm thế?"

"Còn việc gì khác để làm đâu, ông trẻ?" Chát giọng cáu kỉnh đó quen thuộc đến mức khiến tôi kinh hãi. Không ai khác, chính là Lim Tian Ching.

Tôi toát mồ hôi lạnh. Chỉ cần liếc sang phía này, chắc chắn y sẽ thấy bàn chân tôi. Có một khung cửa sổ ngay sau lưng tôi, gờ cửa khá hẹp, chỉ rộng hơn một bàn tay, nhưng tôi đành ngồi vắt vẻo trên đó. Cố bám chặt hai tay vào hai bên bản lề, tôi mới giữ được thăng bằng, nhưng như vậy còn khá hơn là để hai chân lộ dưới sàn.

"Cháu đã làm xong việc ta bảo chưa?" Lim lão gia hỏi, nhanh chóng gấp lại lá thư, cầm chặt trong tay.

"Rồi ạ, cháu đã chuyển tất cả các kiện hàng đi rồi. Họ chờ một chuyến hàng lớn vào tuần tới." Sau đó là một tiếng "phịch" như thể Lim Tian Ching vừa gieo cả thân hình xuống ghế. "Cháu không hiểu tại sao mình phải làm việc này. Ông không thể sai một tên người hầu khác hay sao?"

"Ta nói với cháu rồi, đây là những vụ làm ăn nhạy cảm. Và cũng là một cách tốt để giới thiệu với những nhân vật quan trọng rằng cháu là hậu duệ, là người thừa kế của ta."

"Hừm, vài người trong số họ còn chưa chắc được tính là người."

Ông trẻ y nói sắc lẹm. "Đừng bao giờ nói thế lần nữa! Đừng bao giờ đắc tội họ. Và hơn nữa, đừng quên chính họ là người sẽ giúp cháu đạt được điều cháu muốn."

"Ông nói cha mẹ sẽ viện trợ cho cháu, nhưng họ sẽ không làm thế nữa."

"Cháu đã làm gì từ bấy đến nay? Thao túng mẹ mình trong mơ à?"

"Ôi, mơ với mộng! Đầu tiên, cháu thấy thao túng họ trong mơ cũng vui đấy, nhưng giờ thì chán ốm rồi. Mẹ cháu quá hoảng sợ, bà cứ khóc nức nở mỗi lần thấy cháu xuất hiện. Mẹ nào mà lại như thế? Dù chỉ là trong mơ, nhưng lẽ ra bà phải vui khi nhìn thấy cháu chứ!"

"Cha cháu có khỏe không?"

"Cũng khá khỏe ạ." Lim Tian Ching đáp với vẻ mặt sưng sía.
"Tiếp cận ông ấy thì khó hơn, sợi tơ không đủ chắc. Và cháu không sao vào được giấc mơ của anh họ. Giá mà cho nó được vài đêm kinh hoàng thì cũng đáng công đấy."

"Cháu cứ thử tiếp đi. Rất nhanh thôi, mọi việc sẽ được giải quyết xong xuôi hết."

"Tại sao cháu lại phải đợi hả? Đáng lẽ họ phải trợ giúp tìm kiếm bằng chứng cho vụ án của cháu chứ. Vậy mà cháu thấy mình như chân lon ton sai vặt cho mấy người ấy thì đúng hơn."

"Thật đáng buồn là cháu lại thiếu kiên nhẫn, cháu trai ạ. Vấn đề bây giờ là đưa vụ án của cháu tới đúng cửa. Và ta không ngại nói cho cháu biết rằng, chúng ta đang có một thế lực đầy quyền năng đứng về phía mình." Nói đến đây ông ta hạ giọng thì thầm, và tôi nhận ra ông ta kín đáo chuyển lá thư sang phía bên kia trường kỉ, xa khỏi Lim Tian Ching. Bức thư giờ nằm gần chỗ tôi hơn, và tôi nín thở

nhìn mảnh giấy cứng đang hé mở. Tạ ơn trời đất vì thị giác tinh hơn người của mình, tôi nheo mắt, cố gắng đọc các con chữ.

... Các ngài đã làm rất tốt... chuyển vũ khí cuối cùng sẽ được giao vào ngày... Ngài phán quan thứ sáu cực kì hài lòng...

Tim đập thành thạch, tôi nhìn chăm chăm từng con chữ cho đến khi chúng khắc sâu vào tâm trí. Tôi chắc rằng Er Lang sẽ cực kì quan tâm đến lá thư, có vẻ nó là bằng chứng về mối liên hệ giữa những kẻ mưu đồ nổi loạn và vấn nạn tham nhũng nơi địa phủ.

Tôi biết nghe có vẻ điên rồ, nhưng tôi phải lấy được lá thư này. Tôi cuống cuống tìm kiếm xung quanh một thứ có thể đánh lạc hướng họ và nhìn thấy một đụn hoa quả xếp trên chiếc tủ cạnh tường. Vấn đề duy nhất là tên hình nhân vẫn đứng chắn giữa tôi và chiếc tủ. Nhích lại từng chút bằng hai tay và đầu gối, tôi bò qua tên hình nhân, cầu rằng nó vẫn bỏ qua tôi như trước.

Hai người ngoài kia tiếp tục nói chuyện. "...mất tích?!" Lim Tian Ching lớn tiếng. "Cô ấy có thể đi đâu được chứ?"

"Cháu nhắc ta mới nhớ. Chúng ta bắt được một cô gái đêm qua."

"Một đứa con gái? Ở đây sao?"

"Ừ. Ông Awyoung nói cô ta có vẻ khả nghi."

"Và ông nghĩ đó là Li Lan?"

"Ta chưa từng nghĩ thế," ông trẻ nói với vẻ khoan dung, "Nhưng giờ cháu nhắc đến, ta mới tự hỏi liệu đó có phải là cùng một người."

Tôi rướn lên nhón một quả cam cứng và tròn lủng. Tôi nhét nó vào túi áo, rồi lấy thêm một quả nữa.

"Nhưng làm sao cô ấy tới được đây? Cô ấy chẳng có gì hết, không vàng mã, không ngựa xe."

"Bởi vậy ta không cần nhắc đến khả năng đó. Nhưng nếu cháu muốn thì cứ gặp cô ta xem sao. Thực ra, cháu có thể có được cô ta sau khi đám quỷ đầu trâu tra hỏi xong."

"Liệu có phải là cô ấy không nhỉ? Cô gái đó có xinh đẹp không ạ?"

"Ồ, cũng được lắm. Đủ để bà trẻ cháu phải ghen tị." Hai ông cháu phá lên cười, lúc này tôi lại thấy đau đớn khi nghĩ đến mẹ mình, người đã chối bỏ tôi bằng vô số cách tôi không thể tưởng tượng nổi. Tôi im lặng bỏ toái đến sau trường kỉ của Lim lão gia.

"Thôi được, cháu đi xem cô ta thế nào, nhưng nếu đó không phải là Li Lan thì sao?" Lim Tian Ching hỏi.

"Đàn ông luôn có dăm ba thê thiếp. Đó là nghĩa vụ và phần thưởng của anh ta."

Tai tôi rục lên vì phần nộ trước câu nói. Cổ tôi bắt đầu đau nhức vì phải núp né quá lâu, nhưng tôi chẳng dám cử động. Bức thư gần đến mức tôi sắp chạm được vào nó. Nhưng bàn tay của Lim lão gia đang buông thõng bên trường kỉ cũng chỉ cách đó vài phân.

"Khi nào đám đầu trâu tới ạ?" Lim Tian Ching hỏi.

"Đêm nay. Chuẩn bị thông báo tiến độ làm việc của cháu đi."

Tôi khỏ sở vươn tay ra, chậm chậm kéo bức thư về, vừa kịp nhét vào túi, tôi thấy bàn tay Lim lão gia hạ xuống như thể muốn nhặt nó lên. Hít một hơi thật sâu, tôi liệng quả cam vào chiếc bàn tròn phía bên kia khoảng sân. Cú ném mạnh và thấp, quả cam sượt qua chiếc bàn, bay thẳng vào tường, gây ra một tiếng va đập mạnh. Cả hai giật nảy mình, quay đầu đảo dác. Tôi ném nốt quả thứ hai. Khi họ đứng bật dậy để tìm kiếm nguồn gốc tiếng động, tôi trườn nhanh về phía sau, nhưng do quá cuống quýt, tôi đã va phải tên hình nhân. Một bàn tay chắc như gọng kìm vươn ra siết chặt tay tôi. Khi chúng tôi âm thầm giằng co quyết liệt thì bức bình phong gỗ nặng nề bắt đầu lung lay, rồi đổ ụp vào cái tủ quý, gây ra tiếng động dữ dội. Hàng trăm mảnh gốm sứ vung vãi.

Tôi thoáng thấy Lim Tian Ching và ông trẻ y nhìn tôi choáng váng. Mồm họ đều há hốc, và nét giống nhau giữa hai người máu mủ ruột già hiện lên rõ hơn bao giờ hết. Tôi chạy như điên về phía hành lang. Đằng sau tôi vang lên những tiếng thét hỗn loạn. Tim tôi đập thình thịch, chân lướt trên sàn nhà lát gạch. Tiếng bước chạy thình thịch phía sau vắng đến tai tôi một nhịp chạy đồng nhất nghe như duyệt binh. Đó chỉ có thể là đám hình nhân, chúng đang tản ra bao quanh khu nhà. Tôi hoảng hốt tìm đường thoát thân, nhưng ở đó chỉ có duy nhất một chiếc cửa sổ, và những chấn song nhỏ tới mức một con mèo cũng không thể chui lọt. Dưới chân cửa sổ là chiếc độc bình cắm đầy cúc trắng và bỉ ngạn. Chẳng có giọt nước nào trong bình hoa dành cho người chết này, hoa ở đây không cần đến nước mà vẫn tươi vĩnh viễn. Trong phút hoảng loạn, tôi đẩy chúng sang một bên và lao thẳng vào song cửa sổ. Rồi đám hình nhân bắt được tôi.

Sau đó tôi cảm thấy mình thật may mắn, bởi khi chúng tóm lấy tôi, bịt cánh tay cứng đờ, lạnh lẽo của chúng vào miệng tôi, tôi đã sợ

cứng người đến mức ngất lịm đi. Và như thế, tôi đã không phải chứng kiến chúng mang tôi đi trong tình trạng tỉnh táo, không phải tới căn phòng chứa đồ cầm tù tôi lúc đầu, mà đến một nơi hoàn toàn khác.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

28

Ai đó đang vuốt tóc tôi. Mới đầu tôi ngỡ mình vẫn còn là một đứa trẻ, và vú đang đỡ dành tôi sau cơn ác mộng. Niềm hạnh phúc được thức giấc lớn đến mức lệ trào ra từ đôi mắt nhắm chặt. Rồi tôi mở bừng mắt, thấy Lim Tian Ching đang ngó xuống nhìn. Bàn tay y đang cào vào mái tóc tôi, và gương mặt y chồm vờn ngay trước mặt. Tôi bắt đầu gào thét.

"Dừng lại!" Y quát, nhưng tôi không thể. Bàn tay nung núc thịt của Lim Tian Ching cố bịt miệng tôi để ngăn tiếng thét lại, nhưng chỉ càng khiến tôi hoảng loạn hơn. Y lắc tôi thô bạo, và theo phản xạ, tôi giáng cho y một cái tát. Cơn nóng rát ở bàn tay khi tôi vả vào mặt y là cảm giác sung sướng nhất kể từ khi tôi mất đi thân xác của mình. Tôi và y chăm chăm nhìn nhau, cả hai đều choáng váng.

"Em làm thế để làm gì?" Lim Tian Ching hỏi.

"Sao anh lại dám chạm vào người tôi?" Tôi đáp. "Tên bắt cóc! Quân gian ác!"

Đôi môi dày bì mím chặt trước cơn cuồng nộ của tôi, giờ trề ra vì ngạc nhiên. "Em đang nói gì vậy? Chính em là người mò tới đây mà. Làm sao em đến được đây?"

Tôi nhìn quanh. Từ kích thước của căn phòng và mớ quần áo nam giới vung vãi trên sàn nhà, tôi có cảm giác không lành rằng đây chính là phòng ngủ của Lim Tian Ching. Khoanh hai tay lại, tôi nhận

ra lá thư giấu trong người mình vẫn còn đó. Vậy là chúng chưa khám người tôi. Trong đồng lộn xộn đồ nát, Lim lão gia có lẽ đã tạm quên mất lá thư, nhưng sớm muộn ông ta sẽ nhớ ra.

Tôi kiểm chế lại rồi đáp, "Tôi bị lạc." Đôi mắt ti hí của Lim Tian Ching nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt lướt qua mớ quần áo xộc xệch và tóc tai rối bù của tôi. "Tôi đi theo mấy hồn ma, họ dẫn tôi qua một đường hầm, băng qua một đồng bằng rồi tới đây."

"Em băng qua Đồng bằng Người chết á? Sao em làm thế được?"

Điều cuối cùng tôi muốn y biết là về con ngựa của mình. "Tôi đi bộ. Mất nhiều thời gian lắm, hàng tháng trời." Tôi nói, nhớ lại những lời Er Lang nói về việc thời gian trôi qua một cách thất thường ở nơi này.

"Hóa ra em ở đây." Y nói, nửa như với tôi, nửa lại như đang nói với chính mình. "Bảo sao trông em khiếp quá." Chẳng hiểu sao, lời y nói khiến tôi điên tiết, tôi lao vào cào cấu y. Lim Tian Ching thoáng tái mặt, rồi bắt lấy khuỷu tay tôi.

"Thôi, thôi," y nói, "Ta thấy tính dữ dằn của em vẫn chẳng hề thay đổi." Y chường mặt lại gần tôi, mặc cho tôi chống chọi vô ích. Dù mang vẻ ngoài ục ịch, y vẫn khỏe hơn tôi nhiều lần. Dù gì Lim Tian Ching cũng là đàn ông, dù trong thế giới giả tạo của người chết này, tôi vẫn chỉ là một đứa con gái yếu đuối. Ý nghĩ đó có vẻ cũng xuất hiện trong đầu y, vì nét mặt y bỗng thay đổi.

"Li Lan, em không biết ta hạnh phúc đến nhường nào khi thấy em an toàn đâu." Mắt y lại sáng lên. Tôi cự tuyệt trong im lặng. "Người của ta tìm kiếm em khắp nơi."

"Sao anh dám cử bọn quỷ đến canh nhà tôi? Tôi sợ suýt chết đứng!"

"Em sợ à?" Y thì thầm. "Tất nhiên rồi, đáng lẽ ta phải nghĩ đến điều này chứ nhỉ. Khổ thân em. Em không cần sợ hãi chúng làm gì. Chúng chỉ là mấy con thú cưng của ta thôi." Câu nói đó suýt làm tôi phì cười khinh bỉ, nhưng ánh nhìn ham muốn của y làm tôi càng lúc càng khó chịu, nhất là khi y đang nắm chặt hai tay tôi.

"Em biết không, ta đã nhầm khi nói rằng trông em thật kinh khủng." Gương mặt to bè của y cứ tiến sát lại, đến mức tôi có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông bóng nhẫy dầu. Thật nhục nhã làm sao khi cái chết cũng chẳng cải thiện được gì cho vẻ ngoài xấu xí ấy. Tôi nghĩ cũng hợp lí thôi, chẳng dễ dàng gì khi lớn lên dưới cái bóng đẹp đẽ của Tian Bai.

"Thực ra, trông em khá... hấp dẫn. Ta thích tóc em buông lơi thế này." Y chạm vào tóc tôi, và tất cả niềm thương cảm tôi dành cho y liền biến mất. Tôi giật phắt người ra.

"Đừng chạm vào tôi! Anh không có quyền chạm vào tôi."

"Sao em lại nói thế? Em được hứa gả cho ta mà."

"Tôi không đời nào đồng ý việc đó."

"À, em muốn gì không quan trọng." Y quay đi, vẻ tổn thương. "Các công sai âm giới đã tác thành cho chúng ta."

"Ý anh là những con quỷ đầu trâu kia?"

"Cẩn thận với những gì em nói đấy. Một vài kẻ trong số ấy có quyền cao chức trọng." Nụ cười khẩy trên gương mặt y hao hao

giống điệu bộ ông trẻ mình. Lim Tian Ching tới bên kia căn phòng và lấy một chiếc chén. "Dùng chút trà chứ?" Y hỏi. Tôi ngồi phịch xuống, cảm thấy đỡ sợ hơn vì đã nói thêm được khoảng cách giữa hai người.

"Ta không thể tưởng tượng được tại sao em bỏ trốn như vậy." Y nói. "Em phải biết ta luôn đặt lợi ích của em lên trên hết." Vết tổn thương lại xuất hiện trên gương mặt y. "Sao em bướng bỉnh thế? Chẳng phải một cô gái trẻ nên lấy một người thương yêu, chiều chuộng cô ấy sao? Ta còn chưa định cho em tới Đồng bằng Người chết này sớm như vậy. Thực ra, ta hi vọng em có thể hưởng thụ thêm nhiều năm nữa trên dương gian."

Lời lẽ của y làm tôi nhớ tới Fan và người tình già trước tuổi của cô. "Để anh hút dương khí của tôi phải không?"

Lim Tian Ching cãi phăng, "Ta cần rò rỉ tiền đó làm gì! Ta đâu phải đám ma đói. Nhìn quanh em xem." Y rướn người. "Ta là một nhân vật có vai vế, Li Lan ạ. Nếu may mắn, em có thể trở thành một quý bà ở đây."

"Dựa vào đâu mà anh nghĩ mình quan trọng?" Tôi hỏi lại. "Chỉ vì gia đình anh chiều chuộng anh thôi sao?"

Gương mặt y sa sầm, "Ta mới là người giúp ích cho bọn họ! Nếu không phải do yếu tố đặc biệt trong vụ án của ta, làm sao họ có thể móc nối quan hệ với các công sai âm giới? Một khi thu thập đủ chứng cứ, ta sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy điều gì đã xảy ra."

"Làm sao anh biết mình có bị giết hay không?"

"Nói xằng! Đúng là hôm đó ta hơi sốt, nhưng chỉ sau khi uống tách trà đó, nhịp tim của ta mới tăng nhanh. Ta không thở nổi, cũng chẳng thể kêu cứu. Tới nửa đêm thì tim ta ngừng đập." Y nhìn xoáy vào tôi.

"Đó có thể là một cơn co giật do sốt." Tôi nói, lục lại trong trí nhớ những chứng bệnh vú từng kể với mình.

"Có một lớp cận dày trong đáy chén. Em cũng biết hẳn từng là sinh viên trường y dược, thử hỏi còn ai trong nhà hiểu rõ về thuốc men và liều lượng hơn hẳn chứ? Và ai sẽ được lợi nhiều nhất từ cái chết của ta, ngoài Tian Bai ra?"

Tôi nuốt khan, bần khoản liệu có nên nói thêm gì không. "Thiếu gì người ghét anh hoặc mẹ anh." Tôi nói thêm, chẳng thèm đếm xỉa tới cơn giận của y. "Tian Bai thậm chí còn chẳng ở nhà khi anh chết. Và Yan Hong đang giấu chiếc tách của anh. Đã bao giờ anh nghĩ có thể là chị ta chưa?"

"Cô ta giấu nó?" Về ngõ ngang hiển hiện trên gương mặt Lim Tian Ching. "Làm sao em biết?"

Không muốn nhắc đến việc mình đã từng do thám nhà họ Lim trên cõi trần, tôi cụp mắt nhìn xuống. Nhưng Lim Tian Ching giận dữ, "Cô ta giấu chiếc tách thì đã sao? Chẳng có ý nghĩa gì cả. Chính Tian Bai là người tặng ta loại trà quý hiếm đó!"

Đầu lưỡi tôi cứng ngắc và tê cóng, như thể nó phình lên gấp đôi trong miệng. Lim Tian Ching bắt đầu đi đi lại lại, tay nắm vạt áo dài quét đất.

"Chắc là hấn đã cho thứ gì đó vào trà từ trước. Nên chẳng cần phải có mặt khi ta chết. Ngược lại, hấn còn phải đảm bảo để vắng mặt đúng thời điểm ấy chứ. Yan Hong thì rõ là muốn bảo vệ hấn rồi. Hai đứa vẫn luôn thân nhau, luôn muốn chống đối ta. Khi cô ta muốn dàn xếp cuộc hôn nhân với cái thằng nghèo kiết xác đó, cô ta đã chạy tới nhờ cậy ai? Tian Bai hay là ta?" Y dừng lại, cố gắng kiểm soát giọng điệu của mình.

"Anh họ ta luôn có được những gì hấn muốn. Những người hầu tôn kính hấn, thậm chí cha ta cũng yêu chiều hấn. Người duy nhất nhìn thấu hấn là mẹ ta. Bà giục cha cho hấn ra nước ngoài du học. Ta đã hy vọng hấn không bao giờ quay trở lại." Đồng tử trong mắt y co nhỏ đến mức chỉ nhìn hơn hai cái chấm.

"Em biết hấn có nhân tình ở Hong Kong chứ? Thấy phản ứng của tôi, y càng được đà nói tới. "Cô ta là một đứa con lai Bồ Đào Nha. Một vụ ầm ỹ xảy ra và hấn bị buộc phải thôi học. Cha đã phải chi một khoản tiền lớn để tổng khứ cô ta đi. Nghe đồn chúng còn có con với nhau nữa. Thế nên đừng có tin khi hấn nói chỉ yêu mình em. Rồi cuộc hấn cũng sẽ bỏ rơi em như cách hấn đã vứt bỏ cô gái kia thôi."

Một sự im ắng rợn người bao trùm căn phòng, Lim Tian Ching chùi miệng vào ống tay áo. Tôi không thể thốt ra tiếng nào. Một lúc lâu sau, y lại nói tiếp. "Ta sẽ để em suy nghĩ về việc này. Đó hấn là một đòn choáng váng đối với tâm hồn mong manh nhạy cảm của em." Y vỗ tay và cánh cửa mở ra. Một hình nhân trong lột nữ xuất hiện. "Xem cô ấy có yêu cầu gì." Y nói, đoạn quay sang tôi bổ sung thêm, "Tối nay những con quỷ sẽ xét hỏi em. Có lẽ em nên xem xét lại suy nghĩ của mình về ta."

Lim Tian Ching đi một lúc lâu, tôi vẫn chẳng hề động đậy. Hình nhân kia cứ đứng đó chờ đợi, sự kiên nhẫn của nó là vô tận, cho

đến khi, cuối cùng tôi cũng đứng lên. Tôi gội đầu, chải tóc trong vô thức. Quần áo đã được sắp sẵn cho tôi, nặng nề, cứng ngắc, được may cắt theo lối cổ xưa - trang phục cho người chết. Tôi chờ đến mặc chúng vào, không quên giấu kĩ lá thư. Người hầu hình nhân chải đầu cho tôi, vắn tóc lên cao và cài trâm nạm ngọc. Nó đánh phấn gạo lên mặt, tô son lên môi và hai gò má tôi, thành thực chẳng khác gì người thật. Sau đó, nó thắp một ngọn nến và hơ cho chiếc trâm phủ đầy bồ hóng, trộn thứ đó với chút sáp, rồi lấy hỗn hợp chuốt lên mi tôi. Tôi chẳng mảy may giật mình, ngay cả khi chiếc trâm đưa gần tới mắt.

Tôi không hề khóc. Từ khi nhà họ Lim tiếp cận cha để đề nghị sắp đặt minh hôn, chẳng ngày nào tôi không rơi nước mắt. Khi Lim Tian Ching bắt đầu theo ám tôi, khi tôi biết về cuộc hôn nhân đã được sắp đặt của Tian Bai, và sau đó, khi tôi chịu cảnh hồn lìa khỏi xác, lang thang trên phố Malacca cũng vậy. Nhưng lần này mắt tôi ráo hoảnh. Trái tim tôi chai sạn và khô héo không khác gì trái mơ muối già.

Lim Tian Ching hẳn đã nói dối tôi. Chẳng có gì khiến y sung sướng hơn việc phá hủy mối quan hệ giữa tôi và anh họ y. Và những triệu chứng khi y chết có thể là do một cơn co giật khi sốt cao, cũng có thể do dùng quá liều một loại thảo dược kích thích nào đó như ma hoàng chẳng hạn, nhưng không thể phủ nhận rằng y đã đưa ra những nghi vấn hoàn toàn có lí. Thật vô cùng, vô cùng dễ dàng để làm như lời y nói, bao gồm cả việc ngụy trang một liều độc dược thành một thứ vô hại. Tôi đau đớn nghĩ về Tian Bai và nhận ra mình thậm chí chẳng thể khẳng định liệu anh có nung nấu hành động liều lĩnh ấy không.

Nhưng bằng chứng rõ ràng nhất là những gì tôi đã thấy khi bước vào giấc mộng và miền kí ức của Tian Bai. Ở đó, trên mỏm đá cao, tôi đã nhìn thấy anh chăm chú ngắm nhìn cô gái mang dòng máu Á-Âu. Isabel Souza, tôi vẫn còn nhớ tên cô ta. Chắc đây là người tình mà Lim Tian Ching nói đến. Thử tưởng tượng khả năng anh đã có con với cô ta xem nào! Nếu tôi sống sót qua tất cả những điều này và trở về được với cơ thể mình, liệu tương lai của tôi sẽ ra sao? Tôi đã từng nghĩ, chỉ cần được nằm gọn trong vòng tay Tian Bai với da thịt của chính mình, tất cả những chông gai tôi phải trải qua đều xứng đáng. Dù cho anh hoàn toàn trong sáng và quá khứ đã ngủ yên, tôi cũng chẳng bao giờ là mối tình đầu của anh được nữa.

Bóng tối dần phủ xuống như một tấm màn trùm lên thế giới chẳng khác gì sân khấu này. Mặt tôi trong gương là một hình trái xoan nhọn nhọt trên nền tối mờ của căn phòng. Nhìn tôi gầy gò hơn, nhưng trưởng thành hơn. Xương gò má nhô cao làm chính tôi cũng phải hoảng hốt. Tôi tự hỏi liệu đó có phải là dấu hiệu đầu tiên cho thấy tôi sắp thành ma đói không, có lẽ là tại quần áo và lối trang điểm quá cầu kì, nhưng cô gái trong gương với cần cổ mảnh khảnh và đôi mắt thâm quầng trông giống hệt những nhân vật u trầm mà tôi say mê trong tiểu thuyết. Tôi thấy phát ốm. Tất cả những nét đẹp tôi đang sở hữu, sinh ra chỉ để dành cho phòng ngủ của Lim Tian Ching. Chính y sẽ là người vén khăn hồng, và chính bàn tay nhớp nhúa mồ hôi của y sẽ nắm chặt lấy tôi. Tôi đã nghĩ đến việc chộp lấy một chiếc trâm và hủy đi dung nhan này, nhưng rồi tôi nhớ đến mẹ mình và địa vị của bà trong nhà họ Lim. Thật ngu ngốc nếu tôi vứt đi lợi thế duy nhất mà mình có.

Nhìn ra cửa sổ, tôi choáng váng nhận ra một điều. Mười ngày, khoảng thời gian tôi nhờ Fan đợi mình, đã hết. Cô hẳn đã đi rồi, băng qua Đồng bằng Người chết một mình. Và dù tôi có sống sót

qua cuộc thăm vấn của lũ quỷ sứ, tôi vẫn sẽ phải chôn chân giữa những bức tường này, chịu đựng hàng trăm năm làm vợ Lim Tian Ching. Er Lang thì sao? Có lẽ anh ta cũng đã đi rồi, vì tôi đã lỡ cuộc hẹn gặp của chúng tôi. Trong cơn cùng quẫn, tôi vô thức gọi, "Er Lang!"

Có tiếng loảng xoảng vang lên nghe như chiếc chậu rơi khỏi bệ rửa mặt. Tôi cứng người, lo sợ hình nhân nào đó sẽ bất thần xuất hiện, nhưng nhiều phút dài trôi qua trong yên lặng, rồi một điều kì quái xảy ra. Không khí quanh bệ rửa mặt vẩn xoắn và đặc lại thành khối, cuối cùng ngưng tụ thành hình dạng một người đội chiếc mũ rộng vành quen thuộc. "Ta nghĩ cô sẽ chẳng bao giờ gọi tên ta nữa." Giọng Er Lang là âm thanh ngọt ngào nhất tôi từng được nghe.

"Cái gì? Anh đã ở đâu vậy?" Tôi hỏi. Quá phấn khích, tôi nắm chặt lấy cánh tay Er Lang. Thấy cánh tay biến mất giữa những ngón tay, tôi kêu lên ngớ ngàng.

"Có vẻ ta gặp khó khăn khi muốn duy trì hình dạng tại thế giới này."

"Er Lang!"

"Gọi lại tên ta đi!" Anh ta nói gấp.

Tôi lặp đi lặp lại cái tên, và sửng sốt khi thấy hình hài Er Lang rõ dần lên, cuối cùng tôi cũng cảm nhận được sức nặng của quần áo anh ta trên tay mình. "Điều gì đã xảy ra với anh?"

"À, trú chân ở Đồng bằng Người chết khó khăn hơn ta tưởng. Hình dạng này không ổn định cho lắm. Ta bị tan biến khi cố xâm

nhập vào đây, và nếu không được cô gọi tên, chắc ta chẳng thể trở lại hình dạng ban đầu nữa."

"Thế là anh chẳng do thám được chút nào." Tôi nói. Thật trẻ con khi chỉ ra điều đó, nhưng anh ta chỉ vờ vụt cúi đầu.

"Ừ, ta chẳng thu hoạch được gì. Thật ra, ta nợ cô. Tiện thể, đêm nay trông cô thật xinh đẹp. Một bước tiến lớn so với lần trước đấy."

Mặc dù đã cố kiềm chế nhưng tôi vẫn đỏ mặt. Khi Lim Tian Ching khen ngợi, tôi chỉ cảm thấy kinh tởm, nhưng được nghe những lời ấy từ Er Lang, tim tôi lại đập rộn ràng đến bất ngờ. Giọng nói mê hoặc đó quả là một lợi thế bất công, một lợi thế khiến cả những lời nhận xét trần trụi nhất của anh ta nghe cũng có vẻ hấp dẫn. Nhưng điều đó không thể phủ nhận khả năng anh ta đang dùng tôi làm mồi nhử.

"Anh cứu tôi ra khỏi đây được không?" Tôi hỏi, phớt lờ lời nhận xét của anh ta. "Lũ quỷ sứ sẽ sớm tới đây để tra hỏi tôi. Hay anh định chờ đến tận lúc chúng xong việc với tôi rồi mới chịu ra tay?"

"Cô dữ dằn quá!" Anh ta nói. "Làm sao cô mong lấy được tấm chồng với điệu bộ thế này! Cũng chẳng phải là ta không được tích sự gì."

Mặc dù là những lời cảm ràm, nhưng tôi vẫn nhận ra sự thích thú trong giọng điệu của Er Lang. Hoặc có lẽ, chẳng qua là vì tôi đã quá quen với anh ta.

"Nếu anh không ngoan cố đội cái mũ kì quặc đó, có khi anh đã dễ dàng hiện hình hơn rồi đấy."

"Cái này thuần túy là để phòng thân thôi. Nếu không có nó ta sẽ bị lộ tẩy mất."

"Ai nhận ra anh chứ?"

Anh ta nhún vai, "Chẳng thể làm gì được khi ta sinh ra với vẻ ngoài khác người. Nhưng nói về ta như vậy đủ rồi. Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?"

Tôi vội tóm lược những chuyện đã diễn ra, bao gồm cả chuyện giữa mẹ tôi và lão Ayoung. Cuối cùng, tôi sung sướng giao lá thư nhàu nhĩ lấy cắp được từ tay Lim lão gia.

"Lá thư này chỉ rõ ngày tháng gặp mặt và đích danh phán quan thứ sáu," tôi nói. "Như vậy đã đủ chứng cứ cho vụ án của anh chưa?"

Dù tôi không thể nhìn thấy mặt anh ta, nhưng Er Lang rõ ràng là vừa ý.

"Tốt lắm." Một lúc sau anh ta nói, "Ta phải chúc mừng chính mình mới được."

"Chính anh?" Tôi đáp ứng.

"Đúng vậy. Vì đã thu nhận cô làm gián điệp. Từ khoảnh khắc nhìn thấy cô kiên trì bám theo ta suốt đêm lầy ngập mặn, ta đã nghĩ cô gái này chính là người mình có thể trông cậy để lần tìm manh mối ở chốn âm phủ."

"Tại sao... Anh!" Tôi nổi đóa, cho đến khi nhận ra anh ta không hề nói nghiêm túc. "Anh nợ tôi đấy nhé. Tôi cần quay trở lại với thân xác của mình."

"Về điều này, ta hứa sẽ giúp cô. Nhưng chẳng phải cô nên tìm cách thoát ra khỏi nơi này trước hay sao?"

"Anh không thể giúp tôi được sao?"

Anh ta xòe hai bàn tay một cách tiếc nuối. "Đa phần sức mạnh của ta đã mất, vì ta đã phung phí quá nhiều dương khí để tới đây."

Dù thất vọng, nhưng tôi vẫn cố gắng kiềm chế ham muốn bám chặt lấy anh ta. Tôi tự nhủ mình đã dựa dẫm vào anh ta quá nhiều rồi. "Thế thì tìm dì ba giúp tôi." Tôi lên tiếng, "Người phụ nữ nhỏ bé ở nhà bếp. Bà nói sẽ giúp tôi. Và liệu anh có thể tìm gặp Fan không?" Tôi liền thoáng miêu tả ngắn gọn về cô. "Đến giờ này thì có lẽ cô ấy đã ở đâu đó trên Đồng bằng, nhưng nếu anh đuổi kịp thì hãy bảo cô ấy đợi tôi ở lối vào đường hầm, vì nếu thiếu cô ấy, tôi không nghĩ mình sẽ tìm được đúng cửa. Hay anh chỉ cho tôi đường ra vậy?"

"Ta nói với cô rồi, con đường ta đến đây cô không theo được. Đường hầm mà cô nói đến, ta nghĩ chắc mình cũng không thể giúp cô nhìn thấy nó. Hãy nhớ rằng, cô và ta là hai sinh linh duy nhất ở thế giới này." Những lời ấy, dù được nói rất nhẹ nhàng, vẫn làm tim tôi thất lại. Và một nửa hồn tôi như đã chết.

"Tôi phải rời khỏi đây."

Tuy mạnh miệng, nhưng nỗi hoài nghi vẫn bủa vây lấy tôi. Giờ tôi đã trao cho Er Lang lá thư, anh ta không thể cứ thế mà bỏ mặc tôi chứ? Đến gương mặt ẩn sau chiếc mũ nan kì cục ấy vẫn là một ẩn số với tôi nữa là.

Có lẽ thấy quá hoảng sợ, Er Lang bèn đặt nhẹ tay lên vai tôi. Hiển nhiên đó là một bàn tay đàn ông, rắn rỏi, to lớn và mạnh mẽ hơn tay tôi rất nhiều. Sự căng thẳng này giờ vẫn đè nặng ngực tôi nhẹ bớt. Một cảm giác dễ chịu len lỏi trong từng tắc da khi tôi nhớ lại những lời anh nói, chúng ta là những sinh linh duy nhất ở thế giới này. Tôi đã ở cõi âm quá lâu, bị bao quanh bởi những hồn ma và cuộc sống mô phỏng của họ. Nhưng tôi vẫn chưa chết.

Er Lang quay đầu lại, "Chuẩn bị sẵn sàng nhé. Nếu có thể, ta sẽ tìm dì ba cho cô. Đám quỷ đầu trâu đang đến đây."

"Làm sao anh biết?" Tôi chạy theo Er Lang, đột nhiên hoảng hốt khi bị bỏ lại lần nữa.

"Tốt hơn là cô không nên biết. Cánh cửa sẽ mở ra nhanh thôi. Nếu là cô, tôi sẽ cởi bỏ cho hết mớ trang sức nhùng nhằng kia."

Rồi anh ta biến mất. Tôi vội vàng tháo đồng trâm cài đầu, bện tóc mình thành những bím dài như nữ sinh. Bộ trang phục tôi đang mặc rõ ràng không phù hợp chút nào cho việc chạy trốn chứ đừng nói đến cưỡi ngựa, tôi nhìn xung quanh để kiểm bộ quần áo người hầu của mình. Chúng đã biến mất, và đồ ngủ của tôi không tự hiện ra như trước kia. Một nỗi sợ hãi xâm chiếm tâm trí tôi. Chẳng lẽ vú đã không còn chăm lo thân xác của tôi nữa? Dù sao thì tôi cũng chẳng còn thời gian để phung phí nữa rồi. Tôi lột phăng chiếc áo choàng ngoài ra, may mắn là bên trong đám y phục bùng nhùng, tôi vẫn mặc quần dài thoải mái. Đôi giày quả thật ngoài sức tưởng tượng, đế cao, dáng thô với phần mũi trang trí rườm rà. Tôi thả đi chân đất còn hơn.

Tôi nghe thấy tiếng la hét bên ngoài, sớm hơn so với dự liệu. Sau đó là tiếng chạy huỳnh huých, như thể người ta đang diễu hành bên

ngoài cánh cửa. Rồi tiếp nữa là một khoảng lặng. Đột nhiên cánh cửa mở ra với một tiếng "kịch" nhỏ, như thể ai đó đẩy chốt khóa. Tôi vọt ra hành lang. Hoàn toàn không có ai, trừ Er Lang.

"Đi đường này," anh ta nói, "Ta sẽ cầm chân chúng."

"Anh đã làm gì vậy?"

"Đốt chút lửa." Anh ta nói vắn tắt. "Nhà giấy dễ cháy lắm, nếu cô biết làm đúng cách. Ta sẽ cố tìm người bạn tên Fan của cô ở Đồng bằng. Giờ thì chạy đi!"

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

29

Tôi nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ quên nỗi hành trình điên loạn ấy. Những hành lang vặn xoắn, những mái nhà đầy phòng trống dài dằng dặc tưởng như không bao giờ kết thúc. Thật may, tôi vẫn còn nhớ tấm bản đồ của dì ba, nếu không chắc chắn sẽ bị lạc. Thực ra, đôi khi tôi vẫn thấy ngôi nhà đó trong mơ và hoảng sợ rằng mình sẽ không bao giờ thoát được khỏi nó. Một lúc sau, tôi nhận ra mình đang chạy qua phòng tiệc, nơi Lim Tian Ching định tổ chức lễ đính hôn, một việc có vẻ như đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Lụa đỏ thắm và vô số đèn lồng vẫn còn treo ở đó, hoa quả chẳng bao giờ thối rữa vẫn chất đống trên các dãy bàn dài. Khi chạy qua chỗ y từng nâng cốc chúc mừng cho cuộc hôn nhân sắp tới của chúng tôi, tim tôi đập dồn dập, nhưng chẳng hề có bóng dáng ai ở đây. Về khoản này, Er Lang đã làm đúng như lời hứa. Tôi không biết anh ta thực hiện bằng cách gì, nhưng đúng là không có một linh hồn nào lang vãng quanh đây.

Khi đặt chân tới phòng tiệc, tôi mở toang cánh cửa trượt, chạy vụt vào đêm đen. Theo bản đồ của dì ba, tôi biết nếu lọt ra sân sau, nhiều khả năng tôi có thể men theo tường ngoài tới được khu bếp. Bên ngoài, mặt đất thô ráp và nhấp nhô. Tôi trượt ngã vài lần và thật lòng mong ước mình có một đôi giày, nhưng giờ đã quá muộn. Tôi vẫn phải chạy tiếp, dù gót chân có mòn vẹt đến tận xương đi nữa.

Chẳng có trăng hay sao trên mảnh đất chết chóc này, chỉ có bầu trời đen thăm thẳm như bức màn được hạ xuống sau vở kịch. Cuối cùng tôi cũng tới được khoảng sân ngoài nhà bếp. Dù ngôi nhà có

vẻ đang rất náo loạn, thì nơi này vẫn hoàn toàn miễn nhiễm. Tôi nghe tiếng nôi niêu loảng xoảng và tiếng đầu bếp sai phái những hình nhân. Tôi lắng tai nghe ngóng xem dì ba có trong đó không, hay bà đang đi tìm tôi? Vượt qua cánh cổng, tôi chạy xuyên qua khu nhà của người hầu, chui tọt vào phòng mình, chẳng dám thắp đèn lên. Tôi khẽ gọi tên Chendana, nhưng không có tiếng đáp lại. Càng lúc càng hoảng hốt, tôi gạt tấm màn che ra và thấy con ngựa đã biến mất.

Tôi bỗng nghệt thở. Làm sao tôi có thể vượt qua Đồng bằng khi không có ngựa? Hay dì ba đã dắt nó ra. Bà nói sẽ đợi tôi ở cổng sau, dù giờ đã quá thời gian hẹn rất lâu rồi. Tôi lại chạy, hơi thở thoát ra thành từng tiếng nức nở đứt quãng. Khi tôi đến được cánh cổng, một vóc dáng nhỏ bé tách mình ra khỏi khoảng tối. Là dì ba.

"Li Lan, cô ổn chứ?" Bà hỏi.

Tôi gạt đầu, gần như chẳng thốt nên lời. Nhưng có điều gì đó không đúng ở đây.

"Cô phải đi ngay!" Dì ba nói. "Ngựa của cô ở ngay ngoài cánh cổng." Rồi bà hỏi tiếp, "Sao cô nhìn tôi kì lạ thế?"

"Sao dì biết tên cháu?" Tôi hỏi.

"Tên cô?"

"Cháu chưa bao giờ nói cho dì hay tên cháu là gì. Khi tới đây, cháu chỉ nói mình là hầu gái thứ sáu."

Trong ánh sáng nhàn nhạt, dì ba ngậy ra. Chồng tay vào cạnh hông đau xóc, tôi nói tiếp, "Dì còn gọi tên cháu một lần trước đó rồi,

ngay khi dì nhìn thấy cháu ở phòng lão Awyong. Lúc đó cháu còn chưa kịp để ý."

"Điều đó có quan trọng không? Cô không còn thời gian đâu."

"Tất nhiên quan trọng! Làm sao cháu biết là có thể tin dì?"

Bà im lặng trong khoảnh khắc, rồi ngẩng lên nhìn vào mắt tôi.
"Tôi đã nói dối cô."

Tôi giật lùi khỏi bàn tay vươn ra của bà.

"Nhưng tôi làm thế là vì cô."

"Vì tôi?" Tôi cay đắng nói. "Thật ngạc nhiên khi có nhiều người đến thế biết điều gì là tốt nhất cho tôi."

"Tôi phải giải thích sao đây? Cô nên đi ngay đi, trước khi bọn quỷ đến."

"Thực ra bà là ai?" Tôi hỏi, "Một gián điệp khác chăng? Hay bà là tay sai của lão Awyong, hoặc thân tín của Lim Tian Ching? Thông minh đấy. Vậy mà tôi đã từng trân trọng bà."

"Con quý ta ư?" Không hiểu vì sao, lời tôi nói lại khiến bà xúc động.

"Điều đó quan trọng sao? Chắc hẳn bà ở đây để cố bắt tôi lại."

"Làm sao để con tin ta bây giờ?" Bà hỏi, vịn vịn hai bàn tay.

"Hãy nói cho tôi nghe sự thật!"

"Hãy nghe ta, Li Lan, dù ta sợ rằng nói ra điều này sẽ khiến con chậm trễ mất. Ta là mẹ của con."

Mẹ tôi! Làm sao con người già nua này lại là mẹ tôi được? Tôi đã tin chắc rằng bà hai sắc nước hương trời kia mới là mẹ tôi. Sự hoài nghi lộ rõ trên gương mặt tôi. "Chắc hẳn con thấy ta thật kinh khủng." Dì bà nói. "Ta biết ta chẳng hề giống những gì con kì vọng. Nhưng hãy tin ta, thật khó để giấu giếm điều đó."

"Nhưng làm sao có thể?"

"Con đã đúng về việc ta tới ngôi nhà này. Con đã gặp bà tư tại nhà cũ của chúng ta? Ta đoán thế khi nói chuyện với con lần trước. Thật sự ông nội con đã sai lầm khi lấy bà ta làm lẽ. Bà ta quá trẻ và đầy sức sống, trong khi thất vọng tràn trề về ông nội con. Ta không biết chuyện bà ta có dây dưa gì với nhà họ Lim hay với em họ ta, người sau này đã được gả cho cha của Lim Tian Ching. Ông ta còn sống, phải không?"

Tôi gật đầu, nhất thời không thốt nên lời.

"Nhưng khi ta chết, ta đã rất bất ngờ khi nhìn thấy bà ta ở đây, càng lúc càng cay độc đến đáng sợ. Bà ta có kể cho con nghe về căn bệnh đậu mùa không?"

"Bà ta nói chính mình đã đưa căn bệnh ấy đến nhà ta." Tôi lắp bắp.

Dì bà, mà đúng ra tôi phải gọi là mẹ, thở dài. Tôi chớp lấy cơ hội, chăm chú quan sát bà. Gương mặt nhàu nhĩ với hàng ngàn nếp nhăn trông mỗi một và già nua đến đáng sợ.

"Đúng là bà ta đã đưa căn bệnh tới. Khi ta chết, cha con rất yếu, và nhiều người khác trong nhà cũng vậy. Thật là một cơn ác mộng."

"Nhưng mẹ vẫn chưa giải thích! Tại sao bây giờ mẹ lại già nua thế này? Có phải mẹ đã đánh đổi thứ gì đó, giống như những gì bà ta đã làm để gây ra căn bệnh đậu mùa?"

"Đúng, ta đã đánh đổi vẻ ngoài thanh xuân, chính là một phần linh hồn mình. Ta đã làm điều mà bà ta khoe khoang. Ta đã đi tìm đúng sinh vật đó."

"Sao mẹ có thể làm như thế? Và tại sao?"

"Con không biết tại sao ư? Ta ước rằng con không hỏi ta lí do cho chuyện này."

"Nhưng con muốn biết! Ít nhất mẹ nợ con một lời giải thích!"

Tay tôi lần sờ vết sẹo nhỏ phía sau tai trái. Đó là tất cả di chứng tôi phải chịu sau khi căn bệnh đậu mùa tàn quét gia đình. Lúc đó, một thầy bói đã nói rằng tôi cực kì may mắn.

"Bà ta muốn gây ra càng nhiều mất mát càng tốt. Dù sống sót khỏi căn bệnh, nhưng con vẫn sẽ phải mang theo những vết sẹo suốt đời, giống như cha con. Thế thì ai sẽ cưới con? Con chẳng còn tương lai nữa."

"Mẹ làm thế vì con ư?"

"Đó là lỗi của ta. Sao ta nỡ để con phải gánh chịu hậu quả từ cơn thịnh nộ của bà ta chứ?"

"Sao mẹ có thể nói đó là lỗi của mình được?"

"Vì ta từng thấy bà ta bất hạnh, nhưng lại chẳng cố để kết bạn với bà ta. Chúng ta là hai thiếu phụ sống dưới cùng một mái nhà, ta thì kết hôn với người đàn ông ta yêu, còn bà ta thì chịu làm lẽ cho một ông lão. Và bà ta còn tha thiết muốn có một đứa con. Ta thường nghĩ, giá như mình tử tế với bà ta hơn một chút, thì có khi tất cả những đau khổ này đã không xảy đến."

"Nhưng bà ta tồi tệ và độc ác trên mọi phương diện!"

"Con à, giờ việc đó còn quan trọng sao? Khi con đến đây, ở nhà họ Lim này, mẹ đã không tin vào mắt mình."

"Mẹ nhận ra con sao?"

"Con giống ta từ giọng nói đến điệu bộ. Qua cả những câu chuyện con kể về vú, con biết mà, bà ấy cũng từng là vú của ta."

Tim tôi đập rộn ràng. Bà nhận ra tôi! Mẹ vẫn nhận ra tôi!

"Ta đã choáng váng khi thấy con ở đây. Ta hoảng sợ khi tưởng con đã chết, nhưng tên con chưa xuất hiện trong danh sách địa phủ."

"Con nghĩ mình có thể tìm ra bằng chứng gì đó liên quan đến Lim Tian Ching." Tôi đáp. "Nhưng tại sao mẹ lại ở nhà họ Lim?"

Dì ba nhún vai, "Ta sợ nếu trở về ngôi nhà cha con đốt cho ta, với dáng vẻ thế này, thì bà tư sẽ biết ngay là ta đã giao ước với đám quỷ sứ. Cuộc trao đổi đó không hề rẻ. Ta đã đánh đổi nhiều hơn những gì bà ta đánh đổi chỉ để cứu con. Nếu bà ta biết ta đã cố cứu con, hẳn bà ta sẽ lại nghĩ ra một âm mưu mới. Thế nên ta đi lang thang, chờ đến khi hết thời gian ở Đồng bằng. Ta đi làm công cho những gia tộc lớn, đổi lại ta có nơi ăn chốn ở."

"Sao mẹ không lên cõi trần để gặp con?" Tôi hỏi.

"Ta đã đi chứ. Nhưng chỉ vài lần thôi, đến khi việc đó trở nên quá khó khăn. Vì ta không trở lại ngôi nhà, nên không nhận được đồ cúng tế, nếu có những thứ đó thì hẳn việc đi lại đã dễ dàng hơn." Giọng nói điềm tĩnh của mẹ làm tim tôi đau nhói. "Rồi cuối cùng, cả ta lẫn bà tư đều sẽ phải tới tòa án địa phủ, còn con vẫn sống an lành. Vú đã chăm sóc con thật tốt. Con có tin được không, giờ ta còn già hơn cả vú ấy chứ." Bà nhìn tôi mỉm cười, nụ cười ướt nước mắt.

"Nhưng tại sao mẹ lại tới nhà họ Lim?"

"Ta nghe đồn về cậu chủ nhà họ Lim và sự mê muội của cậu ta với tiểu thư nhà họ Pan."

"Nhưng mẹ nói mẹ đã ở đây nhiều năm trời?"

"Đã nhiều năm rồi mà. Thời gian ở đây trôi qua thật kì quặc."

Tôi nắm chặt tay bà.

"Li Lan, con đừng buồn." Bà nói. "Được nhìn thấy con, được nói chuyện với con, đã là niềm hạnh phúc quá lớn lao, nhiều hơn tất cả những gì ta từng mơ tới. Nhưng đêm sắp tàn rồi. Con phải lên đường thôi. Ta ước mình đừng làm vướng chân con vì lịch sử đau thương của nhà mình. Ta muốn con sống cuộc đời của mình mà chẳng mấy may biết về những chuyện xưa cũ."

"Mẹ đi với con!" Tôi nói. "Ngựa của con có thể trở cả hai chúng ta."

Bà lắc đầu. "Ta sẽ chỉ làm vương chân con thôi. Và nếu ta biến mất cùng con, mọi chuyện sẽ trở nên đáng nghi, đặc biệt là khi họ bắt đầu truy tra gốc rễ. Giờ có lẽ họ nghĩ con chỉ đơn thuần là một cái gai trong mắt, đối tượng mà Lim Tian Ching mê mết thôi."

"Nhưng con cần mẹ!" Từ ngữ vượt ra khỏi miệng, trước cả khi tôi kịp nhận ra.

"Con không cần ta nữa, Li Lan." Mẹ đáp. "Con đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi. Giờ con phải đi thôi. Nếu họ bắt được con, hậu quả sẽ kinh khủng lắm." Bà nắm lấy tay tôi, mạnh mẽ đến bất ngờ. Tôi nhìn sâu vào đôi mắt nhòa lệ của bà, trông mắt mờ đục thể hiện tuổi tác, và tôi rung mình hiểu ra rằng, hơn ai hết, bà là người hiểu rõ nhất bị quỷ sứ tóm được sẽ thế nào.

Chúng tôi vội vàng đi qua cửa sau nhỏ hẹp. Bên ngoài là một miền tối tăm lặng gió. Con đường bao quanh tòa biệt phủ không một bóng người, chỉ là một dải đất nhạt màu trong sắc tối thăm深沉. Con ngựa nhỏ của tôi đứng bên ngoài, đã được thắng đầy đủ yên cương. Khi nhìn thấy tôi, nó hí khe khẽ. "Đây là gì ạ?" Tôi hỏi khi chạm vào mấy chiếc túi cồng kềnh và cứng ngắc, được chằng lại bằng dây thừng.

"Đây là thịt. Không phải thịt thật đâu, mà là thức ăn của người chết." Mẹ nói. "Con sẽ cần đến chỗ thịt này nếu họ thả đám truy binh ra. Cầu trời khấn phật là con không phải dùng đến nó."

"Làm sao mẹ biết con sẽ cần đến những thứ này? Er Lang đến tìm mẹ sao?"

Mẹ gật đầu, "Ta hết hồn khi cậu ta xuất hiện. Nhưng cậu ta nói mình là bạn con. Nếu không thì làm sao ta biết để chuẩn bị cho con

được. Chàng trai đó..." Giọng mẹ nhỏ dần.

"Anh ta không phải là người, con biết điều đó."

Trông mẹ có vẻ yên tâm khi thấy ít ra tôi cũng nhận thức được đối tượng mà mình đang hợp tác. Khi tôi leo lên lưng Chendana, mẹ xem xét và gia cố đám túi một lần nữa rồi siết lại đai yên ngựa. Cử chỉ của bà chính xác đến độ tôi thấy cổ họng mình nghẹn lại. Tôi đã nhớ bà biết bao. Phương pháp gói ghém và kiểm tra của bà trông cũng vô cùng quen thuộc. Vì dù gì, chúng tôi đều được vú nuôi dạy.

"Mẹ ơi!" Nghe tôi gọi, bà nhìn lên. "Đi cùng con đi." Tôi van nài lần nữa.

Mẹ lắc đầu, "Khi mọi việc êm xuôi, ta sẽ cố tới Đồng bằng gặp con." Tôi gục đầu đau khổ, nhưng bà nâng cằm tôi lên và khẽ hôn lên trán tôi. Bàn tay gầy guộc của bà vuốt ve tóc tôi trong giây lát, rồi Chendana tung vó, gõ móng đều đều lên mặt đường. Tôi quay lại phía sau. Mẹ tôi giờ chỉ còn là một hình hài nhỏ xíu đứng bên đường. Dáng lưng còng, một bàn tay giơ lên, bóng mẹ mờ dần trong tà dương nhạt nhoang cho đến khi tôi không còn nhìn thấy bà đâu nữa.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

30

Tôi để Chendana tự đi, chỉ nói với nó rằng hãy đưa tôi đến miệng đường hầm. Đường phố Malacca chốn âm phủ lần lượt xuất hiện và biến mất trước mắt tôi, những ngôi nhà hòa vào nhau như ảo ảnh. Vào thời khắc này của đêm, có những nơi tối như hũ nút, lại có những nơi đèn hoa rực rỡ, như thể hội hè đang diễn ra ở đó. Một ngôi nhà còn đang bốc cháy, nhưng dù ngọn lửa liếm đến tận xà nhà, khung nhà dường như chẳng bao giờ sụp đổ. Có lúc, tôi thề rằng chúng tôi vừa phi nước đại qua tòa Stadthuys, nhưng khi vừa qua một ngã rẽ, ngoảnh lại đã thấy mình lại vượt qua tòa nhà ấy lần nữa. Cũng có vài người đi lại trên đường. Những hồn ma ấy nhìn ngó khi chúng tôi lướt qua, có người kinh ngạc, người khác lại chẳng buồn để tâm. Khi chúng tôi đi qua hải cảng, nơi những con tàu ma dập dềnh trên biển cỏ dại, tôi đã sợ rằng không có cách nào vượt qua nổi, nhưng đột nhiên, chúng tôi lại vi vu trên bình nguyên vô tận tự lúc nào.

Gió lớn thổi mạnh khiến tôi run rẩy dưới lớp áo mỏng manh. Giá mà tôi vẫn mặc mấy thứ trang phục bùng bùng nhưng mà tôi đã vứt bỏ. Chendana hăng hái phi như con ngựa lần đầu người thấy mùi tự do. Bốn vó mạnh mẽ nện trên nền đất, đập lên những ngọn cỏ cứng đờ bên dưới. Phía trên là vòm trời đen thẫm. Không có dấu hiệu nào cho thấy tôi bị truy đuổi, nhưng nỗi hoảng loạn vẫn đè nặng trong tim. Thứ gì đó đang tới, sớm hay muộn cũng sẽ tìm đến tôi. Con ngựa phi nước đại không biết mệt, và tôi nhận ra rằng chúng tôi quá

nổi bật trên nền cỏ úa bạc. Tâm tưởng tôi vụt nghĩ về Tian Bai, mừng tượng cơ hội được nhìn vào mắt anh lần nữa, khi đó tôi sẽ rõ anh là người thế nào. Tự nhủ thầm mình thật ngớ ngẩn cũng chẳng ích gì, trái tim tôi đã từ chối tuân theo trí óc. Ham muốn gặp anh dường như còn tăng dần cùng những nghi hoặc cuộn cuộn trong lòng.

Được một lúc, tôi thấm mệt. Lo sợ mình sẽ ngã khỏi lưng ngựa, tôi vòng cả tay lẫn chân ôm chặt lấy Chendana. Tôi đã sợ rằng sức nặng của những chiếc túi sẽ làm con ngựa nhỏ chậm bước, nhưng có vẻ nó chẳng hề cảm giác được gì. Tôi so sánh tốc độ của Chendana với nhịp khiêng kiệu và bước đi đều đều của những người hầu nhà họ Fan. Chắc chắn chúng tôi nhanh gấp đôi, không, phải gấp ba! Với tốc độ này, chẳng mấy chốc tôi sẽ bắt kịp cô, trước khi cô kịp biến mất trong miệng đường hầm. Sau một lúc, tôi thiu thiu ngủ, chỉ lơ mơ cảm nhận được mình đang nằm trên lưng Chendana, mặt vui trong bờm ngựa thơm ngát.

Một cú xóc đột ngột làm tôi giật mình tỉnh giấc. Ngơ ngác, tôi ngẩng đầu lên, tự hỏi phải chăng chúng tôi đã tới nơi. Một lần mảnh màu ghi sáng lên phía chân trời, như một đường chỉ khâu trên tà áo. Biển cỏ héo úa không ngừng lay động trong gió. Đằng xa là rặng núi tôi vẫn còn nhớ, nơi có đường hầm dẫn tới thế giới người sống. Những chòm núi nhấp nhô đằng xa như những hàm răng đen kịt, nhưng hăng còn xa quá. Tôi không hiểu tại sao Chendana lại dừng chân cho đến khi nhìn thấy quầng sáng mờ ảo trước mặt. Quầng sáng rạng dần lên và đọng lại, như đã từng xuất hiện trong dinh thự nhà họ Lim. "Er Lang!" Tôi kêu lên. Quầng sáng khẽ dao động, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôi lôi chiếc váy ra và thổi vào gợn sóng ở cạnh. Lần này, quầng sáng hư ảo kia kết lại thành hình

hài đội mũ nan quen thuộc. Hình dáng ấy đứng một lúc, rồi đổ gục về phía trước.

Tôi thét lên, lật đặt leo xuống khỏi lưng Chendana. Nhìn gần, quần áo anh ta cháy xém và viền áo bị xé rách.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Tôi hỏi.

"Có lẽ ta đã gắng gượng quá sức." Anh ta đáp.

Trái ngược với chất giọng thản nhiên của mình, anh ta gập người lại, ấn tay vào mạng sườn. Có vài vết ố khả nghi trên quần áo, và cánh tay anh ta đầy vết xây xước. Nhìn chăm chăm vào những vết thương ấy, tôi nhận ra rằng ngoài máu của chính mình, đây là những giọt máu đầu tiên tôi nhìn thấy ở Đồng bằng Người chết này. Đến dì ba (vì tôi không nghĩ ra cái tên nào khác để gọi mẹ mình) khi bị bỏng cũng chỉ có những vết thương nhọt nhọt, không chảy máu.

"Để tôi xem." Tôi nói, nhưng anh ta khẽ tránh tôi.

"Cô không làm được gì đâu," anh ta gay gắt, "Đây là vết thương của linh hồn. Muốn làm chúng liền lại, ta phải quay về thân xác của mình cơ. Cả cô cũng thế, nhưng đó là chuyện khác, cô còn ít thời gian lắm. Ta đã cầm chân chúng lâu hết sức có thể rồi, nhưng giờ chúng đang đến đây đây."

"Thế nghĩa là sao?"

"Nghĩa là," anh ta có vẻ điên tiết, "Cô hãy trèo lên lưng ngựa và phi càng nhanh càng tốt. Ta đã tìm được bạn của cô. Cô ta đang chuẩn bị vào đường hầm, nhưng ta đã thuyết phục cô ta chờ cô. Cô ta đang ở đằng kia kia, cô có thấy không?"

Tôi nheo mắt nhìn về phía xa và thấy ở gần cửa hang tù mù là một chấm trắng nhỏ, có lẽ là chiếc váy của Fan. "Anh tới tận đó và quay về đây chỉ để nói với tôi điều này sao?"

"Đừng hỏi những câu ngu ngốc nữa, mau đi đi!"

"Nhưng anh thì sao?"

"Ta sẽ ở lại phòng khi chúng đến."

"Anh không thể ở lại đây được, anh yếu quá rồi."

"Đừng có ngớ ngẩn." Anh ta đáp.

Mặc kệ những lời anh ta nói, tôi ngoái lại phía con ngựa nhỏ. "Giúp ta!" Tôi gào lên với nó. Chendana chạy tới và quỳ xuống để tôi có thể lôi Er Lang lên lưng nó.

"Ta sẽ làm cô chậm lại mất." Giọng anh ta yếu dần.

"Thì tôi sẽ quăng bớt chỗ thịt này đi." Tôi đáp, rồi nhanh chóng lôi mấy chiếc túi trên yên ngựa xuống, cắt những mối nối bằng chiếc vảy của Er Lang. Khi những chiếc túi rơi xuống nền đất, tôi giữ chúng ra, nhăn mặt khi thấy những tảng thịt không nhuốm máu, nội tạng và cả những mảnh da lợn mẹ tôi gói ghém cho. Tôi quăng chúng ra tứ phía, thấy những cục nhỏ hơn ra thật xa. Đột nhiên tôi nghĩ mình phải giữ lại một ít để đề phòng. Er Lang chưa nói thứ gì đang đuổi theo tôi, nhưng tôi có cảm giác không lành rằng chúng vô cùng khát máu. Tôi vội vàng leo lên lưng Chendana, nhưng Er Lang lại bắt đầu tuột xuống. Tôi nhận ra anh đã mất dần ý thức.

"Dậy đi!" Tôi kêu lên, kéo lấy cánh tay anh ta. "Nhanh lên nào!"

Anh ta nhăn nhó, nhưng vẫn cố nắm lấy dây cương. Chendana bắt đầu phi hết tốc lực. Một lần nữa, tôi lại thấy mình may mắn vì nó không phải là ngựa thật. Nhịp chạy của Chendana ổn định đến mức tôi có thể giữ được Er Lang đang tụt dần sau lưng. Việc ấy khó hơn tôi tưởng. Anh ta nặng hơn tôi và cứ trượt dần xuống. Tôi quàng tay quanh người Er Lang, cảm giác thân thể anh ta căng cứng vì đau đớn. Lúc đó, tôi sực nhớ đến những sợi dây cột túi lên yên ngựa lúc nãy, liền kéo ra một đoạn dài, rồi cố buộc anh ta vào mình cho thật chắc, những sợi dây nghiêng xuống vai tôi khi chúng tôi đấu lưng vào nhau. Có vài lần, tôi đã tưởng là hai chúng tôi sắp rơi đến nơi, nhưng diệu kì thay, chúng tôi vẫn ngồi vững được trên yên ngựa.

Rặng núi trước mặt mỗi lúc một rõ hơn, nhưng tôi nhận ra, một phần là vì trời đang sáng dần. Màn đêm bao bọc chúng tôi đang tan loãng. Khó mà để miêu tả hết sự khổ cực trong chuyến đi ấy. Er Lang hẳn đã ngất đi lần nữa, vì anh ta lại bắt đầu trượt xuống. Tôi thấy cơ thể anh ta trượt dần ra theo từng nhịp bước của Chendana, và tôi phải gồng mình lên để cân với sức nặng cơ thể đó. Được một lúc, tôi thấy một dòng ấm nóng chảy trên cổ mình, giơ tay lên chạm vào, tôi thấy tay mình toàn máu là máu. Trong một khắc, tôi tưởng những sợi thừng đã cắt vào da thịt mình, nhưng rồi nhanh chóng nhận ra đó không phải là máu của tôi. Xem ra Er Lang bị thương nghiêm trọng hơn tôi nghĩ. Khi con vớ ra sau để ôm lấy hông anh ta, Er Lang khẽ kêu lên đau đớn.

"Chúng ta phải dừng lại. Anh không thể đi tiếp như thế này được."

"Ta đã bảo cô để ta lại mà." Anh ta đáp.

"Anh có quay lại được không, hay sẽ tan biến vào không khí?"
Tôi gào lên, cố át tiếng gió đang thổi tới.

"Không đủ dương khí," anh ta thì thầm, "Hãy bỏ ta lại đây đi."

"Không đời nào!"

"Cô ngốc quá!"

"Ai mới là kẻ ngốc?" Tôi giận dữ. "Đáng lẽ anh nên tự mình đi trước từ lâu rồi."

"Thế thì cô sẽ không gặp được Fan."

"Thì đã làm sao?" Tôi thét lên. "Và bỏ ngay cái mũ ngớ ngẩn của anh xuống! Nó đang cứa vào cổ tôi!"

Anh ta bật cười yếu ớt, "Cô hay phàn nàn thật. Làm sao ta có thể để cô bị ăn sống nuốt tươi trong khi vẫn còn bao nhiêu tức tối dồn nén trong bụng?"

"Ai cho phép anh nói thế!" Tuy quát tháo nhưng tôi nhẹ nhõm phần nào khi thấy anh ta vẫn còn nói được. "Giờ thì bỏ cái mũ đó xuống đi."

"Nếu ta bỏ nó xuống, cô sẽ chẳng bao giờ đối xử với ta như trước được nữa." Giọng Er Lang nghiêm túc đến độ tôi sợ rằng mình đã xúc phạm anh ta. Cha cũng e ngại, không muốn phải lộ gương mặt biến dạng của mình trước người lạ. Hơn ai hết, đáng lẽ tôi phải nhạy cảm về khía cạnh này mới đúng. Er Lang có vẻ đọc được suy nghĩ của tôi, vì anh ta chẳng nói năng gì suốt một lúc lâu.

Bầu trời sáng hơn khi chúng tôi gấp rút đến gần rặng núi phía trước mặt. "Cố lên," tôi nói, "Chúng ta gần tới nơi rồi."

"Không." Giọng Er Lang yếu ớt, "Đã quá muộn rồi."

Tôi hoảng hốt ngoái lại phía sau. Anh ta đang nhìn thẳng về phía ấy, và tôi có thể nhìn thấy ở đằng xa, những đám mây sẫm sì đang xẹt ngang vùng đất. "Thứ gì vậy?" Tôi hỏi.

"Chúng thả chim đuổi theo chúng ta. Lũ quái vật biết bay."

Tôi thấy chúng đang dồn lại ở phía xa, chính là loài sinh vật kì quặc đã sà xuống nơi chúng tôi nghỉ chân vào đêm đầu tiên ở Đồng bằng Người chết. Tôi vẫn nhớ cảnh Fan ngã rạp ra đất, run rẩy và nước nở trước cảnh tượng chúng bay tới, xé toang không gian bằng những đôi cánh tam giác, rồi lướt đi như ánh chớp. Lúc đầu, chúng chẳng khác gì một đám mây ở tít đằng xa, nhưng bằng một tốc độ kinh hoàng, chúng dần hiện rõ hơn, đen đúa hơn.

"Chạy đi! Chạy nhanh nhất có thể!" Tôi gào lên với con ngựa.

Đáp lại tôi, Chendana tung vó với tốc độ còn nhanh hơn trước. Tôi chỉ còn cách bám chắc vào yên ngựa, suýt trượt ngã nếu không có Er Lang tóm chặt từ đằng sau.

"Cắt dây đi!" Anh ta rít lên.

"Anh sẽ ngã mất!"

"Không sao đâu!"

Thực ra, Er Lang có vẻ khỏe hơn lúc nãy, tôi kinh ngạc trước sức chịu đựng của anh ta. Giờ đây rặng núi đã ở ngay trước mặt chúng tôi. Mỗi lần Chendana tung vó, ngọn núi lại lớn dần trước mắt. Tôi đã có thể nhìn rõ bóng dáng Fan bé xíu, hết như con búp bê giấy ở ngay cửa đường hầm. Cô quay đi như thể chuẩn bị đi vào, nhưng lại ngập ngừng. Tôi hoảng lo sợ cô sẽ đi mà không đợi tôi. Tôi ngoái lại, ngóng nhìn lũ quái vật. Cứ nghĩ chắc chúng sẽ bay sát

chúng tôi, nhưng ngạc nhiên thay, chúng đang ngừng lại. Chúng bay vòng vòng, sà xuống, lại lao lên hỗn loạn.

"Mấy súc thịt," Er Lang nói, "Ý kiến hay đấy."

Tôi định mở miệng đáp rằng đó là nhờ sự nhìn xa trông rộng của mẹ chứ không phải của tôi, nhưng chợt nhớ ra mình còn một túi thịt cuối cùng. Rướn người ra trước, tôi dùng răng kéo nút thắt, để thịt rơi lả tả xuống mặt đất. Tôi hi vọng làm vậy sẽ cầm chân được lũ quái vật, để chúng tôi kịp đến đường hầm, nhưng khi tôi ngoái nhìn lại, chỉ còn vài con quái vật lần chần phía sau. Phần lớn bầy chim đã tăng tốc bay tới, lao vun vút về phía chúng tôi với nhịp đập điên cuồng của đôi cánh quái dị. Tôi không thể tưởng tượng nổi tốc độ của chúng, hẳn phải nhanh hơn Chendana nhiều lần.

"Cứ thả ta ra đi!" Er Lang lại ngọ nguậy, cố gắng tự giải phóng bản thân anh ta làm cả hai chúng tôi suýt rơi khỏi lưng ngựa. Tôi lấy chiếc vảy anh đã đưa mình ra khỏi túi, rồi ngừng lại.

"Tại sao?" Tôi hét lên.

"Cứ làm đi!" Er Lang nắm lấy tay tôi, và bằng một nhát sắc lẹm, anh ta cửa đứt sợi dây.

"Anh làm gì thế?" Tôi gào lên, nhưng chỉ trong tích tắc, anh ta đã thoát khỏi dây buộc. Có lẽ anh ta nói gì đó, nhưng tôi không nghe rõ, vì đàn chim đã vây lấy chúng tôi như một cơn giông tố.

Cùng với âm thanh rền rĩ chói tai, chúng sà xuống chúng tôi như những sinh vật đói khát. Chẳng có gì ngoài những chiếc cánh da bọc xương, những đôi mắt nhìn lom dom, những cái mỏ sắc như dao cạo và móng vuốt không khác gì lưỡi hái. Chúng chẳng hề

giống bất cứ loài chim nào tôi từng thấy. Bầu trời như nhòa đi. Tôi thậm chí không thể kêu lên trước sự tấn công hung bạo của chúng. Một chiếc vuốt quờ trước mặt khi tôi đang cúi người nấp sau lưng Er Lang, theo bản năng, tôi bám chặt vào người anh ta như thể bám vào bức tường rào ngăn cách giữa tôi và đàn chim. Và rồi anh ta biến đổi, thân thể quần quai và vặn xoắn dưới bàn tay ngớ ngàng của tôi. Tôi không thể ôm anh ta được nữa. Những chiếc vảy mượt mà trượt ra khỏi tay tôi, cơ thể anh ta trở nên to lớn đến mức tôi không thể giữ nổi nữa. Tôi thoáng thấy sắc láng như ngọc trai của hàng nghìn miếng vảy trơn trượt xếp nối tiếp nhau thành một trụ tròn dài dặc, rồi cái đầu khổng lồ xuất hiện, hai mắt sáng trưng như đèn, và hàm răng lóe sáng bên dưới hai dải râu dài. Er Lang tung mình lên cao, tả xung hữu đột giữa bầy chim, uốn cong thân thể như loài rắn, xé tung lũ quái vật đó với bộ vuốt của mình. Một cơn rồng lớn, chúa tể của nước và khí. Tôi ngo ngẩn nhìn trong khi Chendana vẫn dần bước đưa tôi về phía trước, mắt không rời nổi trận chiến giờ đã chuyển lên tầng trời cao.

Lũ chim bủa vây lấy Er Lang, cúi xuống róc rĩa không thương tiếc. Lúc đầu, tôi nghĩ anh ta đang thắng thế vì thấy những cánh chim tan nát rớt lả tả, nhưng giờ đàn chim càng lúc càng đông. Tôi gần như chẳng thể nhìn thấy Er Lang giữa màu đen của những bóng chim đang bủa vây và cần xé anh ta một cách dã man nữa, cho đến khi những giọt máu sẫm màu bắt đầu loang đầy cạnh sườn trắng như ngọc trai. Tôi kêu lên kinh hoàng, nhưng trận chiến càng lúc càng xa khỏi tầm mắt tôi, cuối cùng tôi không thể nhìn rõ những gì đang xảy ra thêm nữa. Và tôi nhận ra, khi cưỡi ngựa hướng về rặng núi, Er Lang đang cố bay về hướng đối diện. "Dừng lại!" Tôi hét lên, nhưng lần đầu tiên con ngựa nhỏ không nghe lệnh, chỉ chăm chăm đưa tôi nhanh chóng thoát khỏi hiểm nguy. Trận hỗn chiến đã ở xa đến mức chỉ còn là một quầng mây tăm tối phía chân trời. Đột

nhiên, một đồng cánh đen rơi xuống từ bầu trời. Đây không còn là trận chiến nữa, nó đã trở thành một cuộc thảm sát. Tôi che mặt lại, khóc nức lên.

Chúng tôi tới được cửa đường hầm mà không gặp thêm trở ngại nào. Gương mặt tôi nhòe nhoẹt máu và nước mắt, quần áo nát bươm. Vết cắt rạch ngang trán tôi vẫn rỉ máu, nhưng tôi chẳng buồn xử lí. Hơn một lần tôi đã cố quay đầu lại nhưng chẳng ích gì. Chendana không nghe lời tôi, tôi tự hỏi liệu đó là bản năng tự nhiên muốn bảo vệ chủ nhân, hay liệu Er Lang đã nói gì với nó để sự hi sinh của anh khỏi vô ích. Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được.

Khi tôi xuống ngựa, Fan đang đợi tôi. Quả thật cô không phải là người tôi mong ngóng lúc này, nhưng chẳng còn hi vọng nào khác. Nhìn chằm chằm bộ dạng tơi tả của tôi, cô nói, "Cô nói dối ta."

Tôi chẳng còn tâm trí nào đáp lại, chỉ khẽ gật đầu.

"Cô nói cô từ thiên giới xuống."

"Em chưa từng nói vậy. Tự chị cho là thế."

Cô thở dài, "Ta cứ nghĩ cô không thể đến được. Đi nào, chúng ta phải nhanh lên."

Khi đã vào trong đường hầm, bóng tối mịt mù quen thuộc lại bao bọc chúng tôi. Ngay lập tức, tôi chẳng nhìn thấy gì, hoàn toàn dựa vào bàn tay đang đan trong bờm Chendana để tiến bước.

"Thế là," Fan mở lời sau khi chúng tôi đã đi được một lúc, "Rốt cuộc cô cũng chỉ là một hồn ma giống ta."

Tôi thấy mỗi một vô cùng, nhưng cô vẫn nói tiếp. "Người đàn ông đó kể với ta rồi. Anh ta xuất hiện từ thinh không, ngay khi ta vừa đến rặng núi. Thật quá bất ngờ! Anh ta hỏi liệu có phải ta đã mang một người trần đến Đồng bằng Người chết này không, và bảo ta đợi cô."

"Đúng thế." Cuối cùng tôi đáp. Tôi chẳng hề muốn mở miệng nói chuyện, nhưng Fan vẫn tiếp tục quấy nhiễu tôi với mớ câu hỏi phiền phức. Tôi trả lời rời rạc trong khi tâm trí vẫn còn choáng váng, chỉ dăm dăm nghĩ về Er Lang. Liệu anh còn sống sót không? Có vẻ điều đó là không tưởng.

"Thế là tất cả những gì cô kể về nhiệm vụ này kia đều là dối trá?" Cô hỏi.

"Không, em đang giúp anh ấy, để có thể quay về với thân xác của mình."

"Thân xác của cô?" Fan có vẻ rất quan tâm đến sự thật rằng tôi vẫn có một cơ thể còn sống đâu đó ở Malacca. "Phí quá!" Cô thốt lên. "Sao cô lại bỏ bê thân xác mình? Nếu ta là cô, ta sẽ chỉ quanh quẩn bên thân xác ấy."

"Nếu em làm thế, có khi anh ấy đã không chết."

"Rốt cuộc anh ta là ai? Ta không thấy rõ điều gì đã xảy ra, chỉ thấy tự nhiên đàn chim ngừng đuổi theo cô và bay theo hướng khác."

Tôi ngạc nhiên nhận ra rằng bầu trời đã sáng rõ, khoảng cách quá xa khiến Fan không thể nhìn thấy hình hài tỏa rạng như châu ngọc của Er Lang phía cuối chân trời.

"Anh ấy là một vị quan nhỏ." Tôi đáp.

Phần còn lại của cuộc hành trình dọc đường hầm cứ thế trôi đi trong mơ màng, mù mịt. Fan vẫn tiếp tục nói, nhưng tôi chẳng còn lòng dạ nào trả lời cô. Không khí dần trở nên ngột ngạt. Sự im lặng đè chặt lòng tôi như một tảng đá.

"À, ta đã có một khoảng thời gian tuyệt vời tại Đồng bằng Người chết." Mãi sau cô nói tiếp, "Được trở về nhà thật hạnh phúc. Ta đã thay quần áo mới và mọi thứ. Cô có muốn xem ta mua được những gì từ số tiền cô đưa ta không?"

Tôi nghe tiếng quần áo sột soạt, nhưng lúc này bóng tối đen đặc vẫn bủa vây tôi. Lúc tới đây, chúng tôi còn được ánh sáng từ miệng đường hầm soi đường, nhưng giờ khi trở về theo hướng ngược lại, phía trước chẳng có gì ngoài bóng tối.

"Ồ, ta quên mất. Cô chẳng nhìn thấy gì ở đây phải không? Có lẽ là bởi cô mới chỉ chết một phần. Thảo nào trông cô lại khác biệt đến thế." Fan tiếp tục lảm nhảm về chuyến viếng thăm nhà cửa của cô lần này, trông tươi tắn phấn khởi, khác hẳn với thái độ cau có trước đây. "Thật là... ta chẳng biết tại sao lại không về nhà thường xuyên hơn. Quả là một nơi dễ chịu. Ta mong ngóng tới lúc cùng chàng xây tổ ấm yên ương ở đây."

Lí do cô không về là vì sợ bọn công sai, tôi nghĩ thầm, nhưng không nói ra miệng.

"Còn về giao tiếp xã hội, chà! Tốt hơn lần trước ta đến đây nhiều lắm. Ta gặp vài người tầng lớp trên rất tử tế với ta." Giọng nói nhẹ nhàng của Fan vang vọng giữa những bức tường. Một lúc lâu sau, cô quay sang nói với tôi, giọng quan tâm. "Chúng ta gần đến nơi rồi. Cô có cần nghỉ ngơi không?"

"Nhanh vậy sao?" Tôi hỏi. Tôi cứ đinh ninh rằng chuyến đi phải mất nhiều thời gian hơn, nhưng có lẽ những hành trình bí ẩn đều như vậy cả.

"Ừ." Cô đáp. "Cô sẽ làm gì khi trở lại Malacca?"

Tôi cúi đầu. Er Lang đã không còn, tôi chẳng biết mình phải làm gì nữa, nếu anh thực sự đã chết. Đến tận lúc này, tôi vẫn muốn quay lại để tìm xác anh, dù điều đó thật điên rồ. Nhưng sẽ ra sao nếu anh đang nằm đâu đó trên bãi cỏ, thương tích đầy mình? Ý nghĩ ấy làm tôi căng thẳng đến mức ngạt thở, Fan nhắc lại câu hỏi.

"Về nhà, chắc thế." Tôi đáp, hi vọng cô sẽ dừng việc truy vấn lại. Tôi chẳng buồn nghĩ mình sẽ làm gì nếu cửa nhà vẫn bị canh giữ.

"Ồ, ta cũng vậy. Ta rất nóng lòng được gặp lại chàng."

Tâm trí tôi lại nghĩ về Tian Bai. Có lẽ tôi nên tìm anh, thăm dò anh trong mộng và tìm ra sự thật đằng sau lời buộc tội của Lim Tian Ching. Nhưng tôi chẳng có tâm trí nào nghĩ đến điều đó lúc này, giờ trong lòng tôi chỉ còn nỗi đau khổ dày vò.

Fan kéo tôi về thực tế. "Chúng ta đến nơi rồi." Cô nói.

Tôi chẳng thể nhìn thấy gì, nhưng cảm nhận được chuyển động của cô trước mặt tôi. Một luồng khí thanh sạch ủa tới, như thể thứ đè nén lên không gian đã bị nhấc bỏ, tôi lại thấy ánh sáng mờ tỏ của những ngôi sao trên bầu trời đêm. Tôi tiến lên, nhưng bỗng khựng lại trong khoảnh khắc.

"Chị có chắc chúng ta tới đúng chỗ không?"

Tôi quay lại nhìn, và gần như chết lặng. Phía sau tôi, cánh cửa từ từ biến mất, bản lề nhòà dần vào bóng tối. Tôi thoáng thấy gương mặt nhợt nhạt của Fan lại tỏa ra thứ ánh sáng xanh mờ của hồn ma vốn không xuất hiện ở Đồng bằng Người chết. Cô ta mỉm cười, nụ cười nhợt nhòa, quý quyết đột ngột tắt lịm khi cánh cửa đóng lại. Tôi hoảng loạn nhìn quanh. Tôi, đã bị lạc đường.

LÀM DÂU CỐI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Phần 4 Malacca

31

Ngoài trời tối đen như mực, tối hơn những gì tôi mừng tượng về vùng giáp ranh với Malacca. Những tán cây phủ bóng lờ mờ trên đầu và ánh sao chiếu tỏ, xuyên qua bìa rừng rậm rạp. Chẳng có lấy một mùi hương trên mảnh đất căn cỗi của Đồng bằng Người chết, nhưng ở đây, không khí tươi mới và tràn trề nhựa sống. Tôi tham lam hít từng ngụm khí trời, dù lòng chỉ muốn khóc. Fan đã phản bội tôi. Chỗ này chẳng hề gần nhà tôi chút nào.

Cô ta từng nói, có nhiều cánh cửa dẫn tới nhân gian trên con đường ấy, và tỏ ra bất ngờ khi tôi thừa nhận mình không thể nhìn thấy chúng. Mỗi cánh cửa sẽ dẫn đến một nơi khác nhau. Sẽ ra sao nếu nơi này cách nhà tôi xa tít tắp, ví dụ như Johore, hay thậm chí Kelantan ở bờ Đông? Hoặc một hòn đảo dọc bờ biển như Bali hay Kalimantan? Giờ chẳng ai có thể cứu tôi. Er Lang đã mất rồi, Tian Bai bị tình nghi sát nhân, mẹ tôi là người hầu nơi Đồng bằng Người chết. Tôi vượt ve bờm Chendana, cảm thấy may mắn vì ít ra tôi còn có nó ở bên. Đúng là tôi có thể đang ở bất cứ đâu, nhưng tôi cảm giác mình không ở xa Malacca lắm.

Mùi cỏ cây và vị mặn của gió biển thật thân thuộc, và tôi không nghĩ rằng Fan lại tuyệt tình vứt bỏ tôi như thế. Fan rất lười biếng, có khi cô chỉ tùy tiện vứt bỏ tôi ở nơi nào đó ngay gần cánh cửa chúng tôi đã bước vào. Thêm nữa, chính cô ta đã thừa nhận rằng mình

chưa bao giờ khám phá các lối ra khác trên vùng đất này, sợ sẽ lạc đường về nhà, vì hồn ma xác định phương hướng rất kém. Tôi tự nhủ mình không giống cô ta. Tôi mới chỉ chết một phần, mặc dù ý nghĩ ấy làm tôi khó chịu. Điều đó cũng chẳng có gì đáng tự hào. Một trong số ít mặt tốt của Đồng bằng Người chết là ở đó tôi tồn tại hữu hình. Nhưng giờ đây, khi nhìn xuống bàn chân, tôi có thể lờ mờ thấy đám lá rụng mình đang giẫm lên, nỗi sợ hãi rằng linh hồn mình ngày càng mong manh bủa vây tôi. Er Lang từng cảnh báo tôi về chuyện sẽ xảy ra nếu phần hồn và phần xác bị tách biệt trong một thời gian dài. Bao nhiêu ngày, hay bao nhiêu tuần đã trôi qua kể từ khi tôi rời khỏi nhân gian? Đột nhiên tôi thấy bức bối đến độ định lao vào rừng ngay lúc ấy, thậm chí mong nhìn thấy một khoảnh đất quen thuộc, nhưng tôi phải kìm chế. Ngoài kia tối tăm, và tôi thì đang sức cùng lực kiệt, hai mắt sưng mọng vì khóc lóc. Đến sáng mai, có lẽ tôi sẽ khá hơn.

Khi tôi tỉnh lại, mặt trời đang tỏa rạng. Ở Đồng bằng Người chết chẳng hề có mặt trời, nhưng lúc này ánh nắng ấm áp lại đang trải rộng trên tán cây cổ thụ, còn phần rễ của chúng vẫn bị bao phủ trong bóng tối âm u. Tôi chưa bao giờ vui mừng vì được trở về đến vậy, nhưng vẫn không khỏi thất vọng khi xem xét những bụi cây rậm rạp xung quanh. Quang cảnh nhắc tôi nhớ rằng mình đã suýt nữa chẳng thể trở lại thế giới này. Con đường tôi đang phải đi thật nhỏ hẹp, chẳng khác nào bước trên lưỡi dao. Đi sai một bước, linh hồn tôi sẽ bị tách rời khỏi cơ thể vĩnh viễn. Tôi nhìn quanh xem liệu có thể tìm ra chút dấu vết của cánh cửa tối qua không, nhưng chẳng có gì hết. Mỗi khắc trôi qua, thôi thúc phải trở về Malacca càng thêm mãnh liệt, để xem liệu cơ thể mình có còn nguyên vẹn, để nhìn thấy vú và cha. Cả Tian Bai nữa, dù nghe có vẻ ngô nghê nhưng tôi nghĩ, nếu có cơ hội đối diện với anh, tôi sẽ biết được anh có phải là kẻ dối trá hay sát nhân không. Và tôi cũng băn khoăn liệu sự phản bội của

Fan thuần túy vì thói điều ác của cô ta, hay ai đó đã mưu đồ dựng nên màn kịch này. Rồi cả Lim Tian Ching cùng lũ quỷ sứ của y có đang kiếm tìm tôi không. Nhưng tất thấy những âu lo ấy đều không sánh được với nỗi mất mát khi Er Lang không còn.

Khả năng anh sống sót thật mong manh. Tôi rùng mình, nhớ lại câu đùa của anh về việc bị ăn sống nuốt tươi ở Đồng bằng Người chết. Từ khi linh hồn tôi buộc phải xa rời thể xác, Er Lang là người duy nhất tôi có thể giải bày về những âu lo và sợ hãi của mình. Nhưng tôi chưa bao giờ thực sự cảm ơn anh vì đã đến và trợ giúp tôi, dù khi đó anh hoàn toàn có thể bỏ đi trước và tự cứu lấy mình. Tôi nhớ da diết sự đồng hành kì quặc của anh, và tôi biết mình chẳng bao giờ được gặp lại anh nữa. Lòng ngực tôi quặn thắt khi nhớ đến cảnh anh đã hài lòng thế nào khi tôi đưa anh lá thư vật chứng. Nhưng giờ thì chứng cứ ấy cũng bị hủy mất rồi.

Khi còn nhỏ tôi vẫn thường nghe những câu chuyện cổ tích về loài rồng - chúa tể của muôn loài, hô mưa gọi gió và cai trị biển cả. Đôi khi chúng xuất hiện dưới hình dạng những con quái vật khổng lồ, đôi khi lại dưới hình hài những bậc đế vương, hay những mỹ nhân tuyệt sắc. Có trường hợp loài rồng chọn người phạm làm vợ hoặc tình nhân, hoàng đế Trung Hoa vẫn luôn tuyên bố mình là hậu duệ của long tộc và đời đời thêu hình rồng lên áo bào. Rồng năm móng cho quần áo nhà vua, rồng ba móng cho hoàng thân quốc thích. Nhớ lại truyền thuyết về một thư sinh xuống thăm thủy cung của Long Vương dưới đáy biển, giờ tôi mới hiểu tại sao Er Lang có đủ năng lực để bảo vệ tôi. Truyền thuyết kể rằng, nhìn thấy rồng là điềm lành. Thế nhưng với người đã gián tiếp gây ra cái chết của một con rồng thì sao? Ý nghĩ ấy như mũi dao khía sâu thêm vào nỗi đau của tôi.

Lấy chiếc vảy ra khỏi túi, tôi ngắm nghía nó hồi lâu, rồi hoảng hốt khi nhận ra màu sắc chiếc vảy giờ đây đã nhạt nhòa và chẳng còn bóng bẩy như trước. Cố gạt đi dự cảm chẳng lành rằng sự sống đã rời bỏ chủ nhân của chiếc vảy này, tôi thử thổi vào đường gợn sóng ở rìa vảy. Âm thanh yếu ớt tựa hồ bị tắc. Được một lúc, tôi cất nó đi rồi vùi mặt vào hai bàn tay.

Er Lang đã không còn, tôi phải gặp ai để báo cáo về sự tham ô và cuộc nổi loạn đang manh nha dưới địa phủ đây? Và ai sẽ đứng ra ngăn chặn những hành vi của Lim Tian Ching hòng ép tôi phải kết hôn với y? Đến hi vọng quay về với thân xác cũng mịt mù. Tôi dựa lưng vào một thân cây xù xì. Khu rừng xung quanh rậm rạp và rộn tiếng côn trùng. Tôi nghe tiếng rống của một con lợn rừng băng qua khoảng rừng trống, và tiếp đó là tiếng gầm gừ của hổ. Nhưng quanh đây chẳng có linh hồn nào. Có khi cánh cửa này dẫn tới một vùng đất hoang sơ cổ đại, đến mức vong hồn ma quái cũng đã tan biến vào hư vô. Ở lại đây chẳng có ích gì, nhưng những tán cây rậm rì đến mức tôi chỉ có thể cảm nhận được các vật thể trong phạm vi mười mét. Nhìn lên tầng lá phía trên, tôi nảy ra ý tưởng trèo lên cao để tìm đường đi.

Việc này dễ hơn tôi tưởng rất nhiều. Cơ thể nhẹ bẫng của tôi chẳng cần nhiều nỗ lực để leo lên. Lại một lần nữa, tôi cố gạt đi mối nghi ngờ kinh khủng rằng mình đang tan biến dần. Tôi nghiêng rặng, phóng tầm mắt ra xa hơn. Cuối cùng, khi tôi vượt qua tầng lá trên cao nhất, ánh mặt trời làm mắt tôi chói lòa. Xung quanh là một đại dương trải dài hút mắt, một đại dương tạo thành từ hàng hà sa số lá cây vờn trong gió. Bầu trời là một sắc thiên thanh thuần khiết, như nước men sứ hoàn hảo nhất đời nhà Minh. Những con bướm to cỡ bàn tay đang dập dờn bay lượn, đôi cánh ánh lên những tia lấp lánh.

Dưới ánh nắng rực rỡ và những cơn gió mát lành, tôi không thể không bắt giác thở dài khoan khoái.

Từ chỗ tôi nhìn ra tí phía xa có thể thấy đại dương lấp lánh và bờ vịnh uốn lượn. Thậm chí với thị giác phi thường của mình, tôi có thể nhìn thấy thấp thoáng những mái nhà thấp lợp ngói đỏ nhấp nhô chen chúc. Tôi đã đứng, Fan đã bỏ tôi lại ở nơi không xa cánh cửa cần tới. Với đa số các hồn ma, một chuyến đi với khoảng cách thế này gần như là điều không thể vì bản chất mong manh của họ và những khó khăn trong việc di chuyển. Nhưng tôi vẫn chưa thành hồn ma, và còn có ngựa của riêng mình.

Dù tôi ra lệnh cho Chendana đi nhanh nhất có thể, con ngựa vẫn phải chật vật né mình giữa những thân cây và phi qua tảng đá, vì nó có vẻ đuối sức khi phải xuyên qua những vật thể rắn. Tôi nghi ngờ liệu có phải mỗi lần mình cố làm thế lại giảm bớt một phần hữu hình hay không. Tệ hơn nữa, tôi thường xuyên bị mất phương hướng giữa những thân cây khổng lồ, và buộc phải trèo lên cao để tìm đường. Thỉnh thoảng tôi lại thổi vào chiếc vẫy của Er Lang. Tuy không có hồi đáp, nhưng tôi vẫn tiếp tục nuôi hi vọng mong manh rằng chiếc vẫy sẽ gọi anh trở lại. Chẳng mấy chốc màn đêm buông xuống, mà khoảng cách tới biển thu hẹp một cách chậm chạp đến khổ sở. Tôi đã ngây thơ nghĩ rằng mình sẽ tới nơi vào ngày hôm sau, hoặc chậm nhất là ngày tiếp theo đó, nhưng rủi thay, tôi mất gần một tuần mới tới được bờ vịnh.

Chúng tôi tiến vào Malacca từ hướng Bắc, dọc theo bờ vịnh. Khi đã không còn vướng víu cây cối, Chendana tung vó phi nước kiệu, từng dặm bờ cát trôi nhanh dưới vó ngựa. Chúng tôi đi qua nơi nghỉ chân của đám dân chài, với những chòi gỗ dựng trên mặt nước và những con thuyền phơi mình trên bờ biển, những con cá nướng trên

lửa đỏ và đám trẻ trần truồng chơi đùa chỗ nước nông. Khi chúng tôi chạy vụt qua, không một ai hay. Thậm chí cả những hồn ma đói cũng tránh đường tôi đi. Thôi thúc muốn về nhà kéo tôi đi như lôi xềnh xệch một con cá đã cắn câu. Tôi muốn phát điên vì căng thẳng, cảm thấy có điều gì đó kì quái đang xảy đến với mình.

Những cơn đau khủng khiếp bắt đầu xuất hiện, đi kèm với sự đuối sức đến tê liệt, như thể ai đó đang rút tủy sống ra khỏi xương tôi. Nhìn lại cơ thể mình, tôi không thấy có vết thương nào, nhưng tôi vẫn cảm thấy đau đớn cùng cực. Có điều gì đó cực kì tồi tệ đang xảy đến với tôi. Nếu không có con ngựa nhỏ, có lẽ chẳng bao giờ tôi trở về được nữa. Chendana vẫn tiếp tục chở tôi tiến bước, dù tôi đã yếu đến mức không ngóc nổi đầu dậy. Những cơn đau khiến tôi kiệt sức cứ tái phát mãi, nhưng chúng không phải là chuyện duy nhất làm tôi lo lắng. Quần áo tôi mặc đang thay đổi.

Thay vì bộ đồ ngủ thường gặp, tôi nhận ra mình đang mặc sam foo, loại váy thô rộng rãi tôi hay mặc ở nhà. Rồi quần áo càng lúc càng trở nên trang trọng, là bộ baju hiếm khi tôi mặc, thậm chí có lần tôi còn mặc cả kebaya của mẹ mình. Tôi hoảng loạn khi nhận ra điều ấy. Có phải họ đang sửa soạn để đem chôn tôi không? Quần áo cứ tiếp tục thay đổi, còn tôi vẫn ở lại cõi trần này. Mặc dù vậy, tôi cực kì căng thẳng, căng thẳng vô cùng.

Khi chúng tôi đến gần hơn, những nhà kho bắt đầu xuất hiện, và tôi nhận ra mình cách văn phòng của Tian Bai trong khu xưởng nhà họ Lim không xa. Không thể cưỡng lại khát khao được dừng bước và gặp anh, tôi liền quay ngựa sang phía đó. Lần trước tôi gặp anh vào một buổi chiều tà êm đềm, nhưng lúc này là ban ngày và mặt trời miền nhiệt đới đang đổ nắng chói chang gay gắt. Nhà xưởng đầy những cu li vác trên vai nào thùng, nào bao tải. Tôi dừng chân ở

con đường hẹp bên ngoài, hoàn toàn vô hình trước những con người gầy nhom, cời trần, đang lao động quần quật dưới cái nóng như đổ lửa. Lòng ngực họ giờ xương và những móng chân đen sì, rạn vỡ. Một vài người đã cắt tóc kiểu phương Tây giống Tian Bai, nhưng đa phần vẫn giữ những chiếc đuôi sam dài bóng nhẫy, với phần trước đầu cạo trắng hếu. Mùi mồ hôi ngai ngái bốc lên khi họ tới gần tôi.

Trượt khỏi lưng Chendana, tôi đi xuyên qua dòng người, rung mình nhận ra họ vô thức tránh tôi theo bản năng như tránh một con chó dại. Vừa bước chân đến cửa, một cơn đau khiến tôi choáng váng. Đầu óc quay cuồng, tôi bước qua ngưỡng cửa và khụy xuống sàn nhà. Tôi nghe thấy những tiếng quát tháo ra lệnh và tiếng bước chân nện thình thịch. Dù không còn cơ thể hữu hình, nhưng theo bản năng tôi vẫn sợ bị giẫm lên nên cố đứng dậy. Đúng lúc đó tôi nghe thấy giọng trầm tĩnh của Tian Bai.

Anh trông gầy đi, mắt xuất hiện quầng thâm mà tôi nhớ trước đây chưa hề có. Tuy vậy, anh vẫn đi đi lại lại trong văn phòng phía sau với dáng vẻ thư thái quen thuộc. Tôi lật đật đi theo anh. Trông Tian Bai có vẻ u ám hơn, nụ cười không thường trực trên môi anh như trước. Những câu chuyện của anh đều xoay quanh công việc. Tôi bất ngờ trước những phương ngữ tiếng Hoa anh nói được: tiếng Phúc Kiến, tiếng Quảng Đông và tiếng Hải Nam, cùng tiếng Mã Lai, còn cả chút ít tiếng Tamil. Nhưng có gì mà bất ngờ kia chứ? Đa phần mọi người ở đây đều nói được ít nhất hai, ba thứ tiếng. Tôi đoán rằng có lẽ do người ấy là Tian Bai, và tôi có xu hướng ngưỡng mộ mọi điểm ở anh.

Trời dần ngả chiều tà, tôi thăm nhủ giờ đã thấy anh, đã đến lúc mình nên về nhà. Nhưng tôi vẫn quyến luyến lắm. Tôi lo lắng quan

sát anh, tự hỏi liệu có gì gian dối đằng sau khuôn mặt chính trực ấy. Tian Bai bảo người mang bữa trưa tới bàn làm việc vì anh còn bận rộn với đồng giấy tờ. Anh thương thảo hợp đồng và gảy bàn tính thoăn thoắt, nhịp cổ tay đều đặn. Chứng kiến năng lực của anh, tôi dễ dàng hình dung được tại sao người chú lại gửi gắm nhiều niềm tin vào anh hơn đứa con hư hỏng của mình. Chắc chắn những lời tố cáo của Lim Tian Ching chỉ đơn giản vì ghen tức, nhưng tôi vẫn không xua tan được mối nghi hoặc trong lòng. Sau chuyến du hành cõi âm và chứng kiến hận thù cùng dục vọng vẫn còn kéo dài ngay cả khi sự sống đã kết thúc, tôi không thể quả quyết là điều gì sẽ không xảy ra.

Lúc cuối chiều, một người đàn ông lớn tuổi bước vào, đem theo một chồng giấy tờ.

"Vẫn chưa xong à?" Ông ta hỏi Tian Bai. Anh lắc đầu. "Chú cậu bắt cậu làm nhiều việc quá." Người này toát ra vẻ giảo hoạt khiến tôi có cảm giác không thể tin tưởng được. Vừa thấy câu chuyện chuyển hướng, tôi bèn lại gần Tian Bai. "Chắc hẳn ông ấy đã rất mừng khi cậu từ Hong Kong trở về." Ông ta nói tiếp, "Không ít người cho rằng cậu sẽ chẳng quay lại nơi này."

Tian Bai cau mày, "Ai nói vậy?"

"Họ nói cậu thích nơi đó hơn ở đây."

"Họ nhầm rồi."

"Thật á?"

Tian Bai nhướng lông mày, "Người Hoa ở đó mãi mãi chỉ là công dân thứ cấp, dù anh ta có là thành viên chính phủ đi nữa."

Người đối thoại với anh giơ hai tay lên cười ngật nghẻo. "Ồi chao, việc gì phải nghiêm túc quá thế? Dù sao thì..." Ông ta dừng lại giây lát. "Tôi muốn chúc mừng cậu về cuộc hôn nhân sắp tới. Bao giờ ấy nhỉ?"

"Khoảng hai tháng nữa."

"Tôi đoán chắc chú cậu đang rất lo lắng về hôn lễ này, nhất là giờ cậu lại là người thừa tự duy nhất."

"Chú thật tử tế khi chấp nhận cuộc hôn phối. Kì thực gia đình vẫn đang trong thời kì chịu tang."

Hôn lễ! Vậy rốt cuộc là anh đã đồng ý kết hôn. Người đàn ông đi được một lúc mà tôi chưa nguôi sầu não, cứ đi tới đi lui trong phòng, có lúc ghé sát Tian Bai tới mức tay áo tôi chạm vào vạt áo khoác của anh. Anh không hề nhìn lên. Chỉ có thể là cô gái mặt ngựa đó. Còn ai môn đăng hộ đối hơn trong mắt chú anh nữa? Tôi cúi xuống trước mặt anh, nắm lấy tay áo anh bằng những ngón tay vô hình, nhưng chẳng ích gì.

"Tian Bai!" Tôi thét lên. "Anh có nghe thấy em nói gì không?"

Chẳng có lời đáp nào, nhưng một lúc sau, Tian Bai thờ dãi, đẩy chiếc ghế lùi ra sau. Gương mặt anh vô cảm, ánh nhìn xa xăm. Tôi hướng về phía bậu cửa sổ, nơi bày bộ sưu tập kì thú của anh. Trong số những con vật được đeo từ gỗ, tôi nhận ra con ngựa đã không còn ở đó, khoe miệng tôi cong lên. Tôi biết nó giờ đang ở đâu. Và chiếc lược của tôi vẫn nằm phía cuối hàng, giống một mảnh kí ức xưa cũ.

Đường chỉ mảnh màu bạc vẫn còn trên chiếc lược ấy, sợi tơ vô hình lúc đầu đã dẫn tôi tới với Tian Bai. Tôi bước lại gần, cầm sợi tơ giữa các ngón tay. Có lẽ do ánh sáng, nhưng trông nó sậm màu hơn và chẳng còn trong suốt như trước. Dù vậy, sợi tơ vẫn ngân trên ngón tay tôi như một thực thể sống. Tôi ngoái lại nhìn Tian Bai, anh vẫn đang chìm trong suy tư. Ngủ đi, tôi nghĩ thầm. Ngủ đi, để em có thể nói chuyện với anh. Ý chí của tôi đã truyền được tới anh, hoặc đơn giản là sau một ngày dài mỗ mệ, chẳng mấy chốc đôi mắt của Tian Bai từ từ nhắm lại. Khi chắc chắn rằng anh đã say giấc, tôi nhấn nhẹ sợi tơ vào ngực anh, giống như trước kia đã từng làm.

Tôi đang đứng trước hành lang lớn trong nhà họ Lim ở Malacca. Những cái bóng dài đổ trên sàn lát gạch đen trắng, và không gian tối mờ khiến người ta cảnh giác. Tian Bai đang đi phía trước tôi, anh rẽ hết khúc quanh này tới khúc quanh khác, và tôi phải nhanh chân mới bắt kịp được trong giấc mơ do chính anh tạo ra. Một lát sau, anh đến một căn phòng đầy đồng hồ và bắt đầu lên dây cót. Anh làm việc đó với sự chính xác tuyệt đối, và dù đã làm nhanh hết sức, anh vẫn chẳng thể làm xong. Lượng đồng hồ cứ nhân lên nhiều lần dưới những ngón tay anh. Tôi liếc nhìn thì thấy gương mặt anh đanh lại vì tập trung.

"Tian Bai!" Nghe tiếng tôi gọi, anh liền ngược lên.

Anh chẳng hề ngạc nhiên, thậm chí còn mừng rỡ. "Ồ, Li Lan. Lại giúp tôi một tay."

Tôi ngoan ngoãn nghe theo, bắt đầu lên dây cót cho những chiếc đồng hồ. "Chúng ta đang làm gì vậy?" Tôi hỏi.

"Đảm bảo rằng chúng không chạy chậm giờ."

"Việc này quan trọng lắm sao?"

"Tất nhiên rồi." Bóng tối phủ lên hàng lông mày hơi nhăn lại của anh. "Chúng ta không muốn thời gian dừng lại."

"Điều gì sẽ xảy ra nếu thời gian dừng lại?"

Anh ngẩng đầu, nét mặt rầu rĩ. "Thời gian sẽ không dừng lại, không được phép dừng lại."

Tôi chẳng hiểu nổi anh nói gì, nhưng bỗng có dự cảm kinh hoàng rằng thời gian của mình đang sắp hết. Cố tập trung hết sức, tôi chuyển cảnh sang khoảng sân nhỏ có ao sen, nơi chúng tôi lần đầu gặp gỡ.

"Tian Bai!" Tôi nói gấp gáp. "Em muốn nói chuyện với anh."

Với sự biến mất của những chiếc đồng hồ, nỗi căng thẳng như được nhắc khỏi đôi vai anh, cuối cùng anh cũng chịu ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi. Ánh nhìn ấm áp của anh làm tôi đỏ mặt.

"Lâu lắm rồi mới được gặp anh." Tôi nói sau một thoáng chần chừ. "Em muốn biết dạo này anh thế nào."

Tian Bai lắc đầu, vẻ thích thú. "Em muốn biết điều gì?"

Tôi mở miệng, tự hỏi có nên chất vấn anh rằng liệu có phải chính anh đã ra tay giết chết người em họ của mình hay không. Câu hỏi dè lên đầu lưỡi tôi như một mảnh thủy tinh nặng trĩu. Vả lại, tôi chẳng muốn phí hoài giây phút quý giá được bên anh lúc này. Ánh mặt trời êm dịu, ao sen sáng lấp lánh. Tôi có thể òa khóc vì nhẹ nhõm bởi nơi đây quá an lành, dù hoàn toàn chỉ là mộng cảnh.

"Em nghe nói anh sắp kết hôn." Cuối cùng tôi nói.

Anh bước tới gần tôi thêm một bước, rồi một bước nữa. "Ừ, đúng vậy."

"Ồ," tôi hăng hực, "Vây chúc mừng anh."

"Cảm ơn em." Một nét tinh nghịch thoáng hiện trong mắt anh, như thể anh đang tận hưởng một trò đùa bí mật nào đó. Rồi anh vòng tay qua người tôi, kéo tôi lại gần. "Tôi nghĩ còn những cách hay hơn để em chúc mừng tôi mà, đúng không?"

Tôi ngỡ ngác, chẳng thể cưỡng lại được. Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh, cảm nhận hơi thở của anh trên da mình, và đôi môi anh khi chạm lên cần cổ tôi. Nhưng vào chính giây phút ấy, tôi quay phắt người đi. "Thế còn vị hôn thê của anh?"

"Cô ấy thì sao?" Anh vui mặt trong mái tóc tôi, lùa bàn tay vào, làm rơi những chiếc ghim cài còn sót lại. Cánh tay tôi trượt trên lồng ngực anh, rồi dừng lại.

"Đội đã!" Tôi không thờ nổi. "Anh không quan tâm cô ấy nghĩ gì sao?"

"Tất nhiên là tôi có quan tâm."

"Thế tại sao anh lại làm thế này?" Tôi cố đẩy ra, nhưng anh vẫn mỉm cười, khiến tôi bắt đầu tức giận. "Anh chẳng khác gì gã em họ của anh cả!" Tôi nói. "Chắc anh nghĩ có bao nhiêu thê thiếp cũng được chứ gì?"

"Em đang nói gì vậy?" Anh có vẻ bất ngờ.

"Ý tôi là, vị hôn thê của anh sẽ nghĩ gì nếu cô ấy nhìn thấy chúng ta như thế này?"

"Tôi không nghĩ cô ấy sẽ phiền lòng."

"Nhưng tôi thì có đấy!" Tôi giận dữ. Tại sao anh có thể cư xử như vậy? Như thể tôi là món phụ cho bữa tiệc cưới linh đình của anh ta. Tian Bai cố ôm tôi thêm lần nữa, nhưng tôi chống cự, dù vẫn khao khát được quên đi thương đau trong vòng tay ấy. Cũng dễ hiểu khi Fan cứ quẩn luyến chốn trần gian hàng chục năm trời sau khi chết chỉ để cùng người tình vui sống trong mộng. Nhưng tôi không phải là Fan.

"Thả tôi ra!" Tôi nghiêng rặng, dùng hết sức mạnh tinh thần để tách mình khỏi Tian Bai.

"Em làm sao vậy?" Anh hỏi.

"Thậm chí tôi còn không biết anh sẽ kết hôn với ai."

Vẻ ngỡ ngàng hiện rõ trên gương mặt Tian Bai. "Em phải biết tôi lấy ai chứ?"

"Vậy anh nói đi! Nói đi!"

"Tôi lấy em mà, Li Lan."

Tôi ngẩn người, nhìn chăm chăm vào gương mặt anh. Tian Bai kéo tôi lại gần và ve vuốt tóc tôi, thì thầm những lời đường mật.

"Làm sao có thể như thế được?"

"Tôi bảo chú rằng ông nên tôn trọng lời hứa với cha em, và cuối cùng ông cũng ưng thuận. Nhưng em biết tất cả những chuyện này

mà." Anh nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm.

"Điều này xảy ra khi nào?"

"Khoảng một tuần trước."

"Một tuần trước? Và chính em đã nói chuyện với anh?" Tôi ngây ngốc hỏi.

"Tôi đã đến nhà em ngay khi được chú mình cho phép. Người nhà nói rằng em bị ốm, nhưng em vẫn xuống gặp tôi. Em không nhớ gì sao?"

"Không. Điều này là không thể." Căng thẳng cực độ, tôi lắc anh thật mạnh. "Anh có chắc không?"

"Tất nhiên! Chúng ta đã lên kế hoạch tổ chức hôn lễ ngay lập tức."

"Trông em lúc đó như thế nào?"

"Như thế nào? Em trông giống như em thôi. Dù hơi xanh xao. Lúc đầu em hơi ngơ ngác, nhưng cũng chẳng khác bây giờ là mấy. Em đang không khỏe à?" Anh hỏi.

"Anh không hiểu đâu." Tôi nói, "Không thể có chuyện tuần trước anh nói chuyện với em được. Em rất ốm yếu."

"Tôi biết." Anh nói một cách kiên nhẫn, như thể đang dỗ dành một đứa trẻ.

Tôi cắn môi. "Nghe này, dù ai đã nói chuyện với anh tuần trước, người đó cũng không phải là em." Dù chính miệng mình nói ra, nhưng bản thân cũng thấy điều này thật ngớ ngẩn. Tôi van nài anh

hãy coi những lời tôi nói là nghiêm túc và dặn anh chỉ tin những gì tôi đang nói lúc này thôi. Anh gật đầu, nhưng chính tôi cũng khó mà tin được một câu chuyện như thế. Nỗi hoảng loạn sắp nhấn chìm tôi. Tôi phải quay trở về với cơ thể mình càng nhanh càng tốt.

"Em phải đi đây." Tôi nói.

"Nhanh vậy sao?"

"Vâng, em thực sự phải đi rồi. Nhưng em còn một câu hỏi nữa."

Anh mỉm cười. "Ồ? Hôm nay tâm trạng em thật lạ."

"Anh có giết em họ mình không?"

Ánh sáng vụt tắt trong đôi mắt anh. "Tại sao em lại hỏi điều này?"

"Em chỉ muốn biết thôi," tôi đánh bạo nói, "Em xin lỗi." Tôi không cố tình nói lỗ mắng như thế, nhưng sự căng thẳng đã làm tôi buột miệng. "Anh ta chết quá đột ngột, có người nói đó là do trà anh tặng."

"Trà? Tôi đã cho nó loại trà đó trước khi nó chết, nhưng cũng biếu chú một ít nữa."

"Thế tại sao Yan Hong lại có chiếc tách của Lim Tian Ching? Chị ấy giữ nó sau khi anh ta chết."

Tian Bai choáng váng thấy rõ. "Tôi không hiểu em đang nói gì. Và làm sao em biết những chuyện đó?"

Nhịp tim của tôi tăng bất thường. Có tiếng rì rầm trong đầu tôi. Sự kinh ngạc trên gương mặt anh trông hoàn toàn tự nhiên, tôi mong muốn được tin lời anh biết chừng nào. Như thể phản ứng lại

với sự lo lắng của tôi, thế giới quanh chúng tôi bắt đầu vỡ vụn và biến mất. Ao sen vỡ ra thành từng mảnh như chiếc đĩa thủy tinh, và khu vườn chúng tôi đang đứng xao động như thể bị một cơn gió quét qua. Khi này Tian Bai dò xét tôi với ánh nhìn kì quặc, nhưng giờ thì anh nhìn quanh. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Tôi không thể duy trì thế giới ảo này thêm được. Phiến đá dưới chân chúng tôi đang tan dần vào hư không. "Đây chỉ là mơ thôi sao?" Tian Bai hỏi. Tôi muốn nói điều gì đó, muốn hỏi anh thêm về Yan Hong, nhưng đúng lúc anh mở miệng định nói điều gì đó thì giấc mơ vụn vỡ. Tôi ngã xuống, vật vã quần quai, dù đã cố gắng hết sức níu giữ nó. Rồi tôi lại thấy mình đang cúi nhìn chăm chú gương mặt say ngủ của Tian Bai.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

32

Tôi phải về nhà. Tôi không biết lí do tại sao tôi không thể kéo dài cuộc trò chuyện với Tian Bai. Có thể là do tình trạng kiệt sức của tôi, hoặc tinh thần của cả hai đều đã quá bất ổn. Dù là gì chẳng nữa thì tôi cũng chẳng có thời gian mà suy tính ngay bây giờ. Chendana không cần thêm mệnh lệnh nào khác ngoài đưa tôi về nhà. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đi qua Stadthuys và quảng trường thị trấn. Mặt trời sắp lặn, và dù tôi cố đưa mắt tìm kiếm người đàn ông Hà Lan mình từng gặp, chúng tôi vẫn phóng vội đến mức tôi chẳng kịp thấy ông còn ở đây không. Đèn dầu đã được thắp lên khi chúng tôi về đến nhà, ánh sáng ấm áp này hoàn toàn khác với ánh sáng lạnh lẽo ở Đồng bằng Người chết. Sau khi được chứng kiến những con đường ngoằn ngoèo với khoảng cách xa gần khác biệt hoàn toàn so với trần gian ở đó, giờ tôi cảm thấy ngõ phố gần nhà trông bình dị đến bất ngờ. Đứng trên con đường bụi bặm, trước cánh cửa gỗ nặng trịch, bất giác tôi thấy lòng nhẹ nhõm, như thể mình chưa từng rời khỏi nơi đây.

Tôi đã sợ rằng lũ quỷ đầu trâu vẫn còn gác bên ngoài, nhưng con đường vắng tanh và im ắng. Có lẽ đơn giản là nơi này đã không còn nằm trong diện tuần tra nữa, nhưng có một chi tiết làm tôi chú ý. Những dải bùa chú mà vú và tôi cẩn thận dán khắp cửa chính và cửa sổ quanh nhà đều đã biến mất. Không thể là vú, và càng không đời nào cha chịu tự mình tháo bỏ những lá bùa. Có khi thế lại hay, vì

tôi đã lo chúng sẽ cản trở tôi vào nhà. Thế nhưng, tay tôi vẫn run bắn khi buông dây cương và trượt xuống khỏi lưng Chendana.

Tôi dễ dàng đi xuyên qua cửa chính. Dễ đến mức khiến tôi hoảng sợ. Có vẻ linh hồn tôi càng lúc càng mong manh kể từ khi trở về từ Đồng bằng Người chết. Trong mắt tôi, hành lang ngôi nhà bỗng trở nên nhỏ bé kì lạ, và cũng quen thuộc đến nhức nhối. Tôi bắt đầu đi lên cầu thang, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Chẳng thấy bóng dáng vú đầu, tôi gần như lao vút về cuối hành lang, tới phòng ngủ của mình, sự căng thẳng đè nặng tâm trí. Cánh cửa khép hờ, và tôi thoáng nghĩ liệu vú có đang ở trong không. Nhưng khi tôi bước vào thì chẳng thấy ai cả. Chiếc giường nơi thân xác tôi từng nằm giờ trống trơn, ga giường phẳng phiu như thể chưa từng có ai nằm đó.

Tôi choáng váng, ngã khụy xuống sàn. Sự yếu ớt những muốn nhấn chìm tôi, và tôi thảm nguyện rửa nó. Giờ không phải lúc để yếu đuối. Tôi gắng gượng, cố ép bản thân xem xét xung quanh. Các thứ khác vẫn ở nguyên vị trí. Vài món nữ trang nằm trên bàn phấn, và khi tôi ngó xuống dưới gầm tủ, chiếc đồng hồ quả quýt của Tian Bai vẫn sáng lên trong góc tối. Vậy có lẽ chưa ai phát hiện ra chiếc đồng hồ, một điều nói lên khá nhiều về tính cách cô hầu gái Ah Chun và năng lực dọn dẹp nhà cửa của cô. Khi vừa nghĩ đến đây, tôi thấy chính Ah Chun xuất hiện ngay ngoài hành lang với đồng hồ lau dọn. Tôi chạy theo cô. Tất nhiên cô không nhìn thấy tôi, nhưng ham muốn được nói chuyện với cô trong tôi lớn tới mức tôi phải đan hai tay vào nhau để không bám lấy bả vai cô. Cô xuống cầu thang, khẽ làu bàu, "Nửa đêm giặt quần áo? Chưa bao giờ thấy kiểu ra lệnh như thế. Thật tình, cô ta quá quắt lắm rồi!" Khi cô đi ra sảnh ngoài, bước qua phòng ăn dưới tầng, tôi nghe thấy những tiếng nói chuyện. Cả nhà đang ngồi quanh bàn ăn, và tôi kinh hoàng nhận ra

bên cạnh giọng nói ôn tồn của cha là giọng nói quen thuộc của một cô gái.

Trên chiếc bàn đá tròn bày đầy các món ăn, cơm trắng, rau dưa, thậm chí cả một con cá hấp. Ngồi bên bàn ăn là cha, rồi một phụ nữ già nua với gương mặt tròn trịa quen thuộc, và chính tôi. Ít nhất, thân xác kia là của tôi. Tôi nhìn con người ngồi đó mà không tin vào mắt mình, con người xa lạ mang gương mặt của chính tôi. Cô ta mặc bộ quần áo hoa lệ, thứ trang phục tôi chẳng hề nhận ra, và gấp thức ăn một cách điệu đà. Thỉnh thoảng, cô ta nghiêng đầu sang một bên, khi được nói tới liền phá ra cười ngô nghê. Tôi không bao giờ cười khúc khích kiểu đó, tôi nghĩ, và cảm thấy hết sức tức giận. Nhưng có vẻ không ai nhận ra điều này. Cha sụt cân khá nhiều, gương mặt rỗ chằng chịt của ông xanh xao và gồ ghề. Tuy nhiên, ông khá vui vẻ, thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười liếc sang đứa con gái giả mạo của mình. Người phụ nữ già cất lời.

"Li Lan à, thật mừng biết bao khi con đã bình phục. Con làm cha con hoảng quá."

Kẻ giả mạo cười bẽn lễn và cụp hàng mi xuống.

"Con bé rất bỡ ngỡ khi tỉnh lại," cha tôi nói, "Thậm chí lúc đầu còn chẳng nhận ra tôi."

"Để em nói đã nào." Người phụ nữ phá lên cười. "Li Lan à, mấy năm trời cô mới nhìn thấy con, nhưng cô nghĩ con vẫn nhớ bà cô này chứ?"

Chẳng trách trông bà quen đến thế. Bà cô này là một trong mấy người em gái của cha, vốn đã chuyển đến Penang cùng chồng từ dạo trước. Con gái bà là bạn thân nhất của tôi khi còn bé. Tôi đã

không gặp bà nhiều năm rồi, nhưng có lẽ cuộc sống ở Penang hợp với bà, vì trông bà đầy đà hơn xưa.

"Cô đến ngay khi nghe tin con bệnh, nhưng thật bất ngờ vì con đã bình phục, lại còn đính hôn và sắp cưới!"

"Ừ, đến tôi cũng bất ngờ đấy." Cha tôi nói. "Chàng trai trẻ cứ sang thăm nhà, dù tôi đã bảo cậu ta rằng con bé đang bệnh, không thể gặp được, nhưng đột nhiên tuần trước cậu ta xông tới và bảo rằng đã được gia đình cho phép cưới Li Lan. May thay, con bé ngồi dậy được vào ngay đêm hôm trước, nếu không tôi cũng chẳng biết phải ăn nói thế nào với cậu ta."

Nụ cười của ông rạng ngời hạnh phúc. Tôi bất ngờ, cổ họng nghẹn đắng.

"Đám này có vẻ tốt đấy." Cô tôi ủng hộ.

"Ừ, rất tốt." Cha gấp một đĩa cải xào. "Đó là con trai nhà họ Lim. Em còn nhớ cậu ta không?"

Cô tôi cau mày, "Anh nói là cậu..."

"Người mà ban đầu được hứa hôn với Li Lan ấy."

"Ồ, em cứ nghĩ nhà bên đó đã nuốt lời rồi."

"Giờ họ đổi ý như vậy chẳng phải may mắn sao?" Cô gái bên bàn ăn, bản sao giả mạo của tôi, cười khúc khích gấp một miếng cá hấp. Cô ta hớn hờ gấp cho mình miếng má cá béo ngậy, phần ngon nhất trên đĩa, chẳng hề nghĩ đến việc mời những người lớn trong nhà. Con phần nộ sắp thiêu cháy tôi. Tôi biết điệu cười này.

Tiến tới cạnh bàn, tôi hét lên, "Thế ra đây là cách cô trả ơn tôi, đồ khốn nạn!" Nhưng chẳng ai chú ý tới tôi. Họ tiếp tục dùng bữa và nói chuyện diêm nhiên như thể tôi không hề tồn tại. Nhưng cô ả thoáng ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to, gương mặt thoáng tái đi, và trên môi nở nụ cười quỷ quyệt. Tôi có thể nhìn thấy linh hồn Fan đang lơ lửng trong thân xác tôi. Và rõ ràng, ả cũng nhìn thấy linh hồn tôi đứng trước mặt.

Bữa ăn này là một sự hành hạ với tôi. Tôi đau đớn đi vòng quanh chiếc bàn, gào thét và van vỉ Fan, nhưng ả ta không mảy may đếm xỉa tới tôi. Dần dần tôi nhận ra, ả có thể nhìn thấy, nhưng không thể nghe thấy tôi nói gì. Fan ngồi đó ngạo nghễ, khoác lên lớp da thịt của tôi, ăn hùng hục như một con bò đực, và cười rúc rích mỗi khi có ai đó hỏi han. Sau bữa tối, lấy lí do khó ở trong người, ả đi lên lầu. Tôi giận dữ bám theo, thóa mạ ả đến khản cả cổ. Fan đi vào phòng ngủ và đóng sập cửa ngay trước mặt tôi. Khi tôi ép mình đi xuyên qua cánh cửa, tôi thấy ả đang ngồi trước gương, chải mái tóc dài và mơ màng nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong đó. Sau khi cố tình mặc kệ tôi suốt một lúc lâu, cuối cùng Fan cũng chịu quay đầu lại.

"Thế ra cô đã tìm được đường về đây, thật khiến ta bất ngờ đấy." Ả ngáp dài. "Này, kêu gào chẳng ích gì đâu. Ta chẳng nghe thấy cô nói gì cả. Ta chắc cô cũng muốn biết làm thế nào ta lại được thế này. À, đơn giản lắm. Cô nên biết là ta luôn rất tò mò về cô. Sao cô lại khác biệt đến vậy. Và tất nhiên, ta chẳng thể nào nuốt trôi câu chuyện bịa đặt rằng cô đến từ thiên giới."

Tôi nghiêng răng giận dữ.

"Thực ra lúc đầu ta cũng hơi tin." Ả thú nhận. "Nhưng khi chúng ta đến Đồng bằng Người chết, ta đã đi theo cô và thấy căn nhà của

tổ tiên cô. Sau đó, ta nói chuyện với bà vợ lẽ già, bà ta gào thét về gia đình cô và mẹ cô. Thế là ta hiểu hết tình cảnh của cô, nhưng lúc đó vẫn chưa biết tại sao cô lại khác các hồn ma khác đến vậy. Về sau mất dấu cô, nên không biết cô đã tới đâu. Lang thang quanh thị trấn được mấy ngày thì ta gặp lão gì ghê tởm đó. Lão tự gọi mình là ông Awyong và vô cùng hứng thú với những điều ta nói về cô."

Đồng tâm cái đầu ả đang cầm trên tay từng là của mẹ tôi, và tôi phát điên khi nhìn ả nghịch chúng.

"Dù sao, ông Awyong chẳng nói gì nhiều, ngoài việc lão nghi ngờ cô chỉ mới chết một phần. Ta có cảm giác lão coi thường mình. Đa phần mọi người đều coi thường ta, cô biết đấy, nhưng ta có dự định của riêng mình. Cô thực sự quá ngu ngốc." Fan nói. "Ta sẽ chẳng bao giờ để thể xác của mình nằm cho vợ thế này. Nhất là khi đó lại là một cơ thể trẻ trung, xinh đẹp. Cô chẳng biết gì về sự chiếm giữ của linh hồn ư? Ta ghét phải nói điều này, nhưng cô xinh đẹp hơn ta khi còn sống nhiều. Tiếc rằng ta không còn gặp được tình nhân của mình nữa, nhưng xét về mặt thể chất thì anh ta đã quá già so với ta bây giờ. Ta sẽ có nhiều trò vui với cơ thể mới này."

Tôi đứng trước mặt Fan, giận dữ đến mức đầm đìa nước mắt. Ả cau mày. Thật kì quái khi chứng kiến những đường nét trên gương mặt mình chuyển động theo một cách hoàn toàn khác biệt, nhưng tôi có thể thấy rõ linh hồn của Fan đằng sau gương mặt tôi. Điều đó khiến tôi phẫn nộ đến cực điểm.

"Ôi, đừng như thế chứ. Ta phải thừa nhận, có thời điểm ta đã nhụt chí. Khi người đàn ông mũ nan đó xuất hiện ngay trước lúc ta bước vào đường hầm. Nếu không có hắn, ta đã đi một mình từ lâu rồi, hắn làm ta hết hồn. Nhưng rồi cô nói hắn đã bị lũ chim xâu xé. Thế là mọi sự lại xuôi chèo mát mái, đến cả lối ra ở đường hầm

cũng thế. Khi ta kể cho cô rằng có một cửa ra ở khu thương nghiệp, trông cô quan tâm một cách lạ kì và tất nhiên, một khi ta đã biết nhà cô ở Đồng bằng Người chết thì thật dễ dàng để tìm đến đây." Fan quay đi, phớt lờ tôi. "Giờ cô nên đi đi. Ở đây cô chẳng làm được gì đâu. Và rồi linh hồn cô sẽ yếu dần, yếu dần cho đến khi tan biến. Ta không nói chuyện với cô nữa đâu."

Tôi lao vào ả, hi vọng rằng bằng cách nào đó, tôi có thể trục xuất linh hồn ả ra khỏi máu thịt mình, nhưng chẳng có gì xảy ra. Fan chỉ đơn giản là leo lên giường và nhắm mắt lại - đôi mắt của tôi. Sau một lúc, tôi nhận ra rằng ả đã ngủ say.

Đêm đó tôi nằm cạnh cơ thể của mình hàng giờ liền, nhìn Fan ngủ một giấc ngon lành, không hề hay biết gì xung quanh. Nhiều lần tôi cố nhấn linh hồn mình vào thân xác kia, cố nằm vừa khít với cơ thể đã từng là máu thịt của mình. Thậm chí ngay cả sau khi tôi thoát xác, cơ thể ấy vẫn chào đón linh hồn mỗi mệm và cho tôi cảm giác bình yên, nhưng bây giờ không còn thế nữa. Cơ thể tôi phản ứng như mọi cơ thể sống khác. Nó cự tuyệt linh hồn tôi. Tôi đi đi lại lại cho đến khi kiệt sức rồi ngã quỵ trên sàn nhà, trong lòng tràn ngập đau đớn và căm ghét bản thân. Tại sao, tại sao tôi có thể bỏ lại cơ thể mình chơ vơ như thế? Fan nói đúng, đó là do tôi ngu xuẩn. Tôi đã nghĩ tự mình có thể giải quyết vấn đề, tôi chưa từng cân nhắc đến việc một linh hồn khác sẽ chiếm giữ cơ thể tôi.

Tôi cũng không hiểu nổi bằng cách nào Fan nhập vào xác tôi được trong khi chính tôi lại không thể. Và thêm nữa là ả đã vào nhà bằng cách nào, khi mà xung quanh dán đầy bùa chú? Phải chăng ả biết bí thuật gì đó mà tôi không hay? Ý nghĩ đó dựng tôi dậy. Có lẽ tôi phải đến gặp bà đồng ở đền Sam Poh Kong, người từng cho tôi những lá bùa trừ tà. Bà nói mình có thể nhìn thấy hồn ma, có lẽ bà

sẽ giúp được tôi. Lúc hôn tôi mới lìa khỏi xác, tôi đã quá hoảng hốt đến mức chẳng hề nhớ ra bà mà chỉ nghĩ đến việc đi theo sợi tơ dẫn mình tới gặp Tian Bai, rồi hết chuyện này tới chuyện khác liên tiếp xảy ra. Tôi cần phải gặp bà càng sớm càng tốt. Vì rốt cuộc, đến Er Lang cũng cần đến sự giúp đỡ của bà. Ý nghĩ về Er Lang càng khiến tôi đau đớn. Fan nói lúc ở Đồng bằng Người chết, anh đã khiến ả sợ hãi, và bây giờ từ tận đáy lòng, tôi ước rằng anh vẫn đang ở bên. Nếu vậy thì hẳn ả đã chẳng dám làm điều này, tôi nghĩ mà lòng đầy chua xót. Nhưng giờ anh đã không còn, chính sự bất cẩn và ngu xuẩn của tôi đã giúp Fan đặt chân vào ngôi nhà này. Chắc chắn Er Lang cũng sẽ chỉ trích tôi y như vậy, nhưng nếu được nghe giọng nói của anh thêm một lần nữa, tôi sẵn lòng lắng nghe cả những lời châm biếm chua cay nhất. Lôi chiếc váy của Er Lang ra, tôi thối khế như thường lệ, không hề có hồi đáp. Mí mắt tôi sụp xuống vì không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, tôi mệt mỏi cuộn mình trong góc như một chú chó và thiếp đi.

Khi tôi tỉnh lại, căn phòng trống không. Fan đã đi đâu mất, nhưng còn dấu vết ả để lại. Phấn phủ vương vãi khắp nơi, và quần áo ả mặc tối qua giờ rơi lung tung khắp phòng. Tôi không bao giờ làm thế. Vú huân luyện tôi từ bé phải luôn ngăn nắp và gọn gàng. Khi tôi vừa nghĩ đến vú, thì thấy bà vào phòng. Được thấy bà với thân hình quá bé nhỏ, gầy guộc khiến tôi hạnh phúc hơn nhiều so với những gì tôi có thể bộc lộ. Tôi đã nhớ bà hơn mình tưởng rất nhiều. Sau khi rời xa bà, thậm chí những tiếng nạt nộ và căn nhắc cũng trở nên thật thân thương với tôi. Giống như cha, trông bà cũng héo hon vì lo âu, như thể sắp teo lại thành một món đồ chơi hình người.

"Vú!" Tôi gọi to và đi theo bà. Nhưng bà chẳng hề hay biết, chỉ nhặt nhanh quần áo và chỉnh đốn chăn chiếu. Bà lau sạch bàn trang điểm khỏi bột phấn vương vãi, rồi cất những lọ phấn hồng cùng đám

trâm cài Fan vút lại. Khóe miệng bà trễ xuống tỏ vẻ không đồng tình, nhưng lại chẳng thở than nửa lời. Liệu bà có biết cô ta là kẻ giả mạo không? Trong tôi trào dâng niềm hi vọng mãnh liệt rằng bà có nhận ra. Tôi chợt nhớ ra ai là người có thể giúp mình. Tôi băng băng chạy xuống cầu thang theo vú, nhưng mới chỉ nhấc chân được hai bước thì cơn kiệt sức lại ập đến. Tay tôi run lẩy bẩy, nhưng vẫn buộc mình phải đứng lên, để rồi bị ánh mặt trời tràn vào từ cửa sổ xuyên thấu. Những ngón tay tôi giờ đã hoàn toàn trong suốt. Tôi khóc nức lên vì đau đớn.

Đứng đó siết chặt tay mình trong bao lâu, tôi cũng không rõ nữa. Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, nhưng thời gian như ngừng lại với tôi. Sự tồn tại của tôi đã tới cực hạn, chẳng khác gì hạt bụi tôi đang nhìn thấy dưới những ngón tay trong suốt của mình. Tới lúc này, mọi việc chẳng còn quan trọng nữa, dù tôi đã từng có quá khứ hay không, hoặc ai đã từng làm tổn thương tôi. Đờ đẫn mất một lúc lâu tôi mới tỉnh táo lại. Run rẩy và mắc ói, tôi hoảng sợ vì biết mình đã để lỡ quá nhiều thời gian. Tôi nhớ về những con ma đói và đáng về bất động hàng giờ, thậm chí hàng ngày trời của họ. Đơn độc, không được chôn cất tử tế, chẳng có tang lễ đàng hoàng, vì nào có ai biết rằng linh hồn tôi đang lang thang vất vưởng. Tôi sẽ mất phương hướng, phải trôi vạt vờ hết nơi này đến nơi khác. Mãi mãi.

Cuối cùng tôi tự lay mình dậy. Nội suy nghĩ ấy thôi cũng đã khiến tôi chột vạt lắm rồi, nhưng cuối cùng, tôi vẫn có thể lão đảo bước trên hành lang. Khi đi qua phòng khách, tôi thấy Fan đang ngồi trên ghế mây, quay lưng ra phía cửa. Vú ngồi sát cạnh khâu vá thứ gì đó, miệng mím lại giữ chặt sợi chỉ. Tôi choáng váng khi nhận ra đó là mảnh lụa batik Yan Hong gửi cho tôi sau chiến thắng tại cuộc thi khâu kim ở nhà họ Lim, cảm giác chuyện ấy đã thành kí ức xa xôi lắm rồi.

Hình như vú đang khâu mảnh vải thành một chiếc sarong để mặc với áo kebaya. Tôi nghe được mẩu cuối câu chuyện của Fan.

"Tôi bảo vú hôm nay là phải xong, vậy mà giờ vẫn dở dang thế này."

"Vội gì chứ?" Vú nói, giọng khắc khổ, "Với thể trạng cô hiện giờ thì vẫn chưa ra ngoài được đâu."

"Đúng, nhưng anh ấy sẽ đến. Mà thực ra, tôi chắc chắn hôm nay anh sẽ đến."

Tôi cứng người, lòng dấy lên một mối hoài nghi mãnh liệt. Fan thở dài và mãi mê vuốt mái tóc (tóc của tôi), như thể đang vuốt lông một con mèo. "Tôi thấy ngạc nhiên trước sự hấp dẫn của anh ấy."

"Ngạc nhiên?" Vú hỏi. "Nhưng chẳng phải cô đã mê mẩn cậu ấy hàng tuần trước khi đổ bệnh sao?"

"Ồ... đúng, tôi nghĩ thế. Vú lấy cho tôi cốc nước được không?"

Vú nghe lời đứng lên. Tôi bất ngờ trước thái độ nhu mì của vú nhưng khi ra đến cửa, bà dừng lại, "Cô uống nước nóng hay lạnh?"

"Tất nhiên là nước nóng. Tôi phải chăm sóc bản thân thật tốt chứ." Tôi không nhìn thấy gương mặt Fan, nhưng có thể hình dung ra nét mặt tự phụ của ả.

Má vú hơi giật giật. "Đúng đấy," bà nói, "Cô luôn uống nước nóng."

Tôi không biết tại sao vú lại nói vậy. Bà biết rõ tôi ghét nước nóng và thường xuyên mắng mỏ tôi khi còn bé vì tội chuyên uống nước

giếng ở sân sau, hay nhăm nháp những mẩu đá viên cha thỉnh thoảng lại mua về. Vú đi xuống hành lang dẫn ra bếp và tôi theo sau bà. Còn một người nữa tôi tha thiết muốn gặp.

Trong căn bếp âm u quen thuộc với những ô cửa râm mát nhờ tán khế ngoài sân, lão Wong đang ngồi bên bàn gỗ lột vỏ củ mã thầy. Vú với lấy ấm nước cạnh bếp lò, áp mu bàn tay vào thử độ nóng. Bà khế lâu bầu, rót nước ấm vào một cốc trà. "Nhằm cốc rồi." Lão Wong nói. Đúng là như vậy, đó không phải là chiếc cốc tôi hay dùng, nhưng vú chỉ nhún vai, đặt nó lên khay nhỏ và mang đi. Lão Wong ngược nhìn bà đi qua, và chính lúc ấy lão trông thấy tôi. Thoạt tiên, lão thoáng ngỡ ngàng, rồi nheo mắt như thể không chắc lắm về hình ảnh mình đang thấy.

"Bác Wong, cháu đây!" Tôi kêu lên. Dù vậy, lão vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào tôi như thể bị mất trí. "Bác không nhìn thấy cháu sao?"

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Cuối cùng lão cũng lên tiếng, giọng đầy cảnh giác, "Cô chết rồi sao?"

"Không, cháu chưa chết. Nhưng người đó không phải là cháu! Bác phải nói cho mọi người biết!"

"Cô đang nói gì vậy?"

Tôi lấp bắp, ngôn từ cứ thế thi nhau tuôn ra. Lão Wong nhăn trán, cố theo kịp những gì tôi nói, con dao gọt hoa quả khựng lại giữa không trung. "Từ từ đã," lão nói, "Ý cô là một linh hồn khác đang chiếm giữ thể xác cô?"

Khi tôi gạt đầu, lão buông rơi con dao, gây ra một tiếng xoảng và đập bàn tay lên mặt bàn. "Ồi chao! Cô chủ nhỏ, tôi đã nói với cô là chớ đi lung tung mà! Sao lại xảy ra chuyện kinh khủng này? Chúng ta đã vui mừng biết bao khi thấy cô bình phục. Trời đất ơi, thật là tội tệ!" Lão xoa mặt, lẩm bầm gì đó, rồi lại tiếp tục mắng mỏ đến mức khiến tôi bật khóc. "Tôi đã bảo cô rồi! Tôi đã cảnh cáo cô về việc đi loăng quăng và bỏ mặc thân xác mình ở lại!"

"Cháu biết. Cháu xin lỗi, cháu thực sự rất xin lỗi." Tất cả hi vọng của tôi về việc cứu lấy bản thân mình giờ đây đều vỡ vụn.

Lão Wong thở dài, "Thực ra tôi cũng không biết phải làm gì, nhưng tôi có thể nói cho cha cô hay."

"Cha cháu không tin vào chuyện ma quỷ đâu." Tôi nói yếu ớt.

"Bà vú của cô thì có thể lắm, bà ấy sẽ tin tôi."

"Bác nghĩ thế ạ?"

"Từ lúc cô tỉnh lại, bà ấy cư xử rất kì lạ. Cả tuần qua tôi cũng chẳng gặp cô được mấy lần. Tôi nghĩ cô vẫn ốm, nên không xuống nhà bếp. Nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ bà ấy đã nghi ngờ."

Hi vọng lại nhen nhóm trong lòng ngực tôi. "Bác bảo với vú được không ạ?"

"Tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng chưa chắc giải quyết được vấn đề của cô."

"Chúng ta không thể tìm một thầy trừ tà sao?"

"Chúng ta có thể thử. Nhưng hình như linh hồn cô đang trong tình trạng không ổn."

Tôi gật đầu không đáp. Phải chăng lão Wong cũng thấy rõ rằng linh hồn tôi đang dần tan biến? Và giờ, khi không thể nghỉ ngơi trong thân xác mình được nữa, sự tan rã của linh hồn dường như diễn ra càng lúc càng nhanh. Và dù lão Wong có thể viết chữ đi chăng nữa, tôi nghĩ việc cúng bái đồ ăn trước bài vị của mình cũng chẳng thể làm quá trình ấy chậm lại.

"Thế nên lúc này tôi tưởng cô chết rồi." Lão nói thẳng thừng.

"Cháu đã tới Đồng bằng Người chết." Tôi nói. "Cháu đã gặp mẹ"

Mắt lão mở to kinh ngạc. "Cô đi tới đó sao? Chỗ ấy thế nào?" Nhưng rồi lão gờ tay ngăn lại. "Thôi, đừng kể cho tôi. Người sống không nên biết quá nhiều về người chết. Nhưng làm sao linh hồn đó lại tìm thấy cô?"

Tôi đau khổ giải thích về việc mình vô ý dẫn Fan tới đây như thế nào.

"Tôi cũng thấy kì quái khi cô vừa tỉnh lại đã bắt gỡ tất cả những tấm giấy bùa ra khỏi cửa sổ. À, tôi cũng có lỗi trong việc này." Lão thở dài, vò rối mái tóc hoa râm. "Khi cô đi, tôi sợ rằng cô không quay lại được nên đã gỡ một lá bùa dán ở cửa sổ phòng bếp, hi vọng cô có thể lọt vào được. Là lỗi của tôi. Tôi nghĩ mình có thể trông chừng cửa sổ đó vì nó ở ngay nhà bếp, nhưng rõ ràng tôi đã không làm được." Nước mắt dâng đầy, lão Wong bất thần động trán xuống bàn. "Cũng là do tôi nên mới nên cơ sự này!"

"Có chuyện gì vậy?" Đó là Ah Chung, cô hầu nhà tôi. Hẳn là cô ra ngoài làm gì đó, vì tôi thấy một tay cô đang bê chiếc bát sứ đựng đầy hoa đậu biếc. Thấy lão Wong bực bội nhìn mình, cô lắp bắp, "Cháu không cố ý về muộn đâu. Cháu sang nhà họ Chan hái một ít hoa đậu biếc. Cháu biết bác muốn hấp bánh gạo nếp pulat tai tai cho cô chủ, nhưng ở bên đó cháu nghe được câu chuyện li kì nhất từ trước tới nay!" Lão Wong tiếp tục lờm cô với vẻ không bằng lòng, nhưng cô nói tiếp, "Họ nói rằng nhà mình bị ma ám! Cháu biết ngay từ đầu rồi mà!"

Nhà họ Chan là hàng xóm cách chúng tôi ba nhà. Tường sân sau nhà họ mọc đầy những dải hoa đậu biếc, thứ nguyên liệu cần thiết để làm món bánh hấp phết mút kaya nấu từ nước cốt dừa, trứng và đường. Ah Chun rất thích sang đó chơi, vì đầu bếp nhà họ rất giỏi buôn chuyện.

"Chẹp!" Lão Wong nói, "Cô đừng nghe người ta nói vớ nói vẩn nữa."

Nhưng Ah Chun đã phát hiện ra vết tấy đỏ trên trán lão. "Tại sao bác lại đập đầu xuống bàn?"

"Chỉ là tai nạn thôi." Lão Wong giận dữ đáp.

"Nhưng lúc nãy bác đang nói chuyện với ai đó, cháu nghe thấy từ ngoài hành lang mà."

Lão Wong cau có đến mức cô gái phải chớp mắt ngạc nhiên, nhưng vẫn cố nói tiếp, "Họ nói có người nhìn thấy linh hồn ra vào nhà mình!"

"Linh hồn loại nào?"

"Những thứ ghê người có đầu trâu và răng chó. Và cả một người đàn bà trông rất đáng sợ. Cháu không muốn ở đây thêm nữa!"

"Bác hỏi cô ấy xem người phụ nữ trông thế nào!" Tôi nói với lão Wong. Từ sâu trong thâm tâm, tôi sợ rằng có khi mình chính là linh hồn đáng sợ đó.

"Họ không nói về cô chủ nhà ta đấy chứ?" Lão Wong hỏi.

"Ôi không, họ nói về kẻ khác, kẻ có gương mặt bạc phếch như thầy ma. Người đầu bếp nghe một người bán rong kể lại, ông ta nói mình nhìn thấy ma quỷ."

Tôi nhớ lại gương mặt như xác ướp của Fan vào lần đầu gặp ả, như thể làn da sắp tuột khỏi lớp xương. "Chính là cô ta!" Tôi nói với lão Wong.

"Cô đang nói gì vậy?" Lão lầm bầm.

"Cháu chỉ kể cho bác những gì mình nghe được thôi." Ah Chun ra chiều bực tức. "Nhưng tất nhiên bác chẳng tin cháu đâu. Cháu muốn về nhà."

"Đội đã." Lão Wong nói. "Có khi cô nói đúng. Cô nên kể với bà vú, và cả lão gia nữa."

Ah Chun nhìn lão Wong trân trối như thể lão vừa mọc thêm một cái đuôi. "Kể cho lão gia ạ?"

"Tôi cũng sẽ nói với lão gia." Lão Wong nói. "Nếu nhà ta sắp sửa có đám cưới, thì chúng ta nên trừ tà trước mới phải."

"Bác điên rồi?" Cô nói. "Ai lại muốn nghe những điều này trước đám cưới chứ!"

"Thì đã sao? Cứ kể cho họ đi."

"Rồi để cháu mất việc ạ?"

"Tôi tưởng cô nói muốn về quê."

Ah Chun lờm nguýt lão. "Bác đừng có vu vạ cho cháu." Cô ngúng nguẩy đi xuống hành lang, bỏ quên cái bát đựng hoa trên mặt bàn.

"Chà, cô ta có lí." Lão Wong nói. "Chẳng ai muốn làm lễ trừ tà ngay trước đám cưới cả."

"Thế thì đã sao ạ?" Tôi hỏi. "Hủy hôn lễ là xong."

"Có thật cô muốn thế không?" Lão Wong nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt thương hại của lão xen lẫn sự tò mò.

"Cháu không muốn cô ta cưới anh ấy!"

Lão Wong thở dài. "Cô chủ nhỏ, nếu hôn lễ lần này bị hủy bỏ, cô nghĩ rằng mình còn có thể lấy được cậu ta sao?"

Lời lão nói khiến tôi giật mình như phải bồng. Tôi cúi đầu hổ thẹn. Sự thật là tôi vẫn ấp ủ giấc mơ ngây ngốc về Tian Bai. Thậm chí tôi còn chưa biết liệu anh có phải là một kẻ sát nhân không. Đôi khi tôi còn tự hỏi tại sao tâm trí mình lại nghĩ về anh nhiều đến vậy, tôi thậm chí không thể cắt nghĩa rõ ràng liệu đó có phải là tình yêu. Không hiểu sao, hình bóng Er Lang lại xuất hiện trong tâm trí tôi. Gần đây, đôi khi tôi hay tưởng tượng thấy mình đang chuyện trò với

anh. Những ý nghĩ đó an ủi tôi phần nào vào những lúc cô đơn, dù có khi đó là minh chứng rõ rệt cho việc linh hồn tôi ngày càng yếu ớt. Những lúc đó, Er Lang trong tưởng tượng của tôi chỉ nhướn đôi lông mày mà tôi chưa từng có dịp nhìn thấy và quay gót. Anh chẳng giúp được gì. Lão Wong lại tiếp tục nói.

"Tôi biết là cô không thích nghe điều này, nhưng cô định lấy lại thân xác bằng cách nào? Tôi chưa từng nghe về trường hợp hồn bị buộc phải lìa khỏi xác như cô. Thông thường là do linh hồn không muốn trở lại."

"Bác có nghĩ cháu dính phải một lời nguyền nào đó không?"

"Tôi nói với cô rồi, tôi không biết nhiều những chuyện như thế. Cả đời tôi chỉ muốn tránh xa chúng."

"Cháu xin lỗi." Tôi chẳng làm được gì ngoài việc gây rắc rối cho những người xung quanh, đến Er Lang cũng vì tôi mà chết. Từng giây từng phút trôi qua, tôi lại càng thêm căm ghét bản thân mình.

"Đừng rầu rĩ như thế." Lão Wong nói, giọng cộc cằn. "Tôi chỉ không muốn cô trốn tránh thực tế."

Tôi cụp mắt nhìn xuống, cố không rơi lệ.

"Tự tôi sẽ kể cho bà vú của cô nghe."

"Bác hãy bảo vú đến gặp bà đồng! Bà đồng ở đền Sam Poh Kong ấy."

"Cô có chắc như thế sẽ ổn không? Một khi bà đồng tới đây, chúng ta sẽ chẳng can thiệp được vào những việc bà ta quyết đầu."

"Bác không bảo với bà ấy được ạ?"

"Các bà đồng luôn có nguyên tắc riêng. Người thường chúng ta không biết được họ muốn duy trì trạng thái cân bằng tâm linh như thế nào. Vì suy cho cùng, họ chỉ muốn tốt cho đại cục."

"Ý bác là sao ạ?" Tôi chậm rãi hỏi.

"Cô chủ nhỏ, bà đồng có thể sẽ quyết định trục xuất cả cô nữa đấy."

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

33

Tôi lang thang quanh nhà, tâm trí vẫn bị ám ảnh bởi những lời lão Wong nói, và điếng người nhận ra mọi sinh hoạt thường nhật vẫn tiếp diễn như thể tôi chưa bao giờ rời khỏi đây. Xét theo nghĩa nào đó, quả là tôi chưa từng rời khỏi đây thật. Thân xác tôi vẫn ở đây, bị linh hồn của Fan chiếm giữ. Ắ dành nhiều thời gian để lựa quần áo, đánh phấn tô son và sai phái người hầu. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, ả quá thích hợp để làm vợ một kẻ giàu sang. Tôi cố nói chuyện với ả, thậm chí nài nỉ, thương thuyết, và cả cầu xin, nhưng ả lờ tôi đi. Việc ấy cũng chẳng mấy khó khăn, vì xét cho cùng, tôi có nói gì ả cũng đâu nghe thấy.

Ban ngày, chẳng có gì khác xảy ra trừ việc tôi phải hứng chịu thêm những cơn đau đớn, kiệt quệ mới, chúng khiến tôi yếu tới mức chỉ có thể co quắp trong góc nhà. Lão Wong nói đúng, linh hồn của tôi đang tan biến với tốc độ càng lúc càng nhanh. Tôi chẳng biết liệu lão đã cho vú biết chuyện chưa, và tôi cứ ngẫm mãi về những lời lão đã nói. Thực lòng, tôi có cam tâm rời khỏi thân xác của chính mình và cứ thế bị tách rời vĩnh viễn không? Ý nghĩ ấy khiến tôi bức bối, hệt như khi đột nhiên thấy lũ quỷ đầu trâu biến mất, dù có thể Lim Tian Ching đã gọi chúng về khi y bắt được tôi ở Đồng bằng Người chết.

Khi hoàng hôn buông xuống, tôi lại lén ra khỏi nhà lần nữa. Tôi không thể chịu được khi phải ở gần Fan. Giờ tôi mới nhận ra hồi còn sống khỏe mạnh, mình đã chẳng coi trọng thân xác của bản thân,

hiếm khi tôi nghĩ về cơ thể trừ lúc bện tóc hay gội vàng thay đồ. Fan thì ngược lại, ả dành hàng giờ tô hồng đôi môi, đắp phấn nhìn vào gương, búi tóc và tạo dáng theo các tư thế khiêu gợi. Dù đang chìm trong đau khổ cùng cực, tôi vẫn không thể phủ nhận rằng trông ả rất cuốn hút khi ở trong thân xác tôi. Đáng lẽ tôi nên dành thêm thời gian để đánh lớp phấn gạo mòng lên da mình, và tôi ước mình chưa từng biết đến Tian Bai. Nghĩ đến anh và cảnh Fan nhấn đôi môi mình vào môi anh, máu tôi như sôi lên. Tôi tức giận tới mức gần như đã ước anh thực sự là kẻ sát nhân, và khiến ả phải trả giá bằng cách để Tian Bai bóp chết! Những suy nghĩ làm dậy lên cảm giác tội lỗi trong tôi. Vú luôn kiêng kị, không dám nói ra những điều chẳng lành, vì sợ một khi đã nói ra, những điều ấy sẽ trở thành sự thật. Tôi tự nhủ rằng mình không tin vào những chuyện mê tín ấy, dù trong trường hợp của tôi, gần như tất cả những điều tồi tệ nhất có thể xảy đến đều đã xảy ra cả rồi. Úp gương mặt và hai mí mắt sưng vù vào lòng bàn tay, tôi mệt mỏi nhận ra quang sáng nhạt màu của linh hồn tôi đang rạn dần trong bóng tối. Chắc chắn tôi có thể tin tưởng Tian Bai. Vẻ ngỗ ngược của anh hoàn toàn hợp lý và ngay thẳng, tôi không nên nghi ngờ anh nữa. Lim Tian Ching hoàn toàn có thể chết chỉ vì một cơn sốt. Và thậm chí nếu không phải vậy, Yan Hong mới là người có đầy đủ động cơ và cơ hội để giết y. Thực tế, nếu chị ta là kẻ thủ ác, tôi nghi ngờ có khi Tian Bai sẽ bao che cho chị vì họ dường như rất thân thiết.

Đang vẫn mơ suy nghĩ, tôi giật mình vì sự xuất hiện của một cỗ xe kéo. Tôi không nghĩ ra ai lại đến nhà mình vào giờ này cho đến khi nhận thấy người đó không phải ai khác mà chính là Tian Bai. Vú ra mở cửa, bà mím chặt môi, chỉ về phía phòng ngoài. Tôi suýt theo sau anh, nhưng nhớ ra Fan nhìn thấy mình nên nghĩ lại. Tôi nhấn mình vào cửa sổ, ẩn vào giữa bức tường, hai tay run bắn. Trong tất cả mọi người, lẽ ra anh phải nhận ra ả là đồ giả mạo. Nếu anh hiểu

tôi thì hẳn anh phải nhận ra. Tôi không thể chịu nổi cảm giác anh không nghi ngờ chút nào. Chỉ lát sau, Fan đã nhẹ bước tới, cười bến lễn, và trước sự kinh hoàng của tôi, ả lao thẳng vào vòng tay Tian Bai như đã thân quen từ lâu lắm. Nhìn thấy vú vẫn đang đứng ở góc phòng, ả nhăn mặt bảo bà ra ngoài.

"Li Lan," Tian Bai nói với vẻ xấu hổ, "Em không được nóng vội như thế."

"Tại bà già ấy tọc mạch quá!"

"Bà là vú của em, chẳng phải em nói với tôi rằng chính bà đã nuôi em khôn lớn sao?"

Fan quay mặt sang một bên và bĩu môi, khiến đôi môi ả không khác gì nụ hoa mới hé. Chỉ tôi mới biết ả đã mất bao nhiêu thời gian để luyện được nét mặt xinh đẹp đó. "Anh có mang quà cho em không?"

Tian Bai rút từ túi áo ra một gói nhỏ bọc giấy hồng, mỉm cười nuông chiều rồi đưa cho ả. Fan xé toang lớp giấy bọc, ré lên, "Vòng cổ bằng vàng!"

Tôi ghen tị đến mức hai mắt mờ hẳn đi. Chẳng lẽ Tian Bai không nhận ra người ấy không phải là tôi? Sao anh có thể ngu ngốc đến thế! Khi tôi đang quan sát, Fan quay đầu và để lộ cần cổ thon dài.

"Đeo giúp em với." ả nói.

Bàn tay Tian Bai đeo chiếc vòng quanh cổ Fan, ngón tay vẫn vút trên làn da trắng mịn. Tôi không thể nhìn được nét mặt vì anh đang quay sang hướng khác, nhưng những ngón tay anh đang trượt trên hõm cổ ả. Fan vén tóc lên cao, không giống bím tóc hai bên tôi

thường bện. Giờ ả đang dùng ngón tay nâng tóc lên, rồi buông lơ lửng vài lọn cho chúng bay lòa xòa. Tian Bai vui mặt vào tóc ả, giống hết những gì anh từng làm trong mơ. Tôi đau đớn bật mắt lại. Nỗi đau như xé toang lồng ngực. Tôi muốn thét lên, muốn kéo anh ra khỏi vòng tay ả. Phải chứng kiến điều này, đối với tôi chẳng khác gì tra tấn, đau đớn hơn tất cả hình phạt chốn địa ngục. Trong khi vẫn vui mặt vào bàn tay, tôi nghe anh nhẹ nhàng nói.

"Đêm qua tôi mơ thấy em."

Tôi cứng người, trong khi Fan vòng hai tay quanh người anh. Hơn ai hết, ả là người hiểu rõ nhất việc được một linh hồn viếng thăm trong giấc mộng nghĩa là sao. "Có chuyện gì xảy ra?" ả thủ thỉ bằng giọng cay nghiệt.

"Em nói những điều kì lạ lắm."

"Vậy sao?" Giọng ả trở nên sắc lạnh hơn. "Như thế nào ạ?"

Tian Bai dùng ngón tay xoắn một lọn tóc của Fan. "Những điều kì quặc về em họ tôi."

Fan nheo mắt, "Em cư xử có khác lạ không? Em có bảo anh đừng tin lời em không?"

"Kì lạ thật đấy." Tian Bai nói. "Em nghĩ tại sao lại xảy ra chuyện như thế?" Giọng anh có vẻ căng thẳng, nhưng cũng thật khó để khẳng định nếu không nhìn vào mặt anh.

Ánh mắt hỏi tội của Fan đảo khắp phòng, tìm kiếm bóng dáng linh hồn tôi. Tôi lấy làm mừng vì đã ẩn mình thật kĩ. "Em không biết," ả đáp, "Chắc anh bối rối lắm. Kể cho em nghe đi." ả vuốt ve cánh tay anh. "Em muốn nghe hết về giấc mơ ấy."

"Tại sao em lại muốn nghe? Có khi là do tôi tưởng tượng, nhưng giọng Tian Bai dường như lạnh đi.

"Vì những giấc mơ có thể lừa phỉnh anh. Mơng寐 có thể là do bọn ma quỷ tạo nên để dối gạt anh."

"Em thực sự tin thế à?"

"Anh đừng đánh giá thấp những thứ đó. Sao anh không kể cho em nghe giấc mơ ấy thế nào?"

"Trong mơ, em hỏi tôi một câu rất kì quặc."

Fan có vẻ chột dạ, ả gồng người lên thay vì cố tỏ ra gọi cảm như trước. "Là gì?"

"Em hỏi tôi," Tian Bai nói chậm rãi, "Liệu tôi có phải là kẻ giết người không."

Dù Fan đang trông đợi điều gì, thì chắc chắn cũng không phải điều này. Ả há hốc miệng nhìn Tian Bai trong khi anh chăm chú quan sát. Tôi tưởng mình sắp phá lên cười sằng sặc.

Fan bình tĩnh lại rất nhanh. "À," ả nói, "Em mừng vì đó chỉ là một giấc mơ." Ả dụi mắt như mèo vào bờ vai Tian Bai. "Có thể là do một linh hồn xấu xa làm đấy. Em sẽ đưa anh một lá bùa để xua đuổi nó."

Về mặt Tian Bai trở nên khó hiểu. "Em biết tôi không tin vào bùa chú mà."

"Anh đừng ngốc thế. Chúng ta sẽ cùng đi lễ chùa và xin một lá bùa, có khi xem ngày đẹp để tổ chức hôn lễ luôn thế."

Tôi nín thở. Ắ không biết anh theo Công giáo, nhưng lúc tôi còn đang cân nhắc chuyện gì xảy ra tiếp theo, ắ đã nở một nụ cười quyến rũ. Sao trước đây tôi không nhận ra nụ cười có thể trở thành thứ vũ khí lợi hại đến thế? Nhưng cách anh nhìn ắ với vẻ đánh giá làm tôi khó chịu. Rốt cuộc, anh chỉ nghĩ ắ chính là tôi. Anh nâng gương mặt ắ lên ngắm nghía.

"Li Lan, nếu về với tôi, tôi muốn em biết rằng tôi kì vọng người vợ sẽ luôn sát cánh bên mình."

"Tất nhiên em tin anh." Ắ bật cười, vẻ khá miễn cưỡng.

Tian Bai không nói gì nữa, nhưng một lúc sau anh buông tay xuống. Fan tiếp tục nép vào người anh, và ánh nhìn thoáng hiện trong mắt anh làm tôi không thoải mái. Trong tâm trí tôi, hình ảnh Tian Bai luôn đi liền với sự hài hước. Vẻ phóng khoáng, dễ chịu chính là điểm cuốn hút ở anh. Nhưng lúc này, gương mặt anh giống một cuốn sách đóng chặt.

Tôi không thể tiếp tục nán lại lâu hơn nữa. Họ ngồi bên nhau, âu yếm và tán gẫu bằng quơ trong phòng khách như những đôi tình nhân khác. Có lẽ họ cũng không nói được gì nhiều vì vú đã âm thầm xuất hiện từ lúc nào, đứng ngay bên trong cửa. Fan bám dính lấy Tian Bai, vuốt ve cánh tay anh mỗi khi có cơ hội, và đặt ra những câu hỏi đầy ngưỡng mộ để chọc anh nở nụ cười khoan dung. Ắ khéo léo phô bày những đường cong cơ thể mà trước đây tôi không để ý tới. Tôi chỉ có thể ngồi đó ngượng ngịu như một cô học trò nếu ở gần anh, còn ắ chẳng ngại ngùng gì hết. Có một lúc, khi vú quay đi, Fan ghé sát vào mặt anh, môi hé mở mời gọi, và anh không cách nào cưỡng lại được. Tôi nhìn Tian Bai hôn trộm lên môi Fan và cô ắ mỉm cười với anh, sau đó khẽ liếm đôi môi khô gợn. Fan sành sỏi hơn tôi rất nhiều. Tôi buồn rầu tới mức chẳng thể phân biệt rõ

liệu tất cả những lời bóng gió và ám chỉ này có phải chỉ do tôi tưởng tượng ra không nữa. Cuối cùng, tôi cố quay lưng đi. Ra tới đường, tôi gọi Chendana, cảm thấy hối hận vì đã để nó ở ngoài quá lâu. Con ngựa chạm cái mũi mềm mềm vào bàn tay tôi, và tôi ôm ghì lấy nó.

Tôi đã định sẽ chờ rồi ngấm ngấm đi theo Tian Bai cho đến khi anh say ngủ. Nhưng trong lúc ngồi rầu rĩ trên bậc cửa, tôi tự hỏi liệu việc mình cứ tiếp tục theo anh, rồi thâm nhập và thay đổi những giấc mơ của anh là đúng hay sai. Nếu làm vậy, tôi chẳng tốt đẹp gì hơn Lim Tian Ching. Giá mà tôi kể cho Tian Bai về tình trạng của bản thân từ khi còn có cơ hội. Giờ đây thật khó để giải thích mọi chuyện, nhất là khi tôi vừa kết tội anh là kẻ giết người.

Tôi quyết định tìm đến bà đồng ở đền Sam Poh Kong. Tôi không thể chịu đựng được khi cứ quanh quẩn bên ngoài khi Fan ở trong đó, cọ đùi ả vào anh. Tuy khá lo ngại về những điều lão Wong nói rằng tôi có thể bị trục xuất, nhưng dù chuyện gì xảy ra cũng tốt hơn tình trạng dở sống dở chết như hiện giờ. Tôi ngồi bó chặt gối, nhớ lại cảnh Er Lang im lặng cầm tay tôi ở Đồng bằng Người chết, và những hoang mang của tôi đã được xua tan nhờ bàn tay anh. Bây giờ mà phải chết thì quả thật cô đơn tột cùng. Liệu tôi có được gặp lại Er Lang và mẹ mình không, hay tôi sẽ mất đi ý thức, rồi trở thành một vong linh không người chôn cất, vật vờ như những hồn ma đói? Tôi tự hỏi liệu có phải sự quẩn trí gần đây mình hay gặp phải chính là triệu chứng đầu tiên báo trước cái kết đau lòng ấy, và đến cuối cùng, linh hồn tôi sẽ tiêu tan, chẳng còn gì ngoài một cơn gió xoáy gòn gợn chút cảm xúc tàn. Nhưng tôi vẫn run sợ trước ý nghĩ phải rời xa thế gian này. Tôi còn quá nhiều việc chưa hoàn thành, tâm hồn tôi vẫn đông đầy những khát khao và ham muốn chưa được thỏa mãn.

Màn đêm càng lúc càng đặc, ánh sáng u linh bắt đầu xuất hiện. Từng người, từng người một, họ thấp lên ngọn lửa ma quái mờ ảo của riêng mình. Một vài linh hồn mang ánh sáng màu trắng, số khác lại màu đỏ hoặc cam, và có cả màu xanh kì quái giống như Fan. Sự xuất hiện âm thầm của họ như cuộc trình diễn pháo hoa của ma quỷ, vẫn làm tôi dựng tóc gáy dù vừa mới trở về từ Đồng bằng Người chết. Tôi có thể thấy rằng những vong linh này khác với những hồn ma tôi đã gặp. Đúng là có những hồn người lang thang giữa đám đông, nhưng cũng có cả những u linh kì quặc chưa từng thấy. Chúng có dạng cây cối, hoặc những sinh vật bé xíu bay vùn vụt, và cả những cái đầu cắt bị lìa khỏi cổ, kéo theo mái tóc dài lê thê. Có những linh hồn mang sừng, mắt lồi ra to cộm, và cũng có những linh hồn chỉ là một mảng sương mù. Họ chẳng hề để ý tới tôi, nhưng tôi sợ rằng chẳng bao lâu nữa họ sẽ nhận ra mình. Chẳng bao lâu nữa...

Chúng tôi rời khỏi thị trấn bình an vô sự, bắt đầu băng qua khu nghĩa địa tới ngọn đồi Bukit China và đền thờ Sam Poh Kong. Trong bóng tối, những nấm mồ vây quanh chúng tôi trông như những ngôi nhà nhỏ trống hoác. Tôi bỗng hoảng sợ trước viễn cảnh gặp phải lũ ma đói hoặc thứ gì đó tệ hơn, và vô cùng hối hận vì đã vội vã ra khỏi nhà. Nếu có thứ gì đó tìm đến trong lúc bản thân đang yếu ớt thế này thì tôi hoàn toàn không có khả năng tự vệ. Nhưng tôi không hề thấy chút ánh sáng linh hồn nào nhá lên giữa những gò đất im lìm. Nơi đây quá xa thị trấn, và tất cả những người được chôn cất tử tế đã tới Đồng bằng Người chết từ lâu rồi. Dù vậy, sự đơn độc vẫn khiến tôi rùng mình ớn lạnh. Một mình trong bóng tối, tôi lang thang giữa các nấm mộ không biết đã bao lâu, lòng chua xót nghĩ về nỗi oan ức cùng chuyện Fan và tôi đã hoán đổi vị trí cho nhau. Có quá nhiều điểm tương tự dị thường giữa thế giới người sống và người chết. Có bao nhiêu hồn ma trước đây đã từng trải qua cảm giác

giống tôi? Tôi rùng mình khi nghĩ rằng mình đã gia nhập thế giới của họ.

Trăng lên cao. Ánh bạc lung linh soi rọi bãi mộ im lìm, soi sáng tên của những người đã khuất. Thà bị trục xuất còn hơn, tôi thầm nghĩ. Cả Fan và tôi đều phải cắt đứt sợi dây liên hệ với cuộc đời này. Nhưng dù đã quyết tâm, tôi vẫn thấy sợ hãi. Chendana vững vàng tiến bước, men theo con đường nhỏ quanh co như một dải nơ dưới ánh trăng. Cơn đau hành hạ tôi lúc trước quay trở lại. Gần đây nó kéo đến thường xuyên và dai dẳng. Nhưng hơn tất cả những lần trước kia, cơn đau lúc này vô cùng kinh khủng. Tôi thậm chí chẳng nghĩ ngợi được gì nữa. Tôi đau đến tê liệt, trượt khỏi lưng Chendana và quy xuống vệ cỏ ven đường mòn. Thứ gì đó sắc bén chọc vào cạnh sườn tôi. Phải mất một lúc lâu, tôi mới gom được chút sức lực để kéo nó ra. Chiếc vảy của Er Lang. Nó sáng lấp lánh, hoặc có thể chỉ là do ánh trăng phản chiếu, tôi không chắc. Tôi đặt chiếc vảy bên môi, thổi nó trong vô vọng.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

34

Gió mơn man làm lao xao lá cành và đẩy những khóm cỏ thân dài đung đưa như những tấm phướn ma quái. Mưa rơi lộp độp. Tôi lơ mơ tự hỏi liệu có phải mùa mưa đang đến, và bây giờ mỏng manh thế này, có khi nào tôi sẽ bị gió thổi bay ra biển Đông không.

"Nếu cô không ngồi dậy thì sẽ bị thổi bay thật đấy."

Tôi mở mắt, nhìn thấy một đôi chân dài thanh thoát. "Er Lang?"

Anh cúi xuống, vành mũ rộng gần như che khuất bầu trời đêm. Tôi hạnh phúc đến nghẹn lời.

"Cô mừng vì gặp ta, hay là đang hoảng sợ vậy?" Giọng nói trầm ấm lộ rõ sự tò mò.

"Tất nhiên là tôi vui mừng rồi." Tôi thì thào yếu ớt. "Anh thật ngốc nghếch. Tôi tưởng anh đã chết rồi chứ."

Anh cười phá lên, "Ta đâu dễ bị giết như vậy, dù lần đó cũng suýt bỏ mạng thật."

"Anh trông ổn đấy chứ." Tôi gượng ngồi dậy. Quả thật trông anh rất ổn. Anh giống hệt lần đầu chúng tôi gặp gỡ, thậm chí đến quần áo cũng không bị cháy rách như lúc ở Đồng bằng Người chết.

"Đây là thể xác của ta," anh nói, "Nhưng cô thì trông tệ lắm đấy."

Tôi giờ hai bàn tay lên, giờ chúng đã hoàn toàn trong suốt. "Tôi sắp chết rồi."

"Ừ."

Nghe giọng đáp trầm tĩnh của anh, không hiểu sao trong tôi tràn ngập cảm giác bình yên khó tả, dù đường sống của tôi sắp đứt. Tôi tự hỏi liệu đó có phải là phản ứng phụ trước cái chết đang cận kề, hay là vì Er Lang đang ở đây nên tôi không còn căng thẳng nữa.

"Anh đã đi đâu vậy?" Tôi thăm thì. "Tôi gọi anh, nhưng anh chẳng tới."

"Cũng mất khá nhiều thời gian để vết thương bình phục. Rồi tất nhiên, ta phải đi trình báo nữa."

"Họ nói sao?"

"Vụ án vẫn đang được điều tra, nhưng chúng ta đã có kha khá chứng cứ rồi, công lớn thuộc về lá thư cô lấy được. Họ đã bắt đầu khởi kiện đối tượng tình nghi là lão Awyong và nhà họ Lim."

"Mừng quá, dù tôi cũng thấy thương cảm cho Lim Tian Ching. Bọn chúng chỉ dùng anh ta như một công cụ để thực hiện những việc bẩn thỉu."

"Cô thật tử tế, nhất là khi cô còn là phần thưởng hãn đời hỏi."

Tôi nhận ra nét châm chọc trong giọng Er Lang, nhưng quá đuối sức để phản ứng lại. Thêm nữa, tôi đang nghĩ đến những điều khác.

"Anh ta từng nói sẽ gán cho Tian Bai tội giết người. Có đúng không?"

Er Lang khựng lại. "Vụ đó không thuộc thẩm quyền của ta. Cô có muốn ta tìm hiểu hộ không?"

"Làm ơn giúp tôi với."

"Sao tự xưng cô như mì thế?" Anh hỏi.

"Tất nhiên vì tôi sắp chết rồi!" Tôi bực tức mở mắt lần nữa. "Anh không thể để tôi giữ chút thể diện trước khi chết sao?"

"Ta không hiểu tại sao cô không trở về thân xác mình mà nghỉ ngơi, sao lại cứ lê lét giữa nghĩa địa thế này?"

"Ồ, tôi chưa kể với anh nhỉ. Một người khác đã chiếm mất thân xác tôi rồi."

"Gì cơ?"

Tôi không còn cách nào khác ngoài việc kể cho Er Lang nghe toàn bộ câu chuyện. Anh lắng đầu trước cả khi tôi kịp kể hết.

"Xuân ngốc đến thế là cùng." Anh thì thầm.

"Anh chính là người bảo tôi tới Đồng bằng Người chết còn gì." Tôi chẳng còn sức mà hét vào mặt anh nữa.

"Kẻ xuân ngốc không phải cô, mà là ta."

"Tại sao?" Tôi lại ngã vật xuống, không ngồi dậy nổi nữa. Đầu tôi gác lên đầu gối Er Lang. Thật lạ khi anh đỡ được linh hồn tôi, nhưng Er Lang lúc nào mà chẳng lăm sự lạ kì.

Anh tỏ vẻ bực bội, "Đáng lẽ ta nên cân nhắc tới khả năng ấy. Ta đã nghĩ những con quỷ đầu trâu sẽ canh thân xác cô."

"Giờ thì đã quá muộn rồi."

"Ừ, đúng vậy."

Chúng tôi im lặng một lúc lâu. Đó là một đêm ẩm áp, nồng hương thơm tỏa từ những tán cây. Những khóm cỏ dài vây quanh chúng tôi, và đàn đom đóm như hòa cùng những vì sao đang sà xuống. Dù không thể nhìn thấy gương mặt Er Lang, tôi nghĩ hẳn là anh đang suy nghĩ lung lắm.

"Anh làm một việc giúp tôi được không?" Cuối cùng tôi nói. "Sau khi tôi chết, làm ơn hãy chăm sóc gia đình tôi. Đừng để Fan gây phiền toái gì. Nếu có thể, hãy trục xuất cô ta."

Tôi thấy hàm răng anh lóe lên dưới chiếc mũ. "Tại sao lại không chứ?"

"Và một điều nữa."

"Có vẻ cô đòi hỏi hơi nhiều trước khi chết đấy." Anh tỏ ra hững hờ trước tình cảnh bi đát của tôi, và tôi tổn thương vì điều đó. Dù gì, tôi cũng đã nhớ nhung anh da diết, đã rơi nước mắt và bị cảm giác tội lỗi giằng xé khi tưởng rằng anh đã chết. Nếu tôi khỏe hơn, chắc tôi đã nói huých toẹt ra rồi, nhưng giờ chẳng còn thời gian đôi co nữa.

"Anh cởi mũ ra đi."

"Tại sao?"

"Tôi muốn ngắm nhìn một con rồng, trực diện."

"Cô không sợ à?"

"Người ta nói gặp được rồng là may mắn. Tôi chỉ muốn có chút may mắn cho kiếp sau."

Anh thoáng im lặng, rồi cởi bỏ chiếc mũ.

Ánh trăng phủ những tia sáng bạc lên gương mặt anh. Tôi không biết mình chờ đợi điều gì, có khi là cái đầu khổng lồ của con cự long tôi nhắc thấy nơi Đồng bằng Người chết, nhưng đáng lẽ tôi phải nghĩ tới việc anh cũng mang hình dạng con người. Er Lang tuần tú đến mức khó tin, nói là hoàn mỹ cũng không ngoa. Chăm chú nhìn những đường nét thanh thoát, đẹp đẽ ấy, tôi chính choáng đến mức không thể rời mắt. Đôi mắt vương giả dài mảnh, lông mày sắc như kiếm. Trước mắt tôi, gương mặt anh như được tạc từ những đường nét tinh xảo và sự hòa trộn giữa những khoảng sáng và tối, phủ trên làn da nhạt màu là mái tóc đen nhánh. Nhưng ánh mắt anh mới là điểm thu hút tôi hơn cả. Đôi mắt ẩn dưới hàng mi vừa mãnh liệt vừa dịu dàng, như đang thiêu đốt tôi bằng ánh nhìn trong vắt. Ngay lập tức, tôi nhận thức sâu sắc về khí chất thần tiên của anh, sự cao quý không người thường nào có được, và tôi mãi mãi chẳng thể sánh bằng. Tôi không thể trốn tránh ánh mắt ấy. Tôi muốn tiếp tục đắm chìm trong đó, như một cánh bướm đêm mãi miết hướng về mặt trăng.

Er Lang phá vỡ bầu không khí chỉ bằng một câu nói, "Sao, giờ cô chết đã mãn nguyện chưa?"

Đột nhiên được nhắc nhở về sự cợt nhả của anh ta, tôi không thể giữ im lặng thêm nữa. "Hóa ra vì thế mà anh cho rằng phụ nữ không cưỡng nổi anh?"

Er Lang mỉm cười, nụ cười rạng rỡ làm tôi muốn ngất. "Ta chỉ nói sự thật thôi."

Tôi quay mặt đi, không muốn cho anh thấy biểu cảm trên mặt tôi lúc này cũng hết như tất cả những người phụ nữ khác khi họ nhìn thấy gương mặt anh. Bảo sao anh tự cao đến vậy, tôi thầm nghĩ. Trái tim phản chủ của tôi thì đang lồng lộn trong ngực y như một chú ngựa tung vó chạy trốn. Tôi không định sẽ chết thế này, nhưng đành vậy. Tôi chẳng mong lúc nào cũng chiến thắng, mà thực ra, tôi đã thua trong ván cờ số phận. Nhưng Er Lang lắc tôi thật mạnh.

"Cô chết thật rồi à?"

"Làm sao anh chạm được vào tôi?"

"Cô là một linh hồn. Ta có quyền hạn với mọi linh hồn trên địa hạt mình quản lí." Anh giải thích.

"Tôi tưởng anh chỉ là một viên quan nhỏ."

"Sau khi vụ án xong xuôi, ta đã được thăng cấp rồi."

"Thế thì tốt quá." Tôi nhắm mắt lại. Sự sống đang rời bỏ tôi, như dòng nước chảy qua kẽ ngón tay, nhưng Er Lang lắc mạnh tôi lần nữa.

"Gì vậy?"

"Cô không thể chết. Chưa phải bây giờ. Ta cần cô làm chứng."

"Muộn mất rồi." Cảm giác yếu ớt đến cùng cực gặm nhấm chân tay tôi. Hình dáng của tôi mờ đi trông thấy. Er Lang sắc bén nhìn tôi.

"Còn một cách khác. Giờ cô gần thành ma đói rồi, cô không biết mình có thể bồi bổ bản thân bằng dương khí người khác sao?"

Tôi rùng mình. Đó là việc Fan đã làm hàng năm trời, hút sự sống từ người cô ta yêu. "Tôi không thể làm thế với Tian Bai. Tôi thà chết còn hơn."

"Er Lang nhìn tôi với vẻ thâm sâu khó dò. "Cô yêu anh ta đến thế sao? Nhưng dù sao, ta cũng sẽ không khuyến khích. Việc này không hợp pháp."

Tôi không thể nhìn vào anh quá lâu. Vẻ hoàn mỹ của Er Lang thật phi tự nhiên và khiến người ta kính sợ. "Thế anh bảo tôi dùng cách gì?"

"Cách mà các bậc đế vương cũng phải thêm khát."

Tôi quá yếu ớt, đến mức không thể đảo tròng mắt. "Dùng cái gì?"

"Tất nhiên là sinh khí của ta."

Tôi gần như không thể hiểu được những điều anh đang nói, về những trường hợp ngoại lệ, về thủ tục giấy tờ, và việc cố giữ lại nhân chứng. Tôi hết tỉnh lại mê, nhưng vẫn có một cảm giác kì quặc rằng Er Lang đang tự nói với mình nhiều hơn là muốn thuyết phục tôi.

"... tất nhiên sẽ thay đổi cô."

"Gì cơ?" Tôi hỏi yếu ớt.

"Cô sắp chết rồi," anh vội vã, "Nhanh lên! Chọn đi!"

Tôi cố gom chút sức tàn hỏi lại. "Chọn gì cơ?"

Khóe miệng anh khẽ giật. "Cô muốn hơi thở hay máu của ta?"

Nghe nói những thầy phù thủy cho người thân của họ uống máu qua một cái lỗ ở bàn chân, nhưng dù đang trong tình trạng sức cùng lực kiệt, tôi vẫn không thể hình dung ra cảnh mình uống máu Er Lang. Làm vậy chẳng hơn gì những linh hồn ác độc, hay những con quỷ pontianak - loài ma quỷ gieo rắc nỗi sợ hãi cho con người.

"Hơi thở." Cuối cùng tôi cũng nói nên lời.

"Thế thì nhanh lên!" Er Lang giục.

Tôi quá kiêu hãnh nên không để cho anh thấy nỗi sợ hãi của mình. Tôi ngã vào vòng tay anh. Er Lang đang ở gần, rất gần. Tôi nhắm chặt mắt lại. Môi anh chạm vào môi tôi, lúc đầu chỉ thoáng qua, như thể anh còn đang cân nhắc. Một cơn run rẩy lan đến cả vai tôi. Tôi nghĩ anh định nói gì đó, nhưng rồi anh thở ra.

Hơi thở của anh ấm nóng và thanh sạch, như một cơn gió lành thổi qua làm tôi tan chảy trong tích tắc. Trời đất chao đảo, những vì sao trên trời lập lờ như những ngọn nến. Tôi chẳng còn biết gì khác ngoài vòng tay siết chặt và hơi thở ấm nóng từ miệng anh. Cảm giác nóng cháy lan ra ở những nơi da thịt anh chạm vào tôi, trên má, trên cổ. Buộc môi tôi phải hé mở, anh cuồng nhiệt nhấn chặt môi mình vào môi tôi. Hơi thở anh len lỏi trong tôi, thấm đẫm linh hồn cho đến khi tôi không còn sức chứa. Tôi muốn cắn anh, muốn hét lên. Lưỡi anh trượt vào miệng tôi, nhanh và trơn láng như một con lươn. Tôi run rẩy, bấu chặt ngón tay vào lưng Er Lang cho đến khi anh thở hổn hển vì đau đớn. Lồng ngực tôi thất lại, toàn thân run rẩy. Tưởng chừng như từ một nơi xa xăm nào đó, tôi nghe văng vẳng tiếng anh khẽ rên, nhưng lại không thể nào buông ra. Hóa ra đó là cách một linh hồn đánh cắp sự sống từ người khác. Cảm giác nóng bừng và một nhào nhâm xâm chiếm tôi. Anh nhẹ nhàng lắc tôi, "Đủ rồi."

Tôi ngộp ngừng mở mắt. Cả hai đều ngã xuống, trông xộc xệch bệ rạc. Trong một phút kinh hoàng, tôi tưởng anh đã chết. Và rồi tôi thấy lồng ngực anh nâng lên hạ xuống bên dưới mình. Mặt trắng dát bạc khắp không gian, như thể chúng tôi đang sống trong một thế giới chỉ có hai màu đen và xám bạc. Tôi vui mặt vào ngực anh. Bộ Hán phục kì dị không giấu được thân hình cùng những đường nét rắn rỏi đẹp đẽ. Tôi nghe thấy nhịp tim đập và tiếng máu lưu thông đều đều trong người anh. Tôi thấy tràn trề sức sống, như thể bây giờ có bay lên tận cung trăng hay lặn xuống biển sâu đều là việc chẳng mấy khó khăn. Nhưng Er Lang vẫn nằm bất động, lâu đến mức khiến tôi hoảng hồn. Dưới ánh trăng, gương mặt anh tiêu tụy và kiệt sức. Tôi đang chăm chú nhìn, thì anh mở mắt.

Ánh trăng bàng bạc đã lấy đi tất cả màu sắc, làm cho chúng nhạt nhòa không phân biệt nổi, như là biển cả giữa đêm thâu. Tôi sợ Er Lang đã quên mất anh đang ở đâu, hay hối hận vì quyết định của mình. Nhưng rồi anh nhìn tôi bằng ánh mắt buồn rầu. "Cô phải lấy mất năm mươi năm tuổi thọ của ta chứ chẳng ít."

"Tôi choáng váng, "Thế anh mau lấy lại đi!"

"Ta không thể. Nhưng may mắn là tuổi thọ của ta gấp nhiều lần của cô."

"Một con rồng có thể sống bao lâu?"

"Ngàn năm ấy chứ, nếu may mắn. Dĩ nhiên, không phải tất cả chúng ta đều như vậy." Anh nhướn một bên lông mày.

"Tôi xin lỗi." Tôi không thể nhìn thẳng vào mắt anh. Thay vào đó, tôi lại chú ý đến yết hầu lồ lộ nơi cổ anh. Nếu anh cho tôi hút máu, chắc hẳn tôi sẽ giết anh mất. Er Lang cố ngồi dậy.

"Đáng lẽ ta phải dừng cô lại sớm hơn. Tuy nhiên, bây giờ ta đã hiểu tại sao đàn ông lại không chống cự nổi ma nữ." Anh nói nhẹ nhàng, nhưng hai tai tôi đỏ bừng vì xấu hổ.

"Chính anh là người trượt vào miệng tôi đấy chứ." Tôi lỡ thốt ra, rồi lập tức hối hận. Nhận xét về trượt người khác là điều thật tệ hại, cho thấy người nói quá thiếu tinh tế. Hơn nữa, hồi ức về chuyện lúc nãy làm tôi run rẩy và nóng rực, như thể đang bị một cơn sốt hành hạ. Khác hẳn khi ở cạnh Tian Bai, nhưng đó là do Tian Bai tán tỉnh tôi, trong khi Er Lang lại tạo cho tôi sự gần gũi hoàn toàn khác. Giữa chúng tôi không phải dạng quan hệ ấy, tôi tự nhắc nhở mình.

Er Lang đơn giản là chỉ liếc tôi nhanh mắt, "Ta hơi bị cuốn theo một chút."

"Cảm ơn anh." Cuối cùng tôi cũng nói được câu này. Tôi nhận ra đây là lần đầu tiên mình chính thức cảm ơn anh.

"Ta e rằng cô sẽ thay đổi nhiều mặt chứ không chỉ một."

"Như thế nào cơ?"

"Giờ thì ta chưa nói chắc được. Ta cũng chẳng mấy khi cho người ta dương khí."

Tôi nhìn xuống người mình. Giờ tôi đã không còn trong suốt nữa, mà trông có vẻ khá rắn chắc, gần như người sống, chỉ trừ quảng ánh sáng nhàn nhạt bao quanh. Chính ánh sáng ấy cũng biến đổi thành một quảng mờ mờ. Er Lang khẽ chạm tay lên mặt tôi. Tôi giật mình như thể anh làm tôi bỏng.

"Có đất trên má cô." Er Lang hờ hững nói. Tôi xấu hổ xoa mặt, nhưng anh chẳng nói gì. Những đám mây che khuất mặt trăng, lầy

mất chút ánh sáng chiếu rọi đêm đen. Trở trời rồi, không khí đặc lại như sắp bão.

"Giờ anh tính làm gì?" Tôi hỏi.

"Thật ra ta đang trên đường tới hội đồng báo cáo thì nghe thấy cô gọi. Chắc chắn họ sẽ không vui đâu, vì lệnh bắt giữ sẽ bị trễ lại."

"Vậy là Lim Tian Ching vẫn chưa bị bắt sao?"

"Ừ, nhưng ta lo về lão Awyong hơn." Er Lang ngẩng phắt lên, về mặt cảnh giác. "Ta phải đi đây."

"Sao vậy?"

"Những con quỷ đầu trâu đang bắt đầu rục rịch. Ta không thể khẳng định chúng thuộc phe nào."

"Cho tôi đi với anh."

"Không được! Ta không muốn ai làm hại nhân chứng của mình."

Tôi cố gào lớn, nhưng một luồng gió quất ngược tiếng tôi lại. Cành lá xung quanh oằn mình như trong cơn lốc xoáy, rồi Er Lang biến mất. Chỉ còn lại tôi trên con đường hoang vu.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

35

Tôi đang định đi tìm gặp bà đồng, nhưng tự nhiên cảm thấy căng thẳng nên quyết định bảo Chendana quay về nhà. Có điều gì đó đang xảy ra ở thế giới linh hồn, và tôi lo lắng cho gia đình mình. Chắc chắn Er Lang sẽ không đồng ý, nhưng tôi chẳng quan tâm. Giờ tôi thấy mình tràn trề sức sống, dòng máu như đang reo vui trong huyết quản. Chendana rào bước qua khu nghĩa địa, bồm ngựa bay lật phật vào mặt tôi. Bầu trời đêm lúc này còn trong veo, giờ đã xám xịt những mây. Mặt trăng đã trốn đi đâu mất.

Khi chúng tôi tới ngoại ô Malacca, cơn hưng phấn ngập tràn ban nãy đã tan biến, thay vào đó là cảm giác đơn độc xâm chiếm. Er Lang rời đi quá đột ngột, một phần trong tôi như bị kéo theo anh. Tôi cố nấn suy nghĩ của mình theo hướng khác, tự hỏi lũ quỷ đầu trâu đi đâu hết rồi. Chúng đã biến mất quá lâu, tôi không rõ liệu Fan có biết chuyện chúng từng canh gác nhà tôi không. Nếu biết, có khi ả đã không xé hết những lá bùa dán trên cửa sổ đi. Nhiều khả năng ả làm thế vì lợi ích cá nhân, cho rằng sẽ thuận tiện hơn khi cần ra vào ngôi nhà. Lúc chúng tôi về tới thị trấn, bầu trời nhuốm một màu u ám. Ánh sáng u linh đã thưa vắng, trên đường chẳng thấy bóng dáng một ai, sự tĩnh lặng khiến tôi nổi da gà. Khi về tới nhà, vừa nhìn tôi liền biết đã có chuyện không hay xảy ra.

Dù đã khá khuya, ánh đèn vẫn tỏa rạng từ mọi ô cửa sổ. Tôi trượt khỏi lưng Chendana, bảo nó đợi mình bên ngoài. Bất ngờ thay, phải vất vả một lúc tôi mới có thể nhón mình qua cửa chính. Một dấu

hiệu tốt, nhưng tôi chẳng có thời gian để vui mừng. Tôi chạy hết phòng này tới phòng khác tìm vú và cha. Chẳng khó để tìm ra họ. Tất cả những gì tôi cần làm là lần theo tiếng thét.

Fan đang đứng ở phòng ăn, bám chặt lấy cha tôi như thể ông là một tấm khiên. Lòng mắt trắng dã trợn ngược khiến ả trông như một mục điên. Thứ ả đang cố tránh xa hóa ra chỉ là một loại nước thảo dược mộc đặt trên khay.

"Mang nó đi!" Ả gào lên.

Vú nâng chiếc bình bóng loáng lên và đưa tới gần Fan. "Có chuyện gì sao?" Bà hỏi. Fan hét ré lên như thể được mời ăn một con bọ cạp.

"Đuổi bà ta ra khỏi nhà này đi!"

"Li Lan, con sao vậy?" Cha hỏi. Ông ngỡ ngàng, đồng tử nở rộng một cách khác thường. Tôi biết ông lại hút thuốc phiện.

"Cô ấy mất trí rồi." Vú nói và tiến thêm một bước, lại gần Fan. "Cô vẫn còn ốm," bà dỗ dành, "Thứ này sẽ khiến cô khỏe hơn."

Tôi định phi tới, nhưng rồi khựng lại vì nhớ ra rằng chẳng ai ngoài Fan có thể nhìn thấy mình. Thế là tôi giấu mình vào bức tường. Nhanh nhẹn một cách bất ngờ, Fan gạt đổ chiếc bình trên tay vú. Chiếc bình vỡ tan tành trên nền gạch và cha thốt lên nghẹn ngào. Đó là một chiếc trong bộ bình mẹ mang theo làm của hồi môn khi lấy cha.

Fan nhảy ra, cố tránh xa dòng dung dịch trong chiếc bình. "Bà già này muốn đầu độc con!" Ả nói với cha. "Bà ta là người khiến con bị bệnh. Bà ta nguyên rửa con!"

"Có đúng không?" Cha hỏi.

Vú lắc đầu, sự đau buồn khiến bà trông như một bà lão lần thân.
"Tôi sẽ không bao giờ..."

Nhưng Fan cắt lời bà. "Cha bảo bà ta lộn trái túi áo đi," ả nói, "Rồi cha sẽ thấy những lá bùa bà ta mang theo để ám hại con."

Cha mím chặt miệng. Tôi biết ông bài xích mê tín dị đoan đến nhường nào, và cả sự bất đồng gần đây giữa ông và vú về bệnh tình của tôi. "Cho ta xem."

Vú đang khóc. Bà run rẩy lôi ra vài gói thảo dược khác, cùng với một nắm bùa giấy màu vàng.

"Sao bà dám mang những thứ này vào nhà ta?!" Cha nói. "Ta không cho phép bà làm khổ Li Lan như thế nữa. Đáng lẽ ta phải cho bà nghỉ việc từ nhiều năm trước rồi mới phải!"

"Những thứ này không làm hại Li Lan." Vú nói. "Chúng có tác dụng xua đuổi ma quỷ. Lão Wong nói..."

Nhưng cha ngắt lời bà, "Bà đang làm nhảm gì vậy?"

Vò nắm bùa trong tay, ông mở cửa sau, ném chúng vào bóng đêm. Tôi muốn nhảy ra và bảo vệ vú, nhưng không dám để Fan trông thấy mình, vì tất cả những gì bây giờ ả biết là giờ tôi đã trở thành một linh hồn yếu ớt.

Fan khoanh tay. "Cút đi!" ả nói. "Con muốn bà ta ra khỏi nhà ngay đêm nay!" ả trở ra cửa với vẻ đắc thắng. Nhưng rồi nét mặt ả vụn vẹo.

Tôi ngửi thấy trước khi nhìn thấy, mùi hôi thối cháy khét mà không bao giờ tôi quên được. Lưng nổi da gà, tôi chẳng dám quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm vào cái bóng vĩ đại đang nhích từng bước trên sàn nhà. Thứ tạo ra chiếc bóng thì đang vào bằng cửa chính. Càng lúc càng gần, đỉnh sừng nhọn hoắt hắt bóng xuống nền gạch, uốn éo kì quặc. Đôi mắt Fan mở trừng trừng, long lanh nước. Dù đã trốn trong bức tường, nhưng sự kinh hoàng vẫn khiến tôi phát bệnh. Cuối cùng, không thể chịu nổi nữa, tôi quay đầu lại. Đứng đó là một con quỷ đầu trâu.

"Người có phải là Li Lan nhà họ Pan không?" Giọng trầm thấp từ cổ họng con quái thú phát ra làm run rẩy cả bức tường. Mùi hôi thối tràn ngập không gian nhỏ hẹp, tạo ra nỗi sợ hãi giống như con mồi cảm nhận được mãnh thú đang ở gần. Tôi gần như không thể kiềm chế nỗi ao ước muốn trốn chạy, còn Fan thì chỉ có thể lấp bắp trong nỗi kinh hoàng. Cha và vú nhìn ả ngổ ngàng, tôi hiểu ra họ không thấy con quỷ.

"Ta hỏi, người có phải là Li Lan không?"

Fan chớp mắt điên đảo như hóa rồ. "Người muốn gì?"

"Con bé điên rồi!" Cha nói.

Vú chạy lại chỗ ả, nhưng đôi mắt Fan vẫn gắn chặt vào con quỷ.

"Ta được phái tới đây để giải đưa con gái nhà này về." Con quỷ nói.

"Không... Ôi không! Ta không phải Li Lan!"

"Nhà người khớp với những mô tả ta nhận được."

"Nhằm lẫn rồi!" Fan lấp bắp, "Ta không phải Li Lan, ta chỉ... chăm sóc thân thể cô ấy thôi."

Cha và vú giờ đã rối trí, họ nghĩ ả đã phát điên. Con quỷ neho mắt nhìn Fan. Chiếc miệng rộng đầy răng nhọn hoắt há to. Tôi gần như cảm nhận được hơi thở hôi thối nóng rát ấy.

"Ta nhận được lệnh phải dẫn người về nhà họ Lim." Nó nói.

"Không!" Fan giật lùi. "Ta biết luật của âm giới. Người không được phép bắt người còn sống!"

Con quỷ thoáng ngập ngừng, như thể ngẫm nghĩ về chuyện đó. Một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi rằng có lẽ ả nói đúng. Một tia thách thức sáng rõ trong mắt ả. "Cơ thể này đã là của ta rồi."

Đột nhiên, vú xông lên như thể đã quyết ý. Bà ấn lá bùa màu vàng đang cầm trên tay phải vào giữa trán Fan. Hiệu quả kéo đến ngay tức thì. Tròng mắt Fan đảo ngược và ả rúm lại như con búp bê giấy. Cha thét lên kinh hoàng. Linh hồn Fan tức khắc bị trục xuất khỏi cơ thể tôi. Ả choáng váng, sẩy chân ngã tới trước. Ngay lập tức, con quỷ phi tới tóm lấy ả. Mặt Fan tái dại, trắng bệch. Miệng ả há hốc, thét lên những âm thanh không ai nghe được. Con quỷ kéo mạnh, tha ả vào bóng đêm tịch mịch.

Vú và cha vây quanh cơ thể đang nằm bất động của tôi. Vú nước nỏ, "Đáng lẽ tôi không nên làm thế! Bà đồng đã nói không được dùng bùa. Nó sẽ cắt đứt mọi mối liên hệ." Nhưng tôi lại nhận thấy một cơn đau mãnh liệt đang dội trong lồng ngực. Như có một sợi dây thừng siết chặt và kéo tôi đi. Tôi thở hắt, chạy về phía cơ thể mình và gục lên thân xác đó.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

36

Một tia nắng lẻ loi chiếu rọi phía chân giường. Tiếng bò câu rù rì và nhịp quét sân đều đặn của lão Wong vọng lên qua khung cửa sổ rộng mở. Đó là một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng khác, trừ việc tôi đã trở lại thân xác mình. Vú vẫn đang quỳ gối cạnh giường, ngủ gục sau một hồi chăm sóc tôi. Tôi nhẹ nhàng chạm vào mái tóc hoa râm của bà.

"Vú!" Tôi gọi.

"Có thật là cô đó không?" Bà đã già, nhưng vẫn trẻ hơn mẹ tôi ở Đồng bằng Người chết.

"Vâng ạ."

"Ôi, Li Lan! Cô chủ nhỏ của vú!" Bà ve vuốt gương mặt tôi. "Cô đã đi đâu vậy?"

"Một người khác đã chiếm thân thể con." Tôi đáp.

"Vú biết. Vú biết người đó không phải là cô."

Chúng tôi ôm nhau suốt một lúc lâu. Sau đó, tôi kể sơ qua cho bà nghe về cuộc phiêu lưu của mình, nhưng không nói tất cả. Tôi nhớ lời dặn dò của lão Wong. Tôi không muốn làm vú bận tâm vì bà vô cùng mê tín. Khi nói về mẹ, tôi chỉ dám nói mình đã gặp bà và được bà giúp đỡ. Vú ứa nước mắt. Tôi không kể cho vú nghe về việc mẹ

tôi đã già nua và trở thành người hầu ở Đồng bằng Người chết như thế nào. Với cha, chúng tôi chẳng kể gì với ông trừ việc tôi đã khỏi bệnh viêm não. Ông có vẻ chấp nhận câu chuyện ấy, như cách ông đã chấp nhận sự kiện lạ lùng đêm hôm trước. Chắc chắn thuốc phiện đã ảnh hưởng nhất định đến nhận thức của ông.

Thật kì lạ khi được quay lại thân xác của mình. Tôi dành nhiều thời gian sẫm soi từng kẽ móng tay, đến cả những sợi dây chằng mảnh dẻ trên đầu gối và trên mắt cá chân. Trong mắt tôi, chúng đều là những kì quan, nhưng đồng thời cũng chẳng có gì đặc biệt. Chắc chỉ vào ngày tới, tôi sẽ lại quên bég. Nhưng tôi vẫn thấy vô cùng may mắn vì cuối cùng cơ thể đã kéo tôi trở lại, giống như lời thầy lang từng nói. Tôi âu sầu tự hỏi, rằng liệu có phải đến khi bị Fan đoạt xác, tôi mới nhận ra cơ thể mình hấp dẫn đến mức nào, nên ý muốn đoạt lại nó mới mãnh liệt tới vậy. Hay là do tôi hút dương khí có thể thay đổi hình dạng của Er Lang, nên đôi lúc tôi thấy mình cong môi hoặc nhướng mắt nhìn vào gương. Tôi giật mình. Nếu đó là những thói quen cơ thể tôi lĩnh hội từ Fan, thì có lẽ tôi nên cẩn thận hơn.

Chân tay tôi yếu ớt do nằm bẹp trên giường hàng tuần. Vú xoa bóp cho tôi hằng ngày, việc đó cũng giúp ích khá nhiều, nhưng Fan chẳng làm gì để cải thiện tình hình. Ắ chỉ chú tâm vào mỗi chuyện làm đẹp. Dù ghét ả đến đâu, tôi vẫn nghĩ ả không đáng phải chịu một kết cục như thế. Tôi không thể quên nỗi vẻ kinh hoàng trên gương mặt Fan vào những giây cuối cùng. Tôi hoảng sợ khi nghĩ đến chuyện lũ quỷ sứ đang tìm kiếm mình. Tôi chỉ có thể đoán rằng, đó chẳng qua là kế hoạch chó cùng rứt giậu của Lim Tian Ching, hoặc của lão Ayoung trước khi bị bắt, và lại bắn khoả tự hỏi điều gì đang xảy ra ở âm giới. Vì tôi nhớ thế giới ấy. Dù đã mất không biết bao nhiêu thời gian mới trở lại được với thân xác của mình, tôi

vẫn thấy căng thẳng và mệt mỏi, thèm khát tự do lang thang nơi này nơi khác. Tình trạng giống dở chết dở tuy vô cùng bất lợi, nhưng thực sự thú vị hơn nhiều so với việc bị bó buộc trong vòng tròn các mối quan hệ nhỏ hẹp quanh tôi như lúc này. Tôi cố gạt bỏ những suy nghĩ tội lỗi đó khỏi tâm trí, buộc mình phải thấy cảm kích và biết ơn. Dù vậy, tôi vẫn chấp chới trên lằn ranh giới hạn của mình. Có lẽ sự tiếp xúc với cõi âm thực sự đã làm hư tôi, như lão Wong từng cảnh cáo. Lão nói rằng khả năng giao tiếp với người chết là một điều tội tệt, chứ chẳng phải tài năng gì. Một nỗi u sầu tăm tối dâng đầy trong tôi khi nhận thức được lời lão giống với bà đồng ở đền Sam Poh Kong đến mức nào. Đôi khi da tôi gai lên ớn lạnh vào những thời điểm lạ lùng, và bản thân hay giật mình trước những cái bóng, dù không thể nhìn thấy thứ gì thuộc cõi âm nữa. Nhưng tôi vẫn nhận biết được sự tồn tại của những đối tượng không rõ hình hài, những đưng chạm mơ hồ của sương khói cuộn mình trong góc tối. Một ý nghĩ thoáng gợn lên trong tâm trí tôi rằng đó là do những linh hồn, trong suốt như loài sứa, đang lững lờ trôi tại chính không gian tôi vừa đi qua. Tôi đã phiêu lưu tới một cõi bí ẩn, dù kinh hoàng nhưng cũng chứa đựng không ít điều tuyệt diệu. Nằm trên chiếc giường quen thuộc, tôi hồi tưởng ánh sáng u linh tỏa rạng trong đêm như những chùm pháo hoa lạnh lẽo và tĩnh lặng, cả những u linh thần bí tụ tập ngoài đường phố Malacca, có khi hằng đêm chúng vẫn tiếp tục cuộc diễu hành kỳ dị của mình. Tôi nhớ lại gương mặt tuấn tú đến khó tin mình từng chiêm ngưỡng một lần dưới ánh trăng.

Chẳng gì làm tôi vui thích như trước kia nữa, kể cả Tian Bai. Gần như ngày nào anh cũng đến gặp tôi, vẫn cuốn hút và vui vẻ, nhưng tôi đã không còn là cô gái ngây ngất vì những câu chuyện kể và những cuộc hành trình của anh. Một buổi chiều, chúng tôi ngồi bên nhau trong phòng khách, như hôm nào anh ngồi bên Fan. Ấy là một

cái bóng tắm tối ngăn giữa hai chúng tôi. Dù Fan đã bị trục xuất, nhưng tôi vẫn thấy dấu vết của ả ở khắp mọi nơi: những chiếc trâm cài đầu vớt bờ bãi, bộ váy mới mà ả đòi may. Fan đã tích lũy được một bộ sưu tập đáng kể đồ nữ trang trong khoảng thời gian ngắn ngủi chiếm đoạt thân xác tôi, mà chắc chắn, đa phần là quà tặng của Tian Bai. Nhưng lạ lùng ở chỗ, ả giấu những món đồ đó quanh nhà, như thể không thực sự tin vào vận may của mình nên phải giấu giếm phòng khi cần kíp. Tôi thấy tội nghiệp cho ả mỗi lần bắt gặp một trong những món ấy, dù ả đã rất hả hê khi đẩy tôi vào kiếp ma đói.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Tian Bai hỏi. Anh mang cho tôi một chiếc lắc tay mỏng nhẹ bằng ngọc, màu lục bảo và lốm đốm trắng như vỏ cây. Tôi thấy chán ghét khi anh không hề nhận ra tôi hoàn toàn không phải là đứa con gái đã thèm khát những món quà này. Nhưng Tian Bai vẫn lôi chiếc lắc ra với vẻ mặt đầy hi vọng, lúm đồng tiền trên má trái lộ rõ khi anh lồng chiếc lắc vào cổ tay tôi, thế nên tôi không thể giữ mối ác cảm với anh thêm được.

"Em không khỏe lắm." Tôi đáp.

Một lần nữa, tôi hối hận vì không kể cho anh nghe sự thật rằng mình bị cướp đoạt thân xác. Nếu tôi kể cho anh ngay từ đầu, có khi mọi sự đã khác. Dù sao anh cũng đã giúp đỡ ngay cả khi không hay biết gì. Anh đã cho tôi Chendana, con ngựa mà giờ đây tôi không còn nhìn thấy hay tìm thấy được nữa. Tôi lo lắng cho nó, băn khoăn liệu nó có còn kiên nhẫn đứng chờ bên ngoài nhà của chúng tôi hay không.

"Gần đây em không giống bình thường," anh nói, "Có điều gì phiền muộn à?"

Đôi khi tôi tự hỏi tại sao mình không nói cho anh biết, nhưng lại sợ bị coi là mất trí. Có vài lời đàm tiếu quanh căn bệnh viêm não mà tôi bịa ra. Anh không nói, nhưng tôi nghe đám người hầu xì xào rằng nhà họ Lim sẽ tính đến chuyện hủy hôn nếu thấy tôi không xứng. Nếu điều đó xảy ra, món nợ của cha phải tính sao? Và tôi có thực sự yêu Tian Bai không? Không thể chối bỏ được sự thật là tôi càng lúc càng lạnh nhạt với anh. Tôi để anh vuốt ve mái tóc và ôm mình trong tay. Anh thậm chí còn hôn tôi, chậm rãi và dịu dàng. Nhưng Fan vẫn mãi ở đó, ngăn cách hai chúng tôi. Tôi không thể quên được ả đã tự do trong thân xác tôi, và theo một nghĩa nào đó, tôi thấy mình bị xâm hại. Tôi muốn biết liệu anh có phát hiện ra hai chúng tôi đã hoán đổi vị trí, hay thậm chí tệ hơn, rằng anh liệu có thích ả hơn tôi. Fan luôn dịu dàng âu yếm, lắng nghe như nuốt từng lời anh nói. Trong khi tôi hoàn toàn trái ngược, lãnh đạm và nhút nhát.

Đầu óc tôi vẫn không ngừng suy nghĩ về lời cáo buộc của Lim Tian Ching. Dù Tian Bai đã giải thích, nhưng trong lòng tôi vẫn gợn lên sự nghi ngờ, như một loại nấm mốc, nếu không thực sự bị tiêu diệt tận gốc thì sẽ cứ tiếp tục sinh sôi. Tian Bai rất kiên nhẫn. Anh không thắc mắc về sự xa cách của tôi, cũng không đòi hỏi tôi nhiều hơn những gì tôi có thể cho anh. Tôi ước mình có thể rũ sạch những nghi ngờ ấy, đó quả là một món quà cưới đen tối mà Lim Tian Ching dành tặng tôi.

"Em nghe được vài điều về anh." Cuối cùng tôi vẫn nói ra.

"VẬY À?" Mắt anh hơi nheo lại.

"Có khi đó chỉ là đồn đoán, nhưng em vẫn muốn tự mình hỏi anh."

Anh lướt ngón tay dọc theo cần cổ tôi, giống hệt điệu bộ từng làm với Fan. "Đó là điều đang khiến em muộn phiền à?" Anh hỏi. "Tôi nghĩ sẽ công bằng nếu nói cho em biết điều này, vì chúng ta sắp cưới nhau mà."

Tôi chờ đợi, tim đập thành thịch ngay cuống họng. Anh đi tới bên cửa sổ.

"Tôi lớn tuổi hơn em, Li Lan à. Tôi không chối bỏ việc từng có những mối quan hệ khác. Tôi đã từng yêu một cô gái ở Hong Kong."

"Isabel." Tôi buột miệng trước khi kịp ngăn mình lại. Anh lộ vẻ bất ngờ.

"Vậy là em đã biết những tin đồn đó. Nhưng lúc ấy, cả hai đều biết chúng tôi không thể đến với nhau."

"Hai người có con không?" Tôi hỏi, cảm thấy chán ghét bản thân vì đào bới quá sâu vào chuyện này.

"Không. Không có con cái nào cả. Cô ấy đã được gả cho người khác, bởi thế khi mới từ Hong Kong trở về, tôi đã không tới tìm và hỏi cưới em ngay. Có lẽ em rất ngạc nhiên vì chúng ta đã được hứa hôn từ rất lâu rồi, thậm chí trước cả khi em họ tôi mất. Nhưng tôi nghĩ, như vậy lại tốt hơn. Vì trước đó tôi chưa từng gặp em mà."

Anh mỉm cười với tôi, nụ cười từ tốn mê hoặc đã cuốn hút tôi từ lần đầu gặp anh. Tôi không thể ngăn mình tiến đến và vòng tay ôm lấy anh. Rồi anh hôn tôi, một nụ hôn thật sâu khiến hai má tôi đỏ rực.

"Trông em như cô học trò nhỏ vậy," Tian Ban nói, nắm lấy bím tóc tôi. "Khi chúng ta kết hôn, em sẽ phải vấn tóc lên."

Sau đó, tôi tự quở trách bản thân vì đã không hỏi rõ cái chết của Lim Tian Ching. Khi chúng tôi bên nhau, đó chẳng qua là một mối hoài nghi ngu ngốc, nhưng khi chỉ còn một mình tôi, câu hỏi ấy liền quay lại ám ảnh. Giống như tôi tự hỏi gương mặt anh sẽ biểu hiện ra sao những khi không có tôi ở bên. Tôi không sao quên được ánh mắt sắc lạnh có phần xét nét của Tian Bai khi anh nhìn Fan lúc linh hồn ả còn ngụ trong thân thể tôi, rồi lại băn khoăn anh thực sự không nhận ra sự khác biệt giữa người trước và người sau sao?

Tôi tìm kiếm loanh quanh trong nhà, gần đây việc đó đã trở thành thói quen của tôi. Tôi đã bắt đầu tìm kiếm từ khi lấy lại thân xác mình, và đó là lí do tôi tìm được gia tài bé mọn của Fan. Nhưng tôi không hứng thú với nữ trang. Tôi đang tìm chiếc vảy của Er Lang. Giống như Chendana, chiếc vảy biến mất ngay khi hồn tôi nhập xác, và dù cố gắng bao nhiêu, tôi cũng không tìm lại được nó. Tôi sợ đã làm rơi chiếc vảy ở nghĩa địa trên đồi Bukit China, và thậm chí tôi còn thuyết phục vú cùng tôi quay lại đền Sam Poh Kong với lí do là để tạ ân. Suốt cả lúc đi lẫn lúc về, trên xe kéo, tôi căng mắt rà soát con đường nhưng chẳng nhìn thấy gì. Thậm chí tôi còn không chắc chắn về địa điểm mình ngã khỏi Chendana, nơi Er Lang cho tôi một phần sinh mạng.

Hơn tất cả mọi thứ trên đời, tôi ao ước được gặp lại Er Lang, để thấy chiếc mũ to tướng của anh, để nghe những lời châm chọc, để trách cứ anh rời xa tôi quá lâu mà chẳng thêm nhắn gửi một lời. Tôi từng tự nhủ anh đã luôn trở lại vì tôi, dù trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Chắc chắn lần này anh cũng sẽ trở lại, dù tôi sợ rằng đã chẳng còn lí do để anh làm như thế nữa. Tôi vẫn còn nhiều thắc mắc. Lim Tian Ching có kiện Tian Bai về tội giết người dưới âm giới như y đã khoe khoang không? Liệu tôi có phải làm nhân chứng chống lại lão Awyong và Lim lão gia dưới âm phủ? Chỉ Er Lang mới

có thể trả lời những câu hỏi ấy. Nhưng những lời cuối cùng anh nói với tôi chỉ đơn thuần ám chỉ rằng anh muốn giữ tôi làm nhân chứng. Một nỗi sầu muộn khôn tả vò xé tâm can, tôi ước mình chưa từng nhìn thấy gương mặt anh, dù gương mặt ấy đã kịp khắc sâu trong tâm tưởng. Chính anh đã cảnh báo tôi về gương mặt ấy. Tại sao tôi lại không nghe lời?

Trong những câu chuyện cổ Trung Hoa tôi từng đọc, mối lương duyên giữa người phàm và thần tiên thường dang dở một cách trớ trêu. Chân thân của nàng tên hoa cúc rồi cũng bị chặt hạ, công chúa ong phải quay về tổ, và hạnh phúc của anh chặn bờ cùng người vợ cõi tiên cũng ngăn chằng tà gang. Nhưng mỗi lần có gió giật mạnh chấn xong, hay khi mưa rào trút nước xuống ngôi nhà, tôi đều chạy ra cửa sổ.

Er Lang thủy chung không hề xuất hiện.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

37

Tian Bai và tôi sẽ kết hôn trong vòng hai tháng tới. Tôi lấy lí do mình vẫn chưa khỏe hẳn và nhà họ Lim đang kì chịu tang để tìm cách trì hoãn hôn lễ. Tian Bai nói anh sẽ cân nhắc. Trong lúc đó, vú và tôi bận bịu may váy cưới. Vú rất hạnh phúc. Cuối cùng tôi cũng sẽ kết hôn, dù sinh nhật 18 tuổi đã lặng lẽ trôi qua khi tôi nằm trên giường bệnh. Tham vọng lớn nhất đời bà là nhìn thấy tôi trở thành chính thất của một gia đình danh gia vọng tộc. Cha đi lại thư thái trong nhà như thể một gánh nặng lớn đã được nhấc khỏi vai ông. Đến cả lão Wong cũng hài lòng với tôi, dù không thể ngừng việc lâu lâu lại mắng mỏ tôi một chút. Nhưng đôi khi, ánh trăng lặn qua song cửa sổ lại làm khoe mắt tôi cay cay. Và đôi lúc, khi Tian Bai ngồi cạnh, tôi thấy mình khó mà nhìn vào mắt anh được.

Mưa năm nay dai dẳng hơn mọi năm. Mùa mưa đến sớm, đường phố vô cùng lầy lội. Quần áo đem phơi luôn ảm mốc vì tiết trời. Vú thở dài, nói rằng chúng tôi sẽ không may kịp váy cưới. Các cô gái khác dành phần lớn tuổi thơ để thuê thừa hàng rương vải vóc cầu kì, từ khăn tay đến rèm cửa, nhưng về khía cạnh này, tôi lại chẳng có gì nhiều nhận để khoe. Cuối cùng, vú từ bỏ hi vọng mong manh rằng hai chúng tôi sẽ tự hoàn tất váy cưới trước hôn lễ và quyết định thuê thợ may. Dù vậy, vú vẫn thấy xấu hổ vô cùng vì tôi không thể mặc trang phục do chính tay mình làm ra trong ngày trọng đại.

"Mẹ cô đã tự làm tất cả." Bà nói. "Cô ấy thậm chí còn làm năm đôi giày cườm!"

Tôi đã thấy những đôi giày ấy, thêu đầy hạt cườm long lanh như giọt lệ. Tôi chẳng hi vọng mình làm được điều tương tự, dù vú vẫn thường than vãn rằng cha đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian của tôi vào việc học hành. Tôi thầm nghĩ nếu không phải cha dạy tôi đọc chữ, tôi sẽ chẳng biết được nội dung lá thư của ông trẻ Lim Tian Ching ở Đồng bằng Người chết. Nhưng đó không phải là thế giới tôi sống, dù đôi khi nản lòng tôi nghĩ, nếu lấy Tian Bai mình lại phải bước vào những hành lang dài dằng dặc ở dinh thự nhà họ Lim sau khi qua đời. Dù sao thì vẫn còn những thứ khác thu hút sự chú ý của tôi. Tôi sắp kết hôn, sắp trở thành một người vợ và có lẽ là cả một người mẹ. Hàng xóm và bằng hữu chúc mừng cha vì cuộc hôn phối quá tốt đẹp. Họ khen tôi tốt phúc, khen tôi là cô gái may mắn nhất Malacca.

Tôi hi vọng việc chuẩn bị hôn lễ sẽ cho tôi cơ hội gặp lại Yan Hong. Có rất nhiều điều tôi muốn hỏi chị, nhưng thôi thúc nhất là về cái tách chị giấu trong phòng mình. Tian Bai lộ vẻ hài lòng khi tôi muốn thân thiết với họ hàng anh, nhưng lại khước từ việc sắp xếp cho tôi sang chơi bên ấy.

"Sau khi ta kết hôn, đó sẽ là nhà của em," anh nói, "Chẳng có gì phải vội. Thím tôi đang không được khỏe."

Tôi tự hỏi liệu anh đang che chắn cho tôi trước sự bất mãn của Lim phu nhân, hay đang ngăn tôi tìm hiểu thêm về gia đình họ? Hay thậm chí tệ hơn, là hồn ma Lim Tian Ching vẫn còn quanh quẩn trong dinh thự, dù Er Lang đã hứa sẽ sớm bắt y. Nhưng Tian Bai càng dụ dằng thuyết phục, tôi càng quyết tâm phải nói chuyện bằng được với Yan Hong.

Và thế là, khi lão Wong nói phải sang nhà họ Lim trả mấy chiếc khuôn bánh, tôi đòi đi cùng. Lão là người hiểu rõ suy tư của tôi nhất,

dù tôi không dám kể quá chi tiết, sợ lão tức giận.

"Cô chủ nhỏ, mọi sự đã êm xuôi rồi. Cô có nhất thiết phải đào sâu nữa không?"

Không nhìn vào mắt lão, tôi gật đầu.

"Chà, có vẻ gần đây cô đã biết mình nên làm gì," lão Wong nhận xét, và rồi thật ngạc nhiên, lão im lặng, không lâu bầu can gián thêm nữa.

Chúng tôi vào phủ họ Lim qua lối đi dành cho người hầu. Những người giúp việc trong nhà chẳng thèm để mắt tới tôi, họ cho rằng con bé trong bộ sam foo giản dị chỉ là giúp việc cho lão Wong. Tôi mừng vì điều đó. Tôi không muốn phải ngồi trong phòng khách, cố gắng chuyện trò nhỏ nhẹ với đám họ hàng nhà họ Lim mà đánh mất cơ hội trao đổi riêng với Yan Hong. Ở mọi khía cạnh khác, sự vô danh cũng khiến tôi an lòng, nó nhắc tôi nhớ lại quãng thời gian mình trải qua ở một căn bếp khác trong nhà họ Lim dưới địa phủ. Tôi tự hỏi mình như hàng trăm lần trước đó, rằng giờ mẹ ra sao và liệu chúng tôi còn có thể gặp nhau lần nữa ở kiếp này không.

"Yan Hong đâu?" Tôi hỏi một người hầu.

"Cô ấy đang ở ngoài vườn."

Tôi chưa bao giờ tới khu vườn bên ngoài, và hẳn sẽ chẳng thể tìm thấy Yan Hong nếu người hầu ấy không dẫn tôi đi. Chúng tôi băng qua một lối đi dài, qua cả những bụi cây cùng những luống cỏ được cắt tỉa tỉ mỉ. Khu vườn thiết kế theo lối Anh quốc, những thảm cỏ được nén chặt và cắt ngắn trông giống tấm lưng mịn mượt của con mèo. Giống như các tòa nhà nguy nga khác dọc đường

Klebang, đằng sau khu đất là mặt biển ầm ì. Một bức tường thấp phủ đầy những dải hoa giấy xum xuê, ngăn cách khu nhà với sườn dốc thoải thoải bên dưới. Yan Hong có vẻ vui mừng, dù ngạc nhiên trước sự xuất hiện của tôi. Làn da chị phù nề và sạm màu.

"Tôi định gọi em tới," chị nói, "Nhưng mẹ cả của tôi đang ốm."

"Chị đang làm gì ở đây vậy?" Tôi hỏi. Chỗ này khá hẻo lánh, cách xa nhà chính và khuất sau những tàng cây.

"Xem xét bức tường. Gần đây mưa dữ quá, có vài vết sạt lở ở đây. Em xem này."

Bước đến cạnh chị, tôi thấy một kẽ nứt toác trên mặt đất xốp mềm, tạo thành một khe sâu hoắm giữa lối đi chật hẹp, từ chỗ tôi đang đứng không thể nhìn thấy đáy. Khung cảnh hai bên trông quen mắt kì lạ, và tôi nhận ra đó vốn là một chiếc giếng bỏ hoang. Vết nứt phá hủy phần trên, khiến cho mặt đất giờ đây chẳng khác gì một chiếc phễu hướng thẳng xuống lòng giếng cũ.

"Rất lâu rồi, vào thời ông nội tôi, ở đây từng có một ngôi nhà, chỉ cách bờ biển chừng nửa dặm. Nhưng biển đã xâm lấn đến mức giờ chẳng còn lại gì." Yan Hong nói. "Chẳng mấy chốc nơi này cũng sẽ biến mất."

Tôi ngạc nhiên khi thấy cái giếng gần biển đến vậy, nhưng khi hậu nơi đây nóng ẩm, không thiếu gì mạch ngầm chảy ra biển. Chẳng mấy khó khăn để đào một cái giếng ở bất kì nơi đâu, dù chiếc giếng này có vẻ đã cạn từ lâu lắm. Tôi tự hỏi ngôi nhà Yan Hong nói đến từng ở vị trí nào, và điều gì đã xảy ra với những người cư ngụ trong căn nhà ấy. Họ đã đầu thai sang kiếp khác, hay vẫn ở lại Đồng bằng Người chết, cũng đang sống trong một căn nhà sát

biển như thế này? Tôi bỗng nổi da gà, và nhận ra mình sẽ mãi suy tư những điều tương tự cho đến hết kiếp.

Yan Hong cho người hầu quay về sau khi dạo vài điều, trong khi tôi đang mãi ngắm cảnh vật. Sự tương phản thật rõ rệt, giữa mặt đất nứt vỡ và những hàng cỏ cắt tỉa tỉ mỉ xa xa.

"Hồi nhỏ chúng tôi thường tới đây chơi." Yan Hong nói, đôi mắt xa xăm như đang nhìn lại thời xưa cũ. "Đây là chỗ bí mật. Tất nhiên, khi đó cái giếng không như thế này, nó vẫn còn thành cao và nắp đây. Người ta nói cái giếng bị ma ám, một người phụ nữ đã gieo mình xuống đó."

"Có thật không ạ?" Tôi hỏi. Vì đã từng nhìn thấy vong hồn người chết, tôi dễ dàng hình dung ra một ma nữ đói khát, tóc tai rũ rượi, vẻ mặt đáng sợ, bị trói gô trong chiếc giếng cũ.

"Tất nhiên là không. Nhưng chúng tôi thích dọa nhau như thế. Tôi nói bà ấy chết vì tình, còn Tian Bai cho rằng đó là một mục phù thủy sống ở đáy giếng."

"Còn Tian Ching?" Tôi hỏi, hào hứng tìm hiểu thêm về mối quan hệ giữa họ.

"Ôi dà, nó là đứa mè nheo ưa mách lẻo. Nó ít tuổi hơn chúng tôi nhiều. Một lần chúng tôi lừa nó rằng có một đường hầm bí mật ở đây, và nếu nó kiên nhẫn chờ đợi, chúng tôi sẽ chỉ cho nó thấy. Rồi chúng tôi chạy biến về nhà. Tian Bai muốn quay lại đón nó, nhưng lúc đó vừa đến giờ ăn tối nên chúng tôi quên khuấy mất."

Tôi hình dung ra Tian Ching lúc còn nhỏ, béo ị và sợ sệt, đứng cạnh một chiếc giếng cũ trong bóng đêm đang dần bao phủ. Có lẽ

đó là một trong số những điều khiến y mãi cảm hận về Tian Bai và Yan Hong.

"Làm thế cũng khá ác độc." Tôi nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy. Chúng tôi thấy hối lỗi, nhưng nó đã đi mách với cha, và chúng tôi bị phạt. Tôi thì không sao lắm, nhưng Tian Bai ăn đòn đã man tới mức không ngồi nổi trong hai ngày." Chị kể, vẻ thản nhiên, thẳng thắn hơn nhiều so với dự liệu của tôi. Nhưng có lẽ bởi vì giờ tôi là hôn thê của Tian Bai, nên chị coi tôi như đồng minh. Chị không hề hay biết tôi đã tới căn nhà này khi là một linh hồn, đi loang quanh khắp nơi do thám. Tôi bỗng thấy xấu hổ, và ngần ngại không dám hỏi han về cái chết của Lim Tian Ching.

"Thế chị định làm gì với cái giếng này?"

"Giờ nó đã tàn tạ quá mức rồi, đành quây lại thôi. Tôi phải nói với Tian Bai. Giờ anh ấy đang ra ngoài, nhưng sẽ quay về nhanh thôi. Sao em không chờ anh ấy luôn?"

Tôi thầm yên tâm khi biết Tian Bai không có nhà. Thật khó xử khi phải truy vấn Yan Hong. Vài lần tôi định mở lời, nhưng rồi lại kìm mình lại. Tôi cũng biết rõ rằng chẳng còn nhiều thời gian mà nán ná. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để tôi thẳng thắn trao đổi trước hôn lễ, cơ hội cuối cùng trước khi gắn cả đời mình vào nỗi hoài nghi. Và thế là, tôi nín thở, bắt đầu kể cho Yan Hong nghe rằng mình từng mơ thấy Lim Tian Ching, và y nói mình bị giết. Giấc mơ khá huyền hoặc, nhưng đa phần là sự thật. Tôi chăm chú quan sát Yan Hong. Chỉ thấy mặt hơi tái đi, chứ không có dấu hiệu gì đáng kể.

"Em có tin chuyện đó không?" Chị hỏi, mân mê một cánh hoa giấy trên tay.

"Em không biết nữa," tôi đáp. "Nhưng anh ta có vẻ sâu não, và rất phần nộ với Tian Bai."

Chị cau mày, "Nếu thực sự là vong hồn của Tian Ching thì tôi không ngạc nhiên khi nó muốn gây rối. Tính nó vẫn luôn như vậy."

"Nhưng Tian Ching nói chị giữ chiếc tách uống trà của anh ta."

Yan Hong giật mình, nhưng thái độ thách thức kì lạ. "Nó kết tội cả tôi à?"

"Vậy là chị đang giữ thật?" Trống ngực tôi đập dồn dập. Nếu Yan Hong nói dối, tôi sẽ biết rằng không thể tin tưởng con người này.

"Ừ, tôi đang giữ." Chị nhìn tôi với ánh mắt đánh giá. "Đó là một trong các món hồi môn của mẹ tôi. Tian Ching thích chiếc tách ấy nên mẹ tôi đưa cho nó. Khi nó chết, tôi lấy lại. Đáng lẽ ngay từ đầu nó không được dùng chiếc tách mới phải." Tôi cảm nhận được sự cay nghiệt sâu sắc trong giọng nói của Yan Hong, bỗng nhớ lại ánh mắt căm hận chị ném vào Lim phu nhân trên cầu thang hôm đó.

"Tian Bai có bỏ thứ gì vào tách trà không ạ?" Ngôn từ lơ lửng giữa chúng tôi như những bông hoa có độc. Đã nói ra là không thể nuốt lại được nữa.

Yan Hong khinh miệt đáp, "Tian Bai chẳng bao giờ làm điều đó! Em không biết anh ấy đã làm những gì cho em sao? Anh ấy thanh toán hết các món nợ cho cha em. Nếu kết tội anh ấy như vậy, thì em không xứng làm vợ anh ấy!"

"Chị thì sao?" Tôi hỏi tiếp, bỗng nhận ra mình đã hết đường lui. Sau này, Yan Hong sẽ chẳng còn coi tôi là bạn nữa. Ý nghĩ ấy khiến

tôi đau đớn, nhưng mong muốn được biết sự thật vẫn quá đổi mãnh liệt.

Cái nhìn của chị sắc lạnh và sáng quắc, "Nếu tôi nói là có thì liệu có ai tin cô không? Cứ cho là tôi luôn ác cảm với Tian Ching đi. Từ khi còn bé, cả mẹ và tôi đã phải phục dịch nó, nhẫn nhịn khi nghe nó hạch sách, sỉ nhục, vì nó là con trai vợ cả. Và cứ cho rằng, một ngày kia nó làm mình làm mẩy và tôi quyết định phải trừng phạt nó, có thể tôi đã cho thứ gì vào tách trà của nó thì sao? Tất nhiên, những điều đó hoàn toàn chỉ là giả định."

Yan Hong đi qua tôi rồi dừng lại. "Nếu gặp lại hồn ma của Lim Tian Ching, cô có thể bảo với nó rằng, tôi lấy làm mừng vì nó đã chết."

Tôi ghen lời, chỉ biết trân trân nhìn Yan Hong bỏ đi mà không thốt được lời nào. Yan Hong đi chưa đầy chục bước thì một bóng người xuất hiện từ sau những tàng cây. Chị khựng lại, nhưng bóng người kia phớt lờ chị. Tôi muốn ngừng thở, tưởng đâu đó là một con ma đói, là vong hồn của người phụ nữ chết dưới giếng chị vừa kể. Nhưng rồi tôi nhận ra nét mặt sầu thảm và mái tóc rũ rượi ấy là của Lim phu nhân. Hai bầu má đầy đặn đã chảy xệ, thân hình gọn gàng giờ teo tóp chỉ còn da bọc xương. Bộ váy kebaya sang quý bị thay thế bằng mớ áo xộc xệch, cổ áo nhem nhuốc thức ăn. Tôi nghe nói bà bị ốm, nhưng không ngờ người phụ nữ quyền quý mới mấy tháng trước mời tôi tới chơi mặt chược giờ thay đổi kinh khủng đến vậy. Bà lao tới vỗ lấy tay tôi, siết mạnh đến bất ngờ. Tôi giật mình, nhưng không dám hất tay bà ra.

"Thế là cuối cùng cô cũng được gả vào nhà này. " Ánh mắt bà nhìn xa xăm về phía sau tôi. "Nhưng nhầm người rồi," bà nói, "Nhầm người rồi."

"Ý dì là sao ạ?" Đến lúc này, tôi đã hiểu tại sao Tian Bai không muốn tôi sang thăm nhà.

"Ta nói cô giả nhằm người rồi! Đáng lẽ cô phải giả cho con trai ta. Nhưng con trai ta đi mất rồi." Tiếng bà kêu than chất chứa thương đau và tuyệt vọng. "Con trai ta đi thật rồi. Nó chẳng còn đến gặp ta trong mơ nữa."

Tôi nhìn bà chăm chăm, nhớ lại Lim Tian Ching đã khoe khoang cách y tác động đến mẹ mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, mọi việc đã dứt điểm khi Er Lang thực thi lệnh bắt giữ dưới âm giới.

"Như vậy tốt hơn mà dì," tôi nói nhẹ nhàng nhất có thể, "Để cho anh ấy được siêu thoát."

"Làm sao ta cam tâm khi thằng bé bị giết? Ta vừa nghe cô nói chuyện với Yan Hong. Cô nói cô cũng nhìn thấy thằng bé!"

Tôi cảnh giác nhìn Yan Hong đang chết lặng sau lưng bà. "Đó là một giấc mộng. Chúng cháu chỉ nói về những giấc mộng mà thôi."

Nhưng Lim phu nhân thì thăm và lắc đầu. "Nó đã thú nhận rồi. Nó thừa nhận đã giết thằng bé, và Tian Bai chắc chắn đã tiếp tay."

"Dì không nghe Yan Hong nói gì sao? Tian Bai không hề dính líu tới chuyện này."

"Nói dối! Tất cả là nói dối!" Bà buông tay tôi ra và lao về phía trước, tới sát miệng giếng đổ nát, như sắp ngã xuống tới nơi. Theo bản năng, Yan Hong vươn một tay về phía Lim phu nhân và bà nắm chặt lấy. Quá muộn, tôi đã thấy một tia xảo quyệt trong mắt bà. Với sức mạnh không tưởng, Lim phu nhân kéo mạnh Yan Hong. Chị

kinh hoàng thét lên, lão đảo. Tôi nhào tới níu lấy chị, chúng tôi quần
lấy nhau, cùng rơi vào trong giếng.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

38

Tôi trượt nhanh và rơi thẳng xuống. Tuy cuống cuồng bầu vú thành giếng để hãm mình lại, nhưng mặt đất xốp mềm vụn vỡ dưới tay tôi. Đất đá rơi lả tả, cứa vào mặt tôi đau rát. Tay tôi trầy xước và rướm máu khi cổ cào vào thành giếng. Nhưng rồi tôi cũng thở phào nhẹ nhõm vì nhận ra mình đã tìm được chỗ đặt chân. Bên trên tôi, Yan Hong cũng đang run rẩy tìm chỗ dừng lại. Chúng tôi chẳng khác nào hai con thằn lằn, cố bám sát vào vách giếng dựng đứng, bên dưới là lòng giếng sâu hoắm, hờ hoác miệng như một vết thương. Tôi nhìn lên, thấy gương mặt trắng bệch của Lim phu nhân ngó xuống.

"Lũ ngu si!" Bà nói. "Nếu không phải tại chúng mày, con trai tao vẫn còn sống. Chúng mày đã làm cho nó hứng chịu biết bao đau khổ."

Một hòn đá đập vào người tôi, rồi lại một hòn nữa. Tôi nghe Yan Hong thét lên đau đớn.

"Mẹ!" Chị nói. "Con xin mẹ!"

"Mày còn dám gọi tao là mẹ sao? Mẹ ruột của mày thất cổ chết rồi. Tao sẽ nói với tất cả mọi người rằng mày đã tự tử, kéo theo cả Li Lan. Còn bây giờ, tao sẽ làm cái việc đáng ra đã phải làm từ lâu." Bà biến mất, mặc chúng tôi kêu gào thảm thiết. Gương mặt ấy không hề xuất hiện lại.

Từ tiếng vọng của gạch đá rơi xuống, tôi biết giếng không sâu lắm. Nhưng chắc là đủ gãy cổ nếu ngã. Tôi lần mò trong bóng tối, nhưng không dám trèo xuống sâu hơn. Tôi nhắm nghiền mắt vì kinh hoàng. Ở phía trên, Yan Hong đang thút thít.

"Chị có trèo lên được không?" Tôi hỏi.

"Không được. Tôi sợ độ cao."

Tôi ngược nhìn và nhận thấy chúng tôi đang cách miệng giếng không xa lắm, dù vách giếng dốc đứng, nhưng nếu chịu bò lên vài thước thì sẽ ra được bên ngoài. "Chị cố lần lên bằng tay ấy!" Tôi nhắc. "Gắng leo lên đi, em sẽ giúp chị tìm chỗ đặt chân." Tôi thấy một hốc đá và đỡ cổ chân Yan Hong, hướng chị đặt chân vào đó. Cứ thế, tuy run rẩy và ngập ngừng, Yan Hong cũng trèo lên được. Tôi cố sức bò theo chị, tim đập điên cuồng, bàn tay ướt đẫm mồ hôi và máu. Nếu nhìn xuống khoảng tám tối dưới kia, chắc chắn tôi sẽ thất bại.

Khi tới gần mép giếng, Yan Hong lại bắt đầu khóc. "Tôi không thể, tôi không làm được. Ở đây có một tảng đá chắn rồi."

Tôi ngẩng lên và thấy chị nói đúng. Một tảng đá lớn lộ ra do sạt lở, đang nhô hẳn ra ngay phía trên. Sẽ rất khó để trèo được qua bước cuối cùng này. Mặc kệ cơn đau ở hai cánh tay, tôi cố rướn người lên cao hơn cho tới khi lần được một khe hẹp để len bàn chân vào.

"Đứng lên vai em này." Tôi gọi Yan Hong.

Chị thút thít, vươn một cánh tay ra bám lấy tảng đá. Tôi đặt một bàn chân chị lên vai mình và gồng hết cơ bắp trước sức nặng đang

dồn xuống. Khi chị chơi với tìm chỗ bấu, tôi vươn cánh tay ra, "Đặt chân còn lại của chị lên tay em đi!" Tôi thở hổn hển, cố giữ thăng bằng để chị có điểm tựa. "Nhanh nào!"

Khi Yan Hong gần rớt được người qua tảng đá, chị trượt chân, và quẫy đạp điên loạn tìm chỗ bám. Tôi gồng mình hết sức, đẩy chị lên. Yan Hong vượt qua được tảng đá, nhưng tôi lại mất thăng bằng và trượt nhanh xuống dưới. Tôi hoảng loạn tới mức không kịp hét lên. Cái chết chỉ cách trong gang tấc, cổ tôi sẽ gãy lìa khi chạm xuống đáy giếng. Bên trên tôi, Yan Hong thét lên đau đớn. "Li Lan!"

May mà níu kịp một tảng đá, nên tôi không bị trượt sâu xuống nữa. Đó là một tảng đá được đẽo gọt, phần còn lại của thành giếng sau khi vỡ vụn dưới lòng vết nứt. Bàn chân tôi khua khoảng hoảng loạn trong không trung, rồi tôi tuột tay và rơi vào bóng tối, ngã xuống lòng giếng đầy bùn lầy. Khi ngẩng lên, tôi nhìn thấy gương mặt hoảng hốt của Yan Hong từ tí phía trên cao.

"Em không sao!" Tôi hét lên với chị. "Chị mau đi chặn Lim phu nhân lại! Em chờ được!"

Yan Hong gật đầu lia lịa rồi đi mất.

Trong mấy phút sau khi chị rời đi, tôi chỉ miên man mỗi một việc là đi từ nhà chính tới khu đất này mất bao lâu. Khoảng mười lăm phút, hay hơn nữa? Dù thế nào, tôi cũng phải chờ đợi. Liệu Lim phu nhân có toan tính gì để hãm hại Tian Bai không? Yan Hong nói anh sẽ về bất cứ lúc nào. Chị hoàn toàn có thể bỏ mặc tôi ở đây. Vì rất cuộc, nếu quả thật Yan Hong đã đầu độc Lim Tian Ching thì chị có đủ mọi lí do để muốn tôi im lặng mãi mãi. Có thể tôi thật ngốc nghếch khi giúp đỡ chị, nhưng tôi không làm sao khác được. Khi mắt quen dần với bóng tối, tôi bắt đầu xem xét đáy giếng. Bùn đất

đã giảm va chạm cho tôi trong cú ngã và tránh cho tôi những thương tích nghiêm trọng, nhưng thành giếng với những mẫu đá nhô ra sắc lẹm vẫn vây kín xung quanh. Chúng ẩm ướt và phủ đầy rêu trơn trượt. Dù cố gắng đến đâu, tôi cũng không tài nào trèo lên được.

Đang lội bì bõm xem xét xung quanh, bùn lầy ngập quá mắt cá chân, tôi giẫm phải thứ gì đó cứng và dài như xương đùi người. Tôi chết lặng trước mối nghi ngờ dấy lên trong lòng, thoáng nghĩ đến người phụ nữ tự tử mà Yan Hong đã kể. Nhưng đó chỉ là câu chuyện để dọa trẻ con thôi, tôi tự nhủ, tuyệt nhiên không muốn nghĩ đến việc chính mình sẽ biến thành con ma đói dưới đáy giếng nếu Yan Hong thực sự bỏ tôi ở đây. Tôi cúi xuống, thở phào nhẹ nhõm khi mò được một cán chổi gãy. Còn vài thứ lật vật khác, một lưỡi rìu cũ, một cái nồi gỉ sét, nhưng chẳng có gì giúp tôi leo lên cả. Tôi ngẩng cổ ngược nhìn, bầu trời đang chuyển sang màu xám đầy hăm dọa, như thể một cơn bão sắp quét qua đây. Không khí ẩm và lạnh.

Một cơn mưa rào táp vào mặt tôi. Tôi ước mình nhẹ bẫng như khi trước để dễ dàng leo trèo. Tôi ước vẫn còn con ngựa yêu quý làm bạn. Nhưng hơn hết, tôi ước ao được gặp Er Lang. Nếu vẫn còn chiếc váy, tôi đã có thể gọi anh tới. Nhưng khoảng cách về địa vị giữa anh và tôi quá lớn, tôi không có quyền hi vọng xa hơn. Tôi nghiêng rằng, tự dằn lòng không được gọi anh nữa. Tôi đủ tự tôn để không làm thế. Tôi sẽ tự cứu lấy mình.

Hết lần này tới lần khác, tôi cố trèo ra khỏi chốn tù ngục. Đã vài lần tôi bò lên được mấy bước, vô cùng đau đớn, rồi lại tuột tay khỏi thành giếng trơn trượt. Móng tay tôi nứt bầm và tứa máu, hơi thở hỗn hển đứt quãng. Dựa sát vào thành giếng, tôi chưa xót nghĩ về sự yếu đuối của thể xác. Cái chết luôn quấn quanh tôi, dù tôi vừa mới thoát khỏi móng vuốt của thần chết, nhưng chẳng mấy chốc nó

lại vồ lấy tôi. Tôi đã trốn thoát một lần từ Đồng bằng Người chết, nhưng tôi đã chẳng làm được như vậy nếu chỉ có một mình. Có lẽ rất cuộc, tôi thật ngạo mạn khi nghĩ rằng mình chẳng cần ai giúp.

"Er Lang!" Tôi gào lên. "Er Lang! Anh đang ở đâu?"

Tôi dựa vào thành giếng, hai cánh tay đau nhức, chân yếu ớn run rẩy. Ánh sáng mờ dần, nước mắt nhòe nhoẹt trên mặt tôi hòa vào những giọt mưa đang tuôn xối xả. Tôi kiệt quệ, cảm tưởng sức lực đang rút đi, cũng như hơi ấm thân thể đang bị nước mưa lạnh buốt thay thế. Dù chỉ muốn được ngồi xuống, nhưng tôi vẫn cố tránh xa bùn lầy và những thứ ảm bên dưới. Chốc chốc tôi lại hét lên kêu cứu, nhưng khu đất rộng lớn đến độ chẳng ai nghe thấy tiếng tôi, nhất là giữa mưa gió bão bùng. Thực nực cười, thậm chí là điên rồ khi nghĩ rằng tôi sắp mất mạng, ngay sau khi tốn biết bao công sức để giành lại thân xác của mình. Lão Wong nói đúng, tôi là một đứa ngu ngốc rách việc, kẻ đã tự tay quẳng đi cơ hội có được hạnh phúc, cơ hội được gả cho Tian Bai, cơ hội trở thành một người vợ, người mẹ. Đã bao nhiêu thời gian trôi qua rồi? Hàng giờ, hay chỉ mới vài phút? Rằng tôi va vào nhau lập cập, những suy nghĩ trong đầu càng lúc càng rời rạc. Tôi khẩn cầu tướng quân Trịnh Hòa, viên đô đốc đã dong buồm qua vùng biển khơi năm trăm năm trước, và mẹ tôi, bất kể bà đang ở chốn nào trên Đồng bằng Người chết. Tôi lấp bấp cầu khẩn, và hứa hẹn sẽ an phận, sẽ không bao giờ phạm sai lầm tương tự nếu Er Lang xuất hiện. Chỉ thêm một lần này nữa thôi.

"Er Lang!" Tôi kêu lên lần nữa, giọng khàn đặc. "Er Lang, đồ ngốc! Đồ không biết giữ lời!"

"Đây là cách cô xin giúp đỡ đấy hả?" Và rồi anh ở đó, nhìn xuống tôi. Nước mưa tràn quanh viền chiếc mũ nan như muôn vàn chiếc

kim khâu bằng bạc đan vào nhau. "Cô đang làm cái quỳ gì vậy?"

Cảm giác nhẹ nhõm khi nhìn thấy anh làm đầu gối tôi run rẩy. Tôi tự hỏi liệu anh có phải chỉ là một ảo ảnh vẽ ra bởi làn mưa loang loáng, nhưng sự tức tối trong giọng nói của anh quá đối chân thật. Tôi bắt đầu lắp bắp, cố giải thích về những việc đã xảy ra, nhưng anh lắc đầu, "Để sau đi."

Trước ánh mắt hoảng hốt của tôi, anh nhảy xuống đáy giếng.

"Anh làm gì vậy? Sao anh không kiếm lấy một sợi thừng?" Tôi cuống lên, suýt bật khóc. "Anh... mất trí rồi. Làm sao chúng ta thoát được ra ngoài?"

Er Lang ngấm ngĩa đôi giày đang đeo với vẻ ngán ngấm. "Đáng lẽ cô phải bảo ta rằng dưới này có bùn chứ."

"Anh chỉ nói được thế thôi sao?" Nhưng tôi quá hạnh phúc vì được gặp Er Lang đến mức ôm anh thật chặt. Dù than vãn về đôi giày, nhưng dường như anh không thấy phiền khi tôi dán chặt gương mặt nheo nhuốc vào vai anh.

"Lần trước là ở nghĩa địa, và lần này là ở đáy giếng," anh nhận xét. "Rốt cuộc cô đang làm gì vậy?"

Khi nghe tôi giải thích, giọng anh lạnh băng. "Thế ra, cô cứu mạng một kẻ giết người và để bản thân mình bị bỏ lại đây hả? Cô mong ước được chết đi phải không?"

"Sao anh lại cáu chứ?" Gạt chiếc mũ nan ra sau, tôi nhìn ngấm gương mặt anh. Thật sai lầm khi đối diện với vẻ đẹp hớp hồn này.

"Lỡ gãy cổ thì sao? Sao cô không để mọi việc cho những người có trách nhiệm giải quyết?"

"Tôi không cố ý làm thế." Thật không thể tin nổi, chúng tôi lại tranh cãi. "Và anh đã ở đâu suốt thời gian qua? Anh gửi cho tôi một lời nhắn thì chết à!"

"Làm sao ta gửi được khi cô chẳng bao giờ ra ngoài một mình?"

"Nhưng anh có thể đến bất cứ lúc nào kia mà. Tôi đã chờ đợi anh bao lâu, có biết không hả?"

Er Lang cúi kính, "Đó là lời cảm ơn ta đáng được nhận à?"

Nếu suy nghĩ cẩn trọng, chẳng đời nào tôi dám làm thế. Nhưng tôi đã tóm lấy cổ áo choàng và kéo mặt anh lại sát phía mình. "Cảm ơn." Tôi nói, rồi hôn anh.

Tôi định tách ra, nhưng anh giữ tôi lại, bàn tay đặt sau gáy tôi.

"Cô lại sắp than vãn đấy phải không?" Anh cất tiếng.

Tôi im lặng lắc đầu. Mặt hồng rực, nhớ lại mình đã ngu xuẩn thế nào khi phàn nàn về cái lưới của anh. Có lẽ Er Lang cũng nhớ lại chuyện này, vì anh đang nhìn tôi bằng vẻ mặt khó dò.

"Vậy thì mở miệng cô ra."

"Tại sao?"

"Vì ta sắp đặt lưới mình vào đó."

Thật không tưởng tượng nổi anh dám đùa cợt như thế vào lúc này. Mặc dù điên tiết, tôi vẫn lao vào vòng tay anh. Nửa buồn cười,

nửa bức tức, tôi ngấu nghiến nhấn miệng mình vào miệng anh. Er Lang ghì chặt tôi vào vách giếng. Hơi lạnh từ mặt đá xuyên qua lớp vải áo ướt nhẹ làm lưng tôi lạnh cóng, nhưng nơi cổ tay tôi chỗ anh đang nắm lấy lại nóng tới rất bỏng. Tôi thở hổn hển, cảm nhận hơi ấm của Er Lang khi đầu lưỡi anh trượt vào miệng mình. Tim tôi đập dồn dập, cả cơ thể run rẩy không sao kiểm soát nổi. Chỉ còn môi anh nhấn chặt. Chỉ còn lưỡi anh trượt từng đường nóng bỏng. Tôi muốn khóc, nhưng không giọt lệ nào chảy ra. Một dòng sông băng đang tan chảy trong tôi, cốt tủy tôi mềm nhũn như nhựa sáp trong vòng tay anh. Tai tôi ong ong, chỉ còn nghe thấy tiếng thở gấp gấp của cả hai, và tiếng tim tôi đập rộn trong lồng ngực, tiếng rên cố nén nãy giờ buột khỏi miệng. Anh thở dài và buông tôi ra.

"Tháng sau cô kết hôn đúng không?"

Mặt tôi đỏ bừng, hai tay run rẩy. "Xin lỗi, đáng lẽ tôi không nên làm như vậy."

"Chúc mừng cô. Hẳn cô phải hạnh phúc lắm."

Tôi chẳng biết phải quay đi đâu trong không gian chật hẹp này. Er Lang cũng không nhìn vào mắt tôi, anh ngược lên khoảng trời nhỏ hẹp, đặc quánh những đám mây đông.

"Chúng ta nên ra khỏi đây." Giọng anh thật tỉnh táo. Tôi chẳng còn biết nói gì hơn.

Chẳng tốn mấy sức lực, anh nhấc tôi lên vai và bắt đầu trèo. Tôi không biết làm thế nào anh lại tìm được chỗ đặt chân, bấu tay trên vách giếng trơn trượt này và dễ dàng di chuyển. Cơ thể anh nhẹ nhàng, khỏe khoắn, khỏe hơn những người đàn ông bình thường rất nhiều, như từ lâu tôi đã nghi ngờ. Tôi thấy chóng mặt, cổ bám chặt

lấy anh, cảm thấy mình chẳng khác gì bao gạo. Khi tôi mở mắt, chỉ còn thấy bóng tối đen kịt phía dưới. Máu ở cổ tôi chảy ràn rạt. Theo mỗi bước di chuyển, tôi cảm nhận được cơ bắp ở lưng anh siết vào rồi giãn ra dưới những ngón tay mình. Lên tới nơi, anh đặt tôi xuống đất. Ôm bàn tay tứa máu của mình, tôi thực sự cảm thấy kiệt sức. Tôi sợ rằng anh sẽ bỏ tôi lại lần nữa.

"Điều gì đã xảy ra với lão Awyong và Lim Tian Ching?" Tôi hỏi, sau một thoáng im lặng căng thẳng.

"À," anh nói, "Cũng nhờ vào bằng chứng cô cung cấp, một số kẻ đã bị bắt giữ, bao gồm cả người trước đó đã cầu hôn cô. Chúng đã được giải tới tòa chờ phán quyết."

"Thế còn Fan? Một con quỷ đầu trâu nói nó sẽ giải cô ta về dinh thự nhà họ Lim."

"Fan chưa bao giờ tới đó. Ta sợ rằng chẳng còn dấu vết của ả nữa."

Tôi im lặng, cố chấp nhận sự thật. Quả là một cái kết tồi tệ cho Fan. Er Lang không nói thêm gì, nhưng anh nhìn tôi chăm chú.

"Ta đã báo hại cô một điều," cuối cùng anh mở lời. "Cô có quyền được biết, nhưng rồi đây cô sẽ không được sống một cuộc đời bình thường nữa rồi."

Tôi cắn môi, "Anh tới để tước linh hồn tôi đi, phải không?"

"Ta đã nói với cô rồi, chuyện đó không nằm trong quyền hạn của ta. Nhưng cô sẽ không chết sớm đâu. Thực ra, cô sẽ không chết trong một thời gian rất dài, dài hơn nhiều so với lúc đầu ta tưởng, ta e là vậy. Cô cũng sẽ chẳng già đi một cách bình thường."

"Vì tôi đã hút dương khí của anh?"

Anh nghiêng đầu, "Đáng lẽ ta phải dừng cô lại sớm hơn."

Tôi nghĩ tới những năm tháng đằng đẵng phía trước, những năm tháng cô độc khi mọi người yêu thương đều đã lìa trần. Đám con cháu kiểu gì cũng thắc mắc về sự trẻ trung kì quái của tôi, cho rằng tôi thật bất thường, luôn rằm rì niệm phép như những người phụ nữ Java xâu kim vàng lên mặt và ăn thịt trẻ con. Trong văn hóa Trung Hoa, không gì may mắn hơn là được chết đi khi đã đủ già và được cháu con toàn gia tộc tưởng nhớ kính yêu. Sống lâu hơn con cháu và kéo dài mãi kiếp góa phụ khó mà được coi là phúc phần. Nước mắt dâng tràn mi tôi. Không hiểu tại sao, thái độ của tôi khiến Er Lang bực tức, quay mặt đi hướng khác. Nếu tồn tại vẻ đẹp nào hơn cả sự hoàn mỹ, thì đó chính là gương mặt nhìn nghiêng của anh lúc này. Và tôi khá chắc rằng, anh hoàn toàn ý thức được mình tuần tú thế nào.

"Đó không hẳn là điều tốt, nhưng cô sẽ thấy được thế kỉ sau ra sao, và ta nghĩ đó là một kỉ nguyên thú vị."

"Đó chính là điều Tian Bai đã nói." Tôi cay đắng. "Tôi sẽ sống lâu hơn anh ấy bao lâu?"

"Đủ lâu." Anh đáp, rồi hạ giọng, "Dù thế nào cô cũng sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc."

"Tôi không nghĩ về anh ấy." Tôi trả lời. "Tôi nghĩ về mẹ tôi. Đến lúc tôi chết, bà hẳn đã đầu thai kiếp khác từ rất lâu rồi. Tôi chẳng bao giờ được gặp bà nữa." Tôi òa khóc nức nở, nhận ra mình đã mù quáng hi vọng được gặp lại mẹ đến mức nào, dù biết rằng mẹ sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu được rời khỏi Đồng bằng Người chết. Thế

là kiếp này chúng tôi sẽ rời xa vĩnh viễn, kí ức của bà sẽ bị xóa sạch và linh hồn bà sẽ lãng quên tôi.

"Đừng khóc." Er Lang vòng tay ôm lấy tôi, và tôi vùi mặt vào ngực anh. Mưa tiếp tục trút xuống, dày đặc như tấm rèm nước vây quanh. Thế nhưng tôi không hề bị ướt.

"Nghe này," anh nói, "Khi mọi người quanh cô đều đã qua đời, và cô thấy không thể giả vờ như mọi chuyện vẫn bình thường được nữa, ta sẽ quay lại bầu bạn cùng cô."

"Có thật vậy không?" Một niềm hạnh phúc lạ lẫm bắt đầu nhen nhóm, cuộn lấy và siết chặt trái tim tôi.

"Ta sẽ không bao giờ nói dối cô."

"Giờ tôi đi với anh luôn không được à?"

Anh lắc đầu, "Chẳng phải cô sắp kết hôn sao? Thêm nữa, ta thích phụ nữ lớn tuổi. Chắc khoảng năm mươi năm nữa cô mới hợp với ta."

Tôi lờm anh, "Nếu tôi không muốn đợi thì sao?"

Anh nheo mắt, "Ý cô là không muốn kết hôn với Tian Bai nữa?"

Tôi cụp mắt.

"Đi cùng ta không phải là việc dễ dàng với cô đâu." Anh nói bằng giọng cảnh cáo. "Cô sẽ gần hơn với thế giới tâm linh và chẳng thể sống cuộc đời bình thường được nữa. Công việc của ta đòi hỏi phải ẩn thân, nên ta không thể cho cô mở mày mở mặt được. Sẽ chỉ có một căn nhà nhỏ trong một thị trấn xa lạ nào đó. Ta không thể túc

trực bên cô mọi lúc, và cô phải sẵn sàng di chuyển mỗi khi có chỉ thị."

Tôi lắng nghe, càng lúc càng ngỡ ngàng, "Anh đang đề nghị tôi làm tình nhân hay làm người hầu theo giao ước vậy?"

Khóe miệng anh giật nhẹ, "Ta không nuôi tình nhân, phiền phức lắm. Ta đang hỏi cưới em, dù sau này chắc sẽ hối hận. Và nếu em cho rằng nhà họ Lim làm khó em trong cuộc hôn nhân này, thì cứ chờ đến khi gặp họ hàng nhà ta rồi biết."

Tôi siết chặt thêm vòng tay đang ôm anh.

"Cuối cùng cũng chẳng nói nổi nữa kìa." Er Lang càu nhàu. "Cứ ngẫm nghĩ về những lựa chọn em có. Thẳng thắn mà nói, nếu ta là phụ nữ, chắc ta sẽ chọn cái đầu tiên. Ta không bao giờ đánh giá thấp tầm quan trọng của gia đình."

"Nhưng trong năm mươi năm ấy thì anh sẽ làm gì?"

Đúng lúc anh định trả lời thì tôi nghe thấy tiếng gọi yếu ớt từ đằng xa vọng tới, và thấp thoáng sau làn mưa mau hạt, tôi lơ mơ thấy bóng Yan Hong chạy ra từ những tàng cây, Tian bai đang chạy ngay cạnh cô.

"Hai tuần nữa hãy cho ta câu trả lời." Er Lang nói, rồi biến mất.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

39

Tian Bai đưa tôi về trên một chiếc xe kéo. Anh xanh xao và chẳng nói gì nhiều, chỉ hỏi han xem tôi có ổn không. Tôi run rẩy trong lớp áo xống ướt đầm vì đã từ chối vào nhà họ thay đồ. Trái tim chất chứa nhiều cảm xúc, trí óc cuộn trào suy tư như một cơn dông thả xuống đầy vụn giấy. Phũ họ Lim nhìn tôi cau có hơn ngày thường, những mái tóc như đang tuôn từng dòng thác lệ theo cơn mưa lớn chưa ngừng. Cả gia đình họ chộn rộn. Không ai thực sự hỏi han làm cách nào tôi thoát khỏi đáy giếng. Tôi đoán rằng cánh tay sây sát và bàn tay rướm máu của mình khiến họ nghĩ rằng tôi đã tự trèo ra được. Chẳng ai nằng nặc bắt tôi thay đồ, hay quở trách tôi vì nhờ đâu nhiễm phong hàn như phong cách của vú. Chỉ duy có Tian Bai, giữa những tiếng huyền não xung quanh, lẳng lặng phủ tấm áo choàng vải thô lên vai tôi. Sau đó tôi biết được rằng Lim phu nhân đã tấn công Tian Bai khi anh vừa về tới nhà, dù tới tận khi lão Wong quay về tối hôm đó, tôi mới được nghe câu chuyện hoàn chỉnh.

"Bà ấy cầm một con dao làm bếp đợi cậu ta về." Lão kể. "Tôi chẳng hiểu làm sao bà ấy vớ được con dao đó, nhưng bà ấy đã cố đâm cậu ta."

May mắn thay, thể trạng yếu ớt đã phản bội bà ta, và Tian Bai thoát được, chỉ bị một vết cắt xấu xí trên cánh tay. Tôi đã nhìn thấy vết thương đó khi anh đưa tôi về, được băng bó qua loa bằng bông gạc. Trông anh kiệt sức, mỗi một đến cùng cực, và tôi tự hỏi phải chăng anh đi cùng tôi chỉ để tạm thời thoát khỏi mớ hỗn độn ở nhà.

Trong suốt đoạn đường ngắn ngủi, tôi liếc trộm anh vài lần. Những góc khuất tăm tối mà tôi từng gán cho anh dường như đã bay biến cùng mỗi hoài nghi về vụ án giết người. Bọng mắt anh đầy những vết nhăn, và một mảng mực loang lổ trên cổ tay trái chiếc áo anh đang mặc. Anh chỉ là một người đàn ông có gia đình sắp tan vỡ, một người đàn ông tốt, nếu Yan Hong đã tin tưởng đến thế. Lòng tôi bỗng ngập tràn niềm trù mến không ngờ, dù đôi môi sưng phồng đang không ngừng nhắc nhở tôi về điều khác.

Điều cuối cùng Tian Bai khi đỡ tôi khỏi xe kéo là nhờ tôi giữ im lặng về tình trạng của Lim phu nhân. Tôi gật đầu, hiểu rằng đó là việc mình phải làm và không được để chút tai tiếng nào chạm đến nhà họ. Bên ấy đang cân nhắc gửi bà vào nhà thương điên, dù hành động này sẽ gây không ít ô nhục cho gia đình.

"Sẽ tốt hơn nhiều nếu giữ bà ở nhà, nhưng cần có người trông chừng sát sao." Tian Bai liếc tôi, vẻ hỏi lỗi. "Em có phiền không nếu chúng ta trì hoãn lễ cưới?"

Tôi chẳng phiền lòng chút nào, dù không thể hiện rõ ra. Tian Bai nắm lấy tay tôi.

"Li Lan, tôi rất mừng vì có em."

Sợ rằng anh sẽ hôn mình, tôi hơi xoay mặt đi, lòng dấy lên mặc cảm tội lỗi, nhưng anh chỉ siết chặt tay tôi.

"Em xin lỗi." Tôi nói, chẳng biết mình đang xin anh tha lỗi điều gì.

"Tại sao?" Anh hỏi. "Yan Hong nói với tôi rằng em đã cứu cô ấy."

Tian Bai khẽ chạm vào tóc tôi. Cách xử sự bình tĩnh, khả năng ứng phó trước tình thế khó khăn, tất cả đều là những tố chất tôi

ngưỡng mộ ở anh. Tian Bai sẽ là một người chồng tốt, một người mưu trí và đáng tin cậy. Giữa cơn rối loạn, anh vẫn nhớ đến việc khoác áo lên đôi vai ướm sưng của tôi. Nhớ lại cử chỉ thân tình giản dị ấy, tôi không thể không áp tay mình lên má anh. Nếu tôi lấy anh, cả gia đình và chính bản thân tôi chắc chắn sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Thực sự ngạc nhiên khi chúng tôi được người nhà họ Lim viếng thăm và quà cáp liên tục suốt mấy ngày sau đó. Tôi đã nghĩ mình là người họ không muốn gặp nhất, vì tôi biết sự thật về việc Lim phu nhân cố giết mình và Yan Hong trước khi mưu đồ sát hại Tian Bai. Tới ngày thứ ba, đích thân người chú của Tian Bai, Lim Teok Kiong lão gia tới gặp tôi. Vú cuống cuống báo cho tôi về chuyến viếng thăm đột ngột này, tóm lấy tay tôi và vội vã buộc tóc cho tôi.

"Quần áo!" Bà rít lên. "Cô không thể ăn mặc thế này mà ra gặp ông ấy được."

Bà cau mày trước bộ quần áo baju panjang sơ sài tôi đang mặc, nhưng giờ đã quá muộn để chỉnh đốn tươm tất. Thêm nữa, tôi ngờ rằng ông có nhiều thứ để quan tâm hơn là chiếc váy của đứa cháu dâu tương lai. Khi tôi bước vào phòng khách, ông ngồi bên cha như thể tình bạn giữa họ chưa bao giờ sứt mẻ. Giờ cách nhìn của tôi về ông đã khác. Tôi nghĩ đến bà vợ thứ tư của ông nội ở Đồng bằng Người chết và tự hỏi sao Lim Teok Kiong có thể là gã tình nhân bỏ mặc bà ta sống trong đau đớn và tổn thương giày vò. Nhưng trông ông vẫn vậy, phương phi và thỏa mãn, hình ảnh thường thấy ở các thương gia giàu sang.

Đôi mắt ti hí hấp háy hết như mắt Lim Tian Ching nhìn chăm chăm vào tôi, và sau một hồi hỏi thăm quanh co về sức khỏe, ông bắt đầu nói về khoản nợ của cha. Như Yan Hong cho biết, các món

nợ ấy đã được Tian Bai trang trải giúp từ lâu. Nhưng giờ chú anh lại mang tới đề nghị hấp dẫn hơn, ông nói vì hai nhà sắp trở thành thân thích, nên ông đã tái đầu tư khoản vốn còn lại của cha nhằm giúp cha có một nguồn thu tuy khiêm tốn nhưng ổn định. Rồi Lim lão gia tiếp tục nói về việc ông mến mộ tôi ra sao, và rằng ông được nghe rất nhiều lời khen ngợi về học thức của tôi. Nghe đến đây, cha tự hào tới mức mặc cho tôi phản đối vẫn tất tả chạy về thư phòng để lấy cho ông xem một bức thư pháp do tôi viết. Khi cha đi khuất, Lim Teck Kiong lão gia hỏi tôi liệu đã bao giờ tôi nghĩ tới việc đi du học chưa.

"Một cô gái như cháu nên được nhận một nền giáo dục chuẩn mực," ông nói, "Đặc biệt là ở Anh quốc, ở đó có những ngôi trường đại học dành cho các quý cô. Cháu nghĩ sao?"

Nếu ở thời gian và không gian khác, hẳn tôi đã nhảy dựng lên vì lời đề nghị này, nhưng giờ đây, bụng tôi quặn thắt lại. "Thế còn hôn lễ thì sao ạ?" Tôi hỏi.

"Tian Bai sẽ chờ tới khi cháu quay lại. Chẳng việc gì phải vội vàng, hai người còn trẻ mà."

Tôi nghe vú khế khịt mũi, bà đang trốn sau cánh cửa. Còn trẻ, thật ư? Theo suy nghĩ của bà thì đáng lẽ tôi phải lấy chồng từ lâu rồi. Nhưng tôi không dám cãi lại người đàn ông quyền thế này. "Thưa chú, nước Anh xa lắm, cháu sợ mình sẽ nhớ thương gia đình và Tian Bai lắm."

"Hẳn rồi. Chà, nếu đó là cảm nhận của cháu, thì có lẽ chúng ta nên tổ chức hôn lễ sớm hơn. Nhưng nhớ là, nếu khi nào cháu mong ước được đi học hay chu du đâu đó, thì cháu không cần lo lắng cho kinh tế gia đình mình. Đã có ta ở đây sẵn lòng giúp đỡ cháu."

Tôi nhìn ông, nhớ đến câu chuyện Yan Hong kể rằng ông từng đánh Tian Bai đến mức hai ngày không ngồi xuống được. Nhưng rốt cuộc, Tian Bai lại nên người hơn đứa con trai hư hỏng của ông nhiều lắm. Tôi hiểu ông muốn gì. Ông không muốn rước tôi về làm dâu, khi tôi biết quá nhiều sự thật bẩn thỉu của gia đình họ. Nếu chính quyền Anh quốc phát hiện ra những âm mưu giết người đó, họ sẽ dùng chúng làm cái cớ để răn đe nhà họ Lim, làm gương cho những người khác, và chắc chắn nó sẽ gây ra một vụ bê bối lớn. Nhưng nếu không thể đẩy tôi đi xa, điều tốt nhất ông có thể làm là giám sát tôi chặt chẽ. Không thể để mình ông thao túng trò chơi này được, tôi thầm nghĩ, quên bằng việc mình còn đang phân vân cuộc hôn nhân với Tian Bai. Tôi rướn người về phía trước và nở nụ cười mê hồn tôi học được từ Fan.

"Chú à, chú thật tử tế với cháu, và cả với cha cháu nữa. Cháu rất biết ơn."

Tuy ông vẫn tiếp tục quan sát tôi, nhưng tôi đã nhận ra một sự thay đổi, dù chỉ rất nhỏ, trên gương mặt ông. Đôi mắt ông mở lớn hơn và một nụ cười ngớ ngàng thoáng qua khuôn mặt. Fan từng chê tôi không biết sử dụng lợi thế về gương mặt và cơ thể, rằng thật phí phạm khi tôi ở trong thân xác này. Giờ thì tôi nhận ra ả đã đúng. Thật kì cục khi nghĩ rằng quyền lực trên thế giới này lại nằm trong tay mấy ông già và các cô gái trẻ. Dẫu vậy, sau khi ông ra về, tuy hơi hổ thẹn, nhưng tôi lại hả hê lạ thường. Con đường phía trước thật không dễ dàng, nhưng tôi nghĩ mình có đủ khả năng để tự bước vào nhà họ Lim.

Thật khó tin khi viễn cảnh hôn nhân hoàn toàn mờ mịt đối với tôi ban đầu, giờ lại thành ra có hai lựa chọn, dù khó có thể nói mỗi nào lí tưởng hơn. Đáng lẽ tôi phải thấy hạnh phúc, nhưng thực tế, tôi khá

âu sâu. Vú đã nhồi vào đầu tôi đủ thứ tư tưởng. Trong cộng đồng người Hoa sinh sống tại vùng vịnh này, hôn nhân là việc trọng đại, một mối ràng buộc nhằm duy trì giống nòi và những lợi ích về kinh tế. Theo lẽ ấy, lời cầu hôn của Er Lang chẳng đáng để cân nhắc tới. Sự thật là tôi vẫn chưa hết choáng váng trước lời cầu hôn của anh.

Tôi biết rất ít về Er Lang. Ít hơn nhiều so với những gì tôi biết về nhà họ Lim, cùng những sự thật xấu xa ẩn sau lớp vỏ hào nhoáng ấy, dù Er Lang đã cảnh báo tôi rằng gia đình anh còn tệ hơn thế. Tệ tới đâu, tôi chẳng thể nào hình dung nổi, nhưng anh chưa bao giờ dối gạt tôi. Đó hẳn là một trong những đức tính phi thường của anh. Đi theo Er Lang nghĩa là tôi sẽ bước vào một thế giới chưa từng biết, tận cùng của những khao khát và những nỗi kinh hoàng. Tôi không chắc liệu mình có đủ can đảm để theo anh, bất chấp tất cả, như cách anh đã liều mạng vì tôi khi còn ở Đồng bằng Người chết không. Chúng tôi quá khác nhau, nhưng tôi sẽ chẳng thể nào hành động như anh được.

Tâm trí cứ mãi lang thang tận đâu đâu, nên tôi thậm chí chẳng thể khâu một đường cho thẳng thớm. Ước gì tôi có thể nói chuyện với mẹ lần nữa. Hơn ai hết, tôi mong được bà khuyên hủ, vì bà đã trải nghiệm cuộc sống ở cả hai cõi âm dương. Nhưng bây giờ tôi hoàn toàn đơn độc, không có ai để tâm sự cùng. Bất kể lựa chọn hướng nào, tôi sẽ đều phải trả giá đắt. Nếu đi cùng Er Lang, tôi sẽ sống một cuộc đời lạ lẫm, không thể trọn vẹn, mãi lang thang trên những mảnh đất hoang vu cùng với ma quỷ và những linh hồn, dù tôi vẫn thầm mong được gặp mẹ lần nữa. Thậm chí tôi còn không chắc liệu mình có thể sinh con không, dù tôi nhớ rằng các hoàng đế Trung Hoa vẫn luôn tuyên bố họ là hậu duệ của loài rồng. Tôi tự hỏi liệu mình có điểm phúc sinh con cho một chủng loài kì lạ như vậy không.

Nếu tôi chọn ở lại cùng Tian Bai, tôi sẽ có một cuộc hôn nhân yên ảm và đảm bảo cho gia đình mình được sống trong sung túc. Nhưng điều đó có nghĩa là tôi sẽ phải sống với đặc sản gia truyền là bản tính điên loạn, ưa giết chóc của nhà họ Lim. Ngoài ông chú của Tian Bai, tôi sẽ phải đối đầu với cả đồng thê thiếp ở nhà họ. Tôi phải tự rèn luyện bản thân, học cách thuần phục họ như cách Lim phu nhân hay Yan Hong đã làm. Tôi khá ngạc nhiên khi Yan Hong quay lại cứu tôi. Sẽ có lợi cho chị hơn nếu bỏ mặc tôi chết mục nơi đáy giếng. Vài ngày sau chuyến thăm của Lim Teck Kiong, Yan Hong đã tới thăm tôi.

Khi chị tới, tôi đang ở sân sau dọn chuồng gà. Lão Wong luôn nuôi vài con gà, vỗ béo chúng khoảng một tháng trước khi thịt, và không cho phép chúng ra khỏi chuồng cho tới khi béo mẫm và ngon lành. Trong gia đình quyền thế như nhà họ Lim, con gái sẽ chẳng bao giờ phải động tay vào những việc thế này, nhưng Ah Chun kêu ca rằng lông gà làm cô hắt xì liên tục, nên sáng nay lão Wong đã căn nhắc rồi đưa cho tôi cái bồ cào. Tôi giật mình ngại ngùng khi thấy Yan Hong xuất hiện cùng vú, như thể vị thế của chúng tôi vừa bị đảo ngược. Lạ lùng thay, vú không thúc giục tôi thay đồ. Trông bà rất hài lòng và đột nhiên tôi nhận ra đó là vì đối với đàn bà con gái nhà họ Lim, tôi cần phải tạo ấn tượng rằng mình sẽ trở thành nàng dâu đức hạnh và tần tảo, chứ không giống như với ông chú của Tian Bai, vì đàn ông sẽ trân trọng những phụ nữ xinh đẹp. Vú nói bà phải đi lấy món bánh chín tầng mây kuih lapis do chính tay tôi làm (điều này hoàn toàn là bịa đặt) và mời hai tiểu thư vào nhà dùng trà.

"Chị nợ em," Yan Hong nói ngay khi chúng tôi chỉ còn một mình, "Vì em đã cứu chị."

Không biết phải đáp lại thế nào nên tôi giữ im lặng.

"Chị không cố ý giết Tian Ching, dù em có tin hay không, thì đó thực sự chỉ là một tai nạn." Chị vắn vẹo đan hai tay vào nhau. "Nó luôn luôn làm mình làm mẩy, như một cách trừng phạt người khác mỗi khi thấy bị ngó lơ. Đêm đó sức chịu đựng của chị đã đến giới hạn. Chị có sẵn một ít ma hoàng từ một đơn thuốc ngày trước. Chị nghe nói nếu dùng lượng lớn hơn sẽ dẫn đến nhức đầu và ói mửa, chứ chị không hề nghĩ nó sẽ đột tử như thế."

Ma hoàng là thảo dược chứa chất kích thích, có công dụng giảm ho và long đờm khi cho vào trà. Nhưng đến tôi còn có chút kiến thức về tính chất nguy hiểm của loại thảo dược này, nên khó lòng tin được Yan Hong lại không hề hay biết về những tác dụng phụ của nó.

"Em không định kể với ai chứ?" Chị cắn chặt môi, đó là dấu hiệu cho thấy trạng thái căng thẳng ở Yan Hong mà tôi từng được chứng kiến khi đi lang thang bên nhà họ Lim trong tình trạng hồn lìa khỏi xác.

Tôi lắc đầu. Tôi là ai mà có quyền phán xét chị cơ chứ, và tôi nào biết chính xác những gì xảy ra đêm đó? Yan Hong nhìn đi chỗ khác với vẻ vừa hồ thẹn, lại vừa an tâm.

"Chị mừng vì em sẽ kết hôn với Tian Bai." Cuối cùng chị cũng nói. "Anh ấy thật may mắn khi lấy được em, vì cần có người đứng ra lo liệu mọi sự trong nhà."

"Sao không phải là chị?"

"Chồng chị có gia đình và công việc kinh doanh tại Singapore. Chị đã nói với anh ấy rằng mình muốn chuyển đến đó." Chị ngồi thẳng dậy, cố tránh ánh mắt tôi. "Càng ít mối bận tâm thì sẽ càng tốt

hơn cho em và Tian Bai. Hãy chăm sóc anh ấy chu đáo, được không em? Anh ấy sống trong nhà ta cũng chẳng dễ dàng gì."

"Anh ấy có biết sự thật về cái chết của Lim Tian Ching không?" Tôi hỏi.

"Không, dù chắc hẳn anh ấy từng nghi ngờ. Chị đã suýt kể thật với anh ấy. Bây giờ chị quá rối loạn..."

"Đừng kể." Tôi khuyên. Chúng tôi đều hiểu rằng Tian Bai sẽ cố gắng bảo vệ chị. Tốt hơn hết hãy để tôi gánh bí mật này thay anh.

"Cảm ơn em." Yan Hong nói.

Chúng tôi đi vào nhà trong im lặng. Sẽ tuyệt biết bao nếu mọi chuyện khác đi, vì dù biết rõ những gì Yan Hong đã làm, tôi vẫn thấy yêu quý người phụ nữ này.

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

40

Mỗi ngày đều trôi qua thật nhanh, ngày nối tiếp ngày. Chẳng mấy chốc, kì hạn nửa tháng của tôi đã sắp hết. Đạo này chẳng mấy khi ngủ được, đầu tôi nặng trĩu những nghĩ suy và hối hận. Tôi cười sằng sặc trước những mẩu chuyện tếu của lão Wong và khóc thầm trước đôi hài vú tĩ mẩn thêu cho mình. Lựa chọn dễ dàng hơn cả là kết hôn cùng Tian Bai và trải qua những năm tháng phía trước cùng anh và gia đình, cố gắng che giấu sự trẻ trung bất thường của mình. Và khi thời hạn năm mươi năm kết thúc, tôi sẽ chờ Er Lang nếu anh còn nhớ lời hứa. Nhưng đó chỉ là con đường hèn nhát.

Tôi nghĩ rằng từ lâu mình đã biết rõ điều bản thân mong muốn. Có lẽ là từ khi Er Lang nắm tay tôi ở Đồng bằng Người chết, nơi hai chúng tôi là những sinh linh duy nhất. Hoặc, thành thật mà nói, là từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy mặt anh. Cũng có khả năng hạt giống của mối duyên ấy đã được gieo từ trước đó, khi bà đồng đền Sam Poh Kong bảo tôi đốt tiền âm phủ cho chính mình. Phải chăng bà đã đoán được rồi đây tôi sẽ cắt đứt mối liên hệ với dương gian và chẳng bao giờ hòa hợp với nhân thế được nữa? Có lẽ lúc trước tôi nên để mình chết đi, chứ đừng cố trở lại thân xác này làm gì.

Ai đã nhìn thấy ma quỷ và linh hồn đều sẽ bị vấy bẩn, và xa hơn cả lão Wong, tôi đã xâm phạm tận nơi nà không người sống nào được phép đặt chân tới. Tôi đã nói chuyện với người chết, phục dịch trong nhà của họ và ăn đồ cúng tế. Hai thế giới của tôi chồng chéo lên nhau như những lớp thủy tinh méo mó. Tôi cảm thấy mình như

bị ám, luôn bồn chồn trong quỹ đạo nhỏ hẹp của những buổi mặt chực mà trước đây mình từng thấy lôi cuốn biết bao. Chốc chốc tôi lại liếc qua vai mỗi khi có gió và bóng râm, khát khao những điều bị cấm đoán.

Ông chú của Tian Bai đã hứa rằng cha, vú và lão Wong sẽ được chăm sóc chu đáo nếu tôi muốn đi một hành trình dài. Ông chẳng quan tâm tôi đi đâu, miễn là tránh xa khỏi nhà họ Lim. Tôi sẽ phải bắt ông thỏa thuận thế nào đó, và lâu lâu lại quay về thăm nom họ nếu được phép, dù giờ tôi không chắc mình sẽ rời đi lúc nào, tới đâu. Có lẽ họ tưởng tôi đi du học, hoặc đơn giản hơn là tôi chỉ đột nhiên biến mất vào một đêm sáng trăng, như trong những câu chuyện hồn ma bóng quế. Tôi chỉ có thể hi vọng rằng sẽ có dịp quay lại thăm họ, dù chỉ làm một cơn gió thoảng qua. Và nếu họ qua đời trước tôi, hẳn là thế, tôi sẽ chờ đón họ dưới Đồng bằng Người chết.

Còn với Tian Bai, tôi không biết phải đối diện với anh thế nào. Hẳn anh sẽ rất thất vọng về tôi. Dù tôi sợ nếu gặp lại anh, mình sẽ dao động và chọn hướng giải quyết dễ dàng. Điều này đã từng xảy ra, khi tôi chỉ biết đứng đó ngậm hột thị trước mặt anh mà không thể nói ra sự thật. Dù anh thực sự rất tốt, nhưng anh chưa bao giờ hiểu tôi, cũng như tôi chưa bao giờ hiểu anh. Nếu trước đây có ai đó nhắc rằng, từ rất lâu rồi, vào ngày xem hát ở dinh thự nhà họ Lim, chẳng phải tôi đã thể hiện rõ ràng tình cảm của mình dành cho anh sao, chắc tôi sẽ cười sung sướng khi nghĩ rằng chúng tôi sinh ra là để dành cho nhau mất. Nhưng luôn có một dòng sông chắn giữa hai chúng tôi, như dải Ngân Hà chia cách Ngưu Lang và Chức Nữ. Dù tôi có cố sức thét gào hay kêu la thì vẫn chẳng thể vượt qua dòng sông ấy. Anh sẽ mỉm cười trước những khiếm khuyết của tôi và vuốt ve tôi bằng quà cáp, nhưng ánh mắt anh lại dành cho người khác, chứ không phải tôi.

Tôi muốn gặp lại Er Lang. Tôi không muốn phải đợi năm mươi năm hay lừa dối Tian Bai với tình yêu mà anh mãi mãi chẳng bao giờ nhận được. Trong bóng tối của hàng ngàn linh hồn khô héo, bàn tay Er Lang là thứ tôi kiếm tìm, và giọng nói của anh là âm thanh tôi khao khát. Có lẽ tôi vô cùng ích kỉ, nhưng một tương lai bên anh, dù bấp bênh mà đầy ắp nụ cười cùng cái vã, sẽ tốt đẹp hơn bị bỏ lại biết bao. Xét đến việc tôi đã tốn bao nhiêu sức lực để thoát khỏi cảnh ngộ trở thành cô dâu ma của Lim Tian Ching, thì thật nực cười khi tôi nguyện từ bỏ gia đình vì một người đàn ông thậm chí còn chẳng phải là người. Khi Er Lang tới, tôi sẽ cho anh biết rằng mình đã luôn coi anh là một con quái vật. Và rằng tôi muốn làm vợ anh.

THE END

LÀM DÂU CỎI CHẾT

Yangsze Choo
dtv-ebook.com

Chú Thích

1. Minh hôn

Tập tục dân gian về việc người sống kết hôn với hồn ma, hoặc đám cưới giữa các hồn ma, thường được tiến hành nhằm mục đích xoa dịu các vong hồn, hay để cứu những người bị ma ám. Văn chương Trung Hoa có nhắc nhiều đến tập tục này, nhưng nguồn gốc của minh hôn có lẽ bắt nguồn từ tục thờ cúng tổ tiên. Hôn phối đôi khi được tổ chức cho hai người đã khuất, và gia đình hai bên nhìn nhận cuộc hôn nhân này như một mối dây liên kết giữa họ. Thế nhưng, lại có nhiều trường hợp người sống kết hôn với người đã chết. Những trường hợp này phần lớn xảy ra do người còn sống muốn thỏa nguyện cho tình nhân đã chết của mình, hay trao danh phận cho tình nhân hoặc nàng hầu đã mất mà sinh được con nối dõi cho gia tộc. Đôi khi những cô gái nghèo chấp nhận bị gả vào những gia đình giàu có để làm vợ những người đàn ông đã chết khi chưa có vợ hoặc chưa có con nối dõi, giống như Li Lan. Trong trường hợp này, hôn lễ đầy đủ nghi thức sẽ được tổ chức, nhưng với một con gà trống đứng thay vị trí chú rể.

Đôi khi người sống cũng bị lừa gạt. Nếu một gia đình nghe lời thầy bói hoặc đồng cốt rằng thân nhân đã chết của họ muốn kết hôn, đôi khi họ sẽ đặt một phong bao màu đỏ (hồng bao) đựng tiền mừng trên đường. Bất kì ai đến đến tới nhặt chiếc hồng bao kia vì nghĩ rằng bên trong có tiền sẽ bị chỉ định làm vợ hoặc chồng của người đã khuất. Một điều khá thú vị là những điển tích về minh hôn lại

thường xuất hiện trong những cộng đồng người Hoa xa xứ, đặc biệt là tại khu vực Đông Nam Á hoặc Đài Loan, dù thậm chí tại những nơi đó, tập tục này cũng không hề phổ biến. Tôi đã ngỡ ngàng khi phát hiện ra rất nhiều người Trung Quốc đại lục chưa từng nghe nói về tập tục này, và tôi chỉ có thể đoán rằng đó là kết quả của quá trình bài trừ mê tín dị đoan của họ trong nhiều thập kỉ.

2. Quan niệm của người Hoa về thế giới bên kia

Quan niệm về thế giới bên kia của người Hoa là kết tinh của đạo Phật, đạo Lão, tục thờ cúng tổ tiên và cả tín ngưỡng dân gian. Mặc dù bị ảnh hưởng từ tư tưởng của Phật giáo về sự đầu thai khi linh hồn cố thoát khỏi luân hồi bằng cách rũ bỏ tất thảy dục vọng để trở nên thanh tịnh thuần khiết, người Hoa vẫn luôn tin vào sự tồn tại của cõi thiên thai, nơi được các vị thần cai quản. Quan điểm nhìn như có vẻ trái ngược này lại được phức tạp hóa nhờ bổ sung thêm các niềm tin của đạo Lão về trường sinh, pháp thuật, khả năng khinh công, võ thuật...

Văn chương Trung Hoa có cả một bề dày truyền thống tập trung khắc họa về thế giới bên kia. Thế giới đó cũng được cai quản theo thể thức công quyền, phỏng theo hệ thống quan lại trên trần gian. Thế nên trong nhiều câu chuyện, địa phủ được cai quản bởi những kẻ tham quan vô lại, ăn hối lộ và gây ra vô số tội ác. Một số thượng tiên trên thiên giới được cử xuống để điều tra và thực thi công lí. Er Lang là một trong số những thượng tiên như thế, và đã từng xuất hiện ở một số câu chuyện. Trong một vài trường hợp, Er Lang được khắc họa là người trần, nhưng sau đó được phong thành tiên vì công đức của mình. Trong tác phẩm kinh điển Tây Du Ký của Ngô Thừa Ân, Er Lang là cháu trai của Ngọc Hoàng, nhận nhiệm vụ kiểm chế Tôn Ngộ Không vô pháp vô thiên. Er Lang cũng tham gia trị

thủy, và đã từng đánh bại một con rồng để ngăn nạn lũ lụt. Tôi đã phóng tác Er Lang thành luôn loài rồng, vì chúng nổi tiếng với khả năng biến hình và hô phong hoán vũ.

Đồng bằng Người chết hoàn toàn là ý tưởng của tôi, dù nó khắc họa niềm tin của người Hoa về cuộc sống của những người đã khuất, được kiến tạo nhờ những món đồ cúng tế người sống đốt cho họ. Ý tưởng này cũng không hoàn toàn kết nối được với lý thuyết Phật giáo về sự đầu thai, nhưng để tạo ý tứ cho cuốn sách, tôi đã tạo ra mối liên hệ giữa chúng.

3. Malaya

Malaya là tên gọi cũ của đất nước Malaysia trước khi giành được độc lập. Malaya là một vùng đất không được phân định rõ ràng, bao gồm cả Singapore, nằm dưới sự cai trị của Đế quốc Anh, từ năm 1771 tới năm 1948. Malaya là thuộc địa làm lợi nhất cho Đế quốc Anh vì là nơi sản xuất cao su và thiếc lớn nhất thế giới. Các thuộc địa bên eo biển Malacca (được biết đến với cái tên Straits Settlements) gồm Penang, Malacca và Singapore là tuyến giao thương chủ chốt trên biển.

4. Hoa Kiều vùng eo biển Malacca

Những người Hoa đầu tiên nhập cư tới Đông Nam Á từ thế kỷ XV đến thế kỷ XVIII đa phần là những người đàn ông độc thân lấy vợ bản địa rồi sinh con đẻ cái, tạo thành những cộng đồng độc đáo của người Hoa xa xứ được biết đến dưới cái tên người Hoa Peranakan. Nói chính xác, cụm từ này chỉ con cái sinh ra từ những cuộc hôn phối giữa dân bản địa và người ngoại quốc. Một người Peranakan không nhất thiết phải là người Hoa, còn có người Hà Lan Peranakan, người Ả Rập Peranakan, người Ấn Peranakan... nhưng

ở Malaya, đông đảo nhất vẫn là người Hoa Peranakan. Họ pha trộn một số phong tục tập quán Mã Lai, như nói song song tiếng Mã Lai, mặc quần áo Mã Lai, và ăn uống những đặc sản bản địa... bên cạnh những nét văn hóa Trung Hoa truyền thống. Trong cộng đồng người Hoa Peranakan, con trai thường sẽ được gửi về đại lục để tiếp nhận nền giáo dục Trung Hoa, trong khi con gái ở lại Malaya, nhưng chỉ được phép lấy người gốc Hoa. Theo lẽ thói ấy, cộng đồng này vẫn lưu giữ được phong vị Trung Hoa sâu sắc.

Từ năm 1800 trở đi, số lượng phụ nữ Hoa kiều nhập cư tới đây tăng mạnh, và cộng đồng này trở nên gần như thuần túy chỉ có người Hoa, nhưng họ vẫn chịu ảnh hưởng rất lớn từ văn hóa bản địa, và những người Hoa nhập cư sau này cũng tiếp thu những nét văn hóa đó. Gia đình Li Lan là một ví dụ điển hình, tuy mới tới Malaya chưa lâu nhưng họ đã tiếp thu văn hóa bản xứ, như phục trang và ẩm thực. Bên trong cộng đồng ấy vẫn tồn tại sự phân biệt, dù rất mơ hồ, giữa những người có gốc rễ lâu đời và những người mới nhập cư. Mặc dù vậy, bất kì ai được sinh ra tại các vùng thuộc địa bên eo biển Malacca gồm Penang, Malacca hay Singapore, đều là công dân Anh quốc và có thể tự xưng mình là người gốc Hoa sinh ở vùng eo biển Malacca.

Tại Malacca vào thế kỉ XIX và thế kỉ XX, xuất hiện tầng lớp thương nhân ưu tú nói tiếng anh trôi chảy và Âu hóa trên mọi phương diện. Một số ít thanh niên trẻ tuổi, như Tian Bai, đi du học tại Anh quốc hay thuộc địa trực thuộc Anh quốc là Hong Kong.

5. Phương ngữ tiếng Trung

Rất nhiều phương ngữ tiếng Trung vẫn được sử dụng ngày nay tại Malaysia, dù phần lớn những phương ngữ này bắt nguồn từ miền Nam Trung Quốc, nơi có lượng lớn người nhập cư đến Đông Nam

Á. Những người Hoa kiều xa xứ có mối liên hệ chặt chẽ với quê hương bản quán của mình, và họ vẫn phân biệt vùng miền rất rõ ngay cả khi đã định cư ở Malaysia nhiều thế hệ. Những phương ngữ phổ biến nhất bao gồm tiếng Quảng Đông, tiếng Phúc Kiến, tiếng Triều Châu, tiếng Khách Gia, và tiếng Hải Nam. Sự đa dạng trong cách dùng từ ngữ của các phương ngữ khác nhau dẫn đến việc nhiều người Hoa không hiểu nổi đồng hương của mình nói gì, nhưng ngôn ngữ viết dành cho tầng lớp trí thức vẫn giống nhau.

Rất nhiều ngành nghề được truyền lại trong cộng đồng những người cùng quê vì xu hướng cha truyền con nối trong công việc. Ví dụ, rất nhiều bà vú là người Quảng Đông, cũng như rất nhiều đầu bếp là người Hải Nam, tôi đã nghĩ đến điều đó khi xây dựng hai nhân vật vú và lão Wong.

6. Tên tiếng Trung

Tôi đã cân nhắc chuẩn hóa những cái tên dưới dạng phiên âm chuẩn, nhưng cuối cùng quyết định không làm như vậy để phản ánh được cảm giác thời đại. Cách phát âm của từng cái tên cụ thể có thể thay đổi dựa theo phương ngữ và quê quán từng người. Lấy ví dụ, họ Lin (Lâm) trong tiếng Quan Thoại có thể phát âm là Lim trong tiếng Phúc Kiến hay Lum trong tiếng Quảng Đông. Thậm chí ngay trong cùng một phương ngữ, những cách đọc đặc biệt và chủ quan cũng được áp dụng, phụ thuộc vào người đọc và cách họ quyết định đọc nó ra sao. Có rất nhiều ví dụ về những cái tên tiếng Hoa bị thay đổi trong quá trình ghi chép lại, thành ra những ý nghĩa khác hẳn.

Theo truyền thống, họ được đọc trước tên, ví dụ Lim Tian Ching. Tôi gọi anh ta bằng tên gọi đầy đủ suốt cuốn sách vì muốn người đọc phân biệt dễ dàng hơn với Tian Bai. Tian Bai và Tian Ching có hai cái tên tương tự nhau do họ cùng là nam giới trong cùng một thế

hệ của cùng một gia tộc. Có nhiều gia tộc chọn cách đặt tên theo một bài thơ của gia đình cho từng thế hệ. Tên của con cháu trong nhà thuộc cùng một thế hệ sẽ được lấy từ cùng một chữ trong bài thơ, cứ thế, thế hệ này nối tiếp thế hệ kia, tương ứng với các chữ lần lượt xuất hiện trong bài thơ đó. Thế nên, chỉ cần ngâm lên bài thơ của gia tộc liền biết được người đó thuộc thế hệ nào trong gia đình mình.

7. Ý nghĩa của những cái tên

Li Lan: Bông lan xinh đẹp

Tian Bai: Vẻ tươi sáng của bầu trời

Lim: Họ Lâm, mang nghĩa "rừng cây"

Tian Ching: Mùi hương của bầu trời

Yan Hong: Nhận đỏ

Lim Teck Kiong: Đức hạnh cao quý

Er Lang: Con trai thứ. Có thể đoán được, đó có lẽ không phải tên thật của anh ta. Người Hoa có truyền thống chọn cho mình rất nhiều cái tên khác nhau tương ứng với từng thời điểm trong cuộc đời mình. Ví dụ, một học giả có thể có một cái tên thời thơ ấu, một cái tên chính thức, và sau đó, có thể có cả bút danh dùng trong văn đàn nếu anh ta trở nên nổi danh. Tới khi về già, người đó lại có thể chọn cho mình một cái tên khác để biểu thị rằng mình đã quy ẩn.

8. Cách viết tiếng Mã Lai

Cuốn sách này sử dụng cách viết những từ ngữ tiếng Mã Lai theo kiểu thực dân để phản ánh giai đoạn lịch sử và giúp người đọc vốn chưa biết đến cuộc cải cách về cách viết trong tiếng Mã Lai năm 1972 có thể dễ dàng phát âm những tên riêng trong tác phẩm. Vì thế, Malake được viết lại theo đúng cách viết ban đầu là Malacca, cũng giống như các từ khác là Bukit China và Chendana, ngày nay được viết thành Bukit Cina và Cendana, dù cách phát âm không thay đổi.

Lời cuối: Vậy là Làm dâu cỗi chết - Yangsze Choo đã đi đến hồi kết. Đây là tác phẩm đầu tiên mình đăng lên Wattpad, cảm ơn các bạn đã quan tâm và ủng hộ, đồng thời cũng xin lỗi vì đã không hoàn thành truyện như thời hạn đã dự định. Hi vọng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ mình với những tác phẩm khác trong tương lai không xa. Hẹn gặp lại ^^